

ШЪРЛ ХЕНКЕ

УСЛОВИЕ ЗА КАПИТУЛАЦИЯ

Част 2 от „Colorado Couplet“

Превод от английски: Юлия Чернева, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Файв пойнтс, зимата на 1873 година.

Рийс се научи да краде, когато Барт се разболя. Барт, с блещукащите зелени очи и забавния уелски акцент, вече беше мъртъв. Рийс загуби представа за времето, откакто пристигна в Ню Йорк. Дните минаваха неусетно. Мракът и светлината се замъгляваха в едно в тесните улички на Файв пойнтс. Той потрепери в тънките си евтини дрехи, докато клечеше в сянката, обзет от спомени, въпреки обещанието си към Барт, че ще забрави всичко.

Миналата година през пролетта, в един приятен слънчев ден, той напусна миньорския град Ронда и пое към пристанище Кардиф в Уелс. Слънцето топлеше гърба му, а белите му дробове бяха пречистени от въглищния прах. Рийс Дейвис вървеше бързо по набраздения от колела път, без да обръща внимание на мазолите по краката си. Всяка крачка го отдалечаваше от бедняшкия гроб на затъпелия му от пианство баща. В Ронда той беше известен като момчето на Том Дейвис, сина на градския пияница, мършавия сирак, чиято майка бе починала, когато беше още едва проходил. Напипа парите в джоба си и те му вдъхнаха увереност. В Америка никой няма да знае за миналото му. Там ще стане богат и властен и тогава ще се върне за Тара.

При мисълта за красивата дъщеря на собственика на мината, четиринадесетгодишното момче намали ход, но само за миг. Сега Тара беше далеч, но един ден той щеше да се върне. Когато забогатее. Точно в този момент чу изскърцване на стара каруца, която се движеше тежко надолу по пътя.

— Искаш ли да те закарам, момче? — бе извикал приятелски Барт.

Така станаха приятели. Също като Рийс, Барт бе тръгнал за Кардиф и оттам — за Америка. Също като Рийс, той се бе трудил непосилно в мините, но много по-дълго. На тридесет и седем години вече кашляше лошо, но бе спестил достатъчно пари, за да види легендарния Ню Йорк. Рийс бе получил малък подарък от Тара, която

се боеше от възмездието на баща си към младия ѝ приятел. Тя тикна парите в ръцете му и го помоли да бяга, преди хората на баща ѝ да го набият, задето е дръзнал да ухажва дъщерята на собственика на мината.

Рийс и Барт бяха замислили големи планове. Мръсните, знойни каюти на парахода, с който прекосиха Атлантическия океан, не ги уплашиха, но Ню Йорк успя да го направи. Той беше много по-голям и по-богат от Кардиф, но широките булеварди, теглените от четири коня карети и богато облечените пешеходци бяха далеч от кварталите, където живееха емигрантите — в съвсем различен свят. С малкото останали от пътуването пари, Рийс и Барт наеха стаичка на Четвърта улица в източната част на града — без мебели и мрачна, но чиста. Барт говореше английски добре и си намери работа като коняр, а Рийс се зае със зле платеното задължение да мете улиците. Прекарваха вечерите по бреговете на река Ийст, където събираха дива мента. Почистваха я, правеха китки и ги продаваха на скъпите хотели в центъра, за да припечелят нещо допълнително. Барт се ограничаваше и мечтаеше за по-добри дни, а Рийс упражняваше английския си.

Момчето още си спомняше деня, в който се увери, че Барт ще умре. Миналата есен, когато зимните ветрове започнаха да тресат ъглите на неугледните постройки по Четвърта улица, кашлицата на Барт, позатихнала през лятото, отново се усили. Получил бе пристъп по време на работа и хрочеше кръв. Собственикът на конюшната се изплаши от ужасната туберкулоза и го освободи от работа. След две седмици спестяванията им се стопиха и хазяинът ги изгони. Настъпи люта зима и леденият дъжд замръзваше по тънките дрехи на гърба им. Жалкото възнаграждение на Рийс като уличен метач не беше достатъчно, за да си намерят сваятна квартира и те обикаляха из южната част на града. Всяка стая, която наемаха, беше още по-сиромашка от предишната. Накрая двамата попаднаха в една ужасна уличка наречена „Улица на убиеца“, в мазето на стара сграда, обитавана от крадци и проститутки. Ако Рийс считаше въгледобивите мини в Уелс за мрачни и опасни, то в сравнение с Файв пойнтс в Ню Йорк, те им се виждаха като истински рай.

Стаичката имаше студен пръстен под и бързо се напълваше с вода, когато ледът се топеше в каналите навън. Един пияница издъхна в съседната стаичка, като се удави във водата, докато размразилите се

канални мръсотии бавно се просмукуваха в мазето. Тялото стоя там цяла седмица. За щастие, времето отново се застуди и трупът замръзна, преди вонята му да прогони Рийс и Барт на улицата.

Барт хрочеше тъмна, сетне яркочервена кръв. Рийс се опита да проси от облечените в редингот банкери по Бродуей, но момчето със силен уелски акцент скоро откри, че те съвсем не са щедри. Цареше финансова паника, а предградията преливаха от чужденци, които много американци обвиняваха за икономическите си неволи.

Рийс започна да наблюдава сръчните джебчии, които действаха сред елегантните контета в жилищната част на града и опита това занимание. Едва не го набиха с бастун при първия му набег, но отчаяно нуждаещ се от храна и пари за наем, той се отказа от незадоволителната си работа на метач и започна да упражнява изкуството да краде.

Щандовете на открито на италианските зеленчукопродавци бяха най-лесната плячка, но с месарските магазини на германците беше по-трудно. Уелсците ядяха вегетарианска храна през повечето време. Една нощ на Рийс му провървя и успя да откъне портфейл и златен часовник. Двамата с Барт щяха да пируват с тлъст телешки джолан и пита сладък черен хляб.

Рийс се втурна в стаичката с придобивките си, но завари Барт да лежи неподвижен върху мръсните дрипи в ъгъла. Едно докосване до леденостуденото му лице бе достатъчно за отдавна свикналото със смъртта момче, за да разбере, че приятелят му е мъртъв. Скованото, тихо достойнство на изтощеното тяло на Барт разтърси душата на момчето така, както ничия друга смърт. Той седя сгушен до тялото цяла нощ, като напълно забрави за телешкото и хляба.

На следващия следобед старият ирландец, управител на сградата, дойде да събере парите за наема. Той извика полицаите, за да отнесат тялото. Изтерзаният от мъка Рийс гледа вцепенено, с пресъхнали очи. Така и не разбра къде погребяха Барт. След два дни изгониха зашеметеното от скръб момче.

Приклепнал зад ъгъла, със зачервени от студения февруарски вятър ръце и лице, Рийс се опитваше да забрави, че Барт е починал и че е останал сам. Само да можеше да съсредоточи мислите си върху Уелс и Тара! Но крайниците му бяха схванати, а стомахът му се бунтуваше и го теглеше към настоящето. Не беше ял цял ден. Той се

изправи и се вгледа в късчето небе над тясната уличка. Скоро щеше да се стъмни напълно и да стане време за дебнене.

Прекрасните мечти на Барт дадоха смелост на Рийс. Той мина по „Уърт стрийт“ към Бродуей и започна да се разхожда по самонадеяния начин, който бе усвоил като предизвикателство към предградията. Беше твърде едър, за да се промъкне лесно в сянката, но и твърде млад, за да бъде прибран от уличните банди. Барт го бе научил да се боксира. Рийс Дейвис можеше да се представи добре, ако го хванеха натясно, но беше прекалено опасно да се бие и гледаше да избягва това. Той действаше по тъмно и печелеше достатъчно от кражби, за да яде и дори да си купи чифт свестни обувки от евтин магазин на площада „Чатам.“ Повечето деца на емигрантите от предградията ходеха боси в жестоката жега и смразяващия студ.

„Ако искам да се върна за Тара, трябва да спечеля пари, много пари — не само колкото за храна“ — прошепна той на глас в сгъстяващия се мрак, като упражняваше английския си. Имаше добър слух и прекарваше колкото може повече време в жилищната част на града, където живееха „истинските“ американци. Искаше да говори английски толкова добре, колкото сръчно обираше чантите им.

Остро къркорене на червата в корема му прогони величавите мисли за бъдещето. В този миг съзря един човек, който излизаше от луксозно заведение. Той беше облечен в дебела кожена шуба, носеше елегантна шапка и се клатушкаше по улицата към един файтон.

Най-важното беше да се изчака сгодния момент. Рийс хвърли бърз поглед надясно и наляво и пристъпи към действие. Мина разстоянието от малко населената улица в бърз зигзаг и блъсна с всичка сила по-едрия възрастен мъж в стълба за осветление. Една от ловките му ръце се мушна в топлата шуба, докато с другата привидно придържаше олюляващия се мъж. Рийс напипа издутия портфейл в предния ляв джоб и сръчно го измъкна.

Сетне измънка някакво извинение и препусна в противоположна посока, като мислеше, че се е отдалечил на достатъчно разстояние. Пияницата беше твърде напреднал с чашките, за да усети липсата на портфейла и сигурно щеше да го потърси едва когато пристигнеше вкъщи и потърсеше пари да плати на файтонджията. Внезапно свирка раздра нощната тишина.

Полиция! Появила се изневиделица ръка го сграбчи за орфаната яка. Рийс се метна, заслепен от паника, и се отскубна. Тънкото му палто се скъса и полицаят в синя униформа остана с парче плат в ръка, а Рийс зави зад ъгъла и се отправи към тъмните тесни улички във Файв пойнтс. Щом шестетажната стара сграда се появи пред очите му, той спря да тича и притисна портфейла до задъханите си гърди. Белите му дробове поеха студения, зловонен въздух.

След десет минути той вече се пазареше със стария Мик Друъри за преспиване и мазна храна.

— Мога да платя, човече, но не искам да ме ограбиш — негодуваше Рийс, докато ирландецът невъзмутимо протягаше месестата си червена длан за половината долар, който бе поискал.

Рийс не обърна внимание на човека, който го блъсна, като мислеше, че се е засилил към бара за пиене. Сетне вратът му настръхна, когато почувства студено, бодливо парче плат върху кожата си.

— Точно попадение, ако мога да се изразя така, момче.

Гласът имаше силен ирландски акцент, беше тих и мелодичен и принадлежеше на полицай.

Рийс се обърна и видя едрия полицай, който стоеше непоклатим между него и най-близкия изход и развяваше уличаващото парче плат от палтото му.

— Идвай с мен, момко. И без да правиш номера, чу ли?

Макар че носеше дебела палка до бедрото, едрият полицай не посегна заплашително към нея, а само улови слабата ръка на Рийс изненадващо нежно и го изведе навън от пивницата, където нервно чакаше още един полицай.

— Още един бездомник за сестра ти ли, Лиъм? — Попита намусено партньорът му.

— Може би да, може би не — беше спокойният отговор.

Рийс усети как краката му омекват при мисълта за градския затвор, където мъже, жени и деца се надпреварваха с плъховете за отвратителната помия и живееха сред собствените си изпражнения. Файв пойнтс беше помиарник, но поне можеше от време на време да излиза оттам.

Докато съпровождаха нацупения младеж по улицата, двамата униформени полицаи, изглежда, мислеха какво да правят с него.

— На колко години си, момче? — Попита ирландецът.

Ниският му, слаб партньор се изкикоти:

— Предполагам достатъчно голям, за да заработва пари в приюта за бедни.

Рийс долови враждебността на американеца и чувството на келтско родство с ирландеца, погледна го и отговори:

— Навърших четиринадесет през лятото.

Полицаят янки изсумтя.

— Ха! Как не. Едър е колкото мен. Не може да е толкова малък, Лиъм.

— Не бъди толкова сигурен — отговори остро Лиъм, като измери с поглед кокалестите ръце и крака, прикрепени към мършавото тяло на момчето. — Можеше да бъде и още по-едър.

Рийс беше пет фута и девет инча. Беше по-висок от враждебно настроения полицай и усети раздражението, с което начумереният янки се отнасяше към добродушния ирландец.

Лиъм опипа кокалестата ръка на Рийс и попита:

— И кога яде за последен път?

— Вчера. Тъкмо си поръчвах вечеря, когато ме нападнахте — отговори предизвикателно Рийс.

Изпита странна неловкост, че някой е разбрал колко бедно преживява.

— Поръчваше си вечеря с парите на един почтен човек — обвини го по-ниският полицай, като потупа портфейла, който бе взел от момчето.

— Няма да бъда с теб, когато връщаш парите на онзи почтен човек, Робърт. Не се и съмнявам, че той вече е ожаднял и се нуждае от пари, за да попълни течността в тялото си — отговори иронично Лиъм.

— Сестра ти е глупачка, че прибира такива боклуци. Той ще й пререже гърлото за парче хляб.

С въздишка на отвращение Робърт тръгна, като се подчини на началника си без желание.

Рийс го гледаше как се отдалечава и изпита огромно облекчение. Поне няма да го заведат в приют за бедни. Ирландецът имаше сестра, която прибира бездомни деца. Веднъж две богато облечени дами от Благотворителното дружество ги бяха посетили с Барт и им донесоха храна. Намери ги за много мили, макар че непрекъснато говореха за

„прераждане.“ Само че двамата с Барт бяха принудени да се преместят и повече не ги видяха. Рийс погледна насила към приветливото червендалесто лице на едрия полицаи.

— Водиш ме там, където богатите дами те карат да се молиш, преди да те нахранят ли?

Лиъм О’Ханлон се усмихна:

— Не си много далеч от истината, момко, но що се отнася до богатите — единствените ирландци в Ню Йорк, които са богати, са престанали да бъдат ирландци. Странен акцент имаш, момче. Откъде си? Не си шотландец, нали?

— От Уелс съм — отговори обидено Рийс.

— Имаш ли роднини тук?

— Вече не. Имах един... приятел, но него го няма вече.

Момчето наведе глава и млъкна.

Полицаят оглеждаше Рийс, докато вървяха. Обликът на квартала леко се промени, когато се придвижваха по Бродуей и завиха по една тясна уличка на запад. На следващата пресечка се издигаше бяла, облицована с дъски сграда на два етажа, която изглеждала неподдържана и западнала. Беше разположена по-навътре от улицата и се перчеше с малък двор отпред и празно кално пространство в съседство. На кованата от желязо арка над официалния вход пишеше: „Католическо сиропиталище Свети Винсент, Монахини на милосърдието от Свети Винсент и Свети Павел.“

— Монахини! Сестра ти е монахиня? — изграчи Рийс.

В Уелс, където богатите се придържаха към официално установената религия, а по-нисшите класи бяха нон конформисти, се гледаше с недоверие на църквата.

— Франсес Роуз, светата жена, е и двете, момче. Да, сестра ми е монахиня. Мисля, че ако ѝ дадеш възможност, ще ти хареса.

Рийс се изкачи с разтреперени крака по скърцащите дървени стъпала. Въпреки че бяха католици, къщата изглеждала несравнимо по-добре от приюта за бедни.

Докато влизаха, радостен вик се изтръгна от малката Сандра Рут Бърнс, която се хвърли в обятията на Лиъм О’Ханлон. Сестра Елизабет Ан надникна в дългия тесен коридор към предната част на сградата.

— Брат ти се върна, сестро, и по вида му разбирам, че пак ти води някакво грубиянче — каза тя загрижено.

Откакто бяха приютили Евън Манион, слабата млада монахиня ставаше все по-недоволна от по-големите момчета, които им водеше Лиъм.

Франсес Роуз изтри спокойно ръце в протритата си синьо — сива пола, отмести поглед от яхнията, която разбъркваше, и присви очи в очакване да види Лиъм. Той даде на Сандра Рут бонбон и я отпрати. Влезе в ярко осветената кухня и сестра му го попита:

— И кого ни водиш?

Тя извади очилата си от джоба и си ги сложи. Те се поклащаха заплашително на върха на късия ѝ, валчест нос.

— Хайде, представи се, момко — каза му строго той.

Макар че в стаята беше топло, Рийс почувства, че врагът му е още по-горещ.

— Рийс Дейвис, мадам... искам да кажа сестро или както там ви викат — добави той предизвикателно и намусено, вперил поглед във внушителната ѝ прическа и колосаната шапчица.

Сестра Франсес Роуз О'Ханлон беше дребна, четвъртита жена с лице на булдог и проникателни сиви очи, които можеха да прережат и диамант. Самото ѝ присъствие в пълната с крещящи момчета стая, въведе абсолютна тишина за секунди. Енергична, упорита и проникателна, монахинята имаше добро сърце.

— Викат ми сестра Франсес Роуз — осведоми го набързо тя, без да обръща внимание на грубостта му. — Тази разтреперана трепетлика до мен е сестра Елизабет Ан и много се радваме да се запознаем с теб, Рийс Дейвис. Искаш ли малко яхния? Тъкмо привършвах с подправките. Тя е за утре на обяд, но нищо няма да ѝ стане, ако я опиташ сега. Изглежда се нуждаеш от силна храна — добави тя, като отговори сама на въпроса си и му сипа пълна чиния.

Притеснената слаба монахиня, която също носеше бяла шапчица и избеляла синя одежда, направи знак на Рийс да седне на очуканата дървена маса в средата на стаята. Елизабет Ан сбърчи нос от миризмата на мръсните му дрехи и каза:

— Ще стопля вода за къпане.

И излезе от стаята.

Сестра Франсес Роуз сложи чинията пред него. Отначало Рийс поглъщаше парчетата месо и зеленчуците почти без да ги дъвче, като пренебрегваше опарената си уста, за да успокои още по-силното

парене в стомаха си. Накрая забеляза двата чифта лъснати черни обувки, заковани от двете страни на стола си, вдигна глава и видя първо полицая, после монахинята.

— Няма ли да кажем молитва или нещо такова? — Попита той, като избърса устни с ръкава на мръсното си палто. — Онези дами от Благотворителното дружество ме караха да пея — предложи услугите си той, като погледна нервно към тежкото пластмасово разпятие, което висеше на варосаната стена отсреща.

Почувства родство с нещастната фигура на кръста. Лиъм се ухили, Франсес Роуз — също.

— Мисля, че в случая Господ може да изчака за благодарностите, докато се нахраниш и се изкъпеш — отговори сухо тя.

Къпането съвсем не беше неприятно, особено когато беше на пълен корем. Всъщност, когато дребничкото, пълничко момче на име Пол му донесе чифт закърпени, но чисти панталони и мека памучна риза, Рийс се почувства почти добре. Някои от предишните мечти, които бяха споделяли с Барт, се появиха отново, докато се обличаше и пригладжаше назад косата си. Задачата обаче се оказа безполезна, защото непокорните кестеняви къдрици не се подчиняваха на гребена. Той въздъхна, огледа се за последен път в напуканото огледало в малката баня и тръгна след Пол към кабинета на монахинята.

Лиъм бе излязъл. Докато Рийс разглеждаше отрупаните с книги стени и скулптури на светци, с които беше пълна стаята, нервността му се възвърна. Непреклонната на вид дребна монахиня стана и го огледа от петфутовата си височина. Явно доволна от онова, което видя, тя кимна и колосаната ѝ бяла шапчица леко се поклати.

— Лиъм каза, че си от Уелс и че си тук едва от година. Съвсем сам си и преживяваш, като крадеш във Файв пойнтс.

Франсес Роуз седна зад очуканото си бюро от борово дърво и направи знак на неспокойното момче да си вземе стол.

Рийс седна сковано.

— Крадях, за да живея, сестро. Имах почтена работа като метач, но Барт се разболя...

Думите започнаха да се изливат от устата му отначало като оправдание. Сетне се отприщиха като язовирен бент, подпомаган от няколко пронизателни и спомагателни въпроси от страна на възрастната монахиня. Рийс завърши разказа си, като добави искрено:

— Благодаря за дрехите и храната.

Сетне се поколеба, защото тя бе попитала за толкова малко неща, а той доброволно бе разказал много.

— Трябва ли да стана католик, за да остана тук?

Усмивка пробегна по устните ѝ:

— Родителите ти какви бяха, Рийс?

— О, миньорските семейства около Ронда бяха методисти, имаше и неколцина презвитерианци. Мама почина, когато бях много малък. Тя беше методистка. А единствената религия на баща ми беше онова, което намираще на дъното на бъчонката с бира — добави с горчивина той. — Мисля, че аз нямам църква.

— Научи ли се да четеш и пишеш в Уелс?

— Малко, но само на уелски — отговори Рийс. — Изпратиха ме да работя в мините, когато станах на осем години.

Той отново погледна към книгите по стените зад бюрото.

— Само богатите и властните можеха да четат.

— Ти искаш да притежаваш власт и мислиш, че можеш да я получиш, като четеш книги ли? — Попита тя и проследи погледа на любознателните му сини очи, които кръстосваха стаята.

— Да. Искам да се върна у дома един ден — да покажа на бащата на Тара, че съм достатъчно добър за нея — и достатъчно богат — наблегна той.

Франсес Роуз кимна мъдро. Значи такава е положението.

— Уелс е далеч оттук, Рийс — каза тихо тя, като си спомни за отдавнашното си детство в зелена долина в Южна Ирландия. — Малцина от нас се завръщат у дома. Може би Господ те е предупредил за нещо тук.

— Значи трябва да стана католик — отговори той с примиренческа въздишка, но не и разстроен.

Дали ще е лошо?

— Ще ни караш ли да пеем псалми и да запомняме наизуст цели глави от Новия завет като дамите от Благотворителното дружество?

— Е, не веднага. Засега ще оставим пеенето на хористите, а преди да запомниш нещо наизуст, трябва да се научиш да четеш и пишеш на английски.

Рийс се вгледа в усмихнатите ѝ очи и рече:

— Сестро, споразумяхме се.

Оказа се, че Рийс има хубав баритон и наистина започна да пее в хора на сестра Мери Джоузеф, но не и преди да преодолее няколко препятствия в „Свети Винсент“, първото, от които беше подлият уличен грубиян на име Евън Манион.

Също като Рийс, Евън беше крадец, спасен от милосърдието на Лиъм, но за разлика от него беше най-младият член на банда и бързо се бе възползвал от възможността да организира по-малките момчета в сиропиталището в свита от свои почитатели. В края на първата седмица от престоя на Рийс, след утринното богослужение, което много му харесваше, той тръгна след другите момчета към трапезарията и седна на обичайното си място. След молитвата зарови лице в димящата паница с горещи овесени ядки с мляко. Щом децата се наредиха на опашка, за да оставят празните си чинии на масата до вратата на кухнята, Манион внезапно изби чинията от ръцете на Рийс и тя полетя към пода.

Рийс се наведе да събере счупените парчета със зачервено от притеснение лице. Сетне вдигна очи към досадника. Манион се хилеше. По-малкият Рийс присви сините си очи и прошепна:

— Нарочно го направи.

— И какво от това? — отговори нахакано Евън и наперено отмина.

Сестри Франсес Роуз и Елизабет Ан наблюдаваха размяната на реплики от другата страна на стаята.

— Казах ти, че от по-големите момчета от Файв пойнтс нищо няма да излезе. Те имат ужасно влияние върху по-малките. Ами вчера например хванах Франки Луиджър да дъвче тютюн! Позеленя като пролетна ябълка и ми каза, че Евън го е накарал — разказваше вбесена Елизабет Ан.

Франсес Роуз само кимаше и гледаше как Рийс почиства.

По време на обяд Елизабет Ан се втурна в кабинета на игуменката и изпищя истерично:

— Бият се — новото момче от Уелс и онзи кавгаджия Манион!

Франсес Роуз стана спокойно, измъкна един здрав бастун от цикория иззад бюрото си и се отправи към трапезарията. Дори и да изпитваше известни опасения за слабия Дейвис, изправен пред якия Манион, те бързо се изпариха.

Инстинктите на Рийс се бяха изострили, докато обикаляше по улиците на Ню Йорк. Когато Евън отново го спъна и той полетя към пода заедно с чинията си, Рийс стана, целият омазан с лепкав сос. Този път трябваше да действа! Той се обърна към досадника и му нанесе няколко бързи силни удара. Уроците по бокс на Барт — неговото наследство — дадоха резултат.

— Добра левачка има — отбеляза сестра Франсес Роуз доволно.

— Ти си знаела, че може да се бие — укори я Елизабет Ан.

— Да кажем, че само се надявах, че ще бъде Божи инструмент за едно малко сурово наказание.

Франсес Роуз наблюдаваше как Рийс нанася серия от къси внезапни удари с дясната ръка и поваля Евън с мощен удар на лявата.

— Дори чичо Шон не би го направил по-добре! И той действаше с левачката.

Елизабет Ан се прекръсти ядосано.

— Баща ти е комарджия, чичо ти — боксьор, а по-големият ти брат — работник в каменна кариера в онази безбожна дива пустош на запад.

— Може би трябваше да се присъединя към ордена, за да се моля за всичките си умрели роднини! — сръза я Франсес Роуз.

Тя тръгна към момчетата, които вече се боричкаха на пода. Останалите крещяха, но се отдръпнаха встрани, за да направят път на монахинята — както водите на Червено море при вдигнатата ръка на Мойсей. В стаята настъпи мъртва тишина и двете момчета разбраха, че са извършили голямо нарушение. В присъствието на Божия гняв те се разделиха и се изправиха на крака.

Ръката на Рийс беше подута и имаше няколко наранявания и ожулвания, но Евън се намираше в определено по-тежко състояние — устната му беше сцепена, дясното око — насинено, а от носа му бликаше кръв. Сестра Франсес Роуз спокойно отпрати другите деца, каза на сестра Мери Джоузеф да донесе чиста вода и бинтове и подаде на Евън голяма кърпа, за да спре кръвоизлива от носа си.

— Вероятно е счупен — отбеляза сухо тя.

По плоското му грозно лице нямаше нищо, но тя беше сигурна, че в бъдеще ще получи много по-лоши рани.

— Отиди при отец Райън утре и се изповядай — нареди му тя.

После се обърна към Рийс и му направи знак с бастуна да я последва.

Влязоха в кабинета ѝ и тя погледна нещастното момче, което се влачеше бавно, уверено, че ще бъде изгонено от единственото светилище, в което бе попадал.

— Имаш вроден чар, Рийс Дейвис. Сега по-малките ще тръгнат след теб, а не след Евън. Може би няма да е добре, ако си в една стая с дребосьците, които учат азбуката. Мисля, че не трябва да влизаш в час.

— Но аз трябва да се науча да чета на английски — възрази Рийс.

— Аз ще те науча да четеш по-бързо отколкото читанката, а в замяна, ти дръж под око Евън и някои от кавгаджиите около него.

На лицето на дребната монахиня пробегна лека усмивка.

— Но първо мисля, че ще е по-добре да те науча на едно-две неща от изкуството за мъже.

Момчето се изчерви, когато сестра Франсес Роуз зае боксова позиция с вдигната лява ръка.

— Така. След последователните удари с лявата ръка, имаш навика да я отпуснеш точно преди да нанесеш удара. По този начин се откриваш за правия десен удар на противника. Чичо Шон, бог да го прости, щеше да ти откачи главата.

Образованието в предградията на Ню Йорк, подобно на това в миньорските райони в Уелс, беше привилегия предимно за богатите. А Рийс отчаяно искаше да стане богат. Умната възрастна монахиня му предостави възможност и той се вкопчи в нея като удавник за сламка.

Той четеше до късно през нощта и откри цял един нов свят, населен с прекрасни хора — от Юлий Цезар до Свети Франсис от Асизи, от Христофор Колумб до Джордж Вашингтон. Но най-много от всичко Рийс обичаше разказите за Дивия запад и златотърсачите. Сестра Франсес Роуз, от своя страна, насърчаваше пламенното му желание да потегли към чистия въздух на Скалистите планини. Тя му разказваше разни истории и му четеше писма от починалия си брат Рори, който забогатял в Колорадо по време на Треската за злато през 1859 година и дарил на сиропиталището „Свети Винсент“ състоянието си.

Един ден, докато Рийс седеше, вперил поглед в неясните очертания на далечните църковни куполи и разнебитените сгради в Ню

Йорк, Франсес Роуз го наблюдаваше от прага на кабинета си. Станаха четири години, откакто живееше при тях. Лиъм се оказа прав за ръста му. На осемнадесет години Рийс беше висок повече от шест фута и имаше широк гръден кош и стройно, мускулесто тяло. Мършавото бездомно дете бе наедряло. Движенията му обаче бяха грациозни. Танцуващите пламъчета в тъмосините му очи съответстваха на очарователния му, леко дрезгав, мелодичен глас, в който още се долавяше уелският акцент.

— Мечтаеш за гърнето със злато, а? — Попита тя.

Рийс се обърна, но остана замислен за миг.

— Не, само си мисля колко е мръсен градът тук и колко чист — в центъра. Тази сутрин разтоварвах доставките на мистър Кавендиш — в дома на Астор, на Пето авеню, Тридесет и четвърта улица. Накараха ме да пренеса кутиите вътре. Някакви красиви нови чаши. Сложих ги в килера за порцелана. Какъв ти килер — беше голям колкото цялата ни кухня. Вътре нямаше нищо друго, освен шкафове със стъклени вратички от пода до тавана, пълни с красоти — дори една кристална купа, достатъчно дълбока, за да се удавиш! В този миг влезе една от дъщерите на мисис Астор. Беше облечена в бледосиня коприна, сестро — в коприна сутринта!

— А ти трябваше да се върнеш тук — отбеляза внимателно тя. — Колкото Тара ли беше красива, Рийс?

Той се обърка за миг, сетне се засмя:

— Дори по-красива. Господи, откако не съм виждал Тара... — добави той и сви рамене. — Сигурно вече е омъжена отдавна. Тя беше цяла година по-голяма от мене и единствена наследница на баща си.

— Отказа се от мечтите си да се върнеш в Уелс, а от другите мечти, Рийс?

През последните няколко месеца, докато той работеше извън сиропиталището, тя беше доловила неспокойствие у него. Време беше да замине, но тази мисъл я натъжаваше.

Той се усмихна и разтопи сърцето й.

— Имам много мечти и то благодарение на теб.

— Големи ласкатели сте вие от Уелс.

Монахинята седна до една масичка с изтъркана ленена покривка с цвят на слонова кост и сръчно извади и разбърка колода карти.

— А сега ми разкажи за плановете си, докато раздам по пет карти по любимия си начин — без да обръщам първата и последната.

— Ти винаги печелиш — каза Рийс, изведнъж изненадан от факта, че събеседничката му остарява.

Тя се усмихна, докато раздаваше вторите карти — двойка на него и дама за себе си.

— Има ли по-добър начин да науча невеж младеж като теб на математика? Виж колко много научи! А сега внимавай. Аз залагам. Ако спечеля, ще отидеш на богослужение утре и ще се изповядаш на отец Райън довечера.

— Съгласен — отговори Рийс и махна с ръка.

— Дали не си въобразявам, че имаш да разказваш доста на добрия отец, особено за онова девойче Макгрегър от пивницата надолу по хълма?

— Само няколко невинни бири с приятелка — отговори уклончиво той.

Монахинята изсумтя недоверчиво. Рийс бе ухажвал няколко дами от разстояние, но през последната година смени тактиката. Хубавите млади градски момичета с прекалено леко поведение, за да са подходящи за Рийс, намираха красивия младеж от Уелс за изключително привлекателен. Добре че никоя не успя да го хване в клопката на брака! Монахинята го погледна с пронизателните си очи и рече:

— Надявам се, че ще изповядаш всичко за „невинните бири“ на отец Райън.

— Само ако си дадеш още една дама — отговори шеговито той, като погледна дамата в ръцете ѝ.

— В тази колода има много повече дами, отколкото онези, с които се срещаш в последно време.

Тя раздаде третите карти и двамата заложиха. Франсес Роуз имаше само шестици и дамата ѝ още не беше подкрепена с нищо в тази игра с пет карти. Рийс беше роден комарджия, също като обичния ѝ баща, беше съобразителен и лицето му беше безизразно по време на игра. Дано само бе обикнал църквата като баща ѝ. Но от деня на кръщаването си набожността му се заключаваше първо само да ѝ се подчинява, а после да ѝ се хареса. Тя бе приела този факт благосклонно, като се молеше на Свети Иуда — покровителя на

невъзможното — да насади поне малко набожност в младежа. Сега, когато усещаше, че скоро ще ги напусне, тя установи, че религиозното му възпитание се е изплъзнало от ръцете ѝ.

Тя сви рамене и раздаде четвъртите карти. Рийс имаше вале и тройка, наред с чифта. Тя изтегли още една шестица и увеличи залога. Той прие и зачака спокойно за последната карта, която пак нямаше да обърне. Тя сподави победоносното сумтене, когато видя последната си карта — дама пика! Чифт. Увеличи залога.

Той прие и увеличи още. Тя направи същото. Той вдигна още веднъж. Макар че играеха на пенита, които винаги отиваха в касата на сиропиталището, тя пак се вълнуваше. Как само блъфира! Тя видя последния му залог и го прие. Рийс свали картите си — два чифта!

Сестра Франсес Роуз О'Ханлон реши, че щом Свети Иуда е твърде зает с пътуването на Рийс, то Свети Христофор — покровител на пътешествениците — ще навакса за бездействието си. А ако светците покровители не помогнеха, помисли си иронично монахинята, то дяволът си знаеше работата!

ВТОРА ГЛАВА

Старлайт, Колорадо, 1879 година

Виктория Лотън се радваше, че е у дома. Нежните ѝ синьо-зелени очи оглеждаха успокояващата позната обстановка в собствената ѝ стая. След като три години спа с още три други момичета в Академията на мис Джеферсън в Сейнт Луис, уединението беше истинско блаженство. С обич прокара пръсти по тънките дантели на колосаното мильо върху нощното си шкафче, сетне по по-плътните на синята възглавница на леглото си. Стаята беше женствена и нежна като момичето със светлоруса коса и кожа като от порцелан, леко розова по високите скули. Виктория имаше учудващо добре оформени черти за една толкова млада аристократка, но притежаваше и вътрешна сила. Устните ѝ издаваха намек за сприхавост, когато ѝ се откажеше нещо.

Като най-голямо дете и единствена дъщеря на Стодард Лотън — преуспяващ банкиер в Старлайт — на Виктория Елизабет Лотън рядко ѝ се отказваше каквото и да било. Дори в Академията на мис Джеферсън отиде по свое желание. Майка ѝ настояваше за едно по-известно училище в Бостън, но южняшката романтичност на учебното заведение на вдовицата от войната привлече повече Тори. Тя се наложи и над баща си, който искаше да е по-близо до вкъщи. Двамата удържаха победа.

„Ще прекарам цялото лято тук!“ — едва не извика тя на стаята си, като се завъртя в изящен пирует, при който надиплената ѝ пола се уви около тънките ѝ глезени. Ще има увеселения, танци, разходки сред природата и много, много младежи около нея. След строгите правила в пансиона тя изгаряше от нетърпение за летния светски водовъртеж.

Миналата година майка ѝ бе казала, че е твърде млада, но много от момичетата в Академията на мис Джеферсън бяха посещавани от млади джентълмени след първата си година там. Беше се научила да танцува и да свири на пиано, да не говорим за прекрасните ѝ акварели, изкусно подреждане на масата и подбор на менюто за изискани вечери. Научиха я да стане подходяща съпруга на изтъкнат мъж. Младото ѝ

сърце пееше, докато си мислеше как ще се забавлява през следващите години. Ще има много ухажори и ще съпоставя качествата им.

Ще трябва да убеди баща си, че са ѝ необходими нови тоалети, но по този въпрос имаше съюзник в лицето на майка си. Донесла бе цял куфар с книги за модата. Това усамотено градче, сгушено във великолепните твърдини на югозападните Скалисти планини, беше толкова старомодно... „Ще стана модистка“ — заяви Виктория с младежки устрем и тръгна, за да разговаря с Хеда Лотън за плановете си.

Сандърс, също като по-голямата си сестра, беше изпратен да учи в добро училище в Чикаго. Но за разлика от природно интелигентната и жизнена Тори, която очароваше всички и жадно усвояваше знанията, той се провали още първия срок. Опитаха в друго училище — този път в Денвър. Мързеливото четиринадесетгодишно момче отново прекарваше времето си в игра на хазарт. На двадесет и първи май — празника на баварската бира — го арестуваха за пианско поведение в една германска бирария и пак го изключиха от училище. Той никак не се радваше, че Тори е у дома, защото учителите непрекъснато я хвалеха. Всеки знаеше, че в онова тъпо девическо училище се изкарва много по-лесно отколкото в един истински курс на обучение за бизнесмени. Но родителите му непрестанно го унижаваха, като сравняваха неговото и нейното представяне в училище.

И все пак, Тори му беше съюзник срещу Стодарт и Хеда. Двамата имаха разлика само една година и бяха близки още от деца. Винаги бе успявал да я убеди да поеме вината за пакостите му. Едва когато миналата година пътищата им се разделиха, започнаха истинските му неприятности.

Сандърс се мушна в килера и започна да рови сред бутилките, като поглеждаше крадешком през рамо. Грабна бутилка сладък тъмен портвайн и го мушна под палтото си. Това вино му харесваше много повече от отвратителната кисела бира, с която започна в училището в Денвър. „Хубаво е да имаш богати родители“ — помиеш си самодоволно той и тръгна към стаята си.

Докато минаваше покрай официалната трапезария, той срещна Тори. Ядоса се, че стройната му сестра е висока колкото него — пет фута и два инча. Кога ще порасне?

— Сандърс, какво правиш тук? Аз търся мама.

Тя забеляза бледността му и нервния начин, по който прокара пръсти през меката си като на бебе коса.

— Добре ли си? Изглеждаш зле — каза загрижено тя.

— Добре съм, Тори, много съм добре — срязва я той.

Усети, че бутилката под мишницата му леко се изплъзва и реши, че трябва да се отърве от нея, преди Тори да е разкрила кражбата.

— Ако търсиш мама, видях я да влиза в кабинета на татко преди няколко минути — подхвърли лукаво той.

Тя кимна и тръгна по дългия коридор. Той се подсмихна. Татко и мама бяха ужасно ядосани, когато влязоха сдържано в кабинета. Тори не беше тук през последните месеци, за да стане свидетел на раздора помежду им. Надяваше се злобно, че тя ще нахлуе в разгара на едно от техните „сериозни обсъждания“ и ще я изпратят в стаята ѝ с остро порицание — както него миналата седмица. Нека този път тя да бъде мишена на гнева на родителите им.

Виктория беше почти стигнала до вратата на кабинета в стремглав бяг, когато уроците по благоприличие на мис Джеферсън надделяха. Една дама никога не тича и не се задъхва. Една дама винаги чука на вратата и пита дали може да влезе. Тя забави ход, изправи рамене и приглади косата си, за да се увери, че е опъната на тила. Сетне вдигна ръка да почука.

Вратата беше открената достатъчно, за да се чува разговорът зад дебелия три инча дърво. Ръката ѝ обаче замръзна във въздуха, като чу гласа на майка си — леден, режещ и злобен — тон, какъвто Виктория никога не бе чувала от добре възпитаната си майка от Бостън.

— Ще разкараш тази блудница от града до една седмица, Стодарт. Не те моля за това, а ти заповядвам. Или ще го направиш, или ще взема децата и ще се върна в Бостън. Няма да позволя да ме унижаваш публично с безвкусната си любовна афера с евтина актриса!

— Няма да посмееш. Помисли за скандала около развода — отговори презрително той.

— Скандалът да живееш в това градче с твоята любовница е далеч по-голям — отговори Хеда с ледено достойнство.

Стодарт се изхили равнодушно:

— Какво желаете, скъпа? Да се върна в леглото ти ли? Едва ли.

— Твоя работа е да даваш воля на похотливостта си дискретно, както другите джентълмени в града, но ти отиде прекалено далеч, като се разхождаш с онази евтина актриса из града и дори вечеряш в заведения с нея. Няма да допусна да бъда обект на клюки и унижения!

Гласът на Хеда се извиси истерично.

— Не толкова унижително, колкото да ми позволяваш да докосвам онзи примитивен леден замък, който наричаш свое тяло — отговори сърдито Стодард. — Това съвсем няма да ти хареса, Хеда.

— Не ме заплашвай, Стодард. Родих ти син и дъщеря — добри, красиви деца — твои наследници. Изпълних дълга си като съпруга. А сега трябва да ми отдадеш дължимото уважение или... — Тя се поколеба, сетне гласът ѝ стана зловец: — Ще пиша на татко. Като сенатор на Съединените щати от Масачузетс, той има пълната подкрепа на президента Хейс. Ако се надяваш да осъществиш някои от политическите си амбиции, не ме ядосвай. Поддържай дискретно отвратителните си плътски връзки или си понеси последствията!

Виктория разбра по гласа на майка си, че се е приближила до вратата и вцепенението ѝ изчезна. Тя се стрелна покрай ъгъла и хукна към стълбището за прислугата. Със замъглени от сълзи очи, тя се спъна и охлузи крака си на грубите дървени стълби, но не почувства болка. Целият ѝ свят се бе срутил. Съвършените ѝ като на картина родители, най-елегантната и мила двойка в обществените кръгове на Старлайт, всъщност се преструваха. Баща ѝ беше влюбен в блудница, а майка ѝ заплашваше, че ще се върне с нея и Сандърс в сивия стар Бостън! Виктория потрепери от страх, хвърли се на леглото и даде воля на сълзите си.

Сандърс бе наблюдавал от дъното на коридора как Тори подслушва, и после хукна като ужилен от пчела, като едва не падна по задните стълби. Не разбра какво я накара да побегне, но беше разочарован, че родителите им не я хванаха.

Когато Виктория изпрати да съобщят, че е прекалено изморена, за да слезе на вечеря, Стодард и Хеда го приеха. Но когато не излезе от стаята си и върна недокоснатата закуската си на следващата сутрин, Хеда се разтревожи.

— Какво му е на това момиче? Мисис Соумс и мисис Евърет ще идват на чай следобед — ядосваше се тя, докато прислужницата Беси отнасяше закуската обратно в кухнята.

— Мисля, че се цупи, защото ви чу да се карате с татко — каза Сандърс от мястото си край покритата с дантела маса в трапезарията.

Вилицата на Хеда изтрака в чинията и тя прониза сина си с ледените си воднисти очи.

— Какво искаш да кажеш? Кога?

Момчето се престори на невинно.

— Видях, че ти и татко влязохте в кабинета, както винаги правите, щом искате да „обсъдите“ нещо. Тя дълго слуша на вратата. Опитах се да я накарам да се махне оттам, но тя ме блъсна. После хукна, като се тресеше от плач.

Той сви рамене и се извини, като наблюдаваше бледите ѝ безкръвни ръце, които стискаха и пускаха салфетката. Майка му беше толкова погълната в проблема си, че забрави за присъствието му.

Той се зачуди лениво за какво са се карали този път. Вероятно за онази актриса от театър „Роуз.“ Беше подслушвал миналата седмица, когато мисис Гуд бе разказала със съжаление и радост едновременно за неблагоприятното на баща му. Сега майка му беше ядосана на всички в къщата, не само на него. Той се отпрати към външната врата, като си подсвиркуваше.

Хеда се качи на горния етаж, като събираше смелост да застане пред Виктория. Първо трябваше да се успокои. Спря се горе и потърка слепоочията си, като внимаваше да не развали съвършената прическа на започналата да сребрее руса коса. На младини Хеда Лодж беше голяма красавица. На тридесет и седем години тя беше все още поразителна — крехка и сдържана. Помисли за Стодарт и за евентуалните последствия от бруталната му безнравственост и почувства нов прилив на гняв.

Виктория беше толкова вгълбена в нещастията си, че не чу почукването на вратата. Когато Хеда влезе в стаята и я повика тихо по име, Виктория се стресна и се обърна. Гледаше, без да вижда, през прозореца към овощната градина зад къщата. Как само се бяха провалили плановете и мечтите ѝ за лятото! Тя се хвърли в прегръдките на Хеда, разтърсвана от ридания.

Хеда хвана подутото от плач лице на детето с пръстите си с дълъг маникюр, целуна я хладно и точно по челото и я заведе да седне на ръба на разхвърляното ѝ легло. Нацупи се недоволено при вида на завивките и рече:

— Виктория, знаеш, че една дама никога не лежи по цял ден в леглото и не занемарява стаята си. Вече трябваше да си станала и облечена, за да може Беси да смени завивките и да оправи стаята ти.

— Не исках да виждам... никого — отговори окаяно момичето.

Хеда разбра, че най-лошите ѝ опасения са истина.

— И така, подслушвала си на вратата на кабинета като обикновена слугиня.

Тя вдигна ръка, за да спре възраженията на Виктория. Тръгна царствено към прозореца, събра разпилените си мисли и избра прекия подход, независимо че задължението беше неприятно. Момичето беше на петнадесет години. Може би беше по-добре, ако научи някои неща отрано.

Хеда се обърна и погледна детето жена, сгушено като изгубено бездомно животинче в края на леглото.

— Неприятно е, че си научила за това вчера — започна Хеда със спокоен, безпристрастен тон, — но стореното — сторено. Не се притеснявай от скандал или че ще заминеш. Баща ти поправи грешката си.

— Значи... вие с татко сте се сдобрили? И отново се обичате?

В очите и гласа на Виктория се четеше объркване. Лицето на Хеда омекна малко.

— Любов! Пфу! Трябва да обърна повече внимание на лиготиите, които ви дават да четете в училище, както и на приятелките ти. Любовта е толкова митична, колкото онези срамни гръцки митове, които те заварих да четеш миналата година.

— Това са класически легенди, мамо. Митове — да, но не и срамни — възрази Виктория.

Мис Уортън ѝ бе дала тънко томче с древногръцка митология и тя се чувстваше задължена да защити любимата си учителка.

— Всъщност истинската любов няма нищо общо с митологията.

Хеда отмина това нетърпеливо.

— Слушай какво ти говоря! Аз ще ти кажа кое е истинско, млада госпожице. Онази романтична, сантиментална любов, за която всяко момиче бленува, много прилича на мит. Мъжете, дори онези от висшето общество, не ти подаряват букети и не декламираат стихотворения само за да поддържат ръката ти.

Тя замълча за миг, сетне попита безцеремонно:

— Какво мислиш, че трябва да прави една млада дама през първата си брачна нощ?

Виктория пламна от притеснение. Тя нямаше точна представа за секса, с изключение на няколкото целомъдрени, откраднати от момчетата целувки миналата година. Но бе чувала сподавения шепот на по-големите момичета в училище, който винаги заглъхваше, щом в стаята влезеше по-малко момиче. Определено не можеше да повтори думите им пред майка си!

— Мислех, че си невежа — и по-добре. Няма да се впускам в отвратителните физически подробности. И без това ще се почувстваш достатъчно зле, когато настъпи моментът. Само си избери дискретен мъж и ако си достатъчно умна и ти провърви, той ще се откаже от низкото си разгонване веднага щом забременееш. Дългът на жената е да роди наследник на съпруга си и ако тя продължава да понася физическото му присъствие, е глупачка.

Виктория погледна безупречния профил на Хеда и лицето, със студени, груби черти, изкривено в презрителна насмешка. Момичето беше безнадеждно объркано, но майка ѝ изглеждаше толкова категорична.

— Затова ли спите с татко в отделни спални? Някои от родителите на приятелките ми спят в една...

— Няма да обсъждаш повече с приятелките си кой къде спи! — прекъсна я Хеда, като изсъска грубо.

Какво ли е обсъждало това дете и с кого? Хеда възвърна самообладанието си и започна да назидава Виктория с разумни, премерени думи:

— Мъжът и жената, които са истински джентълмен и дама, никога не спят в една спалня. Това го правят по-нисшите класи. Дамите изпълняват дълга си и се подчиняват на потребностите на съпрузите си, докато родят деца. После джентълменът търси да уталожить първичните си инстинкти другаде, за да не измъчва съпругата си.

На Виктория започнаха да ѝ стават ясни някои неща. Поне си мислеше, че е така.

— Искаш да кажеш, че има жени, които искат мъжете да... да...

Тя не успя да продължи, нещастна от унижението.

— Да, но тези жени не са като нас. Те са необразовани, търговки от нисшите класи или още по-зле — блудници. На една дама никога не ѝ доставя удоволствие да бъде опипвана интимно от мъж. Това е само едно от задълженията ѝ в законната връзка на брака.

— Значи след това мъжете...

Виктория се поколеба, защото не можеше да си представи, че собственият ѝ баща се среща с някаква ужасна ирландска перачка или блудница.

— ... си взимат други жени за любовници?

— Те дискретно посещават места от другата страна на града, където има жени, способни да им доставят удоволствие. Баща ти направи грешка, Виктория. Той се влюби в актриса — вулгарно, безочливо младо същество. Той допусна хората в Старлайт да ги видят заедно на обществени места.

Тя потрепери от гняв, сетне добави с леден тон:

— Това няма да се повтори, обещавам ти. Той я отпрати и отсега нататък ще бъде изключително дискретен. Разбра ли онова, което ти обясних? Ти си дама и трябва да се държиш като такава. В замяна ще имаш право да очакваш съответното държание от страна на бъдещия си съпруг.

Тя изчака, докато Виктория кимна тъжно:

— Добре. Повече няма да говорим по този въпрос. Знам, че мога да разчитам на здравия ти разум и поведение на дама. А сега се измий, за да махнеш тези ужасни подутини, облечи се и ела долу. Следобед ще прием чай с няколко дами от църквата.

Виктория наблюдаваше как майка ѝ излезе плавно и грациозно от стаята и се почувства вцепенена. Главата ѝ беше пълна с лудешка бъркотия от ужасни образи — баща ѝ, добър и отстъпчив, макар и малко тесногръд и строг, нейният собствен баща, да върши сластолюбиви лоши неща с онези отвратителни жени от Мейн стрийт! Чувала бе Сандърс да клюкарства за района с червените фенери. Сетне ѝ хрумна една още по-ужасна мисъл — Сандърс ще порасне и ще стане също като баща им! Майка ѝ бе казала, че всички мъже притежават онези долни инстинкти. Тя стана разтреперана, пое си дълбоко въздух и започна да плиска подпухналото си лице със студена вода.

По време на вечерята Виктория внимателно наблюдаваше майка си и баща си. За своя изненада, тя не откри и следа от вледеняващата враждебност, която бе доловила зад вратата на кабинета. Те се усмихваха, държаха се учтиво и насочваха разговора към нея и Сандърс, като че ли нищо не се беше случило. Виктория беше сигурна, че Хеда не е казала нищо на Стодард за подслушването. Сандърс се отегчи и помоли да го извинят преди десерта, но това, както и всичко останало, беше предсказуемо като снега по Скалистите планини.

През нощта Виктория непрекъснато се мятта в леглото. Стана рано сутринта. Умираще от глад, защото не можа да яде много предишната вечер. Облече се набързо и слезе по задните стълби, за да си измоли топла кифла и чаша прясно мляко от готвачката, закуската щеше да бъде сервирана най-малко след час.

Точно когато стъпи на първото стъпало, по тясното стълбище отекна приглушен шепот.

Беси — прислужницата — прошепна:

— Чух, че заминава с днешния дилижанс. Не мога да повярвам, че стария Лотън я пусна да си върви толкова лесно.

— Ха! — присмя се готвачката. — Ами след като Нейно величество мисис Бостънската кралица го заплаши със семейството си? Флавия Голдсток е само една актриса. Такива като нея идват и си отиват. Тя не означава абсолютно нищо за него. А положението му тук, в Старлайт, и мястото в Републиканската партия в Денвър означават много.

Гарата за дилижанса представляваше голяма тухлена постройка на два етажа с няколко служебни кабинета отгоре. Намираше се на улица „Уийтън“ до Мейн — кварталът, където джентълмените с рединготи ходеха на работа, а недодяланите говедари и златотърсачи се събираха да гледат как пристига стоката. Улица „Уийтън“ не беше подходящо място за едно петнадесетгодишно момиче, особено без придружител. Но някакъв самонаказателен инстинкт накара Виктория да се измъкне през задния вход на магазина за мода на улица „Вандеменер“ и да отиде да огледа пътниците, които си купуваха билети за следобедния дилижанс за Денвър.

Беше нервна. Ако някой от приятелите на баща ѝ я видеше да се крие в сенчестата уличка и му кажеше, щеше да си има невъобразими неприятности. „Но аз трябва да я видя — да видя дали наистина ще

замине.“ Освен това искаше да види как изглежда една от „онези жени.“

Виктория се отчая, когато кочияшът — нисък, предпазлив човек с увиснали мустаци и тежък кожен осемфутов камшик — се запъти към дилижанса и хвърли чувалите с пощата в багажника. Заминаваше без пътници! Точно в този миг се изви женски глас с определено южняшки акцент:

— Бъдете така добър, кочияш.

Дребният човек се обърна и килна смачканото си омазнено кепе, после взе двете чанти от снажния мъж, който стоеше до жената. Докато нисичкият кочияш хвърляше чантите в багажника с изненадваща лекота, Виктория разглеждаше внимателно Флавия Голдсток — „актрисата.“ Тя беше висока, с прелъстителни форми. Безупречната ѝ тънка фигура беше театрално увенчана с буйна лъскава черна коса, прибрана на изящни къдрици под богато украсената ѝ шапка. Червената ѝ кадифена рокля беше малко плътна за лятото, но безукорно облечената жена изглежда не усещаше жегата.

Виктория видя, че Флавия е гримирана, но не в крещящи цветове, както бе очаквала. Актрисата съвсем не приличаше на жените от другата страна на Мейн стрийт, които работеха в пивниците! Всеки можеше да каже какви са те. Докато снажният мъж помагаше на Флавия да се качи в дилижанса, Виктория улови последния ѝ мимолетен поглед. Какво ли прави една толкова безсрамна жена, за да играе на сцената? Или още по-зле — да води за носа добрите мъже като баща ѝ и да опетнява името им, като се среща с тях? Дали баща ѝ наистина е спал в едно легло с тази жена? Виктория едва не ахна на глас, защото изпита вина само от буйното си въображение.

— Погледни я само колко е безочлива след цялото ѝ безсрамно подрипване на сцената в един почтен град! — каза Чарити Соумс.

Виктория подскочи от ужас. Обзе я паника... Най-добрата приятелка на майка ѝ стоеше на ъгъла! Момичето се сви в сянката, докато Естър Смитън — зълва на Чарити — и още една клюкарка от Старлайт разговаряха.

— Е, поне си тръгва без повече скандали. Няма мъж в безопасност, щом тя е в града. Всички ходеха в театър „Роуз“ да я гледат как играе Шекспир. Ха! Да се врътка в момчешки панталони — в това се състоеше представлението ѝ!

— Чудя се какво ли ще стане с нея. Тя загуби менажера си тук. Казват, че починал от някакво сърдечно заболяване — шепнеше омаяна Чарити.

Естър изсумтя:

— Почтените хора не бива да се притесняват какво ще стане с нея, но дяволът си знае работата.

ТРЕТА ГЛАВА

Старлайт, Колорадо, 1884 година

Свежият пролетен вятър надигаше яката на палтото, но слънцето топлеше гърба на самотния ездач, който намести широкополата си шапка на главата. Той беше едър, широкоплещест, дългокрак и изморен, защото яздеше, без да спира, от Денвър на югозапад през красивите Скалисти планини.

След като насочи лъскавия си черен жребец по Мейн стрийт, той започна да разглежда тълпите, като забеляза през присвитите си срещу силния вятър очи, че градът е голям. В единия край на улицата се издигаше обществената библиотека, а в другия — тухлен хотел. Редица елегантни червеникави къщи го поздрави от горната част на улицата. Чу приглушената врява от пивниците и хубавите къщи няколко пресечки по нататък. Това беше все още порядъчната част на Мейн. Покрай него мина хубава открита четириместна карета, теглена от чифт сиви коне — безупречно нагласени като кочияша. Погледът му бе привлечен от ниска постройка с остъклена фасада на отсрещната страна на улицата. Надписът „Плейн спийкър“ и думите „Майкъл Манион — редактор и издател“ възвестяваха присъствието на местен вестник. „Библиотека, вестници и хубав хотел. Може би Старлайт е нещо повече от временно процъфтяващ град, Блекджек“ — промърмори той на жребеца, докато оглеждаше добре облечените хора. Беше се научил да преценява мъжете и жените по кройката на дрехите и походката им.

Градът беше обещаващ — определено обещаващ. Блеки Драго се бе оказал прав. Това е мястото да започне нов живот. През последните пет години бе работил в Денвър като крупие и бе натрупал значително състояние. Как да вложи парите по най-добрия начин тук? Докато мислеше по други въпроси, погледът му бе привлечен от бележката на витрината на бръснарницата до редакцията на вестника: „Отивам да погребя жена си. Ще се върна скоро.“ В бизнеса наистина трябва да се бърза!

Докато се подсмивваше на набързо надрасканата бележка, той се замисли за името на издателя на вестника и се зачуди дали не е роднина на Евън Манион, който в момента гниеше в изправителен дом в Ню Йорк. Хората често отиваха на запад, за да избягат от опозореното си фамилно име на изток. Запада беше място на безкрайно много възможности, но непознатият предпочиташе да не рискува. Той потупа натъпкания с пари колан на кръста си и тръгна покрай дългата редица от пивници. Това беше неговата част от града... но само засега.

Тъкмо когато небрежно прехвърляше крак през Блекджек, за да слезе, от една малка мръсна пивница на отсрещната страна на улицата се разнесе изстрел. Непознатият посегна към своя уинчестър '73 в седлото, извади пушката и застана до коня си, като наблюдаваше люлеещите се врати на пивница „Форти Род.“ Там се появи висок, слаб мъж, облечен с работни дрехи на златотърсач и джинси, с колт в ръка. Революерът се изплъзна от безжизнените пръсти на мъжа, който се свлече на прага и сетне се строполи като брашнен чувал на прашната улица. Беше мъртъв. Едно куче изквича и се отскубна от каишката си, решило да проучи още топлия труп, от който се стичаше кръв на земята. То наближи до плячката, като влачеше въжето си. От пивницата се разнесе още един изстрел и жълтеникавият пес се метна настрана и падна на улицата близо до главата на мъртвеца.

Собственикът му — як грубиян с разрошена черна коса и дълга, мръсна брада — излезе, като се тътреше и ругаеше с все сила с гръмогласния си глас. Оживената улица се разчисти като шахматна дъска след мат. Никой не се показа от пивницата, докато великанът ревеше:

— Ти застреля кучето ми! То струваше колкото двете ми жени — онази проклета Уте и французойката. Махай се отгук, защото ще те пратя при създателя ти!

Женски писък откъм пивницата раздра въздуха. Нисък, тантурест мъж, облечен с мръсни, дрипави остатъци от униформа на офицер от Конфедералната армия, блъсна жената пред себе си и излезе на улицата. Той стреля по разярения любител на животни, но не го улучи, а безкусно натруфената проститутка се спъна и бутна ръката му.

От другата страна на улицата непознатият бавно отстъпваше, като водеше коня си към уличката между двете пивници, с насочена

пушка към кавгаджиите, които се надяваше да избегне. Лентяят стреля отново, но този път замъгленото му от алкохола съзнание, както и пленницата му, му попречиха да улучи мержелеещата се цел. Той беше мъртво пиян — един от като че ли безбройните бунтари ветерани, които преминаваха през Запада през последните две десетилетия — разочаровани, бездомни и често опасни.

Великанът се хвърли напред и сграбчи лентяя с единия от месестите си юмруци, като блъсна жената настрана, сякаш беше сламена кукла. Точно когато битката изглеждаше приключила, покрай непознатия изсвири още един куршум, изстрелян от уличката зад него. Той закачи шапката му и я отнесе. Непознатият приклепна, обърна се рязко и се прицели в един друг от лентяите.

Вторият мъж, пиян колкото приятеля си, забеляза непознатия между себе си и полесражението.

— Не исках да те нараня, мистър. Фил Канибала, хвана приятеля ми и ще го очисти, ако не мога...

Писък, последван от смразяващо кръвта изщракване, прекъсна бръщолевенето на мъжа. Ненаситният Фил бе прекършил гръбнака на убиеца и го пусна най-безцеремонно на прашната улица. Проститутката лазеше на колене и лакти, хленчеше и започна да отстъпва назад от разярения грубиян. Без да ѝ обръща внимание, той се обърна към двамата мъже в уличката на отсрещната страна и тръгна към тях.

— Къде е, по дяволите, шерифът ви? — Попита непознатият. — По тази улица се разпиля повече метал, отколкото беше изровен от Скалистите планини.

Той отмести поглед от пияницата и се обърна към великана, като съзнаваше, че грубиянът няма да се успокои от приказки.

— Смахнат скапаняк такъв! Ти уби Аса така, както кучето ти би умъртвило една проклета котка.

— Аса не струваше колкото кучето ми, дори и в най-добрите си дни. Както и ти.

Фил пристъпи към уличката и Блекджек се размърда неспокойно. Без да обръща внимание на непознатия, великанът продължи да върви към треперещата си жертва, който започна да стреля като луд с колта си. Един от изстрелите улучи сградата и разпръсна купчина трески върху черната брада на Фил. Следващият изстрел изсвири

заплашително близо до непознатия, който още се намираше между противниците. Високият мъж се сниши и изруга, сетне тупна задницата на коня си, за да го натири по улицата, далеч от заплашителната шумна разпра.

— По дяволите, човече, бягай, недей да стреляш, като не можеш да го уцелиш — извика той.

Замъглените от ужас очи на лентяя се впериха в човека, който му крещеше. Пушката на пияницата се прикова към непознатия. Частта от секундата, която му беше необходима, за да натисне спусъка, даде време на мишената му да стреля. Лентяят падна назад върху купчина боклук.

Лишеният от жертвата си Фил изрева:

— Той беше мой! Сам си убивам негодниците. И ги изяждам — добави той с вълча усмивка, докато оглеждаше високото, мускулесто тяло на по-младия мъж.

Непознатият завъртя пушката си дъгообразно и допря дулото в челюстта на грубияна. Чу се непогрешимо изщракване от счупване на кост. Докато Фил започна да се свлича замаян на колене, „невинният зяпач“ тръгна бързо по уличката.

— Ти уби Солк и повали в безсъзнание Фил Канибала, красиви негоднико. Добра работа.

Облечената в лилаво проститутка, изцапана с червеникавия прахоляк на Колорадо, се приближи бавно до него, като го оглеждаше безочливо. Преди да може да й възрази или да се отдалечи от силно напарфюмираната й особа, изневиделица се появиха няколко добре облечени мъже.

— Добър ден, сър. Аз съм Уилъби Джонсън, кмет на Старлайт, а това е Стодард Лотън, президент на банка „Юниън тръст.“ Задължени сме ви, мистър...?

— Дейвис, Рийс Дейвис — отговори непознатият, а лека усмивка пробегна по загорялото му лице, докато се ръкуваше с двамата мъже. — А що се отнася до задължеността ви, няма за какво. Аз само попаднах в центъра на престрелката.

— Той ми спаси живота! — намеси се проститутката.

Рийс отстъпи назад, за да не се опита да го възнагради с прегръдка. Двамата местни жители изобщо не й обърнаха внимание.

Набитият, но изискан банкер Лотън, каза спокойно:

— Тези главорези са голям проблем тук напоследък. Наскоро загубихме шерифа си — добави той, като оглеждаше уинчестъра на Рийс и измерваше с поглед високата внушителна фигура на смелия странник. — Имаме нужда от човек с твоето хладнокръвие.

— Заплащането е добро. Тридесет долара на седмица и храна в затвора — от ресторанта на мисис Уинтър — най-вкусно приготвените домашни ястия в града — похвали се кметът.

Рийс сви рамене.

— Не ме интересува, джентълмени, макар да съм сигурен, че гозбите на мисис Уинтър са отлични.

— Ще удвоим заплащането — каза нетърпеливо Лотън.

Странникът се обърна и хвана висящите поводи на коня си.

— Съжалявам, джентълмени. Не съм човек на закона — ухили се той. — Твърде често съм се озовавал от другата страна. По-добре да се заемете с Фил, преди да се е съвзел и потърсил нещо за хапване — добави той, като вдигна шапката си от прахоляка. Отупа я със замах върху крака си и я сложи на главата си.

Качи се на Блекджек и потегли надолу по улицата, като остави кмета и банкера да се оправят с ранените и убитите.

„Какво място — промърмори Рийс и прокара пръсти по разкъсаната периферия на шапката си. — Като нищо ще застрелят човек, който само иска да поиграе на покер.“ Той разглеждаше внимателно различните заведения и реши да предпочете някое, достатъчно отдалечено от района на Фил Канибала. Имаше богат избор — някои бяха малко западнали, други — големи и шумни. Едно, с прозаичното име „Палат на бирата“, привлече вниманието му. Макар и леко занемарено, то беше пълно със златотърсачи и говедари. „Всички чакат да бъдат оскубани“ — каза си той, докато слизаше от коня си. Рийс завърза Блекджек за стълба отпред и влезе в сумрачното заведение.

Вътре миришеше на сажди, бира и нечистоплътни тела. Глъчката беше оглушителна. Разговорите и смехът се съпровождаха от тенекиеното подрънкване на полусчупено пиано. Над горкия човечец, който натискаше разхлопаните клавиши, имаше надпис, надраскан с червена боя: „Моля, не стреляйте по пианиста. Той прави каквото може.“

Голяма тропическа птица с живописно жълто — зелено оперение крякаше от клетката си в унисон с престореното оживление на проститутките, които упражняваха занаята си. Една от жените, които играеха на карти, спря да раздава с карта в ръка, вперила поглед в непознатия, чиято фигура изпълваше целия вход. Той тръгна полека из помещението и се облегна небрежно на бара, за да си поръча бира. Тя наблюдаваше начина, по който студентите му сини очи разглеждаха заведението и особено масите за покер срещу нея. „Този е комарджия и дяволски хубав, за която и да е жена.“ Тя му намигна, когато погледът му се спря на нея. Той леко докосна периферията на шапката си с върха на пръстите си и продължи да изучава масите, докато пиеше бирата си.

Емет Хаузър наблюдаваше новодошлия с присвити очи. Седнал бе на обичайната си маса до стълбището, с гръб към стената, откъдето можеше да вижда всичките посетители в пивницата. Собственикът беше едър мъж, склонен към надебеляване, с тежък кокал, набит. Ъгловатото му бледо лице имаше жесток, намусен израз, а жълтеникавите му котешки очи не пропускаха нищо. Той също стигна до извода, че Рийс е комарджия, но след като видя мръсните му одърпани дрехи, го отхвърли като богат клиент. Джинджър раздаде неправилно картите, загуби и трябваше да откупи мястото си. Той се намръщи. Глупави жени — вечно се заглеждат в хубавите млади мъже! Тъкмо когато се надигаше да отиде да се скара на червенокосата, непознатият се спря пред масата на Рики Барлоу. Хаузър седна пак, за да види какво ще направи комарджията.

— Може ли да седна? — Попита учтиво той, с ръка на облегалката на стола.

— Заповядай — отговори Барлоу, като хвърли бегъл поглед на изцапания от пътуването мъж. — Играем на покер. Обръщаме само валетата.

— Какъв е таванът? — Попита Рийс, докато се наместваше на грубия дървен стол.

— Небето, страннико — изсмя се Барлоу.

Сетне, когато Рийс извади пачка банкноти от джоба на палтото си, изражението на младежа бързо се промени от лековато недоверие до тревожно удивление.

— Като си помисля, днес е малко облачно. Небето над Старлайт е на около стотина долара височина.

Един набит стар златотърсач, седнал срещу Барлоу, се ухили, а добре облечен млад мъж със светла коса се намръщи. Сандърс Лотън губеше цял следобед. И никак не му беше до смях. Нейт Бриджис — преуспяващ фермер погледна към неумолимия на вид мъж с пачката пари и реши да го държи под око. Нека младите глупаци като Лотън и старците със сребро като Ейбъл Кортни пилеят парите си. Дано онова, което не успя да спечели Барлоу, попадне в ръцете на новодошлия.

Играта вървя спокойно около час. Кортни, Бриджис и Дейвис се редуваха да печелят малки суми. Барлоу печелеше по-често, но след като беше професионалист, който работеше за Емет Хаузър, местните хора очакваха да бъде добър. Постепенно Рийс започна да печели по-често, като приемаше и вдигаше залозите на Барлоу, който ставаше все по-нервен.

Рийс наблюдаваше как Барлоу раздава първите три карти, сетне протегна дясната си ръка с дланта нагоре.

— Дай да видя колодата.

В помещението настъпи тишина. Скоро всички очи в препълнената пивница бяха вперени в масата на Барлоу.

— Наречи го мошеник и по-добре се разкарай оттук — подвижна един от клиентите.

— Високото качество на тази маса за карти е толкова сериозно, колкото това в мината ми, синко — каза Кортни на Рийс.

— Нямах право да разглеждаш тестето — възрази Барлоу, като търсеше с обезумял поглед Хаузър.

Собственикът на заведението отиде до масата с няколко бързи, припрени крачки, като блъскаше хората по пътя си, но докато стигна, Рийс вече беше измъкнал картите от пръстите на крупиецо с едната си ръка. С другата извади четиридесеткалибров пистолет от палтото си. Прерови колодата с бързина и ловкост, придобити от дългата практика, сетне обърна трите си карти и помоли другите да направят същото. Кортни и Бриджис се подчиниха. Рийс бутна леко Барлоу, но Лотън ядосано отказа.

— Имаш чифт аса като Барлоу, нали? — Попита Ейбъл Кортни с хитра усмивка.

— Не, няма, освен ако в тази колода няма шест аса. Липсват две карти и се обзалагам, че асата са някъде у мистър Барлоу — каза тихо Рийс.

Лотън намусено обърна картите си — вале, двойка и шестица. Тълпата ахна от удивление, после отново се смълча.

— Преброй картите на масата — заповяда спокойно Рийс.

Бриджис го направи бързо, а старият собственик на мина гледаше и кимаше.

— Липсват две, както казваш, и двете са аса — рече Бриджис.

— Съблечи си палтото.

Гласът на Рийс беше още спокоен, но изпълнен с презрение заради непохватната измама, която беше на път да разкрие. Той вдигна пистолета и го размаха под носа на Барлоу.

— Хайде.

Хаузър не издаваше с нищо какво очаква от немарливия си служител. Беше предупредил момчето да не бъде алчно, но мислеше, че Рики е достатъчно умен, за да не крие карти в ръкава си. Заведението беше пълно и той знаеше, че Кортни и Бриджис — да не говорим за някои други в пивницата — ще подкрепят непознатия. Нямахше да се намесва, освен ако Барлоу не направеше глупостта да го въвлече в спора. Застрашително надвисналата му фигура до стола на момчето беше достатъчна, за да накара изпотеното, треперещо крупие да млъкне.

Барлоу стана и започна да съблича палтото си. От ръкава му бавно започнаха да падат карти като снежинки, реещи се в спокойна вечер.

— По дяволите, страннико, ти се оказа прав — каза Ейбъл и се наведе да вземе двете аса от пода. — Той щеше да извади четири аса! А аз — само чифт валета. Сега ли разбра какъв е номерът?

Рийс се усмихна:

— Наблюдавам го как крие карти в ръкава си и раздава останалите на нас от един час.

— Този негодник трябва да бъде обесен! — изкрещя някой отзад.

Думите отекнаха в стаята, но Хаузър вдигна ръка, за да въдвори тишина, и се приближи до Рийс.

— Наех го, за да раздава честно. Ще имам грижата да влезе в затвора.

— Разбрах, че нямате шериф — отговори Рийс, без да отмества пистолета си от Барлоу.

Хаузър се изсмя насила.

— Имаме областен шериф в Лейк сити. Засега ще го пратя там. Има ли доброволци да го заведат?

Мнозина от мъжете излязоха напред и всичките крещяха, че ще се справят със задачата. Хаузър избра набързо трима, сетне попита играчите дали са доволни. След като всички одобриха избора му, изведоха навън треперещия Барлоу. Само буреносното изражение на лицето на Хаузър го накара да мълчи.

— А сега, господа, дължа ви безплатни питиета и възможност да си върнете част от парите. Отсега нататък небето ще бъде таванът, но преди всичко, спечеленото от Барлоу днес следобед, ще бъде поделено помежду ви. Справедливо, нали?

Хаузър изчака, докато всички седнаха отново. Пистолетът на Рийс бе изчезнал като по чудо по време на суматохата.

Хаузър не беше глупак. Но беше много добър играч. Той измери с поглед странника, прецени уменията му и забеляза пачката банкноти. Може би в края на краищата ще компенсира за следобеда.

Играха още половин час. Лотън изгуби дела си от парите на Барлоу и своите.

— Трябват ми малко назаем, Емет. Знаеш, че ще ти ги върна.

Хаузър погледна бледото богато хлапе с презрение. Пияница, глезльо и глупак отгоре на всичко.

— Не мога да ти дам, Сандърс. Знаеш ли колко ми дължиш дотук?

Той отхвърли с ръка развълнуваните уверения на момчето и продължи:

— Баща ти може да притежава банка, но сигурно никак не му харесва, че харчиш парите му по-бързо, отколкото ги печели.

Унижен и с неприятно чувство в стомаха от прекалено голямото количество топла бира, Сандърс скочи на крака. Емет Хаузър беше стиснат и всички в града го отбягваха.

— Бъди спокоен, сър — каза той на излизане, — ще ти върна дължимото до цент.

— Извинявам се заради този млад глупак, джентълмени. Баща му никак няма да е доволен, ако му взема още пари. Стодарт не обича да

си дава парите на демократи.

Забележката на Хаузър предизвика няколко усмивки сред клиентите, сетне играта отново започна и зяпачите се върнаха към развлеченията си.

Всички, с изключение на Джинджър. Тя беше прекалено разсеяна, за да раздава картите и направи знак на Барни да я замести, после се приближи до играта с високите облози. През последния един час стана ясно, че надпреварата се води между Емет и хубавия непознат. Бриджис и Кортни се отказаха от следващите няколко раздавания. Купчината банкноти пред по-младия мъж растеше, докато тази пред шефа ѝ намаляваше.

Тя започна да изучава открито странника, но той беше съсредоточен в играта и не забелязваше това. Гъстата му къдрава коса блестеше, тук-там просветляла от слънцето. Беше свалил зимното си палто и беше по черно сако и бяла риза, малко поизцапани от пътуването, но добре скроени за внушителното му тяло. Тъмносините му очи следяха раздаването на всяка карта, после се вглеждаха за миг в лицето на всеки от играчите. Имаше интересни очи, рошави вежди, скосени над тях, и гъсти мигли, които скриваха израза им. Джинджър Вогъл имаше опит в игрите на случайността, тъй като бе израснала в редица пивници от Канзас до Колорадо. По-младият мъж беше добър. Внезапно почувства нещо инстинктивно и стисна толкова силно облегалката на стола, че кокалчетата на ръцете ѝ побеляха.

— Приемам твоите двеста и вдигам с още двеста — каза Хаузър, като бутна банкнотите в средата на масата.

Макар че говореше спокойно и движенията му бяха бавни, Джинджър знаеше, че е ядосан. Беше загубил над три хиляди долара, а вечерта едва настъпваше.

Играеха със седем карти. Рийс имаше две покрити пики и три обърнати карти. Прие залога. Флошът му беше до поп. Собственикът на заведението вероятно имаше или кента, или чифт валета, наред с покритите две карти. Младият мъж от Уелс го наблюдаваше и изучаваше признаците му на нервност — начина, по който потъркваше върха на носа си, барабаненето на задебелените едри пръсти по тестето — и всяко движение говореше дали Емет има хубави карти или не.

След раздаването и на последните карти, Рийс изчисли, че хитрата стара лисица има кента. Колко да му поиска? През последните

няколко часа той гледаше как старецът едва сдържа гнева си. Хаузър си бе извадил поука от мошеничеството на Барлоу — Рийс беше сигурен в това така, както във флоша си до поп. Но сега вече Хаузър губеше самообладание и играеше настървено.

Рийс огледа помещението. На една от стените висяха грозни еленови рога и няколко дрипави индиански щита. Шарената птица изкрюка отново и притихна. А онази доста привлекателна червеночоса като че ли искаше да я покани на вечеря. Рийс се усмихна. Може би ще я остави за десерт, след като разчисти сметките си с лукавия Хаузър.

— Приемам твоите петстотин и вдигам на хиляда.

Навалицата около масата нарасна. В стаята настъпи мъртва тишина. Хаузър наистина имаше кента до поп, но нямаше нито нерви, нито повече пари.

— Приемам твоите хиляда и слагам още хиляда.

— Прието — каза без колебание Рийс и хвърли още една хилядарка на масата. — Говори.

Хаузър свали последователно попа, дамата, валето, десетката и деветката и изхвърли ненужното второ вале.

Рийс обърна трите си карти отдолу — всичките пики, а едната допълваше печелившия му флош. Той мълчаливо прибра купчината банкноти, сетне погледна едрият мъж и остави инстинктът да го води. Сега вече знаеше каква ще бъде първата му инвестиция в Старлайт. Негов ред беше да раздаде картите.

— Последна ръка. Възможност да се реваншираш, Хаузър. Обръщаме пет карти, а последната ще бъде покрита.

Емет нямаше повече пари. Беше изпратил Джинджър да донесе последните от сейфа в кабинета му преди един час.

— Хората ми имат доверие. Ще гарантираш ли за мен. Ейбъл?

— Ако не се наложи да плащам заради теб — ухили се златотърсачът.

Рийс започна да разбърква спокойно картите.

— Заложил пивницата си. Първата карта — бара, втората — покъщнината, третата — мебелите, — четвъртата — услугите на дамите на горния етаж. На последната — цялото заведение.

Рийс не прегъна нито една от картите, докато ги разбъркваше.

Хаузър усещаше десетките погледи, приковани в него. В какво, по дяволите, се забърка? Загубеше ли, щеше да бъде напълно разорен,

но от друга страна, на непознатия не можеше вечно да му върви. Беше спечелил няколко ръце от него преди малко. И сега му беше дължник. Не можеше да се изложи.

— Раздавай.

Хората наоколо започнаха да се обзалагат кой ще спечели „Палата на бирата.“ Джинджър Вогъл също се обзаложи с неколцина от посетителите на тлъсти суми. Хаузър погледна първата си карта — десетка спатия — и се усмихна.

— Мисля, че барът ми струва, да речем, две хиляди — ухили се той.

Рийс погледна двойката си, кимна и хвърли две хиляди на масата. После раздаде вторите карти — шестица на Хаузър и още една двойка на себе си. Безвкусните, потъмнели полилеи, издрасканият стар боров бар, огледалата по стените и дори папагалът бяха заложени и Рийс хвърли още една хилядарка.

Третата карта на Хаузър беше втора шестица, а на Рийс — деветка купа. Този път залагането на мебелите, наред с „шестте първокласни месингови легла на горния етаж“ му струваше три хиляди. Рийс почувства въодушевление. Четвъртата му карта беше седмица, а на Хаузър — деветка.

— По дяволите, старият Хаузър спаси курвите си! — изкикоти се сподадено един от клиентите.

Джинджър го стрелна с поглед — златотърсач със сплеснат кичур коса — и той притеснено побърза да ѝ кимне в знак на извинение. Тя и момичетата ѝ бяха оценени на пет хиляди от Хаузър.

Рийс бутна спокойно парите в средата на масата. Медальонът на Свети Христофор на врата му — подарък от сестра Франсес Роуз — сякаш изгаряше гърдите му, докато раздаваше последните карти.

— Имам чифт шестици срещу твоите двойки. Предполагам, че си връщам заведението и парите, заложени на масата.

Хаузър погледна останалите банкноти до лакътя на Рийс. В играта е пет карти, той беше сигурен победител с чифта си. Рийс се усмихна.

— Никакъв шанс да спечелиш, Хаузър. Освен ако чифтът ти не е от перли или нямаш скрита трета карта — каза той и обърна долната си карта.

Трета двойка!

Едрото месесто лице на Хаузър почервения от изумление, когато видя картата. Не е възможно! Какво направи? Загуби всичко — пивницата, бардака и петте години труд за една нощ!

Джинджър се приближи до бившия си вече шеф и каза с тиха наслада:

— Аз ще донеса документите, Емет.

Тя се насочи към стълбището и Хаузър обмисли всички възможности. Чужденецът беше скитник и нямаше роднини наблизо. Разбира се, имаше скрит пистолет, но той беше детска играчка в сравнение с четиридесет и четири калибровия му колт с детонатор, който Емет криеше в джоба на сакото си.

Рийс сякаш прочете мислите му и каза:

— Не ставай глупак, човече. Загуби в честна игра.

— Да, Емет. Непознатият те победи и аз съм свидетел, че не криеше карти в ръкавите си — рече Бриджис.

Неколцина от посетителите потвърдиха същото, а набитият мъж бавно се изправи. Преди да реши какво да прави, Джинджър се върна с нотариалния акт и писалка.

— Всички сте свидетели. Отсега нататък, джентълмени, аз и моите момичета в тази сграда принадлежим на...

Тя тикна документа пред Хаузър и погледна непознатия.

— Рийс Дейвис на вашите услуги, мадам — отговори той, като най-сетне отвърна на намигването ѝ.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Чарлс Евърет се намираше на седмото небе от щастие, докато се спускаше надолу по склона на планина Сан Хуан. Той плесна с юздите по гърба на белите си коне, облегна се назад в меката кожена седалка и се зае да разглежда профила на красивата си спътница. Впрягът потегли пъргаво и съвършено новият файтон се носеше съвсем плавно.

— Е, Виктория, какво ще кажеш? — Попита той, с тон на леко засегната гордост.

Годеницата му изглеждаше заета с мислите през цялото време, откакто я бе взел от дома на родителите ѝ.

— О, файтонът е наистина хубав, Чарлс. Конете също. Адвокатската ти практика явно върви много добре, щом можеш да си позволиш толкова скъпа нова играчка — отговори тя и го възнагради с ослепителна усмивка.

— Само почакай, докато излезем извън града. Тогава ще ти покажа какво може новата ми играчка — каза той, жегнат от подигравателния ѝ тон, който намекваше за снизходителност. Неговата Виктория винаги беше толкова невъзмутима. Естествено, това беше една от причините, поради които искаше да се ожени за нея. Строгата ѝ елегантност, съчетана с политическия авторитет на баща ѝ, щеше да го направи най-влиятелният човек в Старлайт и в цяло Колорадо един ден. Чарлс Евърет имаше амбиции, които щяха да го отведат от Денвър във Вашингтон. Женитбата му с внучката на знатното семейство Лодж щеше със сигурност да увеличи шансовете му за успех.

Виктория продължи да гледа спокойно калните от снощния пролетен дъжд улици и безпокойството му нарасна.

— За какво мислиш, мила?

Очите ѝ заискряха зад гъстите тъмноруси мигли.

— Мисля за подробностите около събирането на чай у мама. Имам още много работа, Чарлс. Тази неочаквана изненада е чудесна, но наистина не бива да се бавим.

Тя оправи тежката си лилава пола. Тесният двуместен файтон я поставяше в прекалена близост до Чарлс, което не беше благоприлично.

— Бих искал да мислиш за годежа ни, Виктория, вместо за един чисто политически прием.

Той въздъхна и дръпна поводите, щом излязоха от града. Пътят пред тях се разшири. Поеха нагоре по величествената Сан Хуан.

— Този чисто политически прием, Чарлс, ще остави отпечатъка на фамилията Лотън върху твоята кандидатура за законодателната власт, така че съвсем не мисля, че е маловажен.

— Разбира се, мила. Един ден ще бъдеш прекрасната съпруга на губернатора, да знаеш.

— Първо трябва да стана съпруга, а вече обсъдихме необходимостта да се изчака, Чарлс.

Виктория се надяваше, че нотката на несигурност в гласа ѝ не му е прозвучала толкова силно, колкото на нея. Чарлс щеше да бъде съвършен съпруг, вдъхна си смелост тя. Богат, преуспяващ, хубав, от добро семейство. Дори майка ѝ го одобряваше. Баща ѝ и годеникът ѝ осъществяваха заедно многобройни бизнес сделки и бяха активни членове на Републиканската партия. Бракът ѝ с Чарлс щеше да бъде идеален. И все пак, мисълта за онова, което трябваше да изтърпи като съпруга, макар и на джентълмен, я изпълваше с ужас. Дори фактът, че седеше до него в малкия открит файтон, я караше да се чувства неловко.

Винаги загрижен за чувствата на дамите, Чарлс държеше краката си настрана от полата на Виктория, за да не я обиди, ако докосне бедрото ѝ върху седалката на подскачащия по камъните файтон. Мислеше как да я накара да обяви официално годежа им. Тя държеше него — и амбициите му — в неизвестност вече шест месеца.

— Когато спечеля изборите тази есен, ще се готвя да напусна Денвър, Виктория. Можем да вдигнем прекрасно сватбено тържество около Коледа.

Той изчака малко, сетне я погледна, докато файтонът се носеше бързо като пролетен вятър.

Виктория оправи шапчицата си с перо и приглади воала, който пазеше косата ѝ от вятъра.

— Предполагам, че ще е подходящо, Чарлс — каза бавно тя.

После, като искаше да смени темата на разговор, попита:

— Прочете ли онази отвратителна уводна статия в „Плейн спийкър“ за това как работниците не трябвало да гласуват за републиканец?

Чарлс се усмихна злорадо, с чувство на превъзходство.

— Не мисля, че онази измет, която е съгласна с ирландеца, ще спечели. Най-добрите граждани, всеки честен и разумен човек в Старлайт ще гласува за мен, особено след като имам поддръжката на баща ти. Само бих искал възгледите на Сандърс да не се различават от нашите — добави ядосано той.

Безотговорният брат на Виктория все още можеше да осуети плановете му.

Виктория винаги защитаваше по-малкия си брат и сега бузите ѝ пламнаха.

— Той е само на деветнадесет години, Чарлс, и е лековерен. Ако спечелиш място в законодателната власт, погрижи се да затворят завинаги всички пивници.

Чарлс разбра, че Виктория няма да отстъпи, и смени тактиката. Той извади един вестник изпод кожената седалка и ѝ го подаде.

— Имаш право, мила моя. Прочела си глупавата уводна статия на Манион от миналата седмица. Сега само виж каква обява е пуснал вчера!

Виктория взе вестника и прочете дръзката обява в средата на първата страница до една статия, в която се обясняваше как старата пивница на Емет Хаузър има нов собственик, който я е преустроил изцяло и ѝ е дал ново име: „Голата истина“, Рийс Дейвис, собственик. Съобщението се хвалеше, че разкошният палат на удоволствията възнамерява „да забогатее, като разорява мъжете в Старлайт, направи жените вдовици, а децата сираци, подстрекава мирните граждани към бунт и безредици и застраши общественото благополучие. Ще изпратим добрите граждани в бедни ферми и на бесилото! Бира и уиски безплатно през първите двадесет и четири часа след откриването.“

Очите ѝ се разшириха, докато четеше, сетне блеснаха гневно и тя смачка вестника, като изцапа белите си ръкавици с печатарско мастило.

— Каква наглост! Предполагам, че всички долни типове в града са се събрали на това знаменито откриване на мистър Дейвис.

— Боя се, че е така, мила моя. Тревожното е, че в тази мръсна дупка не са отишли само златотърсачите и говедарите. Той е обновил основно старото неугледно заведение на Хаузър. Чух, че било безвкусно, но луксозно. Много богати мъже от града са пристъпили прага му. Вчера на тържественото откриване било истинско стълпотворение.

— И като си помисля само, че кметът е предложил на онзи долен комарджия да ни стане шериф — рече презрително Виктория.

Чарлс не искаше да разстройва Виктория, като ѝ споменеше, че сред навалищата е бил и Сандърс. Тя можеше да бъде истинска оса като починалата му майка. Всъщност държанието на годеницата му съперничеше дори с това на ужасната му снаха Лора. Тори беше галена и разглежена не по-малко от проклетия си брат, но все пак беше жена. Трябваше да ѝ внуши още от самото начало, че той е главата на семейството. Да не дава Господ бракът им да е като мъчението, което търпеше брат му с Лора! Джейкъб искаше от жена си политически съвети и дори остана верен на старата си заядлива жена! „Горкият, добре че умря“ — успокои се той. После се обърна пак към Виктория:

— Нека да ти покажа какво може да направи този нов впряг под изкусно ръководство — каза той и шибна конете, които препуснаха в бърз тръс.

Виктория погледна напред към тясното дървено мостче над река Анкомпагре. Бяха се изкачили на неколкостотин фута височина и долината, в която се гушеше Старлайт, остана в подножието. След дългата люта зима от планината Сан Хуан се стичаше разтопен сняг в криволичещите потоци и ги препълваше. Буйната вода ревеше и се плискаше по загнилите дървени подпори на разклатеното мостче.

— Чарлс, мисля, че е по-добре да не минаваме по онзи мост — предупреди го тя.

— Глупости. Този файтон е изключително лек и е направен точно за тези тесни планински пътеки. Затова дадох толкова много пари. Да не би да ми нямаш доверие, мила?

Той дръпна юздите, без да дочака отговора ѝ.

Мостът изскърца и изстена под тежестта на белите коне, чиито тропот бе заглушен от бученето на реката под тях. Внезапно конят

вдясно се уплаши от леденостудената вода, която се плискаше над гредите. Другият също се стресна. Чарлс дръпна рязко юздите и изплющя с елегантния си нов камшик. Той притежаваше и се състезаваше с бързи коне за удоволствие и си въобразяваше, че е най-добрият ездач в областта, но сръчността му като че ли го изостави сега. Той плющеше с камшика над конете, водата бушуваше под тях и ужасените бели коне се вдигнаха на задните си крака, при което лекият файтон се обърна рязко на дясната си страна.

Виктория усети, че шапчицата ѝ се отскубна от фибите и посегна да я намести на главата си, докато файтонът се накланяше. Тя загуби опората на дясната си ръка и се прекатури от седалката, със заплетени в тежката пола и фуста крака. Преди да успее дори да изпищи, тя удари крака си в твърдата, ръбата повърхност на перилото на моста. Болката беше непоносима, но смътна, и тя продължи да се плъзга надолу към бушуващата река. Допирът с леденостудената вода я накара да изпищи пронизително, сетне, докато потъваше под бурните води, настъпи тишина.

Тя махаше безпомощно с ръце във вледеняващото течение, като се показваше над повърхността достатъчно дълго, за да извика за помощ, после бързо потъваше надолу. Дрехите ѝ — тежка защита срещу режещия пролетен вятър — я теглеха надолу като котва. Усети, че косата ѝ се омотава около лицето, като я заслепи, блъскана от разпенените води. Дори и да позволяваха на дамите да се научат да плуват, така възпрепятствана, тя нямаше да може да се възползва от това умение. Заснежената вода бързо я вкочани, скова крайниците ѝ и сподави отчаяните ѝ викове. Ето каква била смъртта.

Ненадейно замръзналото ѝ тяло се сблъска с нещо твърдо и топло. Все още заслепена и в полусъзнание, тя се вкопчи в някакво човешко тяло.

— Чарлс? — Попита задавена тя, докато една силна ръка я привлече към тяло на мъж.

Той я държеше с една ръка, а с другата започна да раздира дебелия ѝ жакет и полата. Тя започна да се съпротивлява инстинктивно, докато течението ги въртеше.

— Стой мирна, по дяволите! Не мога да се боря с теб и с реката — извика сърдито един глас сред шума на водата.

Не беше Чарлс. Виктория притихна. След като я освободиха от убийствената тежест на костюма ѝ, тя вече можеше да се държи на повърхността в прегръдките на още невидимия си спасител, който заговори:

— Сега ме хвани здраво за врата. Така. Гледай да не те понесе течението. Двете ми ръце трябва да са свободни, за да стигнем до брега.

Той се държеше за една скала, която стърчеше в средата на реката. Докато объркано махаше гъстата си златиста коса от лицето, Тори видя, че мъжът е съвършено непознат, но пред страха от смъртта нямаше място за скромност. Тя му се подчини и той се отблъсна от скалата. Вкопчи се в него като пиявица и той заплува с уверени, мощни удари на ръцете.

Тори усещаше движението на мускулите на раменете и гърба му, докато той напредваше към брега. Щом стигна до плиткото, той вдигна треперещото ѝ тяло на ръце и я занесе на покрития с мъх бряг.

Рийс се връщаше в Старлайт, след като бе разгледал малкото ранчо, спечелено в „Голата истина“, когато я чу да пищи. Той заби шпори в Блекджек на завоя на пътя и видя красивия малък файтон по средата на моста. Мъжът се мъчеше да овладее впряга, а главата на жената се показваше и скриваше в разпенените води.

Рийс скочи от Блекджек, свали сакото и ботушите си и се гмурна в реката. Спасението им се оказа скалата. Сега задъхан, той вървеше клатушкайки се по брега и падна на колене, за да разгледа жената, чийто живот току-що спаси.

Гледката, която се разкри пред очите му, отново ускори пулса му. Тя беше най-изящното същество, което бе виждал. Дългата ѝ руса коса бе станала тъмно златиста от водата и висеше като къс коприна. Треперещото ѝ, тяло вкопчено в неговото, почти се виждаше през прозрачния ѝ корсаж и дългите дамски гащи. Беше слаба, но съвършено оформена — със заострени малки гърди и тънка талия. Крехката ѝ китка едва държеше мускулестата му ръка. Лицето ѝ беше побледняло от студа и уплахата, но гъстите ѝ златисти мигли се отвориха и той съзря очите, с цвят на езерото, което бе видял по време

на странстванията си из Айдахо — не син, не точно зелен, а кристалночист тюркоаз.

Виктория сбърчи правилното си носле и почувства едно съвсем непривично за дама потръпване. Като се държеше здраво за спасителя си, тя извърна глава към косматите му голи гърди, сетне започна да кашля и да плюе вода, а той внимателно я сложи на брега. Придържаше я с една ръка и я потупваше леко по тънките рамене с другата. Тя изплю още вода. Умираще от студ и беше нагълтала доста вода. Косата ѝ беше като наметало от ледени шушулки, полепнали по гърба. Постепенно се съвзе, спомни си как падна в реката и как непознатият свали дрехите ѝ. Господи! Нищо чудно, че замръзваше — беше почти гола в прегръдките му. Преди да събере смелост, за да погледне спасителя си в очите, той каза:

— Бих ти предложил самото си, но то остана далече срещу течението на реката, до коня ми, който за съжаление е на другия бряг. Няма начин, мис. Трябва да се върнем пеша, и да се надяваме, че приятелят ти е успял да укроти впряга — добави мрачно той. — Гледай да не паднеш пак — рече загрижено той, докато тя се изправяше на крака с разтреперени колене.

Ръцете му бяха студени от водата и все пак по-топли от нейните.

— Вие спасихте живота ми, сър. Много съм ви благодарна — успя да каже дрезгаво тя през тракащите си зъби, когато най-последно вдигна глава и го погледна в очите.

Гласът му беше тих и мелодичен, с леко доловим акцент, който ѝ беше трудно да определи. Който и да беше, той беше изумително хубав, макар и целия мокър от леденостудената вода. Очите му бяха пронизително тъмно сини и направо я хипнотизираха. Волева, гладка брадичка и дълъг, правилен нос допълваха мъжката красота, но нищо не можеше да се сравни с усмивката му — ослепителна и сияйна като снега по високите върхове на Скалистите планини. Устните му бяха изваяни, за да се усмихват, и на загорелите му от слънцето бузи имаше трапчинки. Косата му беше гъста и къдрава, тук-там просветлена от слънцето, с цвят, който не можеше да определи, защото беше мокра. Внезапно притеснена, че е приковала поглед в него, Виктория разтърси глава, за да изтръска косата си. Той протегна ръка и я прихвана.

Усмивката му се замени с изражение на загриженост.

— Ти замръзваш и си твърде изтощена, за да вървиш.

Той я взе в обятията си, без ни най-малко да се притеснява.

— Колкото по-скоро стигнем до брега, за да те увия в одеялото от седлото ми, толкова по-добре.

Той тръгна по чорапи по острите камъни на криволичещата покрай реката пътека и тихо изруга инстинктивно, сетне незабавно се извини.

Виктория само кимна с глава, в знак, че разбира, леко стъписана от езика му, но беше прекалено замаяна, за да се обиди наистина. Пък и как можеше да се обиди на човек, който току-що бе спасил живота ѝ? Особено на един толкова привлекателен мъж! Той беше едър, висок и строен. Крачеше широко, но грациозно, и бързо стигнаха до брега. Тори се сепна, защото едва сега осъзна, че е била почти гола в ръцете му, след като едва не бе срещнала смъртта, а сега мислеше само за хубостта му! И за допира му, докато я носеше, сякаш не тежеше повече от лист трепетлика, полюшван от пролетния ветреца. Къде ли е Чарлс? Дали и той не е паднал в смъртоносната река?

В този миг Виктория си спомни думите на спасителя си, че приятелят ѝ се мъчи да укроти конете. Горкият Чарлс, може би е мъртъв, а тя — сама в дивата пустош със съвършено непознат! Преди да успее да подреди разпокъсаните си мисли и да го попита как се казва, тя чу поздрав. Чарлс стоеше до файтона си със сухи и изгладени дрехи. Дори шапката беше на главата му! Той се втурна към тях и веднага протегна ръце към Виктория, която почувства необяснима и обезпокояваща готовност да се отдели от топлото, кораво тяло на спасителя си и да се хвърли в прегръдките на годеника си.

— Виктория, ти си полугола! Какво, по дяволите, се случи? — настоя да узнае Чарлс с изкривено от тревога и притеснение лице.

— Свали си палтото, тъпак такъв, и го дай на дамата! — заповяда непознатият. — Тя едва не се удави и не премръзна заради тебе!

— Виж какво, хулиган...

— Казах да свалиш дебелото си топло палто или аз ще го направя — повтори Рийс с глас, леден като изражението на лицето му.

Усещаше как жената трепери от студ, а този тъпанар бранеше собствеността си!

Чарлс съблече палтото си и Рийс се успокои. Виктория усети как напрежението му спаднаше, докато внимателно я изправяше на крака да

стъпи на земята, като я държеше покровителствено в прегръдките си и я закриляше от студения пролетен вятър с едрото си тяло. Застанала между двамата мъже в такъв вид, тя не искаше нищо друго, освен да стане невидима. Опита се да покрие гърдите си с ръце, после осъзна със закъснение, че белъто ѝ е прилепнало по тялото и всичко се вижда! Тя обърна възмутена гръб на Чарлс, само за да застане пред косматите, загорели от слънцето гърди на спасителя си. Ризата му беше скъсана от водното течение. За щастие Чарлс я зави с палтото си и я дръпна с чувство за собственост от ръцете на непознатия. Тя почувства как пребледнелите ѝ от студа бузи поруменяха, докато мъжете се разправяха.

— Налагаше ли се да разкъсаш дрехите ѝ в реката? — Попита Чарлс със съскащ от ревност глас.

Странникът явно не му беше симпатичен. Дали го познаваше?

— Как щях да плувам с дамата, ако теглото ѝ беше двойно по-голямо с мократа фуста? Виждам, че файтонът и конете ти са невредими — добави язвително непознатият, докато Чарлс я дърпаше към файтона.

— Доста време ми отне, докато ги усмиря и слеза на брега. Дотогава вие двамата бяхте изчезнали зад завоя на реката — отговори Чарлс с нотка на самооправдание, която измести предишното му нагло самочувствие.

— Много ви благодарим за изключително навременната помощ — прекъсна го Виктория, щом стигнаха до файтона.

Виждаше, че му е студено колкото и на нея. Къдравата му коса беше прилепнала по главата, а под скъпите панталони се виждаха очертанията на дългите му крака.

— Боя се, че и на вас ще ви трябва палто — каза тя с плаха усмивка и погледна към отсрещния бряг, където бе оставил коня и дрехите си.

Като се опита да разсее извънредно напрегната и враждебна атмосфера, тя попита:

— На кого дължа живота си, мистър...?

— Дейвис, Рийс Дейвис — отговори той с една от усмивките, които караха женските сърца да спират.

Сърцето на Виктория едва не спря наистина — толкова близо подскочи до гърлото ѝ.

— Ти си собственикът на пивницата — рече укорително тя и се загърна плътно в палтото на Чарлс като с предпазен щит.

Едва не се спъна в годеника си, докато отстъпваше от спасителя си с разголените гърди.

— Нали ти казах, че прилича на хулиган. Собственикът на „Голата истина“ — изсмя се подигравателно Чарлс, като оглеждаше презрително мокрите, раздрани дрехи и обутите в чорапи крака на Рийс. — Колко подходящо.

Рийс не му обърна внимание и изгледа с възхищение Виктория от главата до петите.

— Да, нали? — повтори невинно той, сетне ѝ намигна и махна с ръка за довиждане. — Ще се видим в града, мис Виктория. Ако, разбира се, този джентълмен успее да ви прибере без произшествия и не обърне пак кокетната си нова играчка — добави той, докато Чарлс бързо ѝ помагаше да се качи във файтона.

Евърет шибна конете, без да губи повече време и препусна в бърз тръс към Старлайт, а Дейвис тръгна по моста към другия бряг на реката, където бяха разпилени нещата му и чакаше големият му черен кон.

— Добре, че беше оставил пушката си на другия бряг — каза Чарлс и потрепери.

Виктория почувства неудържимо желание да се обърне, но храбро се въздържа и се съсредоточи върху напрегнатото лице на годеника си. Думите на Рийс Дейвис, че файтонът е „новата играчка“ на Чарлс, прозвучаха като ехо на нейните. Ядосана беше и на двамата — на Чарлс заради безразсъдната му глупост, която едва не я погуби, и на Рийс Дейвис заради... Мислите ѝ препускаха объркано в главата. Нито един мъж не ѝ беше въздействал така! Тя се отказа да мисли за това. Въпреки че студеният вятър я пронизваше през тънкото мокро бельо, тя чувства странна топлина в тялото си. В този миг тропотът от копитата на големия черен кон се доближи до тях. Рийс се изравни с файтона и хвърли на Тори навитото на руло одеяло от седлото.

— Завийте се, докато стигнете до града. Ще умра от яд, ако всичките ми усилия отидат напразно и се разболеете от пневмония или още по-зле — ако половината Старлайт ви види по бельо, колкото и да е красиво!

После пришпори коня си пред тях.

Виктория се сгуши в кожената седалка и се уви в топлото, сухо одеяло, без да може да откъсне очи от отдалечаващата се към хоризонта фигура. Дано той да не хване пневмония!

— Носиш ли?

Гласът беше изтънял от страх и все пак напрегнат от сприхавост. Ела Хаузър отвори вратата на малката си колиба и светлината озари дългата ѝ кестенява коса като ореол. Тя беше ниско момиче, с яко и сластолюбиво тяло, но лицето ѝ беше сбръчкано и погрозняло от постоянното мръщение.

— Донесох, каквото можах — отговори Сандърс и се вмъкна покрай нея в топлата колиба.

— Тук ли е Емет? — Попита нервно той.

— Знаеш, че вечер не стои вкъщи. Налива се с бира с онези боклуци във „Форти род.“

Ела сложи дебелата си червеникава ръка върху ръкава на палтото му, а с другата посегна към плика, който ѝ носеше.

Той ѝ го подаде с нежелание, като я наблюдаваше как го отваря и брои парите.

— Само две хиляди! Можеше да донесеш повече. Сега трябва да се грижа за това мъниче тук, Санди — твоето бебе — добави многозначително тя и сложи ръка върху леко закръгления си корем.

— Мислех, че познаваш онзи човек от Денвър сити, който може да те отърве от него — рече ядосано Сандърс. — Доста рискувах, за да взема тези пари. Можеш да заминеш с тях и да започнеш нов живот в Денвър.

— Но аз не искам да го правя. О, Санди, не разбирам защо не можем да се оженим — каза тя и уви ръце около кръста му.

Сандърс долови миризмата на мазно пържено свинско в косата на Ела. „Дебела, груба свиня — помисли си гневно той. — Как можах някога да си помисля, че е привлекателна?“ Той въздъхна, отскубна се от прегръдките ѝ и я съпроводи до един от двата тръстикови стола до разнебитената маса в единия ъгъл на стаята. В другия ъгъл се намираще леглото ѝ, в което го бе примамвала много пиянски нощи.

— Знаеш, че никога няма да можем да се оженим, Ела. Баща ми ще ме остави без пукнат грош. Ти си племенница на кръчмар.

— Ха! — изсумтя Ела. — Чичо Емет беше кръчмар. Сега само пие там. Нямам никого, освен теб, Санди.

Тя се поколеба свенливо, като остави мазната си коса да падне над едното ѝ око.

По-рано Сандърс я намираше за сексапилна и хубава. Сега виждаше в нея само едно трътлесто бременно момиче със сипаничаво лице и рошава мръсна коса. Тя му беше първата — пък и според него и той ѝ беше първият. Поне се разплака и се държа така миналата зима. После обаче Сали Марш привлече погледа му и пред него се разкри един цял нов свят. Като син на banker, той беше много търсен от „дамите от занаята.“ Естествено, за да задоволява новия си апетит, Сандърс трябваше да откъква по нещо от банката, но си заслужаваше.

Сетне, преди месец, Ела бе дошла при него със сълзи на очи и му каза, че очаква дете от него. Сега я гледеше с отвращение, ясно изписано на слабото му, бледо лице.

— Седни, Ела. Имаш повече от две хиляди долара тук.

Ела долови промяната у него и в гърдите ѝ се надигна гняв. Чичо ѝ я бе предупредил да не ходи с богатото момче, но Сандърс беше хубав и образован. Сега разбра, че той иска само да използва тялото ѝ, за да уталожва похотливостта си. А чичо Емет беше разярен, че е бременна и че няма кой да я издържа.

— Чичо Емет ще те убие, Санди, ако не се отнесеш почтено с мен. Как ще си изкарвам прехраната в Денвър, а онези специални доктори, които чичо Емет познава, искат много пари. Той ми каза...

— Той те използва, за да изкопчи пари от мен, защото изгуби проклетата си пивница. Не мога да взимам повече пари наведнъж, без да ме хванат. А какво ще стане с теб, ако отида в затвора?

Господи, ако Ела се раздрънка из града и майка му научи!

Тази мисъл го накара да се изпоти. Представи си хладнокръвното аристократично лице на Хеда вперено с крайно презрение в него. А пък ако баща му разбере, че е присвоявал незаконно пари през последните шест месеца, ще го натири без пукната пара.

Сандърс огледа грубоватата колиба с розов дъсчен под и разнебитени мебели, хлътналия, пълен с царевична шума дюшек и покритата с мазнина желязна готварска печка. В стаята вонеше на бедност. Бедността означаваше евтино уиски и корав царевичен хляб. Богатството означаваше мадейра и крехко печено телешко... както и

изобретателни, усмихнати жени, които живееха в публичните домове, а не това трътлесто, хленчецо момиче.

Тя впери в него свирепите си жълтеникави очи и стисна упорито челюстта си, с което му навя неприятния спомен за Емет Хаузър.

— Ще ти донеса още пари, Ела. Само ми дай достатъчно време. Ще се грижа за теб — имаш думата на един Лотън.

ПЕТА ГЛАВА

— Чух, че новият собственик е истински прекрасен жребец — каза Лизи Къстъс, докато оправяше русите си къдрици.

— По-добре стой настрана от него. Чух, че мис Джинджър се интересува от него, пък и тя отговаря за момичетата, които работят за него — каза друга облечена в сатен проститутка и намигна с почернените си мигли на един от посетителите в бара.

— О, аз го познавам от Денвър, когато работеше за мистър Драго. Работихме заедно известно време. Той имаше любов с една хубава актриса, но по-голяма от него. Тогава той беше още хлапе, но ти имаш право, Лиз, беше прекрасен — дори като малък! Не съм го виждала от пет години.

Трите кандидатки за работа млъкнаха и застанаха почти мирно, когато Джинджър Вогъл се появи на меко тапицираните стълби. Тя държеше с добре поддържания си маникюр зелената си сатенена пола и направи знак на жените да се качат горе при нея. Оранжевата коса на Джинджър не беше изрусявана или боядисвана, а с естествен отънък, чиято автентичност се потвърждаваше от щедро обсипаните ѝ с лунички нос и скули. След като влезе в кабинета си на горния етаж, тя огледа всяка една от трите жени със спокойните си, раздалечени едно от друго зелени очи. Мис Джинджър беше млада за съдържателка на публичен дом, но имаше внушителен вид.

— Блеки Драго гарантира за вас. Казва, че сте здрави, имате собствени зъби и не пиете. Освен това изглеждате добре. Заведението на мистър Дейвис е първокласно и не искаме евтини повлекани тук. — Тя кимна на всички в знак, че са издържали проверката. — Ще имате свои стаи и ви е осигурена храна — при това доста хубава. Но не искам да надебелявате, така че не преяждайте. Работното облекло е от нас. Взимаме половината от парите, които изкарате от клиентите. Имате ли въпроси?

— Ще ни удържате ли за роклите, ако някой ги скъса? — Попита Мейвис.

— Ако не допуснете да им се превръща в навик — няма. Но аз съм управителка на увеселително заведение, а не на магазин за дрехи.

Тя погледна Кармелита Санчес, дребничка брюнетка.

— Имаш ли звънец под леглото, мила?

— Ами ако мъжът стане... груб? Мистър Драго имаше бияч.

Лицето на Джинджър разцъфтя в широка усмивка.

— Бен Грейндж е широк колкото онази врата и има дванадесеткалиброва пушка с четиринадесетинчово дуло, с която може да застреля десетина мулета. Не се безпокойте. Разбрах, че познаваш мистър Дейвис от Денвър. Така ли е?

Очите ѝ леко се присвиха.

— Да. Тъкмо бях постъпила на работа там, а той беше крупие — много млад, но картите му идваха отръки.

Кармелита се изчерви, въпреки мургавото си лице.

— Той се интересуваше само от синьорита Голдсток. Не обръщаше внимание на момичетата на Блеки.

— Добре. Правило номер едно — бъдете честни с парите и не ги крийте от мен. Второ — да не ви виждам пияни. Трето — въртите ли се край Рийс Дейвис, лично аз ще ви одера кожата и ще останете голи като новородени опосуми. Ясно ли е? — Те кимнаха утвърдително, а Джинджър продължи: — А сега ще ви покажа стаите. Разопакувайте багажа си и слизайте долу. Работим денонощно, но сега имам достатъчно момичета, за да се сменяте. Бизнесът тук наистина процъфтя, откакто дойде Рийс Дейвис.

Докато седеше в кабинета си и слушаше звъна на чашите в бара долу, Джинджър си мислеше колко много се бе променил животът ѝ, откакто мъжът от Уелс влезе тук. Рийс — хубавият, очарователният, усмихнат Рийс — нейният шеф и любовник. Никога през всичките години, откакто бе избягала от извратения си баща в златотърсаческата област в Западна Вирджиния, тя не си бе представяла, че ще срещне мъж като Рийс Дейвис. Повечето бяха като Емет. Е, неколцина се бяха държали по-любезно, но хубавите обикновено бяха самонадеяни, надути контета. Точно когато си мислеше, че може да устои на една ослепителна усмивка и приятен разговор, онзи чаровник бе спечелил заведението на Хаузър.

Тя прокара добре оформената си ръка по новия кадифен стол. Платът беше мек и плътен — най-скъпият, който се предлагаше в

универсалния магазин на Лоринг Фрайт в Денвър. Двамата с Рийс бяха ходили с дилижанса чак до Сълвъртън, сетне пътуваха по хубавата нова железница до Денвър само, за да купят обзавеждане за „Голата истина“ — мебели, тапети, килими и дори кристални полилеи. Той я остави да избере украсата за стаите на момичетата, огледалата, дори лъскавите пиринчени плювалници за пивницата. Неугледният бивш „Палат на бирата“ сега беше най-люксовото и оживено заведение и красива сграда в Старлайт. Джинджър отговаряше за всичко, когато Рийс го нямаше. Емет никога не се доверяваше на никого, най-малко на нея, особено след като започна да търси извинения да не ляга с него. Но всичко това вече свърши.

Тя затвори очи и си представи първата нощ, след като Рийс бе казал на Емет да си обира крушите. Беше я завел в същия този кабинет — тогава мръсен и гнусен, затрупан със смачкани хартии и препълнени пепелници.

— Искаш ли да работиш за мен? Аз ще ръководя нещата по-различно от Хаузър — заяви той и сложи ръце на очукания стар стол зад бюрото.

— Искаш да кажеш, че няма да наемаш мошеници като Рики ли? Аз никога не съм лъгала Емет. Раздавах честно картите. Искам да знаеш това. Аз и моите момичета никога не сме лъгали клиентите с питиетата. Но не приемаме и бой или извратености от тях — заяви тя с нотка на враждебност, като го гледаше право в очите.

Господи, той беше твърде хубав, за да е истински! Рийс заобиколи бюрото, взе ръката ѝ, поднесе я към устните си и я целуна така, че разтопи сърцето ѝ.

— Съгласен съм. Имам планове за това заведение — големи планове — и се нуждая от помощта ти... Джинджър? Нали така се казваш, скъпа?

Тя остана като омагьосана, докато гледаше в бездънните му сини очи и усещаше топлите му ръце върху своите.

— Истинското ми име е Вирджиния Лоела Вогъл, но думата „върджин“ — девственица — вече не ми приляга, затова по-добре ми викай Джинджър — отговори тя дръзко и доволно.

Шумен трясък от счупване на чаша и псувни изтръгнаха Джинджър от мечтанието ѝ и я върнаха в настоящето.

— По дяволите, кой чупи красивите ми нови съдове? — измърмори тя и се втурна към вратата.

Докато стигна до стълбата и видя какво става от балкона над главната зала, там вече цареше пълен хаос. Бен Грейндж съзря знака и посегна към дванадесеткалибровата си пушка под тезгяха. Той стреля веднъж в пода зад тезгяха, където щеше да нанесе най-малко щети. Оглушителният гърмеж прекрати моментално сбиването.

Джинджър се възползва от настъпилата тишина и викна:

— Дано да идеш в пъкъла, Уайли!

Гласът ѝ прозвуча като камшичен удар.

— Иди да се напиваш другаде! Тук сега е луксозно заведение!

Уайли Уилкокс — Доматения нос — се изправи и се олюля напред — назад, като едва се държеше с една ръка за ръба на полирания бар. Дългата му, рядка тъмна коса с неопределен цвят висеше над едното му око и закриваше отчасти слабото му лице. Месестият му червен нос беше пламнал. Той вдигна с невъзмутимо спокойствие пълно шише е уиски към устата си и го изгълта до половината. След това се обърна с лице към ядосаната съдържателка на публичния дом. Избърса устните си с опакото на ръкава на орфаната си мръсна риза, оригна се и рече:

— Виж какво, мис Джинджър, не съм счупил много. Само паднах върху няколко чаши, докато Бен разчистваше. Ще платя за тях. И не съм толкова пиян.

Помътнелият му поглед и люлеещо се тяло опровергаха последното изявление.

Старият златотърсач беше редовен посетител, винаги когато дойдеше в града. Едно време се славеше като най-добрият златотърсач в цяло югозападно Колорадо, три пъти бе натрупвал състояние и бе изгубил трите си мини заради алкохола.

— По дяволите, ти не можеш да платиш за онази бутилка във „Форти род“, А да не говорим за тези чаши — каза Джинджър.

— Копая по малко на север. Имам пари.

Той сложи кожена кесийка на лъскавия бар. Бен я отвори и изсипа малко черен пясък, примесен със сивкаво сребро.

— Това е сребро с ниско качество и олово. Ще ти трябват един — два тона, за да платиш за щетите — каза с отвращение Бен.

— Погледни пак.

Високият, мършав мъж като че ли изтрезня видимо, докато разстилаше лепкавия пясък по бара. Накрая изрови няколко малки заострени късчета жълтеникав метал.

— Не съм Грегъри Гълч, но мога да платя за проклетите чаши — рече заядливо той.

— Къде ги намери? — Попита небрежно един облечен в скъпи дрехи мъж.

Уилкокс изсумтя:

— Много искаш да знаеш. Само ще ти кажа, че е далече отук и че нищо няма да намериш, ако не знаеш какво да направиш — както и никой от вас, наконтени джентълмени — добави той и обърна гръб на пръскащия слюнки досадник.

Рийс, който бе чул по-голямата част от препирнята, остана много доволен от начина, по който се справиха Джинджър и Бен. Само че умираше от студ и копнееше за гореща вана и обилно ядене. Той влезе в стаята, от чийто заден вход бе наблюдавал сцената.

— Велики Боже, какво се е случило с теб, мили?

Без да дочака отговора му, Джинджър се обърна до жената, която стоеше най-близо до нея.

— Лизи, кажи на Руфъс да стопли вода за ваната и да донесе топла храна.

Сетне нареди на Бен:

— Донеси бутилка от най-хубавото бренди в стаята на Рийс.

Рийс я наблюдаваше с доволна усмивка как се разпорежда с всички. Да, не беше сбъркал в избора си за заместничка. Тя имаше и допълнителни преимущества. Ненадейно в главата му пробегна стройна, крехка фигура със светлорозовата коса. Унесен в мислите си, той се остави на Джинджър да го заведе горе и да съблече мокрите му дрехи, застанал прав в средата на просторната си спалня.

Личният му апартамент беше боядисан в тъмни, подходящи за мъж цветове, целият в кожа и дъбова мебел, с тъмносини пердета и килими. Леглото беше голямо и широко и уютно приютяваше него и всяка жена, която си избереше. Засега в него бе лежала само Джинджър. Не се бе интересувал от друга... до тази сутрин.

Джинджър забеляза, че е умислен, докато го събличаше. Не й разказа защо е мокър до кости, само спомена, че му се е наложило неочаквано да поплува в Анкомпагре.

След като чернокожият гигант Руфъс изля две огромни кофи в голямата пиринчена вана, която се намираше в единия ъгъл на спалнята, Рийс се потопи в димящата вода и облегна глава назад. Джинджър погледна изпитателно безупречния му профил и попита колебливо:

— Да ти разтрия ли врата, скъпи? Изглеждаш... напрегнат.

Боеше се да любопитства. Рийс Дейвис беше човек със загадъчно минало, за което не обелваше нито дума. Тя знаеше само голите факти за дългия път, който го бе довел от въгледобивните мини в Уелс в сребърните мини в Старлайт.

Отначало ѝ се стори, че никога няма да отговори на въпроса ѝ, но след малко ѝ кимна разсеяно и каза:

— Ела, Джинджър, любов моя. Необходима ми е топла и мека женска ръка.

Тя коленичи до ваната, без да мисли за хубавата си нова сатенена рокля, и започна да мачка мускулите на врата и раменете, а той отпусна ръце върху краищата на голямата, правена по поръчка вана.

— Целият си вдървен и вкочанен от студ — измънка тя, докато го разтриваше.

Не можа да издържи и докосна с ръка мокрите разрошени вежди и прокара пръсти през гъстата му коса, като разтриваше главата му и се наслаждаваше на стройното му, мускулесто тяло, потопено до половината във водата.

Малки капчици се разплискаха по гъстите кестеняви косми на гърдите, после изчезнаха, като се разтвориха в парата. С върха на пръстите си тя проследи очертанията на рамото му и притисна пълния си бюст до бузата му. Джинджър усети лекото одраскване на брадата му по нежната си кожа, изстена радостно и докосна с устни слепоочията му. Близна с език ухото му и игриво го ухапа. После погледна към долната част на тялото му и се ухили похотливо:

— Господи, още си вдървен, но вече не от студ!

Рийс се чувстваше странно неспокоен и изпълнен с енергия за човек, прекарал предишната сутрин в ледена планинска река, следобеда — в буйна страст с любовницата си, а вечерта — в игра на карти.

— Трябва да спя до неделя — мърмореше си той мрачно, докато вървеше по улицата.

Всъщност се бе мятал в леглото почти цяла нощ и сънува едно и също — неприятни спомени от миналото и съвсем различни сънища, изпълнени с обещания за бъдещето.

Изкъпан, гладко избръснат и издокаран с елегантен нов син костюм, току-що донесен от шивача, Рийс бе тръгнал с определена цел, която едва ли би обсъждал с Джинджър или някой друг в „Голата истина.“

Трябваше да узнае коя е чаровницата със светлоруса коса и синьо — зелени очи — пленителната нимфа, която бе спасил в реката — Виктория. Очевидно тя и нелюбезният ѝ приятел знаеха кой е той. Справедливо беше и Рийс да научи нещо за тях. Най-подходящото място, откъдето можеше да започне, беше местният вестник. Щом наближи редакцията, Рийс видя, че остъклената ѝ фасада е покрита с кал. Отвори откренатата врата. Вътре положението беше малко по-добро. Долови миризмата на ленено масло, печатарско мастило и на натрупана с години мръсотия.

Цялата стая беше пълна с разхвърляни купчини от пожълтели вестници, книги с откъснати корици и изписани на ръка листа. Смачкани късове хартия се търкаляха по пода. Един дребен, тънък като тръстика мъж седеше с вдигнати върху отрупаното бюро в ъгъла крака и яростно драскаше нещо върху някаква дъсчица. На една от подметките му имаше дупка. Репортерът беше толкова погълнат в писането, че не забеляза влезлия. Но преди Рийс да може да се прокашля и да се обърне към писаря, човекът нехайно махна с ръка към него и заговори, като продължи да пише.

— Разчисти си стол и седни, Дейвис. Сега ще ти обърна внимание.

Посетителят се подчини, а дребничкият ирландец довърши статията си със замах на молива и сърдечна усмивка.

— Онзи проклет глупак, собственикът на мината в Силвъртън, който похарчи цяло състояние за парка им, се заяжда за цената на пет — шест венециански гондоли, които градският съвет купи за езерото. „Защо да купуваме шест? — Попита той. — Купете две и ги оставете да се размножат. До лятото ще имате колкото ви трябва!“

Дребничкият човек стана и поклати глава.

— Бомонт е тъпанар, но Силвъртън няма монопол върху тази работа. И в Старлайт ги има колкото искаш.

— Ти знаеш името ми и предполагам, че си Майкъл Манион — рече Рийс, докато издателят протягаше изцапаната си с мастило ръка, за да се ръкува с него.

— Така се казвам, но ме наричай Майк. Изпратих сътрудника си Върджил да отрази грандиозното ти откриване. Отсъствах от града по работа. Съжалявам, че го изпуснах. Но се отбих на връщане, само за да видя русата дама на задната стена. Женската красота се извисява до главозамайващи висоти — добави с въздишка той.

Рийс се усмихна.

— Докарах картината чак от Денвър.

— А моделът сигурно е дошъл чак от рая — или отнякъде другаде?

— Купих я на един търг при Лоринг. Привлича вниманието на посетителите в пивницата.

— Обявата, която пусна във вестника, също привлече вниманието им. Страшно ми допадаш, Рийс Дейвис. Предполагам, че и в твоите вени тече келтска кръв?

Рийс се засмя.

— От Уелс съм, не съм ирландец, но ме отгледа една строга стара дама — сестра Франсес Роуз О'Ханлон. В сиропиталището имаше един скандалджия на име Манион — Евън Манион. Случайно да имаш роднини в Ню Йорк?

Слабото лице на Майк разцъфна в дяволита усмивка, а кафявите му очи затанцуваха със заразително веселие, докато се почесваше замислено по главата.

— Един едър, набит тип ли?

— Точно така.

— Със сигурност не ми е бил роднина — отговори Манион и посочи гърчавото си тяло, облечено в омачкани панталони и жълта памучна риза, цялата опръскана с мастило.

— На ръст съм пет фута и пет инча и съм най-високият Манион в цялата история на фамилията. Какво те води този път в „Плейн спийкър“, Рийс?

Той посочи зад гърба си към една доста употребявана печатарска машина, облеганата на стената, до много стара преса.

— Да се надявам ли за още обяви? Печатарят ми ще дойде веднага, щом изтрезнее. Работата е цяло проклятие за пиещата класа, да знаеш.

— Тъй като пиенето е част от моята работа, надявам се, че служителят ти ще посещава „Голата истина.“ Но днес идвам не за да дам обява, а да получа информация.

Проницателните кафяви очи на Манион погледнаха изпитателно Рийс:

— Какво искаш да знаеш?

— Не какво, а кой.

Рийс замълча, като се мъчеше да събере мислите си, за да опише мократа фея.

— Интересува ме една жена — дама. Истинска дама.

Манион се ухили:

— Че на Запад коя не е такава?

— Не, тази е една много особена дама. Срегнах я вчера, на север от града. Тя чете вестника ти и ме знае по име, така че не може да живее далеч. Ей толкова висока — той вдигна ръка до рамото си, — слаба, със светлорозовата коса и очи с цвят на морска пяна. Малкото ѝ име е Виктория.

— Описанието е толкова поетично, значи си влюбен. Забрави за нея. Виктория Елизабет Лотън е вече сгодена. Очаква се всеки момент да се венчае с Чарлс Евърет.

— Един висок здравеняк, с черна коса и изключително надут? — Попита мрачно Рийс.

— Типичен републиканец — отговори сериозно Майк. — Бъдещият му тъст е още по-зле от него. Притежава най-голямата банка в Старлайт. Оженен преди много години за парите на стар род от Изтока. Майката на Виктория е от семейство Лодж, от Масачузетс. Но ти си бил в Нюйоркско сиропиталище и сигурно не знаеш какво означава това...

— Сестра Франсес Роуз ме насърчи да прочета една — две книги. Имам представа, Майк — защити се Рийс. — Знам коя е фамилия Лодж, Значи баща ѝ е собственикът на банката Стодарт Лотън. Запознах се с него миналия месец — в същия ден, в който пристигнах тук. Той ми предложи работа — ухили се Рийс. — Другата седмица ще дойда с още обяви, Майк.

Той си тръгна, като весело си подсвиркуваше.

Виктория Елизабет Лотън. Името ѝ подхождаше напълно. Толкова бе съсредоточен да си я представи, че едва не се сблъска с една ниска, пълничка жена, която влизаше в редакцията на вестника. Той прихвана добре облечената дама с овално ангелско лице и започна да ѝ се извинява многословно, като махна вежливо шапката си.

— Много съжалявам, мадам. Бях се разсеял. Ударих ли ви?

Тя се подсмихна.

— Съвсем не, сър. Изобщо не ме докоснахте, пък и аз съм устроена така, че бих понесла един — два удара, което и мистър Манион тук може да потвърди — добави тя и се обърна да поздрави дребничкия ирландец.

— Не се ли срамуваш да те виждат на обществени места с такива като мен, Лора Евърет? — Попита закачливо Майк, докато я въвеждаше във влажния си кабинет.

— Стига си дърдорил, Майк. Нося ти известие за месечното събиране на моя градинарски клуб.

Тя му подаде лист хартия и се обърна към Рийс.

— А кой е този абсолютно очарователен пакостник?

— Ще останеш потресена — прошепна издателят. — Той е от още по-долно потекло от мен.

— Не си падам по хвалбите — отговори тя, а игривите ѝ сини очи разглеждаха с одобрение богато облечения непознат.

— Рийс Дейвис, мадам. Опасявам се, че Майк има право. Собственик съм на пивница.

— А мислите ли, че аз съм олицетворение на въздържанието? — отговори тя е усмивка, която повдигна леко малките закръглени ъгълчета на устните ѝ.

Тя изненада Рийс, като му протегна безупречната си ръка, облечена в ръкавица, и рече:

— Аз съм Лора Евърет. Вдовицата на Джейкъб — добави гордо тя.

— И снаха на Чарлс Евърет — добави с иронична усмивка Майк.

— Моля ви, не използвайте девер ми срещу мен, мистър Дейвис — каза тя.

— Никога не бих подложил една дама на такова унижение — отговори Рийс и вдигна тържествено ръката си за лек поздрав.

Лора Евърет се засмя сърдечно, а закръгленото ѝ тяло се разтресе от радост — от посивелите къдрици на главата до подгъва на раираната ѝ копринена рокля.

— Вече сте ми симпатичен, мистър Дейвис, и разбирам, че се познавате с девера ми Чарлс.

— Боя се, че стремежът му да бъде съвършен ездач превишава възможностите му. Файтонът му се обърна в река Анкомпагре. Не можа да овладее впряга, докато се разхождаха с Виктория Лотън.

Лора ахна:

— Ето какво се е случило! Хеда беше възмутена от дъното на душата си, когато Чарлс доведе Виктория вкъщи цялата вир — вода, увита в одеяло. Боя се, че това се отрази малко на доброто ѝ име — добави със съжаление тя.

— Би трябвало неговото име да пострада — проклетият му глупак можеше да я погуби. Тя почти се беше удавила, а той беше сух като прахан, когато всичко свърши.

Рийс се изчерви и бързо добави:

— Извинявам се за езика си, мисис Евърет.

Тя махна с ръка уклончиво:

— Оставете! Досещам се кой е извадил Тори от реката. Тя беше завита с вашето одеяло, нали, мистър Дейвис?

— Да, мадам. И възнамерявам да си го получа обратно — рече той и ѝ намигна.

Сетне докосна леко периферията на шапката си, взе си довиждане с двамата и излезе.

Очите на Лора се присвиха в ъгълчетата и тя сви замислено устни.

— Може би ще успея да помогна на мистър Дейвис, Майкъл — рече тя. — Само ми разкажи всичко, което знаеш за този красив негодник. Нещо по-пикантно. Виждам, че си е загубил ума по Тори.

Майкъл вдигна очи към небето.

— Божия майко, спаси ни — измърмори той със силен ирландски акцент. — Собственик на кръчма от Уелс и дъщеря на банкиер, сватосвани от истинска републиканка.

Лора Евърет изсумтя:

— Гордея се, че съм републиканка, скапан демократ такъв! Поне не съм въздържателка, иначе и през ум нямаше да ми мине, че твоят

мистър Дейвис е подходящ за Тори.

— Още по-малко родителите й биха си го помислили — отговори Майк.

— Обаче умее да отстоява на своето. Чух как се е отървал по време на онази ужасна престрелка миналия месец. Стодарт му предложил да го направи шериф.

Челюстта на Манион увисна от изненада.

— Не думай! Значи това е имал предвид, когато ми каза, че Лотън му е предложил работа. Предполагам, че след като спечели заведението и вдигна кръвното на всички с пищното си откриване, онзи надут стар бърборко бързо е забравил за предложението си.

— Мисля, че е точно така. Но ми харесва чувството за хумор на младия Дейвис. Ти ли му написа онази скандална обява?

Тя замълча и впери в него суров, учителски поглед.

— Бъди откровен, Майк.

— Не. Макар че беше напълно достойна за мен, ако мога така да се изразя. Що се отнася до миналото на Рийс Дейвис, знам съвсем малко. Той е истинска загадка, откакто е пристигнал в Старлайт.

— Но е спасил живота на Тори, нали? — Попита тя.

Той се почеса по брадичката и я погледна лукаво.

— Не знам защо, Лора Евърет, но моята ирландска интуиция ме кара да мисля, че ти знаеш повече за положението, отколкото мен.

Тя протегна малката си, пухкава ръка и стисна тънките му пръста с изненадваща сила, като го поведе към единствените два чисти стола в разхвърляната стая.

— Ще ти се изповядам в най-строга тайна, Майк, а ти ще ми върнеш услугата, като проучиш нещо.

ШЕСТА ГЛАВА

Тори отвори очи, сетне бързо ги затвори, заслепена от ярката слънчева светлина. Не можеше да преживее още един ден като вчерашния. Но моментално щом затвори очи, тя се озова в ледената река с него, и изживя отново цялото ужасно и същевременно очарователно преживяване. Цяла нощ се мята в леглото и удря възглавницата, за да прогони Рийс Дейвис от мислите си.

Хеда Лотън се вбеси, когато Чарлс доведе вкъщи Виктория — цялата мокра до кости и увита в онова отвратително одеяло на комарджията. Дъщеря ѝ бе извадена от реката почти гола и после разкарвана из града, завита като някаква индианка. Възмутително зрелище! Сквана от студ и унижение, Виктория изслуша укорите на майка си и после се остави Беси да ѝ помогне да влезе в димящата гореща вана.

Докато седеше вътре, в гърдите ѝ се надигна справедлив гняв и кръвта ѝ закипя. Майка ѝ беше по-загрижена за доброто ѝ име, отколкото за живота ѝ! Гневът ѝ се примеси с обида, но някак не можеше да насочи това чувство към красивата си, съвършена майка. Вместо това тя кипеше от ярост срещу Чарлс — и срещу онзи човек. Тори не можеше да продължава да се сърди на годеника си, който бе проявил голяма загриженост към нея по пътя за града. Инцидентът бе станал по негова вина, но той беше ужасно мил. Защити я пред майка ѝ и пое цялата вина върху себе си като истински джентълмен.

Но онзи нагъл Рийс Дейвис съвсем не беше джентълмен! Той беше причина за цялото ѝ унижение, защото съдра дрехите ѝ и я носи гола в прегръдките си. Буди се най-малко стотина пъти тази нощ, а пред очите ѝ все се появяваше хубавото му лице, което ѝ се подиграваше. Измъчваше я спомена за потресаващата физическа интимност помежду им. Една дама не трябва да изпитва такива чувства, още по-малко непрекъснато да ги сънува! Как се осмеляваше той да нахлуе в мислите ѝ, и то по такъв неморален, отблъскващ

начин? Но Тори някак чувстваше, че мъж като Рийс Дейвис би се осмелил да направи още по-големи неща.

Тя отметна гневно завивките, седна в леглото и се помъчи да престане да мисли за него. Той беше боклук, съвършено чужд на обществените кръгове, в които тя се движеше.

— Дори няма да го видя повече. Но защо това ме разстройва? — мънкаше си тя, докато се измъкваше от леглото, като се присви от болка заради наранения си крак.

Тори нахлузи чифт пухкави пантофки и завърза колана на тежкия сатенен халат през тънкия си кръст. Цялото тяло я болеше!

— Щастливка съм, че оживях — рече тя през стиснати зъби, докато плискаше със студена вода лицето си, без да мисли за болката.

Физическият смут от срещата със смъртта беше поносим. Но душевното терзание, че бе посрамила семейството си, беше съвсем друг въпрос. На пръв поглед, тя нямаше никаква вина за случилото се, но вътрешното ѝ безпокойство относно Рийс Дейвис я накара да изпитва угризения и да се чувства объркана. Тя позвъни на Беси да дойде, за да ѝ направи прическата и започна да се приготвя за изпитанието да се срещне с родителите си на закуска. Колкото по-бързо свършеше, толкова по-добре щеше да се почувства.

Тори се спря в коридора, преди да влезе в трапезарията и се огледа в голямото елипсовидно огледало. Оттам я поглед на бледо лице с безупречна прическа. Синьо — зелените ѝ очи изглеждаха огромни и издаваха най-съкровенията ѝ тайни. Тя потрепери, сетне тръгна решително към трапезарията. Ръката ѝ замръзна на порцелановата дръжка на вратата, когато чу разговора вътре.

— Онзи отвратителен тип Дейвис е причината за цялата тази бъркотия — каза злобно Хеда. — Не ми говори за финансовите му успехи. Той е чужд на нашите среди. Той е само един долен картоиграч.

Стодард изсумтя:

— Този долен картоиграч притежава не само най-печелившата пивница и публичен дом в Старлайт, но се е сдобил и с още десетина значими имоти с печалбата оттам.

— Несъмнено като мами горките затъпели от пиянство глупаци, които посещават такива долнопробни заведения — рече презрително Хеда.

— Така да бъде, но той става човек, с когото трябва да се съобразява този град, пълен с крадци като онзи мошеник Манион и демократическия му вестник. Събрали са доста гласове.

— Не и колкото Чарлс — сопна му се Хеда. — Сигурна съм, че той ще бъде следващият сенатор от нашия щат.

— Тебе само те интересува Тори да стане съпруга на губернатор един ден — срязва я Стодард.

Тори стоеше мирно като провинило се дете. Не искаше да влиза, докато говореха за нея, но от друга страна се страхуваше, че някой от слугите може да я хване, че подслушва. Тя преглътна с усилие, отвори със замах вратата и влезе точно когато Хеда казваше:

— Говори ли със Сандърс? О, Виктория, добро утро. Да си виждала брат си? И двамата закъснявате за закуска.

— Това някога притеснявало ли е сина ти, мадам? — Попита намусено Стодард, като кимна вяло на дъщеря си, която седеше на мястото си. — Сандърс сигурно е бил в кръчмата на Дейвис или в някоя друга и се е напил.

— Да не обсъждаме това сега, Стодард — прекъсна го Хеда с леден и спокоен глас.

Той се намуси, но не каза нищо повече, защото влезе готвачката с голям поднос, отрупан със сребърни съдове.

Тори винаги се чувстваше длъжна да оправдава недостатъците на брат си пред родителите им. В случая щеше да отклони гнева им от собственото си приключение. Тя си взе от рохките яйца, които ѝ сервира Тес, и задъвка бавно, докато готвачката изпълняваше задълженията си и излезе от трапезарията.

— Сандърс чете снощи до късно, татко. Отби се в стаята ми. Носеше стихове на Тенисън.

— Това ли трябва да чете един banker? Романтични глупости — отговори отвратен Стодард. — Виж какво, млада госпожице, той не трябва да закъснява за работа тази сутрин и да прави грешки. Чарлс и аз трябва да обсъдим някои важни сделки, сред които и мината, която наскоро придоби. Искам брат ти да е тук, за да научи нещо практично.

— Образованието на един джентълмен не се състои само в четене на банкови счетоводни книги, Стодард — рече покровителствено Хеда.

Винаги нащрек, щом родителите ѝ започнеха да се препират, Тори се опита да се извини, преди да е започнала сериозната кавга.

Стодард обаче се обърна със строго изражение към нея:

— Изяж си закуската, Тори. Трябва да обсъдя нещо и с теб. — Той замълча, докато тя се отпусна с нежелание на стола си. — Как точно стана така, че се появи увита в одеяло като полуудавена котка, пусната пред прага ни? Чарлс не каза почти нищо за инцидента.

— Глупости — прекъсна го Хеда. — Той пое цялата отговорност за случилото се.

— Това не дава обяснение за начина, по който Тори се върна в града.

— Понесе ме течението, татко. Щях да се удавя, след като файтонът стана неуправляем и паднах във водата. Но мистър Дейвис... онзи комарджия, се гмурна след мен и ме извади на брега. Цялата бях прогизнала от ледената вода. Той... той само ми предложи одеяло, за да не премръзна.

Очите на Стодард бяха като сиви ахати, когато каза:

— Забрави да споменеш, че по някое време си успяла да изгубиш дрехите си. Поне така чух да клюкарстват слугите снощи, след като майка ти те е дотъррила до леглото.

Очите на Тори се изпълниха със сълзи и тя се помъчи да ги възпре, защото мразеше да използва такъв детински номер, макар наистина да беше обидена от обвинението.

— Той съдра полата и жакета ми във водата, за да може да доплува до брега, без тежестта им да завлече и двама ни на дъното. Повярвай ми — няма по-щастлив човек от цялата случка от мен! — добави сърдито тя.

Явно благородната защита на Чарлс пред Хеда не беше убедила баща ѝ, когато бе обяснявал случая на него.

Стодард видя, че е разстроена, и като се боеше от изблика на женски сълзи, разбра, че е безполезно да обсъждат повече произшествието.

— Внимавай повече за в бъдеще. В края на краищата — добави той, като погледна Хеда, — не можем да си позволим скандал, свързан с името на бъдещата губернаторска съпруга, нали?

След ужасното изпитание по време на закуската, Тори съвсем не беше в настроение да види зеленикавото лице на Сандърс след два

часа. Баща ѝ се бе оказал прав. Сандърс се бе измъкнал от къщи, за да се напие, след като нарочно ѝ се бе показал снощи. Тя го видя как се промъква крадешком от конюшната към страничния вход, докато стоеше до прозореца в библиотеката.

Тя въздъхна. Сандърс беше прекалено голям мечтател, за да стане banker или да постигне някакъв успех в този груб свят на пробивни типове, който процъфтяваше в бурния нов щат Колорадо. Рийс Дейвис обаче явно добре се нагаждаше в него — поне що се отнася до тъпите му материални успехи. Тя пак потрепери, като си помисли за този негодник и започна да чете последните новини в модата от Гуди. Изданието беше посветено на булчински тоалети. Тя разглеждаше с трепет облеклата от бяла коприна и дантела. Трябва скоро да се уговори за датата на сватбата с Чарлс.

Плахо почукване на вратата на библиотеката я накара да вдигне очи от списанието.

— Да, влез — извика тя.

На прага застана Ралф, икономът. Възрастният мъж каза колебливо:

— Мис Тори, имате... тъй като мисис Лотън я няма и не мога да я попитам... той е много настоятелен.

— Кой? Защо се държиш така, Ралф?

— Предполагам, че аз изнервям хората от центъра на града, мис Тори, дори първокласните слуги — отговори един познат глас.

Рийс Дейвис мина с рамото напред покрай възмутения иконом. Държеше широкополата си шапка в едната ръка и я размаха за поздрав, като пак пусна онази унищожителна дяволита усмивка.

Виктория скочи на крака. Колко е нагъл този хулиган!

— Какво правите тук без покана, мистър Дейвис? — Попита тя с най-добрата си имитация на ледения тон на Хеда.

— Ами, мис Тори, дойдох да си прибера онова, което ми принадлежи — отговори невинно Рийс. — Не ни трябва публика. Хайде, добри човече — обърна се той към Ралф, като направо го избута от стаята, след като му даде шапката си.

— Как смееете да гоните прислугата ми! Крайно неблагоприятно е да сте тук, мистър Дейвис. Знам, че съм ви длъжница, но вие претендирате за много повече.

— Това ли е начинът, по който говорите на горкия нещастник, който ви измъкна от ледения гроб с голям риск за собствената си особа? — Попита той престорено обиден и продължи да се приближава към нея като огромен котарак, който се промъква към птиче.

— Повтарям — какво искате, мистър Дейвис? — настоя тя, като отстъпваше към тежкия кожен стол, докато говореше.

Той се усмихна хищно.

— Не мисля, че наистина искате да ви кажа, поне не тук... и не още сега, мис Тори — отговори подигравателно той и продължи да върви към нея. — Дойдох да си прибера онова, което ви дадох на заем — одеялото си. Виждам, че си спомняте за него — добави той, като се изхили, когато тя посегна към звънеца до големия прозорец.

Рийс обаче я изпревари и сграбчи здраво, но нежно китката ѝ, като я придърпа в обятията си. Тори се задъха, а страхът и гневът се бореха в гърдите ѝ.

— Ще викам, ако не ме пуснете незабавно.

Той поклати укорително глава.

— И да налеете още масло в огъня ли? Не мисля, че ще го направите. Само ще си взема одеялото и си тръгвам... Но първо — той замълча, докато изучаваше внимателно лицето ѝ, а тя блъскаше безрезултатно с тънките си ръце по гърдите му. — Аз съм бизнесмен, мис Тори, а един добър бизнесмен винаги взима лихва върху заемите.

Той я привлече към себе си и тя усети мириса на кожа, на сапун за бръснене и ударите на сърцето му. Разбра, че ще я целуне, и тъй като не искаше да вдига шум и да се унижава, беше безсилна да го спре. Нараненият ѝ крак я болеше силно, но тя отказа да направи удоволствие на Дейвис, като извика от болка.

— Ти си простак, щом се възползваш по този начин от една дама — каза студено тя и се опита да извърне глава.

Голямата му ръка задържа главата ѝ, сетне нежно я обърна към лицето му.

— Никога не съм твърдял, че съм джентълмен, мила. Да се надяваме, че един ден ще ме направиш такъв. Но не точно сега.

Топлите му, твърди устни докоснаха леко нейните, сетне се задържаха там, като милваха и изследваха по най-интимен начин. После плъзна език и проследи очертанията на стиснатите ѝ устни.

Тори стоеше, без да мърда, но тялото ѝ се съпротивляваше мълчаливо и тревожно. Разбра, че ако го удари или се извие, той само ще я хване още по-здраво. Тя се бореше за въздух и накрая, без да иска, отвори уста, задъхана от гняв. Езикът му затанцува вътре, като мимоходом докосваше чувствителната вътрешна страна на устните ѝ, после се измъкна, преди тя да се е окопитила достатъчно, за да го ухапе.

Той като че ли прочете мислите ѝ, поклати глава и я пусна.

— А сега, одеялото, любов.

— Не съм ти никаква любов, безчувствен, неморален, егоистичен...

Тя започна да пръска слюнки, като се тресеше от гняв и търсеше обидни думи. Вдигна ръка да го плесне през лицето, но той ловко я улови и погали пулсиращата ѝ вена.

— Тц, тц, любов. Една дама винаги трябва да се владее — или поне така учеше сестра Франсес Роуз момичетата в нашето училище.

— Ти никога не си ходил на училище, чуждестранен хулиган такъв! — отговори тя и измъкна ръката си. — Съмнявам се дали дори можеш да четеш — поне на английски — добави злобно тя.

Той я погледна с неимоверна скръб, която се изписа за миг на красивото му лице.

Рийс обаче бързо се усмихна.

— О, мога да чета и още как! Особено последните нотариални актове за собственост са ми станали специалитет. Попитай годеника си Чарлс.

Виктория си спомни думите на баща на закуска, че Дейвис купува земя и друга собственост в Старлайт, и изпита любопитство, сетне пак му се опълчи.

— Чарлс и аз не обсъждаме бизнес въпроси — каза надменно тя и се промъкна покрай Рийс, като се молеше подутите ѝ крайници да не я издадат.

Краката ѝ трепереха, докато вървеше към вратата на библиотеката.

— Жалко, че двамата с Чарлс нямате за какво да разговаряте — рече тихо Рийс. — Мислиш ли да се омъжиш за този глупак?

Тя понечи да отговори, после се въздържа и се обърна с лице към него, като каза с убийствен тон:

— Ралф ще ви изпрати до кухнята, където Тес — готвачката — ще ви върне одеялото. Довиждане, мистър Дейвис.

Тя го гледаше как крачи грациозно с дългите си крака, сетне изправи гръб и тръгна бързо към коридора, където извика Ралф. Възрастният човек се появи веднага и кимна след кратките ѝ указания, като оглеждаше Рийс с видимо неодобрение и безпокойство. После му подаде внимателно шапката.

Рийс я взе разсеяно, без да откъсва очи от лицето на Виктория. Бузите ѝ пламтяха от гняв и едно друго, също толкова първично чувство.

— Довиждане, мис Тори — каза тихо той.

— Довиждане, мистър Дейвис — отговори твърдо тя и тръшна вратата на библиотеката под носа му.

Тори застана до прозореца и го видя как върви по каменната пътека към едрия си черен жребец. Той се спря за миг, вдигна одеялото до лицето си и вдъхна уханието ѝ, което се бе просмукало във влажната вълна. Тя усети внезапна топлина по бузите и цялото си тяло. Бързо пусна пердето и се обърна. Той продължи да върви към коня си. Тори се почувства като неканен гост, станал свидетел на интимна сцена, и все пак част от нея.

Какво иска той? Страхуваше се да отговори на собствения си въпрос.

Звуци на дрънчаща музика се разнасяха из безлюдната уличка зад пивница „Форти род.“ Сандърс Лотън потрепери, въпреки трите силни питиета, с които се бе подкрепил, преди да се съгласи да се срещне с Емет Хаузър. Той погледна нервно през рамо, но сянката на едрия мъж не се появяваше в уличката. Закъсняваше. Сигурно се бе напил вътре. Сандърс никога не би се съгласил да се види със злонравния чичо на Ела, но тя бе намекнала, че ако откаже, Емет ще отиде в банката на Стодард Лотън. Сандърс пак потрепери.

— Страхуваш ли се от мен, момче? Би трябвало — чу се тих, ръмжащ глас в мрака между двете постройките.

В следващия миг на смътната лунна светлина се появи Хаузър и се извиси застрашително над слабия младеж.

— Искал си да ме видиш, Емет. Какво искаш? Казах на Ела...

— Забрави какво си казал на Ела — прекъсна го Хаузър. — Слушай аз какво ще ти кажа. Тя дебелее бързо. Няма време за твоето шикалкавене. Или ще дойдеш с достатъчно пари да я заведа на онзи доктор в Денвър, или отивам при баща ти. Или по-добре при майка ти — добави лукаво той.

Сандърс се облегна немощно на сградата, после събра смелост и се насили да погледне злобното лице с изкривени, груби очертания в полумрака.

— Кажеш ли на родителите ми, Хаузър, всички отиваме по дяволите. Те ще ме лишат от наследство и ще изгонят теб и Ела от града. И няма да получите нито цент.

— Нямах досега възможност да не ти играя по свирката. Ти измисляш повече извинения от свещеник, заварен да бърка в кутията за дарения.

Той сграбчи Лотън за реверите на палтото и го дръпна напред, като го вдигна над земята, докато скъсаните му дрехи започнаха да се късат по шевовете.

— Пусни ме, за Бога!

Сандърс се запрепъва, докато се мъчеше безуспешно да оправи костюма си. Повдигна му се от вонята на развалените зъби на Хаузър и мръсното му тяло.

— Казах ти, че веднага щом баща ми свърши със сметките за месеца, ще ти донеса парите — вероятно в понеделник.

— Това е последният срок за Ела. Не забравяй, че искам най-малко пет хиляди. Трябва да живеем в Денвър, а чувам, че там било доста скъпичко.

Той се ухили и плесна силно Сандърс по плешките.

Лотън едва не падна от потупването, но се задържа навреме, за да види как Хаузър се затътри по уличката към задния вход на друга пивница. Той прокара отчаяно пръсти през косата си, сетне извади сребърното шишенце, което напоследък винаги носеше със себе си. Отпи продължително и пое в обратната посока, като обмисляше какви са възможностите му за избор.

Младежът имаше много малко лични пари. Хаузър и Ела щяха да му изсмучат всичко, като му искаха редовно пари, докато някой не разкриеше внимателно прикритите му кражби. Помисли си да отрече връзката си с Ела, но веднага се прости с тази идея. Поне две от

гадните ѝ приятелки ги бяха виждали да влизат неколkokратно в колибата на Хаузър. Тя щеше да доведе достатъчно свидетели, за да вдигне ужасен скандал — а Ела беше отмъстителна точно колкото чичо си. Щеше да го направи, ако не ѝ платеше.

Самият той също се нуждаеше от пари за пороците си, главният, от които през последните месеци бе станал алкохолът. Толкова беше разстроен от Ела и от заплахите на Емет, че за свой срам се провали на няколко пъти в публичния дом. Унижен, той избягваше дамите от занаята и висеше само по кръчмите. Само да можеше да се довери на Тори... Само да имаше начин тя да поеме вината му, както когато бяха деца. Той продължи да размишлява. Превзетата му, безупречна сестра щеше да бъде толкова ужасена от падението му, че вероятно щеше да си строши краката да тича при родителите им — да му помогне, естествено, помисли си подигравателно той.

— Господи, колко те мразя, Тори! И вас мразя, мамо и татко! Мразя всички ви! — хълцаше той и удряше по сградата, докато юмруците му се набиха с тресчици.

СЕДМА ГЛАВА

Лора Евърет не се смяташе за отмъстителна, а само за жена с изострено чувство за справедливост. Освен това мислеше, че е страшно добра в преценките си за човешкия характер. Именно това я доведе в редакцията на Майкъл Манион в тази слънчева утрин в края на юни. Приготвила се беше да поправи едно старо зло. А Рийс Дейвис беше идеалното средство да постигне тази цел. Ако се наложи да стане дори сватовница, още по-добре. Тя си тананикаше тихо и се усмихна на един минавач, докато вървеше забързана по Мейн стрийт към „Плейн спийкър.“

Вътре в редакцията Рийс седеше на един разклатен стол и гледаше с любопитство дребничкия като птиче издател, който драскаше като обезумял уводната си статия в последния момент. Ръчната преса отзад тракаше и скърцаше, отпечатваше първите страници на днешното издание.

Рийс прочете още веднъж категоричната, сериозна бележка от Лора Евърет. Защо, по дяволите, искаше снахата на годеника на Тори да го види? Мислите му се насочиха от Евърет към Тори — Тори с пламналите бузи, издаващи страст под безупречния ѝ външен вид на дама. Как искаше той да разпали тази страст! Разбира се, поправи се мислено той с арогантна усмивка, че ще бъде той. Онзи превзет Чарлс със сигурност нямаше да бъде. Евърет беше от онези мъже, които биха ѝ позволили да ги държи на почетно разстояние с превзетото си благоразумие. А след това щеше да се вмъкне в първия публичен дом, за да се успокои с някоя проститутка.

Естествено, един мъж не можеше да си играе с дама като Виктория Лотън в извънбрачна връзка. Рийс се сепна при тази грозна мисъл. Как се бе изразил един английски благородник в Ню Йорк — „окови на краката“? Е, щом ще се обвързва с нея, тя също трябва да бъде изцяло негова.

Вероятно Лора Евърет можеше да му помогне. Той трупаше богатство, но по-висшите класи в Старлайт още не го приемаха в

средите си. Е, идваха при него да търсят плътски наслади, обикновено тайно, и дори вършеха сделки с недвижими имоти с него. Неколцина се бяха отказали от местните банки и взеха назаем пари от него — с по-висока лихва заради риска. Но ако възнамеряваше да се задоми и да заживее така, както мечтаеше като момче, той трябваше да стане порядъчен. А това означаваше, че своевременно трябва дори да продаде „Голата истина.“ Може би ще успее да се споразумее с Джинджър, като ѝ помогне да я изплати за няколко години. Дължеше ѝ това.

Мислите му бяха прекъснати от леко почукване на остъклената врата. Той стана. Вътре влезе Лора Евърет с широка усмивка, озарила закръгленото ѝ, дружелюбно лице. Майк продължи да драска като обезумял, само ѝ махна с ръка да заеме обичайното си място и измърмори, че няма никакво време.

Като дългогодишна и добра приятелка, тя не обърна внимание на лошите му обноски.

— Добре, че не идвам при теб, Майк, иначе щях да те измъкна от онзи стол и да забравяш за крайния си срок.

Тя се обърна към Рийс в същото весело настроение и му предложи пълничката си, облечена в дантелена ръкавица ръка.

— Добро утро, мистър Дейвис. Радвам се, че се съгласи да се срещнем тук, на малко или повече неутрална територия, така да се каже.

Рийс се усмихна, докато се ръкуваше с нея, сетне избърса праха от най-хубавия дъбов стол на Майк.

— Едва ли бих очаквал дама като вас да се срещне с мен в моето работно място, но тук не е много по-почтено — каза Рийс в очакване на опровержение от страна на Манион.

— Внимавай, уелсецо — отговори Майк, без да изпуска молива. — Имаш работа с двамата обществени арбитри на Старлайт — единият, отдясно, е на правия път, а другият — отклонил се от него — там, където се намираш и ти.

Лора се ухили.

— Това е истина, поне засега, но аз вярвам във вашите способности, мистър Дейвис. А що се отнася до непоправимия ирландец тук, неговата цел е само да пише бунтарски уводни статии и да подстрекава тъпите избиратели да купуват вестниците му.

— И ти купуваш вестниците ми — отговори разсеяно Манион.

Лора изсумтя и седна, като подкани с ръка Рийс да направи същото.

— Нито съм глупава, нито виждам подходящи хора в този потънал в невежество щат, които ще ме накарат да гласувам. Но това не е същината на въпроса.

— А кое е същината на въпроса, мисис Евърет? — Попита Рийс, като се вгледа в блещукащите ѝ сини очи, още озадачен от молбата ѝ да се срещнат.

— Младите са винаги нетърпеливи и прями. Но аз харесвам мъжката прямота, мистър Дейвис, и точно затова презирам девера си. Този човек е крадец — каза без заобиколки тя и се облегна назад в очакване на реакцията на Рийс.

— Тя е абсолютно права, да знаеш. Видях документите — каза Майк и пак се върна към заниманието си.

— Тогава защо не е в затвора? — Попита Рийс.

Непроницаемото му по време на игра на карти лице, сега изразяваше видимо изумление.

— Да, наистина. Той е по-малкият брат на Джейкъб. Помисли за скандала, ако отида при федералния съдия с такива обвинения. Аз спрях „вземането му назаем“ от моето завещание след смъртта на Джейкъб.

Тя изсумтя презрително:

— Нахаканият млад глупак си мислеше, че никога няма да забележа липсата на хиляди долари, докато ми даваше подаяния.

Усмивка озари лицето на Рийс.

— Виждам, че сте много прилежна ученичка, когато се стигне до финансови въпроси.

— Какво друго ѝ остава на една вдовица с крадец роднина! Сега аз сама се оправям с паричните си въпроси. А нашият приятел тук, с отличния си новинарски нюх — тя кимна към Майк, — много ми помогна през последните няколко години — с няколко покупки на земя и продажби.

— Тя има предвид мините — поясни Майк, като най-сетне спря да пише и вдигна очи, светнали от новосъживен интерес.

— От това няма да напишеш история, Майкъл, поне не още — скара му се Лора.

После очите ѝ се сбръчкаха в ъгълчетата, като се усмихна.

— Спомняш ли си онзи имот до река Анкомпагре, който Чарлс купи миналата година?

— Онази изоставена сребърна мина близо до пътя на Миър ли? Е, тя беше наистина голям провал за Чарли! — обясни Манион на Рийс. — Той мислеше, че там има цяло състояние от сребро и че се нуждае само от достатъчно основен капитал, за да я направи доходоносна.

— Чудя се откъде ли му е хрумнала тази идея? — Попита невинно Лора.

Манион само се ухили, сви рамене и я зачака да продължи.

— Имам неколцина приятели в Денвър, които може би имат добри новини за Чарлс — при положение, че трябва да я дяля с него. От друга страна обаче...

— Мислите ли, че в мината има нещо? — Попита Рийс.

— Само ще кажа, че Чарлс не е наясно с минното дело, пък и няма търпение. Когато мината не му даде достатъчно с минималните инвестиции, той бързо загърби неуспеха и го прикри, като каза, че е платил толкова малко за нея, че може да изчака по-благоприятни времена да я разработва.

Тя замълча и вторачи пронизателните си сини очи в Рийс.

— Ти си от Уелс. Разбрах, че си работил в мините там.

— Да — отговори предпазливо той, — но във въгледобивните мини. Вонята обаче е една и съща. Както и опасността. Не слизам долу за нищо на света.

— Не е необходимо. Чарлс така и не го направи. Естествено, Чарлс не би разбрал, ако някой минен инженер му предоставеше лъжлива информация. Сега е доста закъсал с парите и се нуждае от средства за политическите си стремежи.

Очите на Манион светнаха с разбиране.

— Ти не можеш да предложиш пари за мината, без да възбудиш подозренията му. Необходим ти е партньор за сделката.

— Искам да проверя достоверността на информацията ви за тази мина, мисис Евърет — рече предпазливо Рийс.

— Мисля, че един от най-добрите ни клиенти — мистър Уилкокс — може да те запознае с всички данни, които са ти нужни. Ако можеш да опазиш горкия нещастник трезв достатъчно дълго, разбира се.

— Уайли Уилкокс Доматения нос ли? — Попита недоверчиво Рийс.

— Той беше най-добрият златотърсач в Колорадо, преди да се залови с уискито — рече ирландецът. — Не му давай да пие и го накарай да се захване на работа. Ако има сребро в онази мина, той непременно ще го надуши.

Рийс отново се обърна към Лора Евърет.

— Да кажем, че реша да купя мината. Защо избирате точно мен за партньор? Сигурен съм, че познавате много по-порядъчни хора, които с удоволствие биха натрили носа на Чарлс.

— Може би. Но Чарлс не ги мрази и наполовина колкото теб. Веднага ще се улови на въдицата. Между другото, след като купиш мината, аз ще те представя в най-висшите обществени кръгове, мистър Дейвис, дори и да останеш демократ!

С това поразително изявление тя стана и протегна ръка:

— Споразумяхме ли се?

Рийс се ръкува с нея и каза:

— Ако остана доволен от Уилкокс, ще делим наполовина. А що се отнася до другото...

Той се поколеба, като търсеше думи:

— Ще ме препоръчате ли в обществото на Старлайт?

— Само ако намеренията ти към Виктория Лотън са почтени, млади негоднико!

Двамата мъже зяпнаха в почуда, а тя бързо излезе от редакцията.

Манион погледна Дейвис и видя руменината по бузите му.

— По дяволите — промълви изумен той.

Четвърти юли в Старлайт, Колорадо — с население две хиляди петстотин и един жители — се празнуваше с пищно великолепие, кулинарни чудеса и ораторски умения, съперничаещи на всеки друг град със сребърни мини в Скалистите планини, включително Денвър. Мъжете се потяха в колосаните си яки, а жените си вееха с ветрилата си. Мало и голямо бе облякло празничните си дрехи за тържеството. Градският парк беше пълен с хора, които се гощаваха с най-различни деликатеси — от златисто препечени пилета до вносни стриди. Всички барове в пивниците бяха излъскани и украсени с червени, бели и сини

знаменца и стенеха под тежестта на огромни купи с твърдо сварени яйца и кошнички с курабии. Бирата и уискито се лееха безплатно. Речите — също.

Чарлс Евърет чакаше нетърпеливо, застанал до подиума, издигнат в центъра на парка. Нямаше дървета, които да пазят сянка и украсената със знаменца дървена конструкция се извисяваше гола в безмилостния пек. Чарлс беше благодарен на Стодарт Лотън за подкрепата в надпреварата за сенатор на щата, но ненавиждаше цялата тази плебейска маса, изнасянето на речи в малки градове пред дебелаци и ръкуването с потните им ръце. Ненавиждаше и безкрайното дърдорене на бъдещия си тъст. Щеше да се удави в пот, преди дори да е започнал да говори!

Трябваше да се представи добре пред неколцината члена на републиканската партия от Денвър, дошли да го преценят. Постът в държавната законодателна власт беше само влизането му в губернаторския дом, а оттам — в сената на Съединените щати и националната политика. Ще заведе Виктория във Вашингтон. Тя ще бъде идеална съпруга за губернатор. Дори за член на кабинета.

Точно в този момент Лотън тържествено отстъпи мястото си и аплодисменти изпълниха въздуха. Чарлс зае мястото му на подиума, благодари на Лотън, на кмета и на присъстващите знатни личности. След като размени набързо усмивки с една красива дама, седнала на първия ред, той се съсредоточи върху текста и започна да говори.

Тори сподави желанието си да се завърти върху дървения стол. Той беше адски неудобен, но добре че не стоеше права като повечето хора, Хеда седеше сияеща до нея, със съвършено пригладена сребристоруса коса и слушаше унесено Чарлс. Майка ѝ никога не се потеше, нито се въртеше неспокойно и въобще не правеше нищо, неподходящо за една дама. В момента Тори не искаше нищо друго, освен да събуе обувката си, да свали чорапите си и да нагази в студените чисти води на поточето, което се виеше покрай парка. Тя въздъхна и отпъди ужасната мисъл от главата си, като се опита да забрави за жегата, докато Чарлс говореше сериозно и с достойнство. Той засегна въпросите за политическата корупция и липса на морал, посегателствата на разбойниците овчари в тучните пасбища за добитъка, необходимостта от ограничаване употребата на алкохол и на

края за срама, нанесен от дамите от занаята, които опорочават улиците на Старлайт.

— Мислиш ли, че някога ще млъкне? Дали да не го опровергая, преди да е затворил „Голата истина“? — обърна се Рийс към Майк.

Той сподави прозявката си и се облегна на големия бял дъб от дясната страна на естрадата, където двамата се бяха скрили, за да потърсят спасение от блъсканицата и знойния ден.

Манион се изсмя на висок глас.

— Имаш ли политически, освен икономически амбиции, момче? Можем да използваме няколко стабилни демократа около президента Кливланд. Сигурно се чувства ужасно самотен във Вашингтон тези дни.

Дребничкият ирландец лежеше изтегнат спокойно върху затревеното хълмче, а ветрецьт разрошваше непокорната му коса.

— Имам достатъчно работа тези дни и не ми е до политика, Майк — отговори Рийс, а очите му претърсваха тълпата, докато се спряха върху изваяния като на скулптура профил на Тори. Тя беше истинско олицетворение на съвършенството с бледо розовата си муселинена рокля. Приглади кокетно изгладените волани на полата си, сетне започна да си вее с ветрилото. Дори от наблюдателницата си Рийс виждаше, че белите ѝ като порцелан бузи са поруменели. Сигурно се сварява във всички тези дрехи. В главата му моментално нахлуха мисли как смъква роклята ѝ, фустата, корсета и долната ѝ ризка. Щом като онова бяло, изящно тяло изглеждаше толкова добре, премръзнало в реката, как ли ще изглежда стоплено от страстта му? Еротичните му размишления бяха прекъснати от въпроса на приятеля му.

— Как върви мината? Не си споменавал нищо от седмици.

Лека усмивка изви устните на Дейвис, но не стигна до тъмно сините му очи.

— Уилкокс ми отне малко време, докато изтрезнее. Мината излезе доста добра, за разлика от финансите на бъдещия сенатор. Изглежда доста се е престарал за тази кампания.

— Както и за тази реч — добави Манион, като се претърколи, за да се облегне на лакът. — Мисля, че мога да пораздвижа малко нещата. Ако не искаш да си навлечеш гнева на дамата си, по-добре тръгвай — добави той и му намигна дяволито.

Рийс сви рамене с безразличие. Всички, включително и Тори, знаеха, че мрази Евърет.

— Бирата се стопля, докато дърдориш там горе, Чарли! — извика Манион.

Гласът му се извиси изненадващо ясно.

Евърет нервно прелисти листата с речта си, без да поглежда към хълмчето и натрапника. Сред оредяващата вече тълпа се разнесе смях.

— Типична реакция от страна на един от главните развратници и пияници в Старлайт, маскиран като издател на вестник — отбеляза кисело Евърет и се върна към текста, само за да го прекъснат отново.

— Тогава помисли за всички тези нещастни трезвеници около теб, които жадуват за глътка студена лимонада! — извика Манион, още изтегнат лениво на хълмчето.

Някъде отзад се присъедини още един глас:

— Да, Чарли, спомни си за „Лимонадената Луси“!

При споменаването на името на жената на бившия президент Хейс, из парка се разнесе силен смях.

— Да, можеш да загубиш дори гласовете на онези, които поддържаха Джон Сейнт Джон по време на Сухия режим. Чух, че гласовете ти са колкото на републиканеца Блейн! — извика пак Майк.

— След като, изглежда, интелектът на нашия добър редактор е отслабнал като крехкото му тяло, ще побързам да приключа с приветствието си по случай този исторически ден — каза Евърет с цялото достойнство, което можа да събере.

Беше възнаграден с учтиви аплодисменти от шепата седнали знатни особи, но гласът на Манион се извиси над опитите им да подкрепят оратора.

— О, Чарли, аз мога да си лежа тук, а ти лъжи колкото искаш на свобода!

При тази иронична забележка тълпата започна да пляска с ръце и да крещи. Стодарт Лотън направи припряно знак на оркестъра да засвири бодър марш, преди хората да са се разбунтували.

Чарлс смачка разярено останалата част от речта си от двадесет страници и в бързината си да я напъха в джоба на самото си, я скъса. Той погледна с присвити очи дребния ирландец, подстрекател на погрома му, и видя, че едрият собственик на заведението „Голата истина“ изправя на крака Манион със сърдечен смях. Напрегната

усмивка измести намръщаното изражение на Евърет, докато гледаше Дейвис и посредника на търговията с мини.

— Ще видим кой ще се смее, когато разберете, че сте купили дупка в земята без никаква стойност — промърмори той под нос и слезе от подиума.

Рийс видя, че Тори успокоява вбесения кандидат. „Както майка нацупеното си, разглежено дете“ — помисли си нервно той. Продължи да наблюдава красивата жена, без да обръща внимание на Манион и веселяците, които се бяха насъбрали, за да го поздравят. Рийс стоеше настрана от радостта им, потънал в мисли.

Горчивият гняв на Чарлс обтегна допълнително опънатите от жегата нерви на Тори, докато се опитваше да му вдъхне увереност, че всички разумни собственици, които присъстват тук, със сигурност ще гласуват за него, а кавгаджиите ще бъдат прекалено пияни в кръчмата, за да намерят дори пътя към изборителните урни.

Хеда и Стодард се присъединиха към тях и Чарлс насочи отчаянието си от годеницата към бъдещите си тъст и тъща. Тори ги остави да разговарят и потърка слепоочията си с необяснимото чувство, че някой я наблюдава. Погледна нагоре към отвратителния дребен вестникар, който бе развалил празника, и светлите ѝ очи срещнаха един изгарящ син поглед.

Едрият уелсец стоеше с шапка, килната хулигански назад, откриваща запотената му къдрава, кестенява коса. Нахалното му лице беше широко усмихнато и стоеше небрежно облегал на твърдата кора на белия дъб. Не носеше сако и бялата му ленена риза беше прилепнала неприлично по коравите му космати гърди, които си спомняше толкова добре. Той докосна с пръсти периферията на шапката си за подигравателен поздрав и тя най-сетне се опомни достатъчно, за да откъсне ужасен поглед от хипнотизиращия му чар. Колко е дързък този... този чужденец!

— Ако ме извините, мамо, татко, Чарлс, трябва да поема глътка чист въздух, преди тълпата да ме е задушила напълно — каза задъхана Тори, кота видя, че сенаторът Колинс и неколцина други важни републиканци се придвижват през празнуващите към Стодард и Чарлс.

Хеда се възпротиви.

— Една дама никога не хуква ей така без придружител, Виктория.

— Ще намеря Сандърс, мамо. Той беше тук, преди да започне речта — отговори тя и се шмугна в тълпата, преди Хеда да успее да я спре.

Всъщност Виктория искаше да избяга от подигравателната усмивка на Рийс Дейвис, пък и наистина трябваше да намери брат си. Когато го видя за последен път, той се канеше пак да се напива. Ако Сандърс се изложеше отново на обществено място, баща им можеше да прибегне до драстични мерки.

Нещо измъчваше по-малкия ѝ брат. Той ставаше все по-мълчалив и мрачен през последните седмици, дълго стоеше в банката и се заключваше в стаята си нощем, за да се напие безпаметно. Онези сутрин Виктория бе чула майка и син да се карат полугласно, със силни грозни думи. На Сандърс му беше прекалено лошо от пиенето, за да отиде на работа, и Хеда му бе отправила вледеняващи заплахи, които бързо изправиха младежа на крака.

Едър златотърсач, облечен в изпотен, смърдящ памучен костюм, се блъсна в нея и се извини, докато тя внимателно си пробиваше път през тълпата. Дали и уелсецът мирише така? Очевидно се обливаше в пот. В главата ѝ несъзнателно възникна образът на онази почти прозрачна ленена риза и твърдите мускули под тънкото ѝ покритие. Срамота! — изкрещя съзнанието ѝ. Но една друга част от нея ѝ нашепна, че той съвсем няма да мирише като онзи некъпан копач. Тя разтърси глава, за да проясни мислите си и разтри слепоочията си, като се наведе над грубоватата дървена маса в края на парка. Слава богу, че тълпата оредя. Край нея мина момченце с топка, а една жена с бяла басмена рокля му извика да се връща и да изяде сладкиша си с цариградско грозде. Тори въздъхна и реши да потърси Том Кицлер и неколцината други богати млади мъже, които пиеха със Сандърс. Едва ли щеше да го откопчи от Том, но поне трябваше да опита. „Така ми се пада“ — изведнъж ѝ мина през ума. Тори повдигна сухата си розова пола, за да не се изцапа от въртящия се наоколо жълт пес, който препускаше след момченцето с топката, сетне изправи рамене и тръгна уверено към западния край на парка.

Сандърс видя фигурата на сестра си в далечината. В същия миг от противоположната посока се появи Ела Хаузър. Той се заклатушка, съпроводен от веселите викове на Том и Доналд. Ела не трябваше да се среща с Тори! Кой знае какви щеше да ѝ ги наприказва!

— А, ето я и самата мис Царско величие — каза злобно Ела, — дошла да спаси горкия си пиан брат.

— Първо имаме работа с него, момиченце.

Плътният глас на Емет Хаузър изтръгна стон на изненада от Тори.

Голямата му мръсна ръка я дръпна. Беше изникнал от сянката на голямата ела, откъдето следеше племенницата си.

— Вижте, мистър Хаузър, няма смисъл да въвличаме сестра ми...

Неразчленените думи на Сандърс бяха прекъснати от Ела.

— Значи сега е мистър Хаузър. Много сме официални, Санди.

— Пусни ме, мръсен грубиянино — извика Виктория с всичка сила.

Сърцето ѝ туптеше лудешки от страх. Том Кицлер и Доналд Толи бяха твърде пияни, за да я защитят, Сандърс — също. Какво искаше да каже тази гадна кръчмарска племенница, като говореше толкова свойски на брат ѝ?

Ела мина покрай Тори и започна да шепне разярена на Сандърс, като буквално го завлече в храстите, докато приятелите му се подиграваха и дюдюкаха.

— Остави ги да поговорят — рече Емет и стисна Тори още по-силно за ръката.

Дъхът му вонеше на вкисната бира и твърдо сварени яйца. Тя извърна глава от лицето му и гневно го блъсна в гърдите. Твърдите като желязо мускули не почувстваха нищо. Тори се изплаши, когато той се наведе и притисна устни към слепоочието ѝ, като вдъхна уханието ѝ.

— Пусни ме веднага! — изсъска вбесена тя.

— Прави каквото ти казва дамата! — намеси се един тих стоманен глас.

Рийс Дейвис бавно излезе на полянката и спря пред Хаузър. Застана заканително, с едната ръка върху приклада на колта си, а с другата дръпна Тори от противните ръце на Хаузър.

Хаузър я пусна и тя се озова в обятията на Рийс. Той я прегърна здраво. Сърцето ѝ туптеше до неговите гърди и всички мускули в тялото ѝ трепереха от гняв, като че ли някой бе нахлул в личната ѝ собственост. Той я избута зад гърба си, защото се опасяваше, че

огромният като канара Хаузър ще пристъпи към действие. Емет тръгна напред, сетне спря.

— Бих те убил с удоволствие — рече с тих и леден глас Рийс.

Жълтите очи на Хаузър се разшириха замислено, после той каза:

— Нямам какво даделя нито с теб, нито с нея. Хайде, Ела. И без това-онова момче е твърде пияно, за да разговаряме сега. Остави го.

Хаузър се обърна и тръгна бързо към племенницата си и Сандърс, които разпалено се караха. Точно когато Емет стигна до тях, Ела плесна Сандърс през лицето и клатушкацията се младеж падна на земята. Ела се обърна и избяга с чичо си, който креташе подир нея.

Стъписването на Тори при вида на насилието изчезна, когато видя, че брат ѝ си удари главата в един камък. Тя се откъсна от покровителствената прегръдка на Рийс, втурна се към Сандърс и коленичи до него.

Рийс я наблюдаваше как вика отчаяно името на брат си и докосва леко раната на главата му. Сетне бързо отиде до поточето и намокри най-хубавата си ленена кърпа. Като се върна, Рийс взе ленената кърпа от ръцете ѝ и коленичи до нея.

— Ето, ще използваме това, за да спрем кръвоизлива.

Той притисна снежнобелия лен до раната и после я огледа с вещо око.

— Не е много зле. Само малка рана, но на сутринта доста ще го боли главата.

Той завърза кърпата около главата на Сандърс.

— Още е в безсъзнание — засуети се Виктория, като се опитваше да вдигне Сандърс.

— Мъртвопиян е, любов. Не се тревожи. Скоро ще се събуди и първо ще се страхува, че ще умре, сетне ще съжالياва, че няма да умре.

След тези думи той вдигна без никакво усилие тялото на младия човек и го изправи на олюляващите се крака. Преметна една от ръцете на Сандърс на широките си рамене и повлече почти изпадналия в безсъзнание младеж към Мейн стрийт.

— Къде го водиш? — извика Тори и хукна по петите му.

Рийс се обърна с висящия на раменете му като заспало кученце Сандърс и отговори усмихнат:

— В моята пивница. Ела и ти, любов.

ОСМА ГЛАВА

— В... в онази смърдяща дупка на покварата? И дума да не става! Трябва да го заведе у дома.

Рийс я изгледа от главата до петите като баща малоумното си дете.

— Брат ти е целият в кръв. Ти също. Подозирам, че ако се приберете в този вид, че разлаете злите езици, докато вървите. Зад пивницата имам лека двуместна двуколка. Ще тръгнем по задните улички и ще го вмъкнем през помещението за прислугата — ако, разбира се, можеш да разчиташ на слугите си.

Той почака малко, после премести момчето на другото си рамо.

— Решавай, любов. Брат ти не става по-лек, докато стоим и спорим тук.

Тя преглътна смразяващия си отговор на прекалената му фамилиарност. И двамата бяха в неговите ръце. Някой от приятелите на родителите им можеше да се появи всеки момент. Тя потрепери при мисълта за евентуален скандал, улови Сандърс за другата ръка и тримата тръгнаха бързо под прикритието на дърветата. Докато стигнаха до конюшната на „Голата истина“, Виктория се тресеше от нерви. Подобно на другите пивници по Мейн стрийт, вътре беше пълно с шумни пияни мъже и онези ужасни жени. Но всички изглеждаха заети с празника и не забелязаха двамата бегълци, които влачеха пияния си приятел по задните улички. Рийс се придвижваше с изумителна скорост и крадешком като котарак, въпреки тежестта върху себе си.

— Изглежда имате доста практика в тази област, мистър Дейвис — рече задъхана Виктория, докато Рийс облягаше стенещия Сандърс на стената на конюшната.

Вътре беше тъмно и миришеше на прясно окосено сено и коне.

Той ѝ пусна една усмивка.

— И мен са ме влачили по задните улички едно време, ако питаш за това.

— В Денвър ли?

Какво ли я интересуваше?

— В Денвър, в Сейн Луис. Дори в Ню Йорк — а там уличките са доста гадни, повярвай ми — добави сериозно той и започна да впряга един едър дорест кон в елегантна малка двуколка. В новопостроената конюшня имаше три различни по стил карети и над десетина расови коне, сред които и великолепия черен жребец, който бе видяла при реката.

Изражението на лицето на Рийс беше унесено, когато спомена за Ню Йорк. Странно защо Виктория почувства как отдавнашната му болка я докосва. Какво ли детство е имало едно момче — емигрант от Уелс? Някакво неудържимо перверзно любопитство надделя над чувството ѝ за благоприличие и тя попита:

— На колко години беше, когато семейството ти дойде от Уелс в Ню Йорк?

Ръцете му стиснаха хамута за миг, сетне отговори с равен глас:

— Нямах семейство. Всички починаха в родината ми. Бях на четиринадесет години.

— Ужасно! — изтърва се тя, защото не можеше да си представи как би могла да живее без семейство и без сигурността на разкошен дом.

— Аз оцелях — отговори той. — Америка е страна на неограничените възможности. Дори момче от Уелс, което не можеше да каже едно изречение на английски, можа да стане собственик.

Тя си спомни как му се бе подиграла, че не може да чете на английски, и почервения от срам.

— Очевидно си постигнал много, мистър Дейвис — каза превзето тя.

— Не притежавам всичко, което искам... все още — отговори тихо той и тръгна към нея.

Тори стоеше вцепенена в мрака, докато той се приближаваше. Тъкмо протегна ръка към нея, когато я заслепи силна светлина. Вратата се отвори с изскърцване.

— Какво, по дяволите, става тук?

Тори впери поглед в червенокосата жена, облечена в рокля на червени, бели и сини райета, с шокиращо дълбоко изрязано деколте. Жената замига, както държеше пушката, насочена към нея. Веднага

щом позна Рийс, тя свали оръжието. Тори усети как котешко зелените очи на проститутката се присвиха злобно, докато разглеждаше измачканата муселинена рокля и разрошената коса на съперницата си.

— Стана малък инцидент — каза спокойно Рийс. — Помагам на дамата да прибере ранения си брат у дома. Бъди така добра и виж дали има някой навън, а?

Джинджър усети покровителствения начин, по който Рийс стоеше до хубавото градско момиче и всичко ѝ стана ясно. Тя се приближи, за да разгледа по-отблизо дрехите и прическата на русокосата. Докато оглеждаше изпитателно Тори, тя плъзна ръка по лъскавите сатенени райета на собствената си рокля.

— Какво ще кажеш? Червено, бяло и синьо — за Четвърти юли. Направих я по специална поръчка — измърка тя.

— Много... патриотично — отговори Тори полуотвратена, полулюбопитна.

Никога не беше стояла толкова близо до „жена от занаята.“ Намери я за привлекателна по някакъв безсрамен и похотлив начин.

Чертите на Рийс се изостриха, когато Джинджър протегна ръка с чувство за собственост към него. Тя бързо я дръпна и каза язвително:

— Чух шум в конюшната и помислих, че ще те спася от конекрадци. Грешката е моя!

Тя излезе с тежки стъпки и тръшна вратата, а Сандърс изстена силно.

— Ще се разбъбри ли? — Попита Тори със свито от страх гърло.

Тя знаеше, че много от знатните мъже в Старлайт посещават изключителното заведение на Рийс.

— Ако иска да я изгоня до края на седмицата — отговори сериозно Рийс, като прокле скапания си късмет, който бе довел Джинджър в конюшната, наред с целия хаос по време на празника.

Тори отвори широко очи, когато чу как Дейвис отпрати набързо жената. Като съдеше по ревността и властта ѝ над него, помисли, че сигурно му е любовница. Тя гледаше как Рийс вдигна Сандърс като чувал с брашно и го метна на седалката на двуколката, откъдето полуприпадналият младеж започна да се свлича.

— Иди и го хвани, преди да е паднал, а аз ще отворя задната врата към уличката — каза Рийс, сложи големите си ръце на кръста ѝ и я повдигна да седне в двуколката.

Сандърс мънкаше, че го боли стомахът, докато тя държеше главата му на меката облегалка. Слава богу, че кръвотечението беше спряло.

Рийс отвори вратата, огледа уличката, сетне скочи върху седалката. Беше сложил брат ѝ да се облегне на дясната рамка и Тори се видя принудена да седне между двамата, притисната до широкото рамо и коравото бедро на уелсеца. Усети как мускулите му се движат, докато дръпна поводите. Конят се понесе в елегантен тръс.

Избираха задните улички, далече от центъра на града, сетне поеха направо по една безлюдна улица, която водеше към задната част на жилището на семейство Лотън.

— Слугите трябва да са пуснати за празника — каза Тори почти на себе си, докато се бореше с нарастващата тежест на неспокойния си товар, който продължаваше да се оплаква, че го боли коремът.

Рийс разпозна симптомите и пусна поводите. Намираха се зад една голяма къща с дървени рамки на прозорците и грижовно подредена официална градинка. Никой не се виждаше.

— Защо спиращ пред дома на семейство Трокмортън?

— Защото няма да успеем да стигнем до вас — обясни Рийс, докато заобикаляше двуколката и помагаше на олюляващия се, давец се Сандърс да върви към изкусно подрязания жив плет.

Тори преглътна собственото си гадене, ужасена от непогрешимите звуци на повръщане, които стигнаха до ушите ѝ. Милост! Какво да направи сега?

Сякаш в отговор на въпроса ѝ, Рийс извика иззад живия плет:

— Трябва ми малко помощ. Имаш ли кърпа или нещо друго, с което да го изчистим? Аз нямам повече.

Тя бръкна бързо в чантичката си и измъкна две малки дантелени кърпички. Не беше много, но нямаше друго. Стигна до живия плет и ахна от ужас:

— Наградените рози на мисис Трокмортън! Тя винаги печели синята лента на градинарското изложение в Старлайт.

— Е, тази година няма да я спечели — отговори философски Рийс, като гледаше как зловонната смес попарва алените цветове като киселина.

Тори започна да бърше лицето на Сандърс.

— А ти отглеждаш ли рози?

— Лора Евърет отглежда — отговори тя и ъгълчетата на устните ѝ се разтеглиха в лека усмивка. — Може би поне този път ще спечели. И без това мисис Трокмортън не ми е симпатична — добави пакостливо тя, докато помагаше на брат си, който се препъваше.

— Тя ни викаше и пращаше коняря си да ни гони — смотолеви Сандърс, — когато стъпвахме по скъпоценните ѝ лехи.

— А аз ви криех с Том Кицлер под леглото в стаята си — каза строго Тори.

Веднъж, след като мисис Трокмортън бе дошла като буреносен облак да се оплаква на Хеда, заловиха Тори с виновниците. Нейното наказание беше много по-тежко от това на момчетата. Момчетата никога не трябва да се забъркват в такива момчешки лудории.

Помогнаха на брат ѝ да се качи отново в двуколката и продължиха по улицата към дома на семейство Лотън. Сандърс пак захърка. След като кървенето бе спряло и Рийс знаеше със сигурност, че в стомаха на Сандърс няма нищо, той преметна младежа през рамо и тръгна след Тори през трепетликите и лигуструма към стълбището за прислугата.

Къщата беше тиха като гробница. Хъркането на Сандърс отекуваше по дългия тесен коридор, който водеше от площадката на втория етаж до тежките орехови врати на спалните им.

— Тук — каза Тори и отвори вратата на красиво украсена стая.

Въпреки че цветовете бяха тежки и тъмни, не се усещаше, че е обитавана от мъж. Имаше прекалено много вази и разни дреболии. Сандърс беше колекционер на скъпи боклуци, според Рийс. Той свали товара си на леглото, докато Тори кършеше ръце, сетне се втурна към умивалника, където тя бе намокрила една хавлия. Гледаше я, докато тя миеше бледото лице на момчето и тихо попита:

— Винаги ли си прикривала слабостите му?

Тя вдигна глава:

— Сандърс не е слаб. Само малко объркан. Той е едва на деветнадесет години.

— На деветнадесет години аз яздех с пушка на рамо на дилижанса между Сейнт Луис и Каунсил блъфс — сопна се в отговор Рийс.

Тя видя отвращението, изписано на лицето му, докато гледаше Сандърс. В гърдите ѝ се надигна леден гняв. Вдигна високо глава и я

отметна назад надменно, точно като Хеда, когато укоряваше някого.

— Мисля, че подражанието на лишенията ти от детството няма да помогнат на брат ми.

Рийс взе мократа хавлия от ръцете ѝ и я хвърли небрежно върху дебелия вълнен килим.

— Горкото момче припадна. Остави го да се наспи — рече той.

После очите му се вторачиха лакомо в бледото ѝ лице с огромни синьо — зелени очи.

— Ти самата имаш нужда от помощ.

Гой погледна опръсканите ѝ с кръв, изцапани дрехи.

— Кога ще се върнат родителите ти? Нали не искаш да ги изплашиш, любов.

— Веднъж завинаги — не съм ти никаква любов, мистър Дейвис. Благодаря ти за навременната помощ, но сега наистина трябва да си тръгваш. Не е прилично за...

Рийс протегна ръка и улови нейната, преди да успее да я дръпне, после я помъкна по коридора.

— Всички слуги имат почивен ден, нали? Коя е твоята стая, любов? Мисля, че ще ти трябва помощ, освен ако не искаш да разрежеш дрехите си с кухненския нож.

Тя ахна от грубото предложение. Той започна да отваря врата след врата и тя осъзна сериозността на положението. Слугите ги нямаше. Мама и татко щяха да се бавят още няколко часа. Сандърс беше в безсъзнание. Тя беше съвсем сама с този хулиган, който вече се бе възползвал най-безсрамно от предоставилата му се възможност!

Той отвори вратата в дъното на коридора и цъкна с език.

— Тази трябва да е твоята. Цялата надиплена и светла. Не студена и претрупана като тази на майка ти. От колко време спят в отделни стаи с баща ти? — Попита той и я дръпна вътре в обятията си.

Тори се вцепени от гняв.

— Как се осмеляваш дори да зададеш на глас такъв въпрос?

Тя започна да се съпротивлява безуспешно в ръцете му.

— Отдавна значи. Жалко. Съпрузите трябва да спят в едно легло.

— Сигурна съм, че си специалист по леглата, като съдя по онази ревнива уличица в конюшната!

Той се засмя тихо.

— А сега кой ревнува, Тори?

Усещаше как сърцето ѝ тупти лудешки, докато я държеше в обятията си. Тя извърна глава, за да избегне предстоящата целувка. Той вдигна ръка и я улови за косата, като я накара да го погледне.

Тъмносините очи се срещнаха с бледо синьо-зелените и той наведе глава. Но вместо да я целуне, той гризна ухото ѝ и прошепна:

— Облечените в дантела копчета винаги са най-трудните.

Тори усети как пръстите му ловко разкопчават дългата редица от копчета отзад на роклята ѝ. Преди да успее да се освободи, той бе разкопчал половината. Роклята се свлече от раменете ѝ и тя отстъпи назад. Рийс застана между нея и вратата. Тя трепереше неудържимо и шареше с очи из стаята. Прозорецът беше откренат.

— Ще си счупиш красивата шия, Тори. Високо е — каза той и ѝ предложи обърнатата си с дланта нагоре ръка. — Обърни се като добро момиче и дай да те разкопчея. После...

— После ще ме хвърлиш на пода и ще ме похитиш! Нима си мислиш, че ще се съглася с налудничавите ти намерения? — изпищя тя.

Той ѝ изшътка като на дете:

— Ако исках да те „похитя“, Тори, нямаше да е необходимо да ти свалям корсета, повярвай ми.

Беше възнаграден с тъмна червенина по бузите ѝ.

— Дай само да развържа връзките, за да можеш да се съблечеш, след като си тръгна. Давам ти думата си.

— Думата на един комарджия и развратник — изсъска презрително тя и се запромъкна към прозореца.

Той пресече пътя ѝ и тя тръгна с гръб към леглото. Сетне разбра тактическата грешка на този ход, спусна се към нощното шкафче и грабна голямата си сребърна четка за коса с едната ръка, като придържаше роклята си с другата. Метна тежкото оръжие, но той се наведе. Тя започна да хвърля едно по едно всичко, което се намираще върху нощното шкафче, но той се приближаваше, като избягваше като по чудо летящите предмети. Най-последно шишенце скъп френски парфюм, подарен ѝ от леля Хелене, улучи целта. Първо се счупи върху рамката на леглото, после изпръска горната част на тялото му с аромат на теменужки.

Рийс изруга, докато тежката сладка течност попиваше в ризата му. Той направи една огромна последна крачка, хвана Тори и я дръпна

в леглото със себе си. Седна на края на копринената ѝ завивка, метна я в скута си и отчаяно започна да разхлабва връзките на корсета ѝ. Тя се извиваше и пицеше, а възхитителното ѝ малко задниче подскачаше съблазнително пред очите му. Без да мисли, той го плесна веднъж, после още веднъж.

Наплескването я ужили дори през полата и фустите.

— Нещастен, презрян, отвратителен...

Той я тупна за трети и последен път, после я хвърли на леглото. Вперил поглед в нея, той се опитваше безуспешно да изтрие петната от парфюма.

— Родителите ти би трябвало да ти налагат това наказание, както и на нещастния ти брат, много по-често. Довиждане, любов.

Тори сдържа желанието си да хвърли още едно шишенце по него, когато той се спря на прага и зацъка с език при вида на бъркотията.

— Гледай да не си порежеш краката на счупеното стъкло. Надявам се, че ще можеш да дадеш някакво обяснение на горката ти прислужница, когато се върне след празника.

Той тръгна по коридора, като си подсвиркваше, а Тори се отпусна изтощена и уплашена в леглото. Никога през живота си не се беше излагала така. Нито бе губила самообладание. Но този човек можеше да превърне и светица в ръмжащ рис. Сетне си спомни за опръсканата му е парфюм на теменужки риза. Мелодичният ѝ смях огласи празната стая.

— Да видим как ще обясниш това на червенокосата си проститутка, Рийс Дейвис!

Сандърс се претърколи в леглото и придърпа меката, пълна е гъши пух възглавница към пулсиращата си глава, като измърмори грубо:

— Махай се, Ралф. Днес няма да ходя на работа. Кажи на баща ми, че съм неразположен.

— Наистина си много неразположен, млади човече!

Гласът на Хеда Лотън преряза пиянските му сънища като с нож.

— Обърни се и ме погледни.

Сандърс изстена и махна възглавницата от лицето си, после седна намръщен в леглото и сложи ръце върху коленете си. Знаеше, че

е по-добре да мълчи.

— Погледни се — спиш с дрехите — същите, с които беше на празника вчера. И пак си се бил — добави тя, като гледаше засъхналата кръв по главата му. — Не ти беше достатъчно, че ни посрами, като се напи на политическата среща, където присъстваха толкова много влиятелни приятели на баща ти, а и ни изплаши до смърт, като повлече и сестра си у дома. Провали деня на Виктория, както и този на баща си и моя!

Той почувства как у него закипява гняв, който разбърка и без това болния му стомах. Провалил деня на скъпоценната си, свършена сестра, така ли? За какво ли има да се притеснява тя, освен коя рокля да облече утре? А Емет Хаузър го заплаши, че ще го бие, докато изпадне в безсъзнание. Той потърка засъхналата рана на главата си и изруга. Ела си бе свършила добра работа е помощта на чичо си!

— Трябва да отидеш на лекар за тази ужасна рана, Сандърс — продължи Хеда. — Разбира се, това само ще засили скандала. Доктор Ръней е такъв клюкар! Баща ти отиде в дома на кмета Джонсън на политическо събрание. Приведи се в приличен вид и отивай в банката. Един от фамилията Лотън трябва да бъде там днес. Дължиш го на доброто име на семейството си.

След като Хеда излезе от стаята, Сандърс се замъкна едва до умивалника и наплиска със студена вода лицето си. Какво да направи? Докато се бръснеше с трепереци ръце и се поряза два пъти, той си припомни събитията от снощи. Тори бе донесла чиста вода и се бе опитала да го накара да хапне нещо. Разпита го за Ела и стария Хаузър. Само това му липсваше — да му се бърка и да се опитва да го спасява от самия него! Ако разбере, че Ела е забременяла от него... За миг умът му отказа да работи. Сетне в него отекнаха думите на Хеда: „Баща ти отиде в дома на кмета Джонсън на политическо събрание.“ Тези скучни събрания траеха почти толкова дълго, колкото речите. Стодард щеше да отсъства от банката през целия ден. Сандърс ще може да вземе повече пари за Емет, ако измисли още една лъжлива ипотека.

Той внезапно пусна бръснача с ругатня, защото пак се поряза. Какъв беше смисълът? Хаузър ще му изсмуче всичко... освен ако не... Повдигаше му се от ледените упреци на майка му, от сърдитите викове

на баща му, прекалената загриженост на сестра му и дебелилото, грозно лице на Ела. Защо не вземе да ги зареже всичките?

Той се вгледа в образа си в огледалото, като се опитваше да прецени дали ще има смелост да го стори. Видя кървясали очи и болнаво зеленикаво лице. Раната и ожулването на челото му бяха зараснали и зачервени. Лице на отчаян човек. Устните му изтъняха в мрачна, иронична усмивка. Банка „Юниън Нешънъл“ в Старлайт щеше да претърпи най-голямата липса на пари през двадесет и пет годишната си история. Той си представи подпухналото сипаничаво лице на Ела, когато чуеше, че е изчезнал, и се ухили широко. Довърши тоалета си, облече се и започна да си подсвирква. Дори се отби на излизане при сестра си да ѝ каже добро утро.

— Значи Чарлс ти продаде мината. Вярвам, че си доволен от придобивката и тя заслужава цената си?

Рийс кимна, а Лора Евърет наля чай в невероятно крехката порцеланова чаша, добави захар и сметана и му я подаде. Видя го как я държи непохватно, сетне как отпива и каза:

— Радвам се, че най-сетне прие поканата ми за чай.

Тя замълча за миг и опита от своя чай с лимон. През последните няколко седмици тя и хубавият млад пакостник бяха станали както партньори в бизнеса, така и добри приятели.

— Време е да те представя на обществеността на Старлайт. Мисля, че до края на юли ще имаме достатъчно време да заплануваме едно гала празненство, нали?

Рийс внимателно остави чашата си. Размърда се неспокойно на стола с твърда облегалка, но търпеливите сини очи на Лора Евърет успокоиха нервите му, той се прокашля.

— Можеш да станеш обществен парий, ако ме подкрепяш, Лора. Може би е по-добре да си останем мълчаливи партньори в мината.

— Какво те накара да загубиш безгрижната си уелска самоувереност? Да не е онази малка блондинка със синьо-зелени очи?

Рийс подпря главата си с ръце, сетне прокара пръсти през косата си.

— Каза ли ти? Или още по-лошо — майка ѝ?

Лора се усмихна.

— И Хеда, и дъщеря ѝ мълчат като риби, когато семейството им е опетнено със скандал. Чух някои слухове, че Сандърс се е напил на Четвърти юли в парка.

Рийс изохка:

— Някой спомена ли нещо за Тори?

Лора остави чашата си и вдигна вежди:

— Значи ти и Тори сте имали още едно приключение. Предполагам, че и Сандърс е участвал. Не, никой не свързва теб или Тори с проблема на брат ѝ. Я ми разкажи какво се случи — придума го тя със съчувствие.

Той вдигна безпомощно рамене.

— Всеки път, когато се доближа до нея, настъпва истинско бедствие, Лора. Никога не съм правил толкова много грешки с друга жена. Разбира се, тя е дама — добави мрачно той, като че ли това обясняваше всичко.

— И ти се чувстваш по-долу от нея? — Попита внимателно тя.

Рийс се разтrese от смях и отговори:

— Ами аз не съм джентълмен. Тори и аз сме единокдушни по въпроса.

Той стана, пхна ръце в джобовете си и започна да крачи из стаята.

— Аз наистина съм по-долу от нея, Лора. Ти си единствената дама, която някога ми е била приятелка.

— Повярвай ми, ще имаш още много — каза сухо тя. — А що се отнася до това да станеш джентълмен, повечето е само лустро, особено на Запад. Много пари и малко обучение ще свършат работа. Ти вече се справи доста добре с финансовата страна на въпроса. А аз мога да те науча на официални обноски.

Лора бе забелязала болезнено предпазливия начин, по който Рийс държеше порцелановата чаша и чинийка.

— Още не си счупил нищо — това ти дава осемдесет процента преднина пред останалите мъже в югозападно Колорадо.

Той се засмя с облекчение и тя го накара да я последва от елегантно мебелираната всекидневна към застлания с дебел килим коридор до огромната официална трапезария. Лъскавата махагонова маса беше дълга двадесет фута, в средата имаше големи кристални вази, пълни с великолепни червени рози, а в двата края — тежки

сребърни свещници. Прибори имаше само на едно място — изрисувана чиния, а до нея — повече вилици, ножове, лъжици, купички и чаши, отколкото Рийс бе виждал през живота си.

— Всичко това само за една вечеря? С толкова много лъжици и вилици и десетина миньори можем да изкопаем цяла шахта.

Лора се засмя и отговори:

— Когато дойде, казах на икономата си да приготви тези неща, за да се упражниш. Предположих, че не си виждал подредена за официална вечеря маса — а Хеда Лотън много държи на формалностите.

— Така е възпитала и дъщеря си — отбеляза с въздишка той.

— Седни и нека да започнем с ордъовъра. Започваш с приборите от външната страна.

Рийс седна внимателно на брокатената възглавница на махагоновия стол с изящна дърворезба и погледна смайващия брой прибори.

— Имам чувството, че съм Алфред Пакър пред съдията Джери — каза мрачно той.

При споменаването на този прословут процес за канибализъм, който се водеше в Лейк сити, Лора не можа да не отговори:

— Още не знаеш какво е менюто!

Рийс усвояваше бързо, както му бе казал един театрален менажер, в чиято група бе играл известно време. След като минаха към десерта, кафето и портвайна, той вдигна очи към Лора и каза:

— Това е много по-лесно, отколкото да се научиш да играеш покер. Мисля, че няма да се изложя.

— Икономът и прислужницата ми ще сервират на всеки по седем ястия. Можеш да гледаш какво правят другите и да им подражаваш. Ще сложа теб и Тори в края на масата, за да можеш да наблюдаваш всички.

— Ще ме настаниш до Тори? — Попита той и стана. На лицето му се изписа видимо объркване.

— Разбирам за мината и желанието ти да си оправиш сметките с Чарлс, но за мене и Тори?

— Имам си причини.

Тя стана. Рийс внимателно дръпна стола ѝ, сетне я последва със спокойна походка до гостната.

— Очевидно е, че аз не одобрявам Чарлс като съпруг за Виктория. Той иска името на семейството и политическото му влияние, а аз искам да осуеят това. Освен това, Виктория няма да бъде щастлива с него, а тя заслужава нещо по-добро. Тя не е като майка си. Е, приличат си на външен вид. Едно време Хеда беше най-голямата красавица както Тори сега, но красотата не е всичко — иначе как щях да оплета в мрежите си Джейкъб Евърет — добави тя с печална усмивка.

— Не обичаш ли Хеда Лотън?

— Да кажем, че я намирам за голяма манипулаторка. Двамата със Стодарт превърнаха горкия Сандърс в нехранимайко и пияница, но той поне ги предизвикваше.

— А Тори не го ли прави? — Попита Рийс. — Знам, че е поемала вината на брат си и го е прикривала от наказания, когато са били деца.

— Точно така. Но ако Сандърс се забавлява по всички възможни начини, Тори е пълна негова противоположност. Тя е толкова болезнено точна, толкова послушна. Изпълнява всички желания на Стодарт и Хеда.

— Искаш да кажеш, че се задушаваш в корсета на благоприличието ли? И мислиш, че аз мога да развържа връзките? — Попита Рийс с колеблива усмивка.

Лора се засмя и кимна.

— Добре казано, Рийс. Ти си глътка свеж въздух за това старомодно, покварено градче, както и за Тори.

— Аз съм олицетворение на всичко, което тя мрази, Лора. Онова за корсета беше само метафора — рече Рийс, а лицето му отново стана сериозно.

— Моля те, разкажи ми за последната ти схватка с Виктория — каза тя и му наля чашка уиски от кристално шише, сложено на масичката в гостната.

Той я изпи на един дъх.

— Това е дълга и заплетена история. Всичко започна при реката.

— Когато я спаси от удавяне ли? Вече знам за това.

Тя пак напълни чашката му.

— Не знаеш как си взех одеялото. На следващия ден...

Подсилен от двете дози чист бърбън от Кентъки, той й разказа всичко за откраднатата целувка, когато отишъл да си вземе одеялото,

за срещата с Хаузър и как спасил Виктория и Санъдрс. Щом стигна до розите на мисис Трокмортън, смехът на Лора се превърна в нечленоразделно кикотене.

Той видя, че тя не е смаяна от неговата вулгарност, и продължи с леко редактирана версия за сцената в спалнята, завършила със съсипаната му риза, развързания корсет и бъркотията в стаята.

— И аз я нашляпах по дупето — завърши той с нотка на отпадналост.

Очите на Лора се разшириха от удивление, сетне се преви на две от смях.

— Значи си я нашляпал? — Попита тя недоверчиво и доволно.

— Не виждам какво смешно има. Както каза, Сандърс е разглезен от родителите си. Тори — също.

— Каза ли й го? — Попита Лора, като още хълцаше от смях.

— Да. Боя се, че го сторих. Когато я видях за пръв път, помислих, че ме харесва...

— Както повечето жени ли? — прекъсна го Лора.

Той се усмихна глуповато.

— Повечето жени, които познавам, едва ли могат да се нарекат дами, Лора. Мислех, че ще мога да я вразумя, като я ядосам и предизвикам нежната ѝ чувствителност — наричах я с нежни имена, закачах я, дори откраднах целувка. Но вчера следобед останаха само две възможности — или да я изнасиля, или да я напляскам! Голямо ухажване!

— О, според мен ухажването върви много добре. Не разбираш ли, че постепенно разчупваш леденото защитно покритие, което Хеда е изградила около нея? Само трябва да имаме грижата да се хвърляте един към друг — образно казано.

Тя вдигна едната си вежда и му намигна дяволито:

— А може би и буквално.

Той се замисли над думите ѝ и лека усмивка озари лицето му:

— Тогава по-добре да продължавам да се упражнявам с приборите, а?

— И да не забравяме за ледения ти избор — засмя се Лора.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Рийс седеше до голямата дъбова маса в кухнята на „Голата истина“, сръбваше от силното черно кафе, приготвено от Кели, и чакаше закуската. Едрият ирландец винаги сервираше пържени яйца, картофи и бекон — всичко разбъркано в мазна желязна тенджерка. Храната не беше изискана на вид, но напълваше стомаха. Преди да се запознае с Лора Евърет, Рийс никога не се беше замислял за обикновената храна, която поглъщаха служителите и клиентите му.

Той гледеше как Кели метна мазната твърда жълта пихтия в чинията му, после я бодна така, сякаш очакваше, че ще се съпротивлява.

— Картофите са твърди — измърмори той, докато едно парче упорито отскачаше от вилицата му.

— А яйцата? Дали ще са по вкуса ти, ваше благородие? — Попита снажният чернокос великан, като знаеше предварително отговора.

Рийс вдигна едната си вежда и размаха вилицата към непочтителния готвач. Едно тлъсто парче бекон се плъзна по дръжката и цопна върху пръстите му.

— Джинджър готви по-добре от теб, повлекан такъв. Яйцата са прегорели.

— Тогава защо не я караш да ти готви?

— Да, защо не? — отговори самата Джинджър, като влезе в слънчевата кухня и потърка сънено очи.

Тя се отпусна в големия дъбов стол, а мекият ѝ копринен халат разголи добре оформените ѝ колене. Кръстоса крака, без да я е грижа за голотата под оскъдното облекло и с благодарност взе чаша горчиво черно кафе от готвача.

— Готвенето няма да ми отнеме много време, защото рядко започна да се навърташ тук, Рийс.

Той бодеше твърдите като гума картофи и избираше по-малките, годни за ядене.

— Ако това ще бъде уговорено нападение срещу мен, то нека да участват всички. Събуди останалите момичета, извикай Руфъс и Бен.

Рийс знаеше, че гласът му прозвуча виновно. Напоследък все често оставяше пивницата в ръцете на Джинджър, а другите му бизнес интереси нарастваха.

— Ако ти трябва помощник, Джинджър, наеми някого. Ти отговаряш. Всъщност мисля...

Той се поколеба и реши да не обсъжда продажбата на пивницата на Джинджър пред всички, особено пред своенравния стар готвач, който се отнасяше с нея като със собствена дъщеря.

Джинджър изгледа изпитателно Рийс, в очакване да довърши изречението си, като почти се уплаши от онова, което би могъл да каже. Той не продължи и тя рече:

— Ти и онази изискана мисис Евърет сте доста заедно напоследък. Наистина демократично от нейна страна да общува с хора като теб.

— Тя е републиканка — изсмя се Рийс и попита: — Как може да ревнуваш от Лора? Тя е достатъчно възрастна, за да ми бъде майка.

— Чувам, че идната седмица у тях щяло да има празненство. Всички тузари от града са поканени. Какво те интересуват тези хора, Рийс?

Очите му потъмняха, станаха „покерджийско сини“, както ги наричаше тя — безизразни и бездънни.

— Заради бизнеса, любов. Ти отговаряш за „Голата истина.“ Нека аз да имам грижата за останалото.

Кели разбра, че трябва да ги остави насаме, взе плика с картофените обелки и другите отпадъци и се отправи към задната врата да ги изхвърли.

Джинджър сложи ръка върху рамото му и го погали през скъпата бяла ленена риза. Усети нервното напрежение в тялото му.

— Цяла седмица спиш сам, скъпи. В нещо ли сгрехих? Аз... ще стоя настрана от сделките ти с богатите хора. Не искам да си пъхам носа там.

Той долови молбата в гласа ѝ. Тя остави халата да се разтвори и големите ѝ, пищни гърди лъснаха съблазнително, сгъсени в копринената дреха. Той почувства старата позната възбуда, тихо изруга, хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Съжалявам, любов. Не исках да те наскърбя.

„Не искам да те наскърбя, но се боя, че ще го направя.“ Тя се усмихна развълнувано.

— Тази сутрин имаш ли важна среща или нещо такова, скъпи? Ако не...

— Дявол да го вземе, трябва да видя шефа! — прогърмя силен глас откъм официалния вход, придружен от тропане.

Рийс чу, че Руфъс отвори и пусна вътре Доматения нос — Уайли Уилкокс.

— Дай пиячка. Трябва да празнуваме.

Рийс целуна бързо разтворените устни на Джинджър, стана и рече:

— Вероятно Уайли е попаднал на сребърна жила в онази мина, която купих от Чарлс Евърет.

Той закрачи по коридора, разкъсван от противоречиви чувства относно любовницата си. Радваше се, че е отсрочил задължението си, но тялото го болеше от сексуално желание. Закле се да се справи покъсно с този проблем и поздрави Уилкокс.

— Не е необходимо да се напиваш като талпа преди дори да съм влязъл в бара, Уайли — каза той, докато едрият мъж обръщаше бутилка уиски.

— Бива си го. Едно време тук сервираха истинска помия.

— Още го правим... за някои клиенти. Ти влезе в категорията на добрите. Да не би да празнуваме сребърна жила?

Уайли застана неподвижно. Той беше внушителен, като се изпъчеше с големия си търбух.

— Какво ще кажеш за жила, широка колкото цял крак? Отива направо в Китай. Кажи на роднините си в Уелс да започват да копаят, за да се срещнем някъде по средата!

Лора Евърет щеше да бъде доволна.

Но Чарлс Евърет и Стодарт Лотън не бяха доволни. Преди вечерята у Лора те пийваха в кабинета на Лотън, докато чакаха Хеда и Тори.

— Глупаво постъпи, че продаде онази мина на Дейвис толкова прибързано, Чарлс — каза отсечено той и глътна остатъка от бърбъна

си на един дъх.

Евърет стисна чашата си.

— Не беше прибързано. Когато купих мината почти без пари, накарах един инженер да я проучи. Онзи така наречен експерт ме увери, че е доходоносна. Но два екипа копаха в продължение на три месеца и не намериха нищо, освен следи в тоновете черен пясък.

Лотън кипеше от гняв вкиснат.

— Явно миньорите ти не са копали в правилната посока.

Той разчиташе на бъдещия си зет да го отърве от настоящото му затруднение.

— Онзи проклет стар пияница Уилкокс те направи за смях, а Дейвис стана богаташ.

Лицето на Чарлс стана тъмночервено от ярост.

— Няма смисъл да се сърдиш на мен, Стодард, защото Дейвис наистина дава повече пари назаем, отколкото банката ти. Чувам доста неприятни слухове за твоята платежоспособност. Предполагам, че не са верни.

Лотън не срещна погледа му и той зададе още един въпрос.

— Между другото, разбрах, че Сандърс е заминал на Изток.

Този безполезен пияница поне няма да му се мотае в краката, да отвлича вниманието на Тори и да притеснява цялото семейство.

Содард се опита да скрие вълнението в гласа си, сетне отговори спокойно:

— Да, на гости у баба си и дядо си в Масачузетс.

Той чу, че съпругата и дъщеря му идват, и бързо смени темата на разговор:

— Ето ги дамите — красиви както винаги.

— Точно така — потвърди като ехо Чарлс.

Той разгледа разкошната бледосиньо — зелена рокля от пясъчна коприна на Тори, безупречно ушита, за да подчертава стройната ѝ фигура и да подхожда на необикновените ѝ очи с цвят на морска пяна. Косата ѝ бе прибрана на кок. Той взе ръката ѝ и рече:

— Прекрасна си, мила моя.

Идеалната жена за мъж с неограничени политически стремежи. Разбира се, подкрепата на Стодард все още му беше необходима — както заради партията, така и заради парите. Искрено се надяваше слуховете за банката да са неверни.

Хеда се обърна със сияйна усмивка към детето си и Чарлс:

— Каква чудесна двойка сте! Да вървим, Стодард. Лора вдига такъв шум, когато закъснеем.

— Ненавиждам тези вечери у Лора. Тя е прекалено оригинална за добре възпитана жена — измърмори съпругът ѝ, докато излизаха от кабинета.

— Така е, но тя все още е една от най-знатните личности в Старлайт, дори и да не се разбират много добре с Чарлс. Щом той може да я търпи, и ти ще можеш, Стодард — рече с леден тон Хеда.

— Кой ще бъдат там? — Попита Чарлс, като изброи на ум всички важни политици, които искаше да смае.

Досадната му снаха имаше и добри страни.

— Сигурна съм, че всички, които са влиятелни в Старлайт — отговори Хеда.

Файтонът им спря пред двуетажната бяла къща на Лора с дървени рамки, с широки порти, украсени с червеникави решетки. Дворът вече беше пълен с други файтони — всички богато украсени като този на Лотън.

— Не разбирам защо Лора държи на тази грозна стара къща. Тя е ужасно старомодна и с дървени рамки, за бога. Всички хубави къщи тук са тухлени, с мансарди и железни решетки — каза Хеда, докато Стодард ѝ помагаше да слезе от файтона.

— Мамо, нали знаеш, че Лора изпитва сантименталност към къщата, защото Джейкъб я е построил за нея, когато се оженили — рече Виктория.

Чарлс направи гримаса:

— Едва ли е, защото не може да си позволи друга.

Точно когато взе ръката на Тори, тя съзря големия черен кон, завързан за перилата от едната страна на къщата. Не може да бъде Блекджек! Но един такъв великолепен жребец се отличаваше от другите като изящно шлифован диамант върху купчина мръсни счупени стъкълца.

Щом влязоха в къщата, най-лошите опасения на Тори се оправдаха. Той стоеше на големия сводест вход в гостната на Лора и изпълваше помещението с жизнеността и онази опасна, мъжествена атмосфера на забраненото. Рийс ѝ пусна ослепителна усмивка.

Тя усети, че Чарлс стисна с чувство за собственост ръката ѝ и измърмори:

— Кой е пуснал този хулиган тук?

— Сигурен съм, че не е влязъл ей така от улицата — каза сериозно Стодард.

— Какво ѝ става на Лора Евърет? — измънка Хеда, кипяща от гняв, който прикри, като се усмихна ведро на няколко познати жени.

Тори онемя. Ето го нейният бог на отмъщението, подлецът, който на няколко пъти я бе унижавал, прегръщал толкова интимно, а накрая я напляска! Той стоеше, заобиколен от лигавеци се жени — дори мисис Соумс и онази стара клюкарка и идиотка Естър Смидъртън. Лисет Джонсън — каквато си беше мъжкарана и любовчийка — примигваше срещу едрия уелсец и се кикотеше на някаква груба забележка, която бе направил. След като огледа набързо, но задълбочено Тори, Рийс отново подхвана разговора със събеседничките си, без да ѝ обръща повече внимание!

— Предполагам, че някои жени го намират за привлекателен по някакъв недодялан начин — отбеляза Хеда, като му хвърли един поглед.

Дъщеря ѝ обаче не можеше да го пренебрегне така лесно. Добре ушитият тъмносин вълнен костюм на Рийс беше скроен по последна мода, както и снежнобялата риза, украсена с тежки златни копчета на ръкавелите. Сатенената му жилетка и вратовръзка бяха тъмнокафяви и се съчетаваха добре с костюма.

— Можеш да си купиш скъпи дрехи с пари, но кройката не може да скрие човека — заяви надменно Стодард и опъна жилетката си, издута от копчетата.

— Виктория, лошо ли ти е? — Попита Чарлс, когато мълчанието ѝ стана очевидно.

Преди Виктория да успее да отговори или да се направи на пълна глупачка, като продължи да гледа втренчено онези широки рамене и обезоръжаващата усмивка, Лора дойде при тях и започна да ги прегръща за добре дошли. Кметът Джонсън и съпругата му придружаваха домакинята.

След като си размениха вяли поздравии, Уил Джонсън каза:

— Голяма промяна настъпи в онзи Дейвис, откакто му предложихме да стане шериф, а, Стодард? Сега е достатъчно богат, за

да купи и продаде половината Старлайт и дори не е необходимо да носи оръжие.

— Сигурен съм, че хора като Дейвис винаги носят оръжие — рече намусено Чарлс. — Такива като него имат прекалено много врагове, за да рискуват да ходят невъоръжени.

— Е, той върши добър бизнес с Лора и е приятен събеседник — отговори весело Уил.

— Моята Лиси доста го харесва, пък и той нея — призна Телма Джонсън.

Чарлс престана да слуша кмета и съпругата му и се съсредоточи върху Лора. Извини се набързо на останалите и я поведе по коридора към един усамотен ъгъл близо до кухнята.

— Какво означава това, че вършиш бизнес с този кръчмар?

— Хайде, Чарлс. Ти не умееш да губиш. Нали продаде мината със среброто и всичко останало на Рийс и на мен. Трябваше да наемеш мистър Уилкокс да я проучи.

— Той не посещава моя клуб — отговори лицемерно Чарлс.

Господи, колко мразеше вдовицата на Джейкъб! Тя стоеше в дъното на цялата тази работа.

— Отмъщаваш, а?

— Само раздавам правосъдие, Чарлс — отговори тя и леко потупа с ветрилото по китката си.

Усмихна се, изшумоля покрай него и се върна в пълната с хора гостна, за да обяви началото на вечерята.

До чиниите имаше пергаментови картончета, на които с красив почерк беше написано кой до кого да седне. Рийс се усмихна самодоволно и тръгна към другия край на масата, след като бе изразил разочарованието си пред Лисет Джонсън, че няма да седи до нея. Много добре си представяше как ще реагира дамата, която трябваше да разговаря с него по време на вечерята.

Докато Лора въвеждаше гостите и гукаше по своя майчински начин, Тори разгледа картончетата с имената. Не беше настанена до Чарлс. Изведнъж погледна към хората в препълнената трапезария и срещна блестящите тъмно сини очи на Рийс Дейвис. Не, Лора не би се осмелила! Той я покани с ръка да седне до него и сърцето ѝ се сви. Този нагъл мошеник бе заблудил лековерната вдовица.

Рийс гледаше как по красивото лице на Тори се изписват последователно почуда, обида и гняв. После безупречното ѝ възпитание надделя и тя тръгна покрай дългата маса към него, с царствено вдигната глава и спокойно, хладно изражение. Позволи му да ѝ дръпне стола да седне и тихо му благодари.

Виктория се мъчеше да запази спокойствие и впери поглед в искрящото море от кристал, сребро и порцелан. Опита се да се съсредоточи върху великолепните цветни мотиви по покривката на дългата маса. Погледна дискретно към Джон Суагърт и Сибил Марч, които заемаха местата си. Макар и хъхрещ и скучен, Джон беше близък приятел на баща ѝ. Сибил беше млада вдовица и член на градинарския клуб в Старлайт. Сибил поне щеше да има с кого да разговаря.

Какво бе накарало Лора да направи такова нещо? Несъмнено израсналият в предградията хулиган не можеше да различи вилица за салата от нож. Тя наблюдаваше тайно как прислугата поднася ордьовъра — пушени стриди върху натрошен на парченца лед. Рийс избра мъничката вилица за коктейли и започна да яде хлъзгавото ястие със свършена лекота. После взе високата кристална чаша за вино, вдигна я за наздраве към Виктория и отпи от вкусното френско вино.

— Знам дори, че не трябва да изпивам соса от чинийката, Тори — прошепна ѝ свойски той, докато оставяше чашата.

Тя разбра, че е отгатнал мислите ѝ, и бузите ѝ порозовяха от горещина.

— Ако не ме оставиш да се храня спокойно, ще кажа на Лора за възмутителното ти държание — прошепна тя между две глътки вино.

Очите му се разшириха невинно:

— О, не е необходимо да си правиш труда, любов. Тя вече знае каква бъркотия направи в стаята си и как бях принуден да приложа телесно наказание. Всъщност доста се посмя.

Парченце стрида заседна в гърлото на Тори. Тя посегна към чашата си, едва не я събори, сетне я хвана здраво и отпи съвсем не като дама.

— Ще ти бъда благодарна, ако говориш по-тихо. Или по-добре — изобщо не говори!

Чарлс беше настанен далеч от тях и не можеше да чуе какво си говорят от приятелското бърбене около него, но видя свойския начин,

по който едрият уелсец я поздрави с чаша вино, както и червенината по бузите ѝ в отговор на това. Прислугата отнесе чиниите от ордьовъра и донесе следващото ястие. Чарлс реши да скастри досадния натрапник, независимо от проклетата си снаха.

— Разбрах, че сте приятел на мистър Манион, мистър Дейвис. Кажете ми, одобрявате ли политическите му възгледи?

Рийс вдигна глава с лека усмивка.

— Ако намеквате, че съм демократ, страхувам се да кажа „да“ в тази пълна с републиканци стая.

— Сега, когато станяхте собственик, вероятно ще промените политическите си възгледи — каза Уилъби Джонсън, а тук-там се чу сподавен смях.

— Да, мистър Дейвис, чух, че новата сребърна мина е най-богатата в историята на Колорадо — изгука Лиси Джонсън.

— Мисля, че любезно преувеличавате, мис Джонсън, но наистина сключих отлична сделка, като купих мината от мистър Евърет — обясни Рийс.

Лицето на Чарлс Евърет потъмня от обида при неочаквания обрат на разговора. В този миг Лора засили предизвикания от забележката на Рийс смях.

— Да, Чарлс. Мисля, че ти купи мината преди около година и стигна до извода, че в нея няма нищо.

— Изглежда и най-добрите минни инженери допускат грешки — оправда се Чарлс.

— Може би трябваше да наемеш стария Доматен нос — Уайли Уилкокс — предложи Лора.

Смехът около масата поутихна, а Лисет Джонсън отново впери големите си, влажни очи в Рийс и попита:

— Избрахте ли име на мината, мистър Дейвис?

— Всъщност да — отговори той, като огледа гостите и спря погледа си на нежното лице на Виктория. — „Лейди Виктори“ — победа.

Остана доволен, когато внимателно заученото изражение на безразличие на Тори стана тревожно, още преди да е довършил думата „Виктори.“ Бузите ѝ пламнаха, защото разбра, че я е кръстил на нея. Колко ли от останалите гости са се досетили?

— Като говорим за победа, мисля, че трябва да вдигнем тост в чест на неоспоримия избор на Чарлс Евърет за сенатор от щата Колорадо — рече Стодард, като наруши странната магия, която явно се създаваше между дъщеря му и онзи проклет комарджия.

— Наздраве, наздраве! — повтори Уил Джонсън, последван от други, макар и не толкова ентузиазирани като на кмета и банкера, гласове.

Лора вдигна послушно чаша, но след като отпи, попита:

— Наистина ли мислиш, че избирането на Чарлс е сигурно, Стодард? В края на краищата, тук е Югозападно Колорадо. Демократите имат забележителен кандидат в лицето на Сам Бенсън.

— Той е овчар — отсече Чарлс, като че ли човекът беше пълна измет.

Всъщност за повечето богаташи в Колорадо — банкери и фермери — овчарите бяха по-лоши и от измет.

— Съмненията ти относно избирането ми, драга снахо, като че ли намекуват за доверието ти в предложенията на онзи отвратителен Майк Манион.

— Повечето демократи — независимо дали са овчари или не — са чужденци като Майкъл Манион — каза превзето Хеда.

Тихият ѝ глас прекъсна сподавените разговори около дългата маса. Тя изискано отрязва парченце говеждо, плаващо в сос и отхапа малко, докато останалите се смълчаха.

— Чужденци като приятелят ми Майк Манион и мен, мистър Лотън, може и да са бедни и тънещи в невежество демократи, но е твърде вероятно да имаме човек в губернаторския дом следващата година.

— Алва Адамс е радикал, парвеню и обикновен политически манипулатор — каза враждебно Стодард Лотън.

Рийс се усмихна.

— Не съм чел много американската история, но не беше ли така описан Ендрю Джексън от противниците си?

— Точно така! — засмя се Лора и разгорещи още повече спора. — Добре го казахте, мистър Дейвис. Много от нашите забележителни президенти са били демократи. Мисля обаче, че трябва да се въздържахме от политически спорове.

Вбесен от вниманието на Рийс към Виктория, Чарлс не беше в настроение да прекрати спора, когато последната дума беше на уелсеца.

— Твоят приятел... — наблегна той презрително, — мистър Манион, показва съмнителен вкус в заглавието на статията със сензационните подробности за процеса на онзи страховит Пакър. Дали не е защото идеалът му, занимаващ се със случая, съдията Джери, е демократ?

Лора се наклони да среже Чарлс, когато Рийс взе кърпата и докосна леко устните си, като ѝ направи знак да го остави гой да се справи с него. С блеснали от удоволствие очи, той каза:

— Независимо дали подробностите от процеса срещу един републиканец канибал, разследван от съдия демократ, са подходящи за публикуване или не, те несъмнено не са подходяща тема за разговор на маса в присъствието на дами.

Той се обърна към Виктория, засмя се дяволито, сетне погледна годеника ѝ.

— А що се отнася до това, че Майк ми е приятел, това е така и аз се гордея с него. Не бих казал, че статиите му са винаги безпристрастни, но читателите му знаят със сигурност какво е мнението му във всеки брой.

— Добре казано, добре казано, мистър Дейвис! — възхити се Джон Суагърт и така изненада Тори, че тя едва не изпусна вилицата си.

Рийс изглеждаше страшно доволен от себе си, докато дъвчеше последната хапка от яденето. Около масата отново се поведоха различни разговори. Той се наведе към Тори и ѝ прошепна:

— Вече сервираш шест ястия, остават още две. Как се справям дотук?

Тори забеляза с отвращение възхищението, с което Лиси Джонсън и Ърлийн Хокинс гледаха хубавия уелсец, и му се усмихна мило.

— Разговорът ти по време на вечерята беше доста смислен. Дори си се упражнявал как да се храниш. За съжаление, да знаеш коя вилица да избереш, не означава, че знаеш как да я използваш.

Тя погледна самодоволно към маншета на колосаната му риза, който явно бе топнал в соса. На Виктория ѝ се искаше да изкрещи победоносно, докато противникът ѝ леко се изчерви.

Рийс изруга на ум и незабележимо изтри с кърпата тежкото златно копче за ръкавели и краищата на маншета.

— Един на нула за дамата — рече той, като си възвърна самоувереността. — Да видим дали ще се справя с десерта и брендите, без да правя голяма сметка в пералнята. Ако успея, мога ли да поискам награда от очарователната си събеседница?

— Категорично не — отговори тя със стиснати зъби.

Сервираха къпинов сладкиш с крехка коричка и домашно приготвен сладолед. Тя го сложи в чинията си, като се молеше вечерята да свърши по-скоро.

Най-после Лора стана и направи знак на дамите да оставят джентълмените с брендите и пурите. Тори едва не катурна чашата си в бързината да избяга. Никога през живота си не се бе чувствала толкова неудобно в компанията на мъж. Не, толкова нещастна. Не, бясна! Рийс дръпна стола ѝ и тя почувства топлия му дъх на врата си да раздвижва малките къдрици по тила ѝ. Искаше ѝ се да избяга въвн от стаята.

Рийс я гледаше как се отдалечава от масата след едно ледено „благодаря“ за учтивостта му. Хрумна му, че от хладнокръвното младо момиче би станала първокласна покерджийка.

За Тори от ужасна, вечерта се превърна в кошмарна. Беше затворена в гостната с Лиси, Ърлийн и няколко по-възрастни жени, които би трябвало да имат по-добър вкус. Всички пееха химни във възхвала на Рийс Дейвис. Колко бил хубав! Остроумен! Очарователен! Тори беше прицел на лукави погледи и коварни въпроси, защо е била настанена до най-подходящия ерген в Старлайт.

Когато Чарлс и останалите мъже се присъединиха към дамите, главата на Тори се пръскаше от болка. Тя се страхуваше дори да погледне Рийс и се втурна към Чарлс за утеха.

— Моля те, ужасно ме боли глава. Може ли да излезем навън за малко? Нуждая се от свеж въздух.

— Както кажеш, мила моя — отговори студено Чарлс, още сърдит от препирнята по време на вечерята.

Излязоха на широката веранда с изящни спирални орнаменти по перилата и стълбовете. По дървените решетки бяха нацъфтели глицинии. Мека лунна светлина проникваше през лозите и ги изпъстряше със сребрист оттенък. Портата се намираше чак в задната част на къщата и Чарлс се отдалечи от разговорите и смеха. Отначало

Тори се зарадва на тишината и хладния свеж въздух. После думите на Чарлс сложиха край на краткия ѝ отдых:

— Ти и онзи долен комарджия изглеждахте доста очарователна двойка по време на вечерята. Не подозирах, че снаха ми е такава сватовница.

Тори замръзна в недоумение:

— Да не би сериозно да мислиш, че аз флиртувах с онзи... онзи недодялан, зле възпитан стрелец?

— Е, той поне определено флиртуваше с теб — отговори възмутено Чарлс.

Вероятно ако нервите ѝ не бяха така опънати от Дейвис, тя щеше да се пошегува с нелепата ревност на Чарлс или поне да се почувства поласкана от нея. Но Тори беше прекалено смутена, за да отговори, с каквото и да е друго, освен с гняв. Тя се вцепени и измъкна ръката си от неговата.

— Този разговор засилва главоболието ми. Ти предизвика Лора и онзи уелсец с подигравките си. Моля те, не си мисли да си го изкарваш от мен заради собствената си нетактичност.

Той си пое рязко въздух. Благопристойната му, хладнокръвна годеница никога не се беше държала така дръзко. Преди да успее да преосмисли грешката си, той каза:

— След като изглеждам такъв шут в твоите очи, нека онзи кръчмар да те придружава до края на вечерта! Да те изпрати вкъщи.

С лек поклон той тръгна надолу по стълбите и се отправи към двора. Къщата му беше само на шест пресечки оттук. Беше сигурен, че Стодарт и Хеда ще се погрижат за дъщеря си и си отиде.

За миг Тори се поколеба дали да не го извика да се върне, но несправедливите му обвинения наистина я бяха ядосали. По-добре да го остави сам един-два дни. После ще дойде и ще се извини за държанието си.

— Напрежението от политическата кампания сигурно му е дошло много — каза Рийс, който се появи изневиделица от задната врата на коридора.

Тори ахна от изненада, сетне изражението ѝ се вкамени.

— Подслушваш ли, мистър Дейвис? Колко типично — и точно от помещението за слугите — рече тя, като посочи вратата, на която стоеше — тя водеше към кухнята.

— Мислиш, че мястото ми е там, така ли?

Тя сви рамене и отстъпи назад.

— Сега може и да имаш пари, но винаги ще си останеш стрелец и комарджия под фасадата. Можеш да измамиш Лора, но не и мен.

Лунната светлина посребряваше светлорусата ѝ коса. Искаше му се да зарови ръце в уханните копринени къдрици и да ги разпусне да паднат по раменете ѝ като напарфюмирано наметало. Той долови, че тя е нащрек, и се приближи бавно към нея, като пусна разкаяната си усмивка, докато протягаше ръка.

— Имаш право, че трябва да отида в кухнята. Готвачката изчисти маншета ми от онзи проклет сос. Виждаш ли?

Преди Тори да успее да се изплъзне, той я улови за ръката и притисна тънките ѝ, хладни пръсти към влажния маншет, без да я притегля към себе си.

Тя почувства мускулестата му китка през ленената риза. Ръцете му бяха топли и големи — добре поддържани ръце на джентълмен или на комарджия! Двете фигури стояха неподвижно на лунната светлина, загледани един в друг.

Тя се страхуваше от напрежението, зараждащо се помежду им като лятна светкавица. Той се страхуваше да заговори и да развали магията. Думите му винаги я предизвикваха и все пак виждаше въздействието от допира си върху нея.

— Един ден, Виктория, един ден ще прозреш истината.

Произнесе думите толкова тихо, че тя едва ги чу. Сетне измъкна ръце от нейните и изчезна зад вратата на кухнята.

— Виктори — измънка под нос тя.

Значи „Лейди Виктори“ е кръстена на нея, мислеше си тя, като потриваше ръце разсеяно. Още чувстваше трепетна горещина. Тя тръгна по верандата като сомнамбул, стигна до вратата на гостната и влезе в ярко осветеното от газени лампи помещение.

Не видя, че Стодард Лотън стои в сянката с пресметливо изражение на лицето.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Това е вече прекалено, млада госпожице. Първо брат ти изчезва, без да си направи труда дори да каже довиждане и заминава един Господ знае къде, после ти се скарваш с Чарлс точно в навечерието на обявяването на годежа. Няма да позволя това, чуваш ли? Няма да го позволя!

Хеда Лотън крачеше разгневена по турския килим в личната си всекидневна, където бе повикала вироглавата си дъщеря. Беше късно и тъкмо се бяха върнали от вечерята у Лора без Чарлс. Тори разтри челото си и въздъхна.

— Може ли да поговорим за това утре, мамо? Чарлс ревнуваше от онзи ужасен Рийс Дейвис — като че ли можех да попреча на отвратителния начин, по който Лора бе настанила гостите. Ще дойде след ден-два. Винаги го прави.

Гласът ѝ звучеше необичайно равнодушно и безчувствено. „Сякаш ми е все едно дали отново ще видя Чарлс!“

Тази мисъл я разтревожи много повече отколкото студената, отсечена лекция на Хеда. Майка ѝ никога не губеше самообладание и не повишаваше тон. Естествено, смразяващият ѝ леден гняв режеше като нож, дори и да шепнеше. Тази вечер огорчението на Хеда, че Чарлс си е тръгнал, се съсредоточи върху Тори и онзи глупав спор. За цялата тази бъркотия беше виновен Рийс Дейвис! Майка ѝ нямаше да излива гнева си сега върху нея и Чарлс нямаше да се държи така глупаво, ако кръчмарят не беше поканен от Лора Евърет.

Накрая Хеда разбра, че дъщеря ѝ не я слуша, въздъхна и каза с помирителен тон:

— Може би имаш право. Всички сме изтощени и пренапрегнати. Каква нервна вечер — да изтърпим онзи вулгарен чужденец. Напоследък взех да се съмнявам в разсъдъка на Лора. Как можа да те настани до него?

— Чарлс ревнуваше.

Думите се изплъзнаха от устата на Тори, без да иска. Хеда присви очи и забарабани с пръсти, както бе скръстила ръце.

— Каква нелепост! Да ревнува от този боклук! А някои от онези глупави гъски като Лисет и приятелките ѝ се изложиха, като флиртуваха с него.

— Той е хубав по някакъв недодялан начин — рече Виктория, като се опитваше да изясни собствените си объркани чувства.

Майка ѝ се вцепени от ужас:

— Не говориш сериозно!

— Не искам да кажа, че аз го намирам за привлекателен — побърза да отговори Виктория. — Само си мислех защо Лора го е поканила и защо толкова много жени, които би трябвало да са по-разумни, са заслепени от него. Убедена съм, че придобитото му по нечестен начин богатство помага — добави тя с престолено безразличие.

— Нека да не обсъждаме този противен човек повече. Предполагам, че ще дойдеш с мен на обяд у мисис Дрейтън утре. Тази вечер беше дълга и неприятна. Почини си сега.

Хеда освободи дъщеря си.

След като се прибра в стаята си, Тори седна пред огледалото и започна да разресва косата си, докато почувства отпускане умора, която освободи напрежението в нея. И все пак, когато се мушна под завивките и затвори очи, сънят не дойде. Големи топли ръце я прегръщаха и тъмносини очи пронизваха душата ѝ. Тя започна да удря по възглавницата и измънка няколко съвсем нетипични за дама ругатни. Нощта ѝ беше изпълнена с обезпокоителни сънища.

— Да те вземат дяволите, Алфред Пакър! Републиканско копеле такова! В областта Хинсдейл имаше само седем демократи, а ти изяде пет от тях! Осъждам те да висиш на въжето, докато умреш, докато умреш, докато умреш!

Майк Манион спря да чете, като още се превиваше от смях, и хвърли броя на „Плейн спийкър“ върху и без това затрупаното си бюро.

— Съдията Джери беше в чудесна форма на процеса. Той е невеж стар скъперник, но поне е наш невеж стар скъперник.

Рийс се засмя заедно с приятеля си, после не се сдържа и добави:
— И все пак, те, изглежда, имат преднина пред нас. Един републиканец канибал срещу пет демократа златотърсачи.

Той сви рамене.

— Освен това чувам, че адвокатът на Пакър ще обжалва смъртната присъда.

Манион се бе успокоил междуременно и каза почти сериозно:

— Днес отивам в Лейк сити, за да разбера всичко на място. Няма да е зле, ако започне нов процес. По дяволите, не съм продавал толкова много вестници, откакто ти се заплете в онази бъркотия с Фил Канибала миналата пролет. Доста път измина оттогава, момче.

Усмивка заигра по устните на Рийс, като си спомни за разговора по време на вечерята у Лора миналата седмица.

— Още избирам приятелите си, Майк. Това е едно от преимуществата да имаш достатъчно пари.

— Или достатъчно здрави нерви — отговори Майк. — Някак не мога да си те представя да раболепничиш пред някого.

— Но има хора, които възнамерявам да смая, Майк. Затова дойдох тук тази сутрин — не че статията ти за процеса на Пакър не беше забавна.

— Забавна, а? И това е всичко? Та тя беше блестяща!

Рийс извади елегантен златен часовник от джоба си и погледна колко е часът с престорено нетърпение. Манион се успокои и рече:

— Добре, какво искаш да знаеш?

— Искам да построя къща. Скромна. Да кажем — три етажа от хубав камък, с газено осветление, отопление, студена и топла течаща вода.

Той замълча, а очите му заблестяха:

— Може и бална зала. Със сигурност — градина с рози.

Лицето на Майк изразяваше недоверие.

— Знам, че от онази планина се лее сребро, но ти трябва да имаш и златна мина! За какво ти е такава къща? Ще засрамиш дори Лотън!

— Точно това е идеята. Да не споменавам за онази грозотия, която Чарлс Евърет построи в източната част на града. Избрал съм великолепно място, малко извън Старлайт, с борова горичка на югозападния склон. Наел съм най-добрите зидари и дърводелци в

областта. Но ми трябва човек да надзирава изпълнението на проекта. Кой построи къщата на Лотън?

Манион се почеса по главата:

— Най-добрият построи къщата на Стодард Лотън, но това беше преди около петнадесет години. Чух, че се е преместил в Сан Франсиско. Едър германец на име Клаус Крюгер.

— Щом Крюгер е построил такава великолепна къща, за мен ще направи още по-хубава — рече замислено Рийс. — Ще се свържа с Блеки Драго. Той ще го открие дори да е в гроба.

Манион направи гримаса.

— Ако половината от онова, което чувам за шефа на подземния свят в Денвър е истина, Драго наистина може да намери всеки — от гроба или не — ако, разбира се, му трябва.

Той погледна изпитателно Рийс с проницателните си кафяви очи.

— Ти продължаваш да поддържаш връзка със старите си познати, а същевременно кроиш планове да влезеш във висшето общество. Дали ще ти хареса въздуха там, момче?

— Зависи — отговори загадъчно Рийс.

Манион въздъхна:

— Искаш да кажеш, че всичко зависи от Тори Лотън?

— Няма друг начин. Да не мислиш, че не съм преценил всякакви други възможности? Знам, че е немислимо...

— Знаеш! Но не знаеш как би се почувствала една дама, като я продават като някаква кръчмарска проститутка.

Хеда впи очи в Стодард. Вледеняващите ѝ воднисти очи бяха почти побелели от леден гняв.

— Няма да продам дъщеря си на онзи... онзи чужденец — онзи долен, груб, невъзпитан кръчмар.

Стодард продължи да крачи нервно пред смразяващия гневен поглед на съпругата си. Ако викаше и пищеше, щеше да е по-добре. Всичко друго, но не и тази непоклатима ледена фасада. Дори си лягаше с нея преди двадесет и две години, когато се ожени за нея. Той се стегна, за да се разправя с нея. Сложи ръце върху масивното орехово бюро в кабинета си, вторачи се в горящите и смразяващи очи и каза:

— Или Тори ще се омъжи за Дейвис заради парите му, или сме разорени. Няма да ти останат дори за билет до Бостън, след като

дойдат банковите инспектори. Не можеш да скриеш позора на сина си. Обвинявай Сандърс, не мен, за бедствието, пред което сме изправени.

Тя махна пренебрежително с ръка на логичните му разсъждения.

— Сега, когато Сандърс разори скъпоценната ти банка, той е мой син. А къде беше ти през последните години, когато се предполагаше, че той ще се научи как да я ръководи, а не как да я съсипва? Чарлс сигурно може да ти даде на заем или да ти помогне по някакъв начин.

— Вече разговарях с Чарлс. Дейвис и проклетата вдовица на Джейкъб буквално са го разорили. Принуден е бил да продаде почти цялата си собственост, за да финансира кампанията си. А сега дори избирането му е съмнително. Чарлс не може да ни помогне, Хеда. Трябва ни малко състояние, при това до седмица, иначе банката ще затвори.

Хеда започна да кърши ръце. Сетне спря и ги сложи върху изгладената си гълъбовосива копринена пола.

— Какво те кара да мислиш, че Дейвис има толкова много пари?

Стодард се изсмя дрезгаво и горчиво:

— Не четеш ли друго, освен новините за градинарството и модните списания? Дейвис притежава най-голямото заведение, най-доходоносната сребърна мина и две от най-преуспяващите ферми за добитък в Югозападно Колорадо. Строи цял дворец на юг от града — дворец за невеста.

— Вулгарен показ на новопридобито богатство — изсумтя студено тя. — Никога не можеш да разчиташ на думата на такива долни типове — ако, разбира се, изобщо мисли да се жени за Виктория.

Тя потрепери.

— О, мисли и още как! — каза мрачно Стодард. — Тича подире й и я преследва с благословията на Лора. Дори ги видях двамата на вечерята у тях. Бяха сами на портата и тя не се противеше много на неговото ухажване — добави той, като знаеше, че това ще ужаси фригидната му жена.

— Това е неприлично. Тори мрази този човек — възрази Хеда, макар да си спомни за последните месеци.

След първата си среща е Дейвис, когато я бе спасил от реката, Тори се държеше странно. Дали... не, не може да бъде.

Стодард видя, че Хеда мисли по въпроса, и се възползва от преимуществото си.

— За разлика от брат си, Виктория прави каквото ѝ кажем. Когато ѝ обясним за какво става дума, ще се съгласи.

Стодард се спря на външната врата на „Голата истина.“ Никак не му се искаше да влиза в хладното, тъмно заведение. Слънцето печеше с весел блясък и това не съответстваше на настроението му. По дяволите, беше едва девет сутринта, а той вече се потеше. Това не беше начинът, по който би заблудил противника си — особено проницателен и опасен човек като Рийс Дейвис. Трябваше да настоява срещата да се състои на неутрален терен, но проклетият комарджия го бе изпреварил, като му изпрати отговор: „Бъди в «Голата истина» утре в девет или няма да разговаряме по работа.“ Наглостта на Рийс Дейвис беше изумителна. Той беше — както казваше старият Джейк — човек, който може да се перчи, докато седи.

Стодард доста се притесни за тона на бележката. Той беше изпратил обикновена покана за бизнес среща, без да уточнява нищо. Дали Дейвис знаеше, че банката му има неприятности? Той отново прокле покупко-продажбите на земите на Чарлс, които бяха излезли абсолютно неудачни, загубите му от подпомагането на строежа на железопътната линия и всички други пропаднали инвестиции, оставили го отчаяно уязвим за предателството на Сандърс.

Стодард си пое дълбоко въздух и отвори голямата врата на пивницата. За такъв ранен час, в бара имаше доста посетители. Едно време би се страхувал как ще се отрази посещението му в такова място на доброто му име, но сега толкова много приятели и съдружници идваха редовно тук, че заведението беше станало порядъчно или поне се свързваше с по-уважаваните граждани на Старлайт.

Дългият, красив мраморен бар блестеше като сатен. Прехвалената картина на сластолюбива и съблазнителна гола жена изпълваше цялата стена. Позлатената ѝ рамка беше с размери дванадесет на пет фута — размери, внушителни колкото голото тяло. Неугледните и евтини мебели на Хаузър бяха изчезнали и бяха направени някои допълнителни размествания. Полираните с диамант огледала и кристални полилеи блестяха величествено. Бъбривият стар папагал на Хаузър беше заменен е десетина екзотични птици, които переха опашки в позлатени клетки. Огромен аквариум, пълен с

разноцветни, оранжеви и зелени рибки, заемаше другата стена, а върху голямата маса до бара имаше листа хартия, пликове и писалки с предупреждението: „Пишете на скъпата си стара майка.“

Лотън изсумтя с отвращение и потърси Дейвис, когото не виждаше в помещението. „Уелското копеле ще ме накара да потърся някой проклет негов заместник!“

Рийс стоеше на широкото орехово стълбище, скрит в сянката, и наблюдаваше как Лотън се ядосва. Чул беше за неприятностите в банката му. Знаеше, че напоследък на Лотън му липсват доста пари. Самият Рийс бе спечелил много от подновяването на заемите с по-висока лихва. Другите сделки на Лотън също не вървяха добре. Дали пък не очакваше долният кръчмар да го откупи? Уелсецът се усмихна мрачно и се върна в апартамента си.

Когато Стодарт влезе след няколко минути, Рийс седеше зад голямото дъбово бюро и закусваше с палачинки и бъркани яйца. Той избърса небрежно устни със снежнобяла ленена кърпа и посочи стола срещу бюрото.

— Седни, Стодарт.

Той бутна чинията настрана и посегна към красивата вградена кутия за пури от тиково дърво.

— Пура?

Ароматът на скъп тютюн съблазни Стодарт.

— Да, благодаря — отговори сковано той.

Едър чернокож прислужник, на име Руфъс, влезе от една странична врата. След като запали пурите на двамата мъже, той взе остатъците от закуската на Рийс и мълчаливо излезе.

Рийс се облегна в кожения стол и дръпна продължително и доволно от пурата. Загледа мъжа пред себе си с безизразно изражение на комарджия и зачака.

Лотън пафкаше и се мъчеше да не се върти неспокойно. Свикнал беше да седи от другата страна на бюрото. Накрая се прокашля и попита:

— Сигурен ли си, че сме сами? Онова, което искам да ти кажа, е съвсем лично.

Очите на Рийс потъмняха едва забележимо.

— Сами сме, Лотън. Искаше да разговаряме по работа. Говори.

Струваше му се, че това е най-разумното решение на дилемата му, когато бе замислил този план. След караницата вчера с Хеда всичко беше станало изключително неприятно и трудно за обяснение. Той събра смелост и преглътна гордостта си.

— Необходим ми е заем. Краткосрочните ми инвестиции се оказаха... несполучливи. Банката се нуждае от значителен прилив на капитали, докато се съвзема.

— Банката ти ще се затвори до края на седмицата. Някак не виждам как инвестициите ти — били те дългосрочни или краткосрочни — ще ти бъдат достатъчни, за да те спасят от фалит.

Рийс видя как по-възрастният мъж пребледня и захвапа пурата между зъбите си. „Значи аз съм на прицел!“ — каза си той.

— Съмнявам се дали сме толкова близки, че да ти дам заем с такъв размер.

На лицето на Лотън се изписа лукава усмивка:

— Мисля, че сме, Дейвис. Ти искаш да влезеш в порядъчното общество...

— Вече съм влязъл. Лора Евърет се погрижи за това — прекъсна го Рийс.

Сетне започна лениво да разглежда ноктите си и попита:

— Като стана дума за семейство Евърет, защо не помолиш бъдещия си зет за помощ?

— Знаеш, че самият Чарлс изпитва финансови затруднения — отговори високомерно Стодард. — И няма да ми бъде зет, след като позволи на теб и на Лора да го разорите!

Рийс вдигна вежди.

— Така ли? Какво щастие за Тори — добави нахално той.

Дали дъртият козел няма да му предложи онова, което предполагаше? Рийс се облегна назад и зачака привидно спокоен, но сърцето му удряше в гърдите като миньорски парен свредел.

— Да оставим подробностите настрана, Дейвис. Ти си кръчмарско изчадие, безименен чужденец. Искаш дама за съпруга, за да ти купи порядъчност и да ти помогне да се изкачиш по обществената стълбица.

Месестото му лице стана сурово от цинизма.

— Аз се ожених за жена от Бостънската фамилия Лодж, защото исках същото! Мъжете, както и жените, се женят заради привилегиите.

Бракът е чисто прагматична институция. Аз се сдобих с достатъчно богатство от родителите на Хеда. Тя има потекло, което аз желяех.

— А Чарлс? Той има политически потенциал, но сега, след като парите свършиха, той е въвн от играта, така ли? — Попита Рийс, макар вече да знаеше отговора.

— Да, Чарлс вече не е подходящ за Виктория, но да забравим за него. И ти желяеш нещо. И нямам предвид само Виктория. Ти искаш да те приемат — мечтата на всеки емигрант. Моята дъщеря е билетът ти за прогрес в бизнеса, пък и кой знае?

Той махна нашироко с пурата.

— Може един ден да влезеш в политиката.

— В момента изобщо не ме интересуват изборните длъжности — рече студено Рийс.

— Но искаш да си сред бизнес елита на Колорадо. Строиш къща на онзи хълм — къща за изтънчена дама, не за такива като Джинджър Вогъл. Никоя порядъчна жена няма да се омъжи за теб...

— Освен ако баща й не е достатъчно отчаян за парите ми? — довърши тихо Рийс. — Да зарежем „подробностите“, Лотън. Ние се мразим и въпреки това ти седиш в кабинета ми, пушиш пурите ми и ми искаш пари. После ми изнасяш лекция за политиката на брака. Къде е мястото на невежо нищожество без потекло като мен?

— По дяволите, наблюдавах те с дъщеря ми и чух как си я търсил след онази случка в реката. Ти я желяеш. Ти желяеш Виктория!

— И колко струва добродетелта на дъщеря ти? — Попита хладно Рийс.

Започна да му се повдига. Още не можеше да повярва, че Лотън ще го направи.

— Сто хиляди незабавно. После се ангажираш да откупиш всички непродадени акции на банката. Естествено, ще го направиш преди сватбата.

Рийс почувства необикновена смесица от ликуване и отвращение.

— Какво те кара да мислиш, че ще се ожения за нея? Ти каза само, че я желяя.

Изпита удоволствието да види как по-възрастният мъж се сви и стана мъртвешки блед, преди да се смили над него. Наведе се напред, въздъхна и рече:

— По дяволите, да, ще се ожена за нея... ако тя ме иска.

Лотън бързо се съвзе с циничен победоносен смях.

— Разбира се, че ще се омъжи за теб. Виктория е разумно момиче. Ще направи, каквото ѝ кажа.

Рийс се изсмя глухо:

— Аз съм кръчмарско изчадие, а ти — джентълмен и въпреки това ми предлагаш дъщеря си в замяна на една банка — той замълча за миг. — Така да бъде, Лотън.

— Добре. Не е необходимо да се обичаме, за да вършим работа заедно. Всъщност от досегашния си опит съм установил, че повечето роднини по брак се ненавиждат. Ще приготвя документите и ще ти ги изпратя утре.

Стодард се надигна да тръгва.

— Кажете ми, вашият адвокат Чарлс Евърет ли ще изготви документите?

Въпросът на Рийс го закова за миг, сетне Стодард отговори:

— Чарлс е реалист като мен, когато е изправен пред неприятен избор.

Без да каже нито дума повече, Лотън се обърна към вратата.

Последните думи на Рийс кънтяха в ушите му: „Евърет трябва да е още по-разорен от тебе“.

След като бъдещият му тъст си тръгна, Рийс остана замислен за миг. Дали бе взел правилното решение? Как ще реагира Тори? Мислеше, че ще му коства месеци упорито ухажване, за да я отнеме от онзи баровец Евърет. Всъщност Рийс съвсем не беше сигурен дали някога щеше да я спечели, но никога не се замисляше за шанса си, защото знаеше, че е скапан. Сега пък това. Как да отхвърли предложението на Лотън?

„Само да се оженим и ще я направя щастлива.“ Тогава защо това дребно чувство на неловкост кръжеше така неумолимо над него? Имаше чувството, че току-що е закрил сиропиталището на сестра Франсес Роуз. По дяволите! Стодард Лотън му бе направил най-невероятното предложение, което някога бе чувал. Не знаеше дали да се смее, да плаче или да се напие.

Като в отговор на дилемата му, Джинджър влезе от спалнята и сложи пред него бутилка и две чаши. Беше облечена с жълтото

сатенено кимоно, което ѝ бе купил от Денвър миналия месец, когато бе отишъл да поръча материали за къщата си.

Тя отметна немирните си червеникави къдрици зад рамо и седна в мъжката стая, сред тежките тъмни мебели като у дома си. Това беше мястото на Рийс сега — в него се усещаше присъствието му, миризмата му. Беше превърнал старата къща на Хаузър в дворец. Какво повече му беше необходимо? Защо му трябваше тя?

Джинджър напълни двете чаши и му подаде едната, сетне отпи от чистия бърбън за смелост.

— Няма да го направиш... нали?

Само един поглед към лицето му я убеди в безполезността на въпроса ѝ.

— Ти си глупак, Рийс Дейвис. Тя не е като нас. Ще те намрази заради това.

Той се усмихна тъжно, глътна питието и се облегна назад в стола.

— Може би да, може би не. Също, както когато спечелих това заведение, Джинджър. То падна съвсем неочаквано в ръцете ми. Едно води към друго... винаги съм искал да стана порядъчен един ден, да имам семейство.

— И мислиш, че с онази ледена принцеса ще се сбъднат мечтите ти ли? — присмя му се тя, като се опитваше да прикрие болката си под маската на сарказма. — Тя ще те замрази в леглото.

Рийс най-последно се усмихна. Спомни си как Тори бе треперила в ръцете му в реката, как бе реагирала на целувката му, как улови ръката му на вечерята у Лора и почувства прилив на въодушевление. Тя още не знаеше какво е страст. Но той щеше да я научи. „Тя ще ме обикне!“

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мразя го! — задави се в дрезгав шепот Тори. — Не можете да направите това. Това е... варварство!

Тя приличаше на изгубено животинче, потънала в мекото канапе, на което баща ѝ грижовно я бе накарал да седне, преди да разговарят. Добре че го стори, защото Тори знаеше, че коленете ѝ ще се разтреперят, като чуе какво има да ѝ казва. Лицето ѝ беше бяло като тебешир, с изключение на двете ярки петна на бузите.

Стодард стоеше срещу нея в отсрещната страна на стаята, а Хеда седеше на стол помежду им. Двамата се бяха обединили срещу Тори.

— Трябва да разбереш, мила, какво ще се случи с теб, както и с майка ти и мен, ако не се омъжиш за Рийс Дейвис — каза търпеливо Стодард.

— Но аз съм сгодена за Чарлс — възрази тя с глух глас, още зашеметена от шока.

— Чарлс е в бедствено положение като нас. Дейвис провали покупко-продажбите му и му измъкна цяло състояние в сребро с помощта на Лора. Годежът ти и без това не беше оповестен официално и няма да предизвика много вълнения — успокояваше я баща ѝ.

— Сигурна съм, че не повече от обявяването на годежа ми с този кръчмар — отговори Тори, а червените петна на бузите ѝ се уголемиха.

Тя трепереше от обида и гняв, притисната от условията на живота.

— Но, мамо, твоето семейство може да помогне — замоли се тя, като се обърна към Хеда.

— Те, разбира се, ще ни приемат, ако банката и къщата затворят — отговори високомерно Хеда. — Но нямам време да уреждам нищо. Гласът ѝ заглъхна. После се прокашля и продължи: — След всичко, което се случи с банката и другата собственост на Стодард, дядо ти никога не би вложил резервите си в нещо, толкова далеч от дома му. Ще бъдем унижени, мизерстващи и отхвърлени като бедняци, на които баща ми дава милостиня. Ще ни приеме, но се замисли, Виктория, как

ще живеем с подигравките и унижението? Скандалът ще ни преследва дори в Бостън.

— Искаш да кажеш, че скандалът ще преследва теб, нали, мамо?

Тори се изправи, олюлявайки се на крака, като едва сдържаше сълзите си:

— А така аз ще бъда единствената, която ще понесе унижението. Семейният ни дом ще остане непокътнат, както и банката на татко. Аз ще бъда единствената потърпевша.

— Можеш да говориш колкото си искаш за семейната чест и твоето унижение, млада госпожице, но разбери едно — брат ти ни докара до това положение. Ако не беше прибрал и последния цент от банката, когато изчезна, нямаше сега да обсъждаме тези неприятни условия. Едното от децата предаде родителите си, от които получи толкова много. И ти ли ще направиш същото?

Стодард присви очи.

— Но ти ме продаваш на свършено непознат, на комарджия.

Тя си спомни за ожесточената, твърда прегръдка на Рийс и непристойните мисли, които бе предизвикал у нея, и усети как сърцето ѝ затупа учестено. Обърна се към майка си и се замоли.

— Рийс Дейвис не е джентълмен.

Хеда потрепна едва забележимо, но Стодард излезе пред стола ѝ и застана пред изненадващо непокорната си дъщеря в средата на украсената гостна.

— Може и да не е джентълмен, но жените се тълпят около него. Буквално всички неомъжени жени в града примигват насреща му.

— Е, аз не споделям лошия им вкус — каза жлъчно Тори.

— Нима? Та той те върна на Чарлс почти гола след онази случка в реката. Естър Смидъртън го е видяла да излиза отгук на Четвърти юли, след като сте стояли сами доста дълго време, по дяволите!

— Естър Смидъртън е непоправима клюкарка!

— Ами трогателната сценка на верандата на Лора? Това вече не е клюка — видях ви с очите си — рече победоносно той.

Очите на Тори се разшириха. Какво беше направил този негодник? Дори собственият ѝ баща мислеше, че е влюбена в него. Тя поклати глава.

— Не, не, изобщо не беше така, както е изглеждало. Чарлс и аз тъкмо се бяхме скарали. Аз...

— Ти гледаше влюбено онзи мошеник и държеше ръката му — ето това правеше — прекъсна я разпалено Стодард.

— Значи, защото съм му позволила да подържи ръката ми за няколко секунди, съм обречена до края на живота си на него?

Хеда най-после стана. Нещата съвсем не вървяха гладко. Не обичаше да осуetyават плановете ѝ. Стодард никога не можеше да се справи с трудно положение без нейна помощ. Тя се приближи бавно до дъщеря си и каза рязко:

— Искаш Сандърс да влезе в затвора ли?

Тори отчаяно отрече и тя продължи:

— Ако откажеш на Рийс Дейвис, банковите инспектори ще открият липсата на пари — не само нашите, но и на стотици други хора, Виктория. Собственият ти брат ще бъде преследван от закона.

Тя затаи дъх.

Тори се свлече на канапето като марионетка, на която внезапно бяха отрязали конците.

— Имам ли друг избор? Кажете на мистър Дейвис, че ще имам честта да стана негова съпруга — рече немощно тя.

Тори се огледа в огледалото за стотен път. Лицето ѝ беше бледо, около очите имаше тъмни кръгове от безсънната нощ. Но вцепеняващото, мрачно отчаяние, което я бе оставило изтощена и без сили, сега отстъпваше на други емоции — огорчение, чувството, че е предадена и преди всичко — изгарящ гняв.

Дейвис я бе измамил, Чарлс я бе изоставил, брат ѝ я бе предал, а родителите ѝ я бяха продали. Никога през живота си не се беше чувствала така изоставена и самотна. Тази изолация бе възпламенила яростта ѝ, докато се мяташе и въртеше през безкрайната нощ. Ако се държи като разглезено и злобно дете пред варварина от Уелс, нямаше да спечели нищо. Ако го обиди достатъчно, той можеше да отмени сватбата, но последствията от този вариант ѝ бяха брутално изяснени вчера. Ще страда, отлъчена от обществото, в немилост, в крайна бедност и от непоносимата вина, че е виновна за затварянето на Сандърс.

Тори познаваше добре брат си. Безсилието му щеше да го направи лесна плячка за закоравелите престъпници и брутални пазачи в затвора. Той можеше дори да посегне на живота си от страх и отчаяние. „Аз ще бъда тази, която ще потъне в отчаяние вместо него.“

Изведнъж изправи чело и изпъна рамене. Не! Рийс Дейвис и всичките му машинации няма да я сломят. Нали се закле в това в ранните часове на деня?

— Ще играя ролята на нежна, послушна годеница, ще му помогна да осъществи фантазиите си за висшето общество и ще правя всичко, което трябва, за да оцелея — прошепна тя в празната си спалня.

Беси ѝ бе помогнала да облече роклята си за първата официална среща с новия ѝ годеник. Беше избрала бледолилав костюм от тънък лен. Фактът, че придаваше на синьо — зелените ѝ очи синьо — сив оттенък, беше само повърхностен замисъл. Лилавото беше цветът на траура.

Тя приглади съвършената си прическа, огледа се за последен път и бухна набраната бяла дантела на шията си. Изящна. Скромна. Истинска дама. Пълна противоположност на онази къносана проститутка в прословутото му заведение. Веднага щом сравнението мина през ума ѝ, тя го отхвърли, като се закле никога да не мисли за онова мръсно място, нито за невъобразимите неща, които ставаха в бордеа на Джинджър.

Майка ѝ винаги я бе уверявала, че когато дамите се омъжат, е различно. А сега щеше да се омъжи за човек, който не беше джентълмен. Неговият изгарящ, чувствен допир и необяснимите усещания, които той пораждаше в нея, я накараха да потрепне. Тя тръгна към вратата в отговор на лекото потропване на Ралф. Мистър Дейвис я очакваше в гостната.

Рийс крачеше по дебелия килим с цветни мотиви в гостната на семейство Лотън, нервен като ученик. За щастие Хеда и Стодарт бяха излезли. Бяха уредили всичко с дъщеря си. Тя знаеше, че ще я води да види строежа на къщата му на запад от града.

Какво ли да ѝ каже? А тя на него — сега, след като всичко е уговорено? Той се помъчи да се успокои и да застане до прозореца. Впери поглед, без да вижда, в безупречно подрязаната трева на ливадата долу и се зачуди дали цялата тази работа няма да се окаже пълен провал. Ами ако Джинджър се окаже права? Ако Тори наистина го мрази? Ако пропадта помежду им е прекалено голяма, за да я

преодолеят? Бракът им ще се превърне в ледена пародия. Ами ако циничните преценки на Стодард са правилни? Дали искаше дама само като символ на успеха си? Да закрепи общественото му положение? В този миг чу, че тежката врата се отваря. Виктория влезе бавно, след като семейният иконом официално съобщи името ѝ и се оттегли.

Всичките му горчиви съмнения и опасения се изпариха, когато видя съвършенството ѝ. Не си спомняше лицето на Тара Томас, нито на елегантните богати дами в Ню Йорк, в чиито домове бе работил, но със сигурност знаеше, че нито едно от тях не би се сравнило с красотата пред него. Тя беше истинска дама. Скоро щеше да бъде неговата дама.

Той ѝ се поклони леко и тръгна към нея, за да вземе студените ѝ пръсти в топлите си ръце. Целуна добродетелно ръката ѝ и тя не се сви или отдръпна. Той го прие за добър знак и рече:

— Добро утро, Тори. Изглеждаш изключително красива, любов.

Усмивката на Рийс накара сърцето ѝ да спре. Мразеше го точно заради това. Дрехите му несъмнено бяха грижливо подбрани — безупречно ушит лек жълто-кафяв вълнен костюм и чисто бяла риза, която контрастираше на загорялото от слънцето му лице. Обикновената кафява вратовръзка и лъснатите кафяви кожени обувки му придаваха вид на преуспяващ фермер. Единственото, което дразнеше, беше слабостта му към скъпите бижута. Виктория беше научена да не показва чувствата си, макар да усети електричеството на устните му, които леко докоснаха ръката ѝ. Той вдигна глава и попита с пламъче в очите:

— Е, минавам ли огледа?

Тя усети, че бузите ѝ се затоплят, но отговори хладно:

— Шивачът ти заслужава отличен, но не и бижутера. Златен часовник и верижка са прекалено много, особено съчетани с диамантената игла на вратовръзката и пръстена със сапфир. Приличаш на корабен комарджия.

— Така ли? Може би защото наистина съм бил такъв.

Очите му я предизвикаха да продължи.

— Подозирах нещо такова — отговори тя почти шепнешком.

Той посегна към шапката си върху масата, сетне реши да отложи излизането им, докато уредят някои неща помежду си. Той я погледна изпитателно с тъмносините си очи, пое си въздух, за да се успокои,

сложи ръце на раменете ѝ и я накара да го погледне. Усети, че тя започна да трепери.

— Тори, знаеш, че не аз отидох при баща ти. Той дойде при мен — каза тихо Рийс.

— Но ти не му отказа, нито му предложи помощ без този брак.

В мига, в който думите се отрониха от устните ѝ, тя се уплаши, че е прекалено откровена, но как иначе да реагира?

— Трябва да ми простиш за откровеността, мистър Дейвис, но учителите не са ме научили как да се справям с такова нечувано положение.

Той повдигна леко изящната ѝ брадичка, за да го погледне в очите.

— Да, предполагам, че никога не си си представяла такъв внезапен и нежелан годеж. Още ли мислиш, че си влюбена в Евърет?

Той потърси с поглед очите ѝ.

Тя вдигна безпомощно рамене, наистина озадачена.

— Аз... не знам. Ние си подходяме.

Той се изсмя леко.

— А ние двамата очевидно не. Може би затова приех предложението на баща ти. Възнамерявах да те ухажвам, Тори. Знаеш това. Но ти беше толкова близо до брака с онзи глупак.

Очите ѝ блеснаха гневно и той се извини.

— Съжалявам за езика си, но не и за онова, което е Чарлс Евърет. Той не е подходящ за теб, Тори.

— А ти?

Въпросът като че ли сам се изплъзна от устата ѝ, преди да се сдържи.

— Така мисля. Не. Сигурен съм — добави насила той. — Чарлс е слабохарактерен. Всичко му е било дадено още при раждането, а той го прахоса. Сега, когато семейството ти изгуби парите си и не може да подкрепи политическите му стремежи, той те заряза.

— Не е честно! Ти изопачаваш нещата. Той... той не може да помогне на баща ми, а ти можеш.

Думите му я оскърбиха, защото и без това имаше чувството, че Чарлс бе изчезнал от живота ѝ, без да се опита да се бори за нея.

— Той не те обича, Тори. И ти не го обичаш. Призна го вече.

— А ти, предполагам, ме обичаш — присмя му се тя, прекалено ядосана, за да внимава какво говори.

— Може би толкова, колкото и ти ме обичаш — отговори загадъчно той. — Ние се привличаме... не, любов, не се опитвай да го отречеш — добави той, когато тя ахна възмутено. — Ти се нуждаеш от защита за семейството си, а аз — от жена дама, която да ръководи дома, който строи. Имам големи планове, Тори, и ти си част от тях.

Тори преглътна сърдития си отговор. Как се осмеляваше да твърди, само защото ѝ се беше нахвърлил на няколко пъти, че я привлича! Тя смени темата на разговор с друга, не толкова емоционална.

— Да отидем да видим тази огромна къща, за която толкова много се говори, мистър Дейвис.

Той взе шапката си, взе ръката ѝ и я поведе към вратата на гостната.

— Наричай ме Рийс, Тори. Мисля, че е уместно при дадените обстоятелства, нали?

Видя я как се изчерви, докато отваряше вратата. Тя не отговори. Той се спря в коридора, вдигна ръката ѝ и отново я поднесе към устните си.

— Кажу го, Тори. Кажу името ми — заповяда ѝ тихо той.

— Както желает, Рийс — подчини се тя, като мразеше чуждестранното му име толкова, колкото и властта му над нея.

Докато галантно ѝ помагаше да се качи в каретата, Тори си спомни за Четвърти юли и как закараха вкъщи пияния ѝ брат. При мисълта какво се случи после, тя запази ледено мълчание.

Рийс шибна елегантно впряга и се усмихна лениво:

— Хубав ден за планиране на сватба, Тори. Къде искаш да се състои церемонията — в църква или в нашата нова къща? Ти избираш.

Искаше ѝ се да извика, че няма никакъв избор. Какво значение имаше къде ще се оженят? Тя прехапа език и попита:

— Може ли в епископалната църква?

Той вдигна рамене:

— Защо не?

— Веднъж спомена, че си отгледан от монахини. Мислех, че всички демократи са католици — отговори троснато тя.

Той се засмя:

— Произнасяш думите католик и демократ сякаш са обществени язви. А що се отнася до живота ми при добрите сестри, боя се, че е твърде късно да спасявам душата си. Бях на четиринадесет години, когато ме кръстиха. Съгласен съм, за която и да е църква, любов. Ето, виждаш ли колко съм сговорчив? — Попита добродушно той.

— Но ти си демократ — отговори язвително тя.

— Всичко ли трябва да бъде както ти искаш, жено? — подразни я той. — Може би, ако се заема с железниците, ще променя политическите си възгледи, но още не съм решил.

Тя разглеждаше изящно изваяния му профил.

— С железниците ли? Скоро ще се кандидатираш и за губернатор.

Той я погледна:

— Това няма ли да ти хареса? Чарлс е политик или поне се мисли за такъв.

Тори се наежи:

— Чарлс ще се кандидатира за сенатор. Убедена съм, че ще стане добър сенатор. Но да отговоря на въпроса ти — не. Тълпите не ме интересуват и не ми харесва да се показвам пред тях, както би трябвало да прави една съпруга на политик.

Рийс се замисли за миг, сетне се наведе към нея и прошепна закачливо:

— Защото накрая може да станеш съпруга на политик демократ ли?

Тя изсумтя, но не благоволи да отговори.

— Да говорим за църквите, а не за политика.

— А, съгласие. Добре. Искаш ли да извикам епископа на Денвър да ни венчае?

Главата ѝ се завъртя, без да иска.

— Познаваш епископа? — Попита недоверчиво тя.

— Да кажем само, че е приятел на някои стари приятели в Денвър. Мисля, че можем да уредим въпроса, докато купуваме там чеиза ти.

Той замълча, сетне не се сдържа и добави:

— Чувам разни слухове обаче, че бил демократ.

Този път тя само се усмихна:

— Глупости.

Движеха се по улиците на Старлайт между елегантни редици от къщи, построени от богаташи — някои търговци, други — собственици на мини и неколцина говедари, които предпочитаха градския живот пред дивата пустош на Сан Хуан. След като Рийс докара луксозната си черна карета на една — две мили от края на града, Тори видя мястото, за, където се бяха отправили. Полузавършената къща се извисяваше на склона на хълма на около четвърт миля.

Тори слушаше за нея от седмици. Някои разправяха, че е истински дворец. Замък от приказките, беше се прехласнала Лисет Джонсън, докато разсъждаваше коя ще е щастливката, която ще ѝ бъде господарка. Макар и да се чувстваше нещастна, Тори не можа да не присвие очи при вида на баснословната къща.

А нея си я биваше. Беше построена от великолепия розово ръждив камък, характерен за щата. Камъните бяха насечени на големи квадрати и придаваха на постройката масивен, почти заплашителен вид. От лявата страна имаше кула, увенчана с бойници, а на другия край — още една, по-малка куличка с остър връх. Прозорците с цветни стъкла бяха огромни, със сводове и гледаха към ясното небе на Колорадо. Въпреки страховития вид на къщата, вътре нямаше да бъде тъмно.

Приличаше на средновековен замък — имаше дори каменни змейове долу на стълбите. Рийс подаде на Тори ръка да слезе от каретата и каза тържествено:

— Добре дошла в „Леговището на змея“, любов.

После се спря несигурно, като гледаше как Тори извива врат, за да обхване с поглед гигантските размери на къщата.

— Е, какво мислиш?

Тори нямаше думи. Накрая възвърна гласа си и повтори:

— „Леговището на змея“ ли?

— Змейовете от Уелс. Архитектите ми показаха рисунки на каменна сграда и аз не можах да устоя. Самият Ричмънд би се гордял с тях.

Тя още не казваше нищо и той добави търпеливо:

— Ричмънд е Хенри VII, първият крал от династията на Тюдорите, чийто герб бил...

— Червен змей — прекъсна го рязко тя. — Чела съм малко история, мистър... Рийс — поправи се тя.

Всъщност, когато Хеда я бе заварила да разглежда учебниците на Сандърс като малка, майка ѝ беше ужасена и бързо ѝ намери книги за модата и списания. Дамите не четат история или скандалните стихове на хора като Байрон и Кийтс.

Рийс вдигна вежди, изненадан от знанията ѝ.

— Един на нула за дамата. Още не си отговорила на въпроса ми за къщата. Харесва ли ти?

— Поразена съм — призна тихо тя.

Постройката беше солидна и внушителна, но след като толкова много от домовете на заможните хора в Колорадо бяха грозни, Тори бе свикнала с крещящия показ на богатство. Тя предпочиташе обаче бялата къща с кафяви дървени рамки на прозорците на Лора Евърет пред тухления дом на родителите си. Но поне неговата мансарда и железни решетки бяха нещо обикновено в Старлайт. Това тук беше — тя търсеше най-подходящата дума — средновековно.

— Нека да ти я покажа първо отвън. Отзад имам няколко изненади.

„Какви ли са те? — зачуди се Тори. — Мечешка бърлога? Или работниците копаеха ров и строяха падащ мост?“ Рийс я улови за ръката, но преди да бяха направили няколко крачки, един гигант с оредяваща русо — сивкава коса и тъпо, намусено лице, се затътри към тях.

Рийс усети, че Тори се вцепени при приближаването на Клаус, и поздрави видимо смутения мъж.

— Добър ден, хер Крюгер. Тори, да ти представя хер Клаус Крюгер, моя майстор строител. Хер Крюгер, това е мис Виктория Лотън, моята годеница.

Тори кимна неловко, но лицето на германеца разцъфтя в широка усмивка, която заличи предишната му намръщеност. Той се поклони официално с изненадваща грациозност за такъв едър човек и рече:

— За мен е чест да се запозная, красавице, с бъдещата невеста на хер Дейвис. Той непрекъснато кара строителите да бързат, за да довършат къщата за вас.

Рийс усети, че Крюгер разкрива неговата уязвимост, и го прекъсна:

— Има ли някакви проблеми, Клаус?

— Да. Доставчикът на стъкла за солариума счупи едното и каза, че няма да го плати.

— Лошо ли беше опаковано?

Крюгер поклати глава и Рийс продължи:

— Оттук до града не е далеч, пък и пътят е равен. Как го е счупил?

— Точно това му казвах, преди да дойдете — отговори Клаус.

Точно в този миг един висок, намусен мулетар, който носеше отличителния знак на професията си — тежък кожен камшик — се появи отстрани на къщата. Той беше облечен с омазнени бричове, а на кръста му висеше зловещ нож. Рошавата му коса беше сплъстена от мръсотия. Той се спря, за да лапне тютюн за дъвчене, и изплю зловонна кафеникава хрчка на земята.

— Ти ли си Дейвис? — извика мулетарят, като сливаше думите.

Беше определено враждебно настроен и беше пил.

— Аз съм Дейвис. Превозваш стоки за Лоринг ли? — Попита спокойно Рийс.

— Да. И няма да платя за онова проклето, глупаво стъкло, което беше криво и се счупи.

— Грещиш. Щом кажа на Каси Лоринг, че пиеш по време на работа, няма да работиш повече за нея. И ще ти удържи от надницата за счупеното стъкло. А сега се извини за езика си и се махай оттук — заповяда Рийс.

— Проклет да бъда, ако го направя, богаташко копеле такова — изруга онзи и посегна към камшика си.

Рийс знаеше какво може да направи един сръчен мулетар с камшика и моментално застана пред него. За щастие разстоянието помежду им не беше голямо, а рефлексите на мъжа бяха забавени от алкохола. Рийс грабна камшика, преди противникът му да успее да го размаха. Използва го като сопа, удари коняря по главата и го повали на земята с един замах. Падналият човек извади зловещия, лъскав нож от калъфа и Тори ахна.

Рийс не се поколеба. Той светкавично ритна с крак и изби ножа от ръката му. Той описа дъга във въздуха и издрънча в краката на Крюгер. Тори отскочи назад, но германецът вдигна ножа и се ухили, като видя, че Рийс се наведе и дръпна пияницата за мръсната риза.

Хвана го здраво с едната си ръка, а с другата го удари с юмрук по челюстта. Главата на мулетаря отхвъркна назад, сетне увисна на една страна и той изпадна в несвяст.

Рийс го пусна и каза на Клаус:

— Заеми се с проблема, ако обичаш.

— Аз щях да се справя с него, хер Дейвис. Само че не толкова нежно като теб — отговори германецът с усмивка, на която Рийс отвърна.

— А, и съобщи в Денвър какво се е случило. Каси ще има грижата отгук нататък.

Германецът повлече високия, мършав мъж с лекота, сякаш вдигна пухена възглавница. Рийс се обърна към Тори, след като избърса ръце в красивата си ленена кърпа с монограм. Косата му беше леко разрошена и един непокорен кичур непрекъснато падаше над челото му.

— Ще продължим ли обиколката?

— Винаги ли си толкова спокоен, след като някой се опита да те удари с камшик и после да те намушка с нож? — Попита тя с разтуптяно сърце. — Насилието ти харесва, нали? — обвини го тя.

Очите му се разшириха невинно и той я улови грижовно за ръката.

— Ти се страхуваше за мен, Тори. Колко трогателно!

Тя стисна зъби, но не каза нищо, докато обикаляха къщата, като си проправяха път през сенките на шумолящите трепетлики и вечно зелени растения. Къщата беше великолепа и зидарите явно бяха инструктирани да не режат дърветата наоколо и да загрозяват природната красота. Тори онемя при вида на фасадата, не задната част на къщата я изпълни с истинска радост.

Рийс долови изненадата и удоволствието ѝ, но видя, че тя се опитва да ги прикрие.

— Харесва ли ти, любов?

— Не съм виждала солариум, откакто завърших училището в Сейнт Луис — отговори тя, като се опитваше да запази спокойствие и хладнокръвие.

Големите железни спирали, извиващи се в южната страна на къщата, бяха отчасти запълнени с цветни стъкла. Още няколко панела

със специално извито стъкло лежах в тревата. Едното беше счупено на няколко остри парчета.

— Когато бъде завършен, солариумът ще е дълъг тридесет фута и широк петнадесет фута. Свързан е с всекидневната отзад, за да повишава температурата. Можеш да си поръчваш най-различни парникови растения от чужбина — хубави като теб — орхидеи от Хавай, екзотични храсти от Южна Африка...

— Предпочитам местните цветя от Колорадо — синя кандилка, лилии и лупина — възрази тя, защото сравнението между нея и парниковите цветя не ѝ се понрави.

— Колко лоялно от твоя страна, Тори. Дори патриотично. Можеш да отглеждаш дивите си цветя от Колорадо цяла зима — отговори той. — Ще седим в солариума и ще ги гледаме как цъфтят по Коледа, а снегът ще блести отвън. Къщата ще има и централно отопление.

— Някои от най-хубавите къщи в града вече имат. И татко ще сложи у дома догодина, но никога не съм мислила, че е толкова важно — отговори безгрижно тя, докато вървяха към големия фонтан в средата на двора.

— Има и няколко камини. Обичам пукащия огън в студени дни.

Представи си как двамата се излежават пред огромната камина в голямата спалня. Косата на Тори ще блести със златист отенък от отражението на подскачащите пламъци, а кожата ѝ ще бъде като топла бяла коприна в пръстите му, докато то я гали. Той се отърси от еротичните си видения, докато минаваха покрай фонтана, и се отправяха към голямата конюшня отзад.

— Чух, че си купил няколко състезателни коне. Да не се съревноваваш с Чарлс, Рийс? — Попита тя, когато от конюшната завиха към къщата.

— Може. Надминах го в сделките с добитък и сребърни мини, защо не и със състезателни коне?

Той сви нехайно рамене, защото знаеше, че тя се дразни.

— Може да нося твоите цветове — рече Рийс, докато ѝ отваряше входната врата.

— Като девицата от „Айвънхоу“ или някой друг смешен средновековен роман? След като видях къщата, реших, че си чел прекалено много такива истории.

— А ти не си — отговори той, сетне добави решително: — Това е предното фоайе. Виждам го с шестфутов кристален полилей, а ти? Искам ти да избереш всичко за интериора, Тори — мебелите, тапетите, пердетата — всичко. Дърводелците ще свършат след месец. Можеш да поръчаш всичко, което желаш, от Лоринг в Денвър. Те са най-големите вносители и доставчици в щата.

— Спомена за някаква жена на име Лоринг пред онзи ужасен мулетар. Тя ли притежава компанията?

Тори погледна лъскавия дъбов под и махагоновото стълбище с изящни дърворезби, водещо спираловидно нагоре към шеметни височини.

— Да, Каси и съпругът ѝ Стийв ръководят компанията, но той участва и в изграждането на железопътните линии с приятеля си Уилям Джексън Палмър напоследък. Каси отговаря за мулетарите. Винаги го е правила — ухили се той, като си спомни за онези скандални истории за шестнадесетгодишно момиче, което върти камшика и псува наред с мъжете.

— Жена отговаря за доставките? — учуди се Тори.

По тона ѝ стана ясно, че жена с такава работа не може да бъде дама.

Рийс също мислеше, че Каси не е дама в пълния смисъл на думата. Тя си беше Каси — приятелка на Блеки Драго и негова приятелка. Той изостави темата и разведе Виктория из огромната кръгла гостна на първия етаж на кулата, официалната трапезария, балната зала, кабинета си, библиотеката, няколко по-малки всекидневни и кухните.

— Толкова е голяма — като лабиринт е — каза тя, щом приближиха виещите се стълби към втория етаж.

Работниците сновяха около тях като пчелички, всеки зает със задачата си, строго надзиравани от Клаус Крюгер.

— Ще имаш всякаква прислуга — готвачи, прислужници, иконом. Домашните помощници оставям на теб.

Той я държеше за лакътя, докато се качваха по стълбите, с чувство за собственост, напълно подходящо за сгодена двойка, но тя въпреки това се притесняваше. По дългия коридор имаше редица големи дъбови и орехови врати.

— Сигурно имаш складове за дървен материал от Минесота до Африка — отбеляза троснато Тори.

Това огромно богатство означаваше силна власт — урок, научен от съвместния ѝ живот със Стодард Лотън.

Рийс отвори първата врата и ѝ показа хубава стая с прекрасен изглед към планината Сан Хуан. Стъпките им отекваха по пода на втория етаж. За разлика от първия, горните етажи бяха завършени от дърводелците. Бяха сами, когато той каза:

— Тази ще бъде детската стая. Не бебешката, разбира се. Тя ще е до нашата спалня.

Нашата спалня. Думите увиснаха във въздуха. Всеки мъж иска син наследник. Нали майка ѝ разясни този неоспорим факт? Тори почувства как коленете ѝ се огъват и пулсът ѝ се ускорява. „Ще трябва да му позволя да върши ужасни неща с мен, както мама каза...“

Рийс долови страха, който се излъчваше от нея. Щом останеха сами по-рано, тя се сърдеше, беше напрегната и се държеше надменно, дори нагло, но никога не се беше страхувала. Озадачен, той се опита да си спомни какво ѝ бе казал, че да я разстрои толкова, докато я водеше по коридора.

— Тези стаи от южната страна ще бъдат за семейството, а онези от другата — за гости.

Тогава се сети — спалнята за децата, които се надяваше, че един ден ще имат.

— Това е бебешката стая, Тори — рече с тих и безразличен глас той и я въведе в малка, красиво разположена стая с изящни дърворезби.

В стаята имаше още една врата. Той я поведе към нея и каза:

— Това е нашата спалня.

Тя погледна през вратата и видя огромна стая с прозорци от двете страни. В ъгъла имаше голяма камина.

— Това е твоята стая. Къде е моята?

Рийс се намръщи.

— Нали ти казах вече? Това е нашата спалня. Свързана е с бебешката стая, но все пак е отделно.

— Истинските джентълмени винаги позволяват на съпругите си да имат отделни стаи — настоя сковано тя.

Родителите ѝ никога не спяха заедно.

Той преглътна груба ругатня и отговори хладно:
— Аз не съм истински джентълмен, Тори. Съпругата ми ще спи с мен.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тори седеше и гледаше през прозореца, докато малкият влак от Денвър до Рио Гранде си проправяше път през планините към столицата на щата Денвър. Обещанието за хубав град почти я накара да забрави за неудобството, че пътува във влак в августовската жега. Може би ако не беше вбесяващият я мъж до нея, тя щеше да понесе по-леко бълващия пушек локомотив.

Рийс гледаше как непокорната му бъдеща невеста тайно върти около пръста си двадесет и два каратовия диамантен годежен пръстен под ръкавицата. Непрекъснато му се сърдеше за разни неща. Най-противното беше, че той настоя да спят в една стая. По-късно бе имал дързостта да каже на глас, че тя ще трябва да забременее, за да има деца. Беше информиран, че джентълмените никога не обсъждат тези неща така неделикатно със съпругите си, камо ли с годениците.

Рийс се надяваше, че пътуването до Денвър със Стодард и Хеда ще облекчи нещата. Но засега студеното презрение на майка ѝ и намусеното примирение на баща ѝ само засилваха неприятните чувства на Тори относно предстоящата им венчавка.

Но коя жена не обича да пазарува? Тори и Хеда щяха да изберат чеиза и цялото обзавеждане за „Леговището на змея.“ Цената на това пътуване би трябвало да зарадва годеницата му, но явно не беше така. Той не обръщаше внимание на нацупената ѝ физиономия, защото знаеше, че тя усеща съсредоточения му поглед.

Стодард наблюдаваше размяната на погледи между дъщеря си и Дейвис. Хеда го мразеше толкова много, че дори не се държеше учтиво. Обявяването на годежа миналата седмица едва не я уби, макар че Рийс подари на Тори пръстен, струващ цяло състояние. Хеда изля цялото си презрение и отвращение към уелсеца върху съпруга си. Лотън се надяваше, че пътуването ще промени нещата.

Стодард знаеше за безпътния начин на живот на сина си и бе наел детективи, веднага щом разкри липсата на пари.

Една от следите водеше към Денвър. Ако успееше да пипне момчето и парите преди Сандърс да ги е похарчил или изгубил, той можеше да откупи банката си и да изпрати наглия кръчмар обратно в пивницата, където му беше мястото.

Той се загледа в зрелищния пейзаж през прозореца. Снощи бе валял лек сняг — нещо обичайно през август за високите части, през които се осмеляваше да пътува теснолинейката на генерал Палмър. Снегът щеше да се стопи на обед от топлината на циганското лято. Шумолящите от ветреца трепетлики скоро щяха да се позлатят. Старият величествен пазач на щата — връх Пайк — блестеше в далечината. Наоколо се издигаха островърхи червено-златисти планини, сред които лъкатушеше влакът. Смърчовете и боровете удряха с клони по влака, който препускаше съвсем близо до тях. Зает с финансовите и семейните си проблеми, Стодарт не виждаше нищо от обграждащата го красота.

Но Рийс я виждаше. Предизвикващото страхопочитание величие на Скалистите планини, самите размери и разнообразие на природата в Колорадо винаги го оставяха със затаен дъх, макар че бе живял в щата повече от пет години. Пътувал бе много, след като напусна сиропиталището на сестра Франсес Роуз в Ню Йорк — по Мисисипи, от Сейнт Луис до Ню Орлиънс. Сетне се бе придвижил на юг, до Галвстон и на север — през огромните пространства на Тексас. Беше виждал дори легендарния Тих океан и беше крупие в луксозно казино в Сан Франсиско, но планините винаги го привличаха. Сред тях искаше да живее. Той отмести поглед от панорамата навън и погледна жената до себе си. Тя щеше да бъде тази, с която ще живее до края на живота си. Тори беше всичко, което трябваше да бъде — красива, добре възпитана, добродетелна, интелигентна, дори вдъхновена, когато успееше да я освободи от задръжките, наложени ѝ от Хеда. Тя беше всичко, освен влюбена в него. Той реши, че и това ще се промени с течение на времето и впери поглед през прозореца, за да се наслади на пейзажа.

След миг се ухили широко на Хеда и след като видя, че тя трепна, отново се обърна към Тори.

— Трябва да определим дата за сватбата, любов, не си ли съгласна? В края на краищата, годежът е официално обявен.

Тори погледна Хеда, после Рийс, но преди да отговори, Стодард се намеси.

— Ще има достатъчно време, след като уредим нещата в Денвър — да купим всички дрехи и дрънкулки — побърза да се поправи той.

— Лоринг имат огромен универсален магазин. Там има толкова стоки, колкото в най-големите къщи — вносители в Ню Йорк. Мисля, че изборът на мебели няма да ни затрудни — каза Рийс, с очи, още вперени в Тори. — Разбира се, остава въпросът с чеиза...

Той замълча многозначително, само заради удоволствието да я види как се изчервява.

Тори си представи много добре похотливите му мисли за прозрачното ѝ бельо и гладки копринени чорапи. Въпреки смущението ѝ, устните ѝ се изкривиха в лека усмивка, като си помисли да си купи пет-шест червени фланелени фусты с висока яка и дълги гащи. „Но на него ще му достави удоволствие да ги съблече от теб“ — нашепна ѝ един коварен вътрешен глас. Тя пак се изчерви.

— Мисля да я насрочим за декември — рече студено Хеда.

— Така ще имаме достатъчно време за подготовка. В края на краищата, зимните празници са толкова подходящи за сватба — добави иронично тя.

— Да видим колко време ще отнеме доставката на стоките — отговори Рийс, като я предизвика да каже още нещо.

Флавия Голдсток стоеше изумена зад една саксия с палма във фойето на „Америкън хауз.“ Току-що се беше върнала от приятен обед с Блеки, когато четирима изцапани от влака пътници се приближиха към гишето. Двете жени бяха скъпо облечени и привлекателни. Тя им хвърли един бегъл поглед и се вторачи в мъжете — Стодард и Рийс! Рийс се бе върнал в Денвър, пет години по-голям и красив като самия грях, да оставим настрана богатството му.

Тя се усмихваше безсрамно зад синята си дантелена ръкавица при мисълта, че двама от предишните ѝ любовници са очевидно бизнес партньори. Стодард бе пуснал шкембе, но и без това не струваше кой знае колко, когато се познаваха в Старлайт. Изненадата беше Рийс, който само преди няколко години беше още момче и я следваше по петите като предано кученце. Дори тогава той беше

нетърпелив ученик, а тя — опитна учителка. Само дето нямаше пукнат грош.

Флавия огледа кройката на костюма му с нещо око и забеляза рубинената игла на копринената му вратовръзка. Тя беше специалистка по каратите. Дори ботушите му бяха правени по поръчка. Да, явно се беше издигнал. Но какво го свързваше със старомодния стар Стодард? Тя отново съсредоточи вниманието си върху жените. Едната беше по-възрастна — съпругата на Лотън — кучката, която бе изнудила стария глупак да я изхвърли без цент в джоба. Разбира се, това всъщност беше истинска благословия, защото я доведе за пръв път в Денвър. Помладата жена беше копие на майка си — достатъчно красива, според Флавия, за мъже, които харесват нежни блондинки с ледена вода във вените вместо кръв.

Тя присви изпитателно очи, когато Рийс свърши работата си на гишето и се приближи до плюшеното канапе, където двете блондинки седяха скромно. Той хвана внимателно лакътя на момичето и ѝ помогна да стане с онзи дяволски уелски чар, на който Флавия не бе могла да устои.

— Ето накъде духал вятърът — промърмори тя и погледна дали на ръката на Тори има пръстен.

Дори от разстояние, големият диамант ѝ намигна. След като сноби като семейство Лотън са допуснали човек като Рийс в семейството си, той явно е много богат!

Флавия Голдсток, актриса, съвсем не беше сантиментална жена, иначе щеше да разчита на милостивостта на мъже като Емет Хаузър. Но тя не се захласваше по мъжките ласкателства. Е, едно време си бе позволила с Рийс и това. Както и със Стодард. Устните ѝ се извиха в лукава усмивка, докато инстинктивно замисляше план, с който едновременно да отмъсти на семейство Лотън и отново да се събере с Рийс.

Тя се измъкна иззад голямото растение точно когато четиримата тръгнаха към стълбището на хотела. Едва не се сблъскаха.

— О, здравей, Рийс. Рийс Дейвис, нали? Колко време мина — четири, не ми подсказвай, пет години?

Тя протегна меката си бяла ръка без ръкавица, на чиито пръсти блестяха скъпи пръстени и му позволи да я вземе в своята.

— Мис Голдсток, какво неочаквано удоволствие — отговори Рийс, като леко вдигна ръката ѝ към устните си.

Какво неочаквано бедствие! Той се усмихна престорено и се обърна към семейство Лотън да я представи. Флавия поне беше облечена като дама с елегантен тъмносин костюм.

— Да ти представя годеницата си...

Той наблегна на думата, но съзря дяволитото пламъче в очите на Флавия и разбра, че е безсмислено.

— Мис Виктория Лотън, това е една стара приятелка — Флавия Голдсток.

Тори бе видяла как красивата брюнетка се приближи към тях и не повярва на очите си. Тя! Онази актриса, с която баща ѝ имаше връзка преди години! Пък и очевидно и Рийс. Тя кимна студено, но не се усмихна, дори не се осмели да погледне майка си.

— Този джентълмен...

— А, мистър Лотън, как сте? — прекъсна го Флавия. — А това, разбира се, е мисис Лотън. Приятно ми е.

Флавия кимна кокетно с глава с типичен театрален нюанс на снизходителност към Хеда.

— Съпругът ви и аз се познавахме в Старлайт преди няколко години, когато трупата ми гастролираше там. Той беше голям почитател на изкуството.

В този миг Рийс с радост би се сменил с Уайли Уилкокс Доматения нос в дъното на най-дълбоката шахта на „Лейди Виктори.“

Стодард се изкашля сподавено и премести тежестта си върху другия крак, а Хеда ококори очи с ледено отвращение. Флавия не искаше звездният ѝ миг да отmine толкова бързо и произнесе следващата си реплика.

— Надявам се, че ще се отбиеш да видиш старите си приятели, докато си в Денвър, Рийс. Блеки Драго много ще се зарадва да те види.

Тези думи привлякоха вниманието на всички. Прословутият шеф на подземния свят в Денвър беше известен навсякъде из Скалистите планини.

Рийс заряза преструвките и ѝ се усмихна коварно, като я предизвика да каже най-лошото.

— Може и да му се обадя. И той ли е почитател на изкуството?

Не можа да не погледне как колосаната яка на Стодард кълумна.

— Разбира се, скъпи. В момента играя в Операта. Трябва да дойдете на някое представление, докато сте в града.

Гръбнакът на Хеда се вдърви и обидената жена като че ли се извиси с няколко инча. Тя каза с унищожителен тон:

— Съпругът ми и аз не сме почитатели на музикалната сцена. Намираме я за прекалено вулгарна и съвсем неподходяща за добре възпитани млади дами като дъщеря ми. А сега, ако ни извините...

— О, мисис Лотън, уверявам ви, аз не играя в музикални пиеси. Аз играя в драма, Шекспир. Представлението довечера ще бъде от особен интерес за вас...

Тя направи малка пауза, за да види въздействието от думите си и с безпогрешно преценено време се обърна към Рийс и Стодард.

— Вероятно джентълмените ще намерят пиесата за още по-поучителна — „Укротяване на опърничавата.“ Довиждане.

Тя се въртна, копринената ѝ пола изшумоля, тръсна черни къдрици и излезе.

Когато мина покрай Виктория, тя има нахалството да ѝ намигне! Тори се пребори с желанието да протегне ръка към изисканата ѝ прическа и да махне една — две фиби. А може би и някой друг зъб! Поразена от собствените си груби помисли и явна ревност, тя се обърна към Рийс с пламнали бузи.

Стодард, поне веднъж забравил за надменността си, каза заеквайки:

— Мисля, че... съпругата и дъщеря ми се нуждаят от почивка, Рийс. Ще ги съпровожда до стаите им.

Рийс погледна Тори и прочете чувствата ѝ с изумление и тревога. Тя ревнуваше — добър знак. Но беше и обидена. Не стига, че връзката му с Флавия и с Блеки в миналото беше разкрита, но и Лотън явно е бил в плен на актрисата. Хеда кипеше от гняв, а Тори изглеждаше потресена и огорчена от изневярата на баща си.

— Ще се погрижа носачът да качи веднага багажа, Стодард.

Рийс се обърна към Тори и ѝ пусна една от приятните си усмивки.

— Ще се видим на вечеря, любов.

— Може би ще е по-добре, ако отидеш да гледаш поучителната пиеса на мис Голдсток, вместо да вечеряш с нас — рече язвително Тори.

Рийс вдигна рамене и отговори:

— Гледал съм играта на мис Голдсток, Тори. Тя вече не ме интересува.

Преди тя да успее да реагира, той улови ръцете ѝ и я целуна с твърди, топли устни.

— До довечера.

Очите на Хеда го пронизаха като кристални ками, но тя не каза нищо и Стодарт непохватно поведе двете жени към стълбището.

След като се погрижи за прибирането на багажа, Рийс реши да се отбие при Блеки Драго в пивницата му. „Кофа кръв“ не се беше променила много през последните месеци, откакто бе напуснал Денвър. Всичко беше в плюш и тя приличаше до известна степен на „Голата истина“ — мебелите също бяха купени от Лоринг. Само едно се беше променило — завръщането на Флавия Голдсток в Денвър.

Рийс отиде до бара, като поздрави старите си приятели и клиенти. Едрият плешив кръчмар му се ухили до ушите.

— О, Рийс. Много неща се случиха, откакто престана да работиш като крупие тук и замина със своя дял. Виждам, че добре ти се е отплатил. Шефът е горе. Той ще ти налее по-добро питие, отколкото аз тук.

— Благодаря, Од Джоб.

Рийс се изкачи с бързи крачки по дългото стълбище към личния апартамент на Блеки и почука на тежката орехова врата.

— Влез — извика Драго.

Зает с броенето на печалбата от предишната вечер, той не вдигна очи, а само излая:

— Е? Какво искаш? Казвай.

— Виждам, че мошеническият ти ирландски нрав не се е променил много.

— Рийс! — удиви се по-възрастният мъж.

Очите му светнаха от удоволствие, като видя младия си любимец.

— Малко поизцапан от пътя, но явно преуспяващ. Какво те води отново в Денвър? Сигурен съм, че няма да ми искаш пари назаем.

Двамата се ръкуваха сърдечно и Рийс придърпа един стол до голямото бюро, отрупано със счетоводни книги и купища други неща.

— Тук съм, за да заведа годеницата си при Лоринг. Тя ще обзаведе нашата нова къща в Старлайт и ще си купува чеиз.

Очите на Блеки се разшириха и той плесна по коляното си.

— Сватба, а? Чух, че си спечелил пивница, дори си намерил сребро. Станал си порядъчен човек. Коя е щастливката?

— Тя е истинска дама, Блеки. Виктория Лотън. Естествено, можеше да ми се паднат по-добри тъст и тъща, но...

Той сви философски рамене.

— Е, като си достатъчно глупав да се жениш — ухили се Блеки. — Тъкмо слизаш от влака, а? — Попита той, като погледна изцапаните със сажди дрехи на Рийс.

— Да. Преди малко наехме стаи в „Американ хауз.“

— Странно. Разминали сме се за няколко минути. Обядвах там.

Той си спомни за връзката между Рийс и Флавия и не посмя да каже нищо повече, само зачака предпазливо.

— Знам. Приятелката ти случайно се срещна с мен и семейство Лотън във фоайето.

Блеки замръзна на мястото си:

— От време на време под кожата ѝ влиза дяволът.

— Тя познава Лотън от Старлайт — продължи Рийс.

— Значи играта загрубява — отговори с въздишка Драго.

— Кога се е върнала в Денвър? Мислех, че е щастлива с нейния милионер в Сан Франсиско — рече цинично Рийс.

Блеки сви рамене.

— Нали я знаеш каква е буйна. Предполагам, че ѝ е писнало да живее на едно място. Театралната ѝ трупа беше доста голяма. Пътуваха от Тихия океан до Мисисипи през последните пет години. Тя се върна в Денвър само няколко седмици, след като ти замина.

— Защо си се заловил с нея? Нали я знаеш каква е? — Попита тихо Рийс.

Сега Блеки се усмихна цинично.

— О, много добре знам каква е. Затова всичко върви толкова гладко. И двамата не си правим никакви илюзии.

Рийс се усмихна презрително.

— Тя е актриса, Блеки. Тя създава илюзии. Не ѝ позволявай да те огорчи.

Драго се усмихна добродушно.

— Нали и теб беше пипнала, момче. Ти се опари и си научи урока. Щом си го направил на двадесет и седем години, защо да не се опитам и аз, на шестдесет и пет? А тя намекна ли нещо да се съберете отново?

На Рийс му стана неудобно.

— Не направо. Мисля, че преди всичко искаше да отмъсти на Стодарт и Хеда, но... по дяволите, Блеки, не знам до къде може да стигне.

— Но си сигурен в себе си. Залагам тази пивница, че не се занимаваш с такива като Флавия Голдсток!

Рийс се изсмя, сетне отново стана сериозен.

— Да, сега лесно мога да устоя на чара на Флавия.

— Заради дамата, за която ще се жениш ли?

— Не заради онова, което имаш предвид — отговори с въздишка Рийс.

Предстоящото тържество през декември изникна мрачно в мислите му.

Блеки наля малко превъзходно бренди, за да успокои младия си приятел и се заприказваха за последните месеци и минали години.

Тори се мята неспокойно, после съвсем се отказа от опитите си да заспи. Цялото пътуване се бе превърнало от силно очаквана мечта в ужасен кошмар. Само като си помислеше, че собственият ѝ баща и онзи... онзи женкар, за който е принудена да се омъжи, са имали връзка с уличницата Голдсток. „Колко унижително за мама! Още по-унижително за мен“ — настоя вътрешният ѝ глас. Това беше най-ужасното от всичко. Тя ревнуваше от красивата, изтънчена жена! Отначало Тори се мъчеше да отрече тази мисъл, но докато седеше до Рийс на вечеря, като се опитваше да се предпази от дразнещия му чар, тя най-сетне призна истината пред себе си. Рийс е имал връзка с тази актриса, жена, много по-възрастна от него, жена, която още го намираще за привлекателен. Дали и той мислеше, че Флавия е привлекателна?

Рийс лежеше в широкото легло в хотелската стая с чаша питие върху голите си гърди, вперил поглед в тавана. Газената лампа хвърляше мъждукаща светлина от другия ъгъл на стаята и лъчите на

ярката луна на Колорадо се прецеждаше през пердето. Вечерята се беше оказала пълен провал. Лустрото на учтивост на Хеда беше на път да се разчупи, а Тори ревнуваше и се сърдеше заради Флавия. Лора несъмнено би приела ревността ѝ като добър знак. Само да беше сам с годеницата си в Денвър, далеч от родителите ѝ! Той въздъхна. Благоприличието, пък и самата Тори, не биха го позволили. Ако беше жена, която би тръгнала сама с него, тя нямаше да е дамата на мечтите му. „Не можеш да имаш всичко, стари глупако.“ Само да не трябваше да чака толкова дълго до сватбата. Той пийна от питието си и реши да постави на Каси ултиматум — най-бърза доставка на всичко, независимо от цената!

И все пак, като си помислеше обективно, нямаше начин къщата да е готова преди края на септември. Той беше обещал пред себе си да не докосва друга жена, откакто се сгодиха с Тори. Отначало Джинджър не можеше да повярва, сетне започна да се държи с царствено достойнство, когато той внимателно отблъскваше ухажването ѝ през последните няколко седмици. Колко дълго щеше да издържи?

На вратата се чу леко потропване. Минаваше полунощ и скъпият хотел беше тих като гробница. Всички би трябвало да спят. Рийс беше човек на залога и много добре знаеше какъв е рискът, ако отвори. Той стана, като изруга, пресуши чашата и закрачи бос по килима към вратата.

Флавия облиза устни при вида на почти голото му тяло.

— Господи, колко си възмъжал, скъпи, но някои неща никога не се променят — измърка тя, като се вмъкна вътре и протегна обсипаните си с пръстени ръце към косматите му гърди.

Леко го бутна вътре с хладните си длани, докато дискретно затваряше вратата след себе си.

— Онова, което се промени, Флавия, е моето финансово положение. Когато преди пет години ти напусна Денвър, аз бях едно бедно крупие в пивницата на Блеки. Сега съм богат и ти се връщаш при мен. Съвсем не съм изненадан, любов.

Гласът му беше хладен, но парфюмът ѝ предизвика у него спомени, които бяха изненадващо свежи.

Тя се облегна на него, като му позволи да види щедрото ѝ деколте и започна да гали голия му гръб и рамене.

— Липсваше ми, Рийс, независимо дали ми вярваш или не. Тогава се налагаше да те оставя. Беше въпрос на оцеляване. Надявах се, че ще ме разбереш...

Тя подсилваше речта си с леки целувки и милувки по гърдите и рамото му, като се приближаваше към лицето му.

— О, много добре те разбирам — сега. Навремето бях съсипан. Но младостта устоява на всичко. Успях да се съвзема.

Той започна да сваля ръцете ѝ от врата си. Тя се съпротивляваше и търкаше съблазнително долната част на тялото си в него.

— Желая те, Рийс. Твоята малка девственица спи оттатък и се обзалагам, че непорочността ѝ е непокътната.

— Печелиш. Но аз я желая и ще се оженя за нея, за да получа онова, което искам.

Тонът му стана неумолим.

— Тя никога няма да разбере за тази вечер — прошепна леко обидена Флавия, като продължаваше да се притискаше към него.

— Ако бях на твое място, любов, щях да се върна при Блеки, преди да е разбрал какъв е глупак.

Тя се изсмя презрително, за да прикрие яда си, че я отблъсква.

— Да не би да те е страх от онзи старец? Ние с него сме се споразумели, Рийс.

Тя пак протегна лукаво ръка. Той отново я отблъсна.

— Не се страхувам от Блеки, но той ми е приятел, а аз никога не мамя приятелите си.

— Нито годеницата си? — Попита тя с проблясък на разбиране. — Ти наистина си влюбен в онази девствена малка принцеса от лед. Какъв глупак си, Рийс. Тя ще вледени тези неща — рече Флавия, като плъзна ръка между бедрата му, преди да успее да я спре.

Остана възнаградена с неволна реакция и се ухили многозначително.

— Само седмица след сватбата ще търсиш мен или някоя като мен, разгонен жребец такъв.

Той изруга на ум, хвана я здраво за ръцете и я бутна към вратата.

— Ще си опитам късмета с Тори, Флавия. В края на краищата, нали си спомняш, че съм комарджия?

Тя сви рамене пораженчески и свали ръце от него. Посегна към дръжката на вратата, отвори я, сетне се спря.

— Една целувка за довиждане, Рийс? Заради едно време.

Тори крачеше из стаята си. Наля си чаша студена вода от каната до леглото си. Изведнъж чу приглушен шум. Дали не идваше от стаята на Рийс? Не, сигурно е майка ѝ в съседната стая. Хеда беше изключително разстроена по време на вечерята. Тори се надяваше, че не е болна. Двамата с баща ѝ винаги си взимаха отделни стаи и той спеше дълбоко. Може би трябва да провери дали майка ѝ е добре. Тори наметна копирения си халат, грабна ключа от стаята си и откряна вратата. Сигурно никой нямаше да я види в този вид. Едва пристъпи прага, когато някакво движение привлече погледа ѝ. Вратата на Рийс беше отворена. Той стоеше полугол на прага, прегърнал страстно онази актриса!

Отвратена и същевременно заинтригувана, Тори гледаше как Флавия търка тялото си в неговото и отваря уста за гореща, сладострастна целувка. Тори си спомни онзи ден в реката и отново погледна голото му до кръста тяло. Мускулите на ръцете му потрепваха, докато прегръщаше любовницата си. Онзи къдрав кичур танцуваше над челото му, докато се навеждаше към Флавия, погълнат от целувката.

Тори ухапа юмруци, за да не се разридае, сетне тихо се върна в стаята си и затвори вратата. По бузите ѝ потекоха сълзи. Облегна се на вратата, като трепереше от болка, толкова силна и толкова необичайна, че се ужаси. Тя знаеше що за човек е той. Майка ѝ я беше предупредила за такива като него. Защо тогава се разстройваше и изненадваше от разпасаното му поведение? Хеда я бе научила да бъде благодарна, ако съпругът ѝ потърси плътски удоволствия другаде и я остави на мира. Защо тогава се чувстваше измамена и смъртоносно обидена?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Само складовете на Лоринг заемаха цяла пресечка от улицата, без да се броят дворовете, пълни с мулета, волове и коне, построени зад служебните канцеларии. Рано сутринта на втория ден от пребиваването им в Денвър, Рийс отиде с Тори и Хеда да се срещнат с Каси Лоринг и да изберат мебели за „Леговището на змея.“ Стодард тръгна по някаква своя работа сред блъсканицата в главния град на щата.

Както обикновено, Хеда се държеше с презрение и самообладание, но Тори беше необичайно мълчалива и напрегната. Рийс реши, че потиснатостта ѝ се дължи на изнервеността ѝ преди сватбата и се надяваше, че удоволствието от харченето на пари при Лоринг ще подобри настроението ѝ. Влязоха в канцеларията в предната част на сградата, където пет — шест служители работеха зад отрупаните с фактури бюра. Рийс поздрави един младеж на име Честър и получи широка усмивка.

— Мисис Каси не е тук. Отиде да се погрижи за някаква специална поръчка.

Рийс ги поведе през лабиринта от канцеларии към един огромен склад в дъното на затрупания със стока коридор. Той зави по него и започна да си проправя път сред кутиите, балите и варелите, като водеше двете жени към открития пристан за товарене в задната част на сградата. Там едно младо момиче, облечено скандално с дочени панталони и широка карирана риза, броеше чувалите с пшеница, а един мулетар ги пренасяше. Едно момченце се сблъска с нея и едва не я събори върху брадатия мъж.

— Дяволите да те вземат, Били, ще ти одера задника с камшика, ако не престанеш да се мотаеш в краката ми! — изкрещя тя след виновника, който се втурна в прегръдките на една изумителна жена, слизаща по стълбите.

— Кайли, нали те предупредих да не ругаеш, млада жено! — каза властно дамата с мелодичен глас.

Тя и момичето имаха еднаква светлочервеникава коса и златисти очи, но по-възрастната жена беше облечена с прилична жълто-кафява пола и бяла блуза.

— Чувала съм и по-мръсни думи от устата ти, мамо — отговори момичето, като гледаше гневно момчето с кестенява коса.

— Били ме подлудява, докато аз съм тази, която работи.

— Аз ругая мулетата и то само на пътя. Недопустимо е да говориш така на брат си. Какво ще каже баща ти, ако те чуе?

— Вероятно ще я накаже да стои вкъщи и да не ходи на пикник в събота, ако не се държи добре — прекъсна я плътен мъжки глас.

Висок, строен мъж с права кестенява коса и изящно изваяни черти на човек, свикнал с лукса, се приближи към тях. Той взе въртящото се момче от ръцете на майка му и добави:

— А ти, момко, също няма да отидеш на пикник, ако продължаваш да тормозиш Кайли.

— Виждам, че нищо не се е променило тук — рече Рийс и тръгна към странната двойка и техните деца.

Лицето на Хеда беше изкривено от презрение, а Тори беше стъписана от външния вид и език на момичето. Двете стояха на вратата, а Рийс размени сърдечни поздравии с приятелите си. Той се обърна към годеницата си и майка ѝ, тръгна към тях и рече:

— Водя едни много специални дами, с които искам да се запознаете.

Той намигна на Кайли, която го зяпаше като предано кученце и добави:

— Ще се държиш прилично, обещавах ли?

— Обещавам — отговори задъхана тя и погледна подозрително към двете елегантно облечени жени.

— Това е бъдещата ми невеста, мис Виктория Лотън и майка ѝ — мисис Хеда Лотън.

Той се обърна към приятелите си и продължи:

— Дами, моля запознайте се със Стийв и Каси Лоринг — собственици на това местенце — а, да, и с две от дечицата им — Кайли и Вили.

Каси поздрави грациозно въздържаните гости, а Стийв свали елегантната си широкопола кафява шапка.

— Рийс винаги е бил пълен с изненади, но тази няма равна на себе си! Толкова се радвам да се запозная с вас, мис Лотън и мисис Лотън — каза червенокосата.

Стийв излезе пред жена си и се поклони официално:

— Искрено съм очарован от късмета на този млад немирник, дами.

С посивяла коса на слепоочията и безупречно скроен кафяв костюм, той беше истинско олицетворение на културния джентълмен от Изтока. Хеда омекна малко и му се усмихна студено. Тори остана поразена, когато двете деца отидоха при тях и започнаха да задават въпроси в един глас за изненадващия годеж на Рийс.

Каси пое ръководството и заповяда на децата да се заемат със задачите си.

— Сигурна съм, че по-късно ще се видите с Рийс — добави тя и ги изгони.

Каси не пропусна да забележи бдителността на годеницата и тъщата на Рийс.

— Моля, заповядайте вътре. Имаме светла нова канцелария, където можем да разговаряме спокойно.

— Довел съм Тори и мисис Лотън, за да поръчат всички мебели, тапети и килими за къщата, която строя в Старлайт.

— Имам чувството, че много неща са се случили, откакто спечели онази пивница — рече Стийв с вдигнати вежди.

Хладният му златист поглед обходи скъпите дрехи на по-младия мъж.

— Къща в Старлайт, а?

— Чух слухове от Блеки за нова сребърна жила в Сан Хуан — каза развълнувана Каси.

Веждите на Хеда се повдигнаха при случайното споменаване на името на прословутия Блеки Драго.

— Може би ще е по-добре да те оставя да направиш избора си без мен, мила моя Виктория. Усещам ужасно главоболие. Надявам се, че ще видя двама ви в хотела довечера?

Тя вирна глава към Тори, която само ѝ кимна, защото се почувства изоставена и ядосана, но не можеше да възрази на глас. Тя също искаше да избяга от приятелите на Рийс.

— Да дойда ли с теб, мамо?

— Сигурен съм, че майка ти ще се почувства по-добре, ако си почине малко. Кочияшът ми ще я заведе в хотела — каза с видимо облекчение Рийс.

— Защо не оставим Каси и Виктория да обсъдят обзавеждането? — предложи Стийв. — След като изпратим мисис Лотън до каретата, имам някои първокласни коне, които мисля, че ще харесаш, Рийс.

Той се поклони елегантно на Тори, целуна леко, но необикновено интимно Каси по бузата и галантно предложи ръка на Хеда.

По пътя към предната част на сградата мъжете разговаряха за състезателни коне. Хеда държеше главата си изправена и вървеше със скована, царствена походка. Изобщо не погледна Тори.

Каси покани гостенката си в голяма, красиво подредена канцелария и ѝ предложи да седне. Тори потъна в големия кожен стол, но след като се облегна назад, установи, че е доста удобен. Тя отвори чантата си и извади плановете на „Леговището на змея“, които Рийс ѝ бе дал, и каза:

— Имам доста поръчки, мисис Лоринг.

— Майка ти ненавижда Рийс, нали? И моля те, наричай ме Каси.

Ясните ѝ кехлибарени очи се вгледаха изпитателно в нежното, но напрегнато лице на младата ѝ събеседница. Тори усети, че лицето ѝ се затопли от притеснение.

— Много си пряма, мисис... Каси. Предполагам, че чувствата на мама са съвсем явни, но в края на краищата този брак няма да е обикновен.

Каси се засмя тихо и се облегна на ръба на голямото си дъбово бюро.

— Няма такова нещо като обикновен брак. Като съдя по държанието на Рийс, той те преследва.

Тори изправи гръб:

— Така е редно да бъде.

— Не е задължително. Аз изнудих Стийв да се ожени за мен под заплаха от обесване, но това е друга история — отговори троснато Каси, а очите на Тори се разшириха.

— Ти си влюбена в Рийс.

Прозаичността на тона ѝ накара Тори да затаи дъх.

— Аз не съм... — заекна тя и замълча, слисана от интимния обрат, който взе разговорът. — Искам да кажа, че чувствата ми към

Рийс Дейвис нямат никакво отношение към брака ни.

Тя изглеждаше толкова нещастна и все пак наежена като пухкаво котенце, изплашено от грамаден булдог. „Или по-точно — от уелски териер“ — помисли си иронично Каси.

— Чувствата винаги имат отношение към брака, повярвай ми.

Тя видя, че Тори се скова и смени тактиката.

— Само помни, че ако някога ти потрябва приятелка или искаш да си поговориш с някого, който познава Рийс от хлапе — имаш в мое лице състрадателен слушател. А сега, дай да видя този списък.

Каси прегледа дългата поръчка и подсвирна изумена:

— Ще прекараме тук повече от един ден, докато изберем всичко това. Рийс наистина е забогатял.

— Да, може да се каже така — отговори Тори с лека горчивина.

Проклет да бъде този безмилостен комарджия и деня, в който стъпи в Старлайт и преобърна света й!

Цял ден преглеждаха каталози и обикаляха пълните с мебели, кристал и полилеи складове. Избираха тапети, дори кухненски печки. Денят преваляше, когато в главата на Тори започна да се заражда една идея. Каси й беше подхвърлила няколко каталога, пълни с рисунки на крещящи, ярки тапети и чудати легла с най-различни, абсолютно неприлични дърворезби и изображения.

— Блеки поръчва такива неща за къщата си — ухили се Каси. — Сигурно няма да се интересува от неговия избор.

В този миг Тори съзря гол Купидон, кацнал многозначително на ръба на порцеланова вана, с нокти на хищник, забутана в един ъгъл на склада. Тя не мигна. Вече знаеше как ще осъществи плана си.

По-късно, след вечерята в елегантния ресторант на хотела, Тори се извини на годеника, родителите си и семейство Лоринг, които Рийс бе поканил. Заяви, че е напълно изтощена и направо побягна към стаята си. Но щом влезе вътре, тя състави подробен списък на обзавеждането на спалнята. Виждаше подписа на Рийс върху редица законни документи и се упражни да го имитира. Накрая остана доволна от фалшификацията и подписа списъка с поръчките.

— Ако го пусна по пощата в деня, в който заминаваме, ще има достатъчно време, докато пратката за Джинджър пристигне в Старлайт.

Е, щеше да възникне проблем, когато вагоните се отправеха към „Голата истина“, но все щеше да измисли нещо, за да ги отклони, след

като се прибереше у дома. Товарът им всъщност щеше да бъде предназначен за „Леговицето на змея“ — специален сватбен подарък от нея за младоженеца.

— Тази работа никак не ми харесва, Стийв. Момичето изглежда толкова нещастно. А и онази ледена майка!

Каси разресваше дългата си до кръста коса и гледаше как съпругът ѝ съблича официалните си дрехи.

Стийв се усмихна. Той познаваше израза на кехлибарените ѝ очи и нямаше търпение да си легне.

— Стодард е нищожество, което си придава важност и съпругата му е доста студена, но Тори е точно жената, която Рийс винаги е искал, Каси. Дама с потекло. Сега е достатъчно богат, за да си я позволи.

Каси остави четката за коса и рече замислено:

— Тя е влюбена в него, Стийв, и това е най-странното. Е, не казвам, че той не омагьосва жените, но тя отрича собствените си чувства. Сигурна съм. Той е предизвикал по някакъв начин този брак...

— И тя го мрази заради това? — Попита в отговор той и отиде да погали лъскавата ѝ коса. — Не можем да им помогнем, Каси. Знаем, че вечерята днес беше пълен провал, но ние се опитахме да бъдем приятни гости. Семейство Лотън са сноби.

— Горкият Рийс. Само се надявам, че съзнава какво го очаква.

Тя се облегна на гърдите му, а той се наведе и я прегърна.

— Никой не знае какво го очаква, когато се жени. Да го оставим да преглътне залька като всеки един от нас — прошепна той във врата ѝ и го обсипа с целувки.

Гневният ѝ вик беше сподавен и тя се отпусна в ръцете му, докато я носеше към красивото им орехово легло в средата на стаята.

Тори стоеше сред бъркотията. Мулетарите разтоварваха кадифени канапета, меки кожени столове и тежки махагонови маси. Тя ги насочваше къде да сложат всяка мебел и същевременно наглеждаше работниците, които лепяха тапетите и хората, инсталиращи огромния, шестфутов кристален полилей във фойето. След седмица всичко щеше да бъде готово. Е, почти всичко. Тайната ѝ специална поръчка

още не беше пристигнала, но тя ловко бе заблудила посредника на товарната гара, като му каза, че е изненада за съпруга ѝ. Той щеше да я препрати от пивницата до къщата, без да задава въпроси.

Рийс се спираше от време на време до нея, за да провери как върви обзавеждането на новото им жилище, доволен от видимия ентузиазъм, който Тори показваше в работата. Всичко отразяваше елегантния ѝ добър вкус — от белите тапети в балната зала до дантелените като паяжина пердета, надиплени от тавана до пода в гостните. На камината имаше рисувани на ръка плочки, на които бе изобразен лов на лисици и пасторални картини. Величествен старинен часовник тихо отмерваше времето в кабинета на Рийс — единствената стая, за която бе помогнал на Тори да избере обзавеждането — подходящи за мъж кожени столове, канапе и гладко бюро.

— Сложи златистото канапе в официалната гостна, Луис — нареди тя на товарача, който вдигаше изящната мебел от черешово дърво и кадифе така, сякаш не тежеше повече от перце.

Той се отправи към посочената стая. Тори го последва, за да види дали изпълнява точно указанията ѝ. Тя потърка слепоочията си, след като Луис се запъти да разтовари останалите мебели за гостната.

— Измори ли се, любов?

Тихият, гальовен глас на Рийс стигна до нея точно когато той сложи ръце на раменете ѝ и започна да я разтрива.

Тори се пребори с желанието да се отпусне в силните му ръце.

— Късно е. Не те очаквах днес следобед.

Тя не можеше да се откъсне от хипнотизиращото въздействие на ръцете му и се ненавиждаше заради това. Той се наведе и я целуна леко по врата.

— Не мога да се сдържам.

Това я накара да се отдръпне от него.

— Моля те, Рийс. Прислугата. Не е удобно.

Той въздъхна.

— Когато сме сами, пак не е удобно, Тори. Винаги намираш някакво извинение, за да ме отбегнеш... и не го правиш, защото не ти харесва.

— Един джентълмен никога не казва такива неща на една дама!

Истината болеше. Все по-трудно ставаше да го отбягва, когато бяха насаме през последните няколко седмици. Рийс толкова хитро

открадваше целувки, милувки и нежни докосвания, когато никой не ги гледаше!

— Ти си дама, Тори, и аз уважавам това, независимо дали ми вярваш или не — каза търпеливо той, като се опитваше да се пребори с отчаянието. — Не исках да те изплаша, любов, само дето...

Той тръгна към отворения прозорец и се загледа навън, отчаян и нещастен. Как да обясни на изискано възпитаната си годеница, че е разгонен като овен по време на оплодителен сезон?

— Отскачаш като котка всеки път, когато се приближа до теб. Това не е естествено, Тори.

Тя се вцепени сърдито, защото не ѝ беше приятно да отгатва мислите ѝ.

— В нашата връзка няма нищо „естествено“, Рийс. Знаеше това от самото начало.

— Но ти склучи сделка. Откакто ходихме в Денвър, като че ли съжаляваш повече, отколкото в началото. Защо?

Той я погледна изпитателно с тъмносините си като нощ очи.

— Нека да кажем само, че намирам избора ти на приятели за неудачен.

— Предполагам, че имаш предвид Флавия. Тя е част от миналото, Тори. Забрави за нея.

„А ти дали ще я забравиш, Рийс?“

— Актриси, главорези от подземния свят, жени товарачи. Наистина намирам всичко това за смущаващо. Родителите ми също. Мама...

— Скъпата ти майка — прекъсна я Рийс с железен тон — намира, че Стийв Лоринг е истински джентълмен. Ами че той дори е републиканец! На никой от вас не се наложи да изтърпи вечеря с Блеки, когото също имам за добър приятел като Стийв и Каси. Как според теб този изискан аристократ от Филадельфия е издържал петнадесетгодишен брак с „жена товарач“?

— Не знам. Жалко, че тя няма сестра, която да те чака.

Тори мина покрай него и се отправи към балната зала, където работниците лепяха тапетите.

— Може би трябва да почакаш още няколко години за Кайли. Сигурна съм, че ще си подхождате.

Рийс си спомни за дръзкото петнадесетгодишно момиче, което ругаеше Били на пристана и се засмя, въпреки лошото си настроение.

— Не съм крадец на бебета и само защото се възхищавам от Каси и искам да станете приятелки, не означава, че желая да се оженя за жена като нея. Аз избрах теб, Тори.

Той я настигна до голямата централна колона в долния край на стълбището и я завъртя към себе си с една ръка.

— Покажи ми какво има горе. Още не съм видял какво си направила там.

— Не... искам да кажа, че там още няма нищо особено. Тапетите не са сложени, а в стаите за гости още няма килими — помъчи се да спечели време тя.

— А нашата спалня? — Попита той, като я принуди да прибегне до предишните си целомъдрени доводи.

Тя сложи ръце на гърдите му и го блъсна, за да го отмести на прилично разстояние от себе си, като разсъждаваше бързо.

— В спалнята също още нищо не е подредено. Поръчах няколко особено скъпи неща. Каси трябва да изпрати някой с тях.

Очите на Рийс светнаха.

— Нямам търпение да видя леглото — рече с дяволита усмивка той.

Беше възнаграден с изчервяване.

Тори се усмихна леко и беше принудена да погледне закачливите му очи.

— Личният ни апартамент ще бъде специално обзаведен от мен, Рийс. След като трябва да го споделям с теб, искам да бъде съвършен. Обещавам, че ще бъде готов преди сватбата, но моля те... — тя замълча, като търсеше умолително тъмносините му очи със своите синьо — зелени, — нека да бъде изненада, а?

Той почувства, че натискът на дланите ѝ намаля и пак я притегли към себе си.

— Само ако е готов за първата ни брачна нощ, любов — отговори той с дрезгав глас.

Рийс погледна крадешком разхвърляното фоайе и я избута през голямата предна врата в просторната веранда. Копринената ѝ блуза с надиплено жабо прилепваше приятно към нежните извивки на тялото ѝ по скромнен, характерен за дама начин.

Той я сграбчи в обятията си и приближи устни за бърза, наелектризирана целувка. Тя се сепна, разтвори устни и почувства как езикът му леко докосва нейния, сетне се отдръпва толкова бързо, че се зачуди дали не е било само плод на въображението ѝ.

— Като размисля, няма значение дали личният ни апартамент е готов или не — прошепна с дрезгав глас той. — Можем да използваме и гостната, ако се наложи! Представяш ли си като кажем на децата, Тори?

С тези думи Рийс тръгна, като взимаше големите каменни стъпала с бързи, широки крачки. Той не видя хладната усмивка, която едва потрепна на устните ѝ, докато го гледаше как се мятна на Блекджек. Само почакай, Рийс Дейвис... Само почакай.

— Епископът е тук — дошъл е чак от Денвър!

Един пиан златотърсач влезе бавно в „Голата истина.“

— Заеме ли се Рийс Дейвис с нещо, прави го като хората — добави той, докато суматохата вътре нарастваше.

Някой поръча питиета за всички за здравето и семейното щастие на любимия им собственик на пивницата. Миньори, каубои и продавачи излязоха на тротоара с чаши и тенекиени кофи в ръце и се смесиха със спретнатото облечените бизнесмени и фермери. Всички искаха да видят епископа на Колорадо, който беше пристигнал толкова навътре в щата, само за да извърши бракосъчетанието на новия любимец на Старлайт.

Събитието беше достойно за новините. Майк Манион си проправяше път през тълпата с писалка в ръка, за да вземе интервю. Като си мънкаше под носа, че онзи глупав свещеник трябваше да пристигне в Старлайт чак утре, той разтърси глава, за да прогони последиците от празнуването. Макар да знаеше подробностите около сватбата на Рийс и Тори Лотън, той не беше съвсем сигурен дали трябва да се радва или да тъжи.

Уайли Уилкокс — Доматения нос бе напуснал работата си в мината, за да присъства на предстоящото тържество, и беше начело на импровизирания комитет по посрещането. Той се клатушкаше ту наляво, ту надясно като трепетлика по време на гръмотевична буря и

свали със замах шапката си пред светия човек в малката черна двуколка.

— Моите почитания, ваше благородие. Радвам се да се запозная с вас. Добре дошъл чак дотук, за да спасиш бедните им души от порока на пианството.

Епископ Грей — тънък като тръстика дребен човечец със сериозен вид — слезе от двуколката и помириса Уайли.

— Самият вие сте пиан, сър — заяви той.

— Така е, но не знаете ли, ваше благородие, че когато истински епископ дойде чак дотук, в планината Сан Хуан, за да ожени шефа ми и неговата дама, човек не може да не празнува!

— Предполагам — отговори сериозно духовното лице, а тълпата изрева одобрително.

Епископ Грей видя, че улицата е пълна с въодушевени хора и реши, че двуколката не може да продължи по-нататък.

Един подвижен, дребен мъж с цилиндър на главата и писалка в ръка си проправяше път към епископа.

— Ваше благородие, епископ Грей? Името ми е Майк Манион, издател на вестник „Плейн спийкър.“ В замяна на няколко думи набързо, ще ви разчистя пътя.

— Ако бъдете и така любезен да ми покажете къде се намира къщата на Рийс Дейвис?

Манион се изчерви.

— Е, младоженецът живее в онази сграда — рече той и посочи зад гърба си към „Голата истина“, — но човек като вас не може да се срещне с него там, нали?

Очите на възрастния човек заиграха:

— Намирисва ми на скандал, мистър Манион.

— Какво ще кажете за дома на невестата? — осмели се да попита Майк.

— Много по-добра идея. Водете ни, сър, водете ни.

Рийс стоеше на горната площадка на стълбището и наблюдаваше сцената долу. Беше необичайно горещо и гласовете на хората се чуваха през отворения прозорец. Той пийна бренди и видя как Майк Манион отпрати епископа. Утре ще бъде женен... а вечерта. Той едва не изстена на глас, като си помисли за това. Седмиците на въздържание можеше да го провалят.

Тя е дама. Не може да ѝ се нахвърли ей така, особено първата нощ. Рийс никога не бе имал девственица през живота си. Толкова много жени бяха минали през ръцете му, но никоя от тях не беше непорочна и никоя наистина негова. Джинджър Вогъл със сигурност не беше непорочна, но бе останала да живее с него. Той още помнеше похотливото им мятане в леглото с приятно чувство. Никак не му се искаше да я наскърбява, когато се сгоди с Тори и скъса с нея. След като се бе върнал от Денвър миналия месец, той се бе напил и изгуби самообладание. Не, поправи се той с усмивка — Джинджър го бе напила коварно и сетне го съблазни.

Какво да прави с Джинджър? Пивницата вече не му беше необходима. „Лейди Виктори“ и другите му имоти го бяха направили милионер, а сега дори притежаваше банка! Смяташе да продаде „Голата истина“ на изплащане, но всеки път, когато се опитваше да заговори по този въпрос и да обясни на Джинджър как ще се разберат за вноските от печалбата през следващите няколко години, тя само придобиваше свадливо изражение и отговаряше сдържано, че няма да приеме милостиня от него.

— Значи наистина ще го направиш? Епископ от Денвър и така нататък. Нямахте ли някой от местните мъже, достоен за онези Лотън?

Джинджър бе застанала на прага, а котешките ѝ очи бяха премрежени от сълзи. До последния ден тя се бе надявала, че Рийс ще се вразуми. Всеки път, когато се върнеше от разходка с Тори Лотън, той изглеждаше отчаян и мрачен. Всеки път Джинджър се опитваше да го успокои и съблазни. Сега тя гледеше укорително скъпата му бяла копринена риза и черен вълнен костюм, окачени в гардероба.

— Е — въздъхна с огорчение тя, — ще бъдеш страхотен младоженец.

Рийс се приближи до нея и протегна ръка да избърше сълзите ѝ с палци.

— Благодаря за комплимента — рече тихо той, — но аз предложих епископа, не семейство Лотън.

Джинджър измънка сочна англосаксонска ругатня.

— Наистина ли ще отидеш в центъра на града?

Известна част от гаменската ѝ предизвикателност се бе възвърнала. Тя изшумоля с поли покрай Рийс и отиде до мраморната

масичка, където стоеше бутилката с бренди. Наля си, напълни пак и неговата чаша, чукна се с неговата и рече:

— Не й позволявай да те нарани, Рийс.

— Джинджър, ти си една на милион, знаеш ли това? Много специална жена. Имам нужда от помощта ти за това място. По дяволите, не мога да се занимавам с него сега. Искам да го поемеш в свои ръце, след като замина да живея в новата къща.

Той замълча.

— Няма да го взема от теб — рече упорито тя, сетне се ухили дяволито: — Но след като се нуждаеш от помощ, ще поема грижата за него. Услуга за приятел.

Той я гледаше, докато излизаше бавно от стаята и полюшваше пищни бедра под оскъдната си червена копринена дреха. „Не й позволявай да те нарани, Рийс.“ Той изруга и се обърна пак към прозореца.

— О, Господи, страхотна е — изгука Лора Евърет, като взе тънката бледорозова нощница, направена от изключително изящна дантела.

Тори се усмихна, без да иска.

— Казваш го, само защото ти ми купи това неприлично нещо — отговори тя, но побърза да добави, — но е разкошна, само е малко... вижда се през нея.

Лора остави нощницата върху леглото сред купчините сватбени дрехи, които опаковаха.

— Аз не виждам през нея. Рийс ще гледа.

Тя видя как по лицето на Тори изби ярка червенина.

— Господи, майка ти не е ли разговаряла с теб? — Попита изпитателно тя.

— Разбира се, Лора. Ще се справя. Всичко жени го правят, предполагам — отговори бързо тя, нетърпелива да изоставят темата.

— Точно както си мислех. Задължение, сдържаност и всички тези щуротии — това ти каза Хеда, нали?

Лора беше купила този много специален подарък за невестата като повод да поговори с нея.

— Задължение на жената е даде на съпруга си син наследник. Това е неоспорим факт и съвсем не са „щуротии.“ А сега, моля те, може ли да оставим тази неприятна тема? Знам какво трябва да правя — добави Тори, нещастна и смутена, сгъна няколко красиви ленени долни дрехи и ги пхна в един куфар. — Къде е онази Беси? Тя трябваше да прави всичко това, а аз само да я наглеждам — рече сърдито тя.

Лора стана и тръгна към леглото, до което стоеше Тори, и прегърна младата жена — нещо, което се опасяваше, че Хеда рядко бе правила.

— Мила моя Виктория, страхувам се, че нямаш ни най-малка представа какво трябва да правиш или чувстваш. Ще бъда пределно откровена, млада госпожице, затова седни и нека да поговорим малко за първата брачна нощ.

Тори обичаше Лора Евърет като любима леля или, ако трябваше да бъде напълно искрена, като нежна и загрижена майка, която нямаше в лицето на Хеда Лотън. Тя седна послушно до Лора на леглото, без да обръща внимание на разхвърляните дрехи, кутии и куфари.

— Първият път, когато правиш любов със съпруга си, може да ти е малко неприятно — съвсем малко, ако той прониква внимателно и бавно през девствената ти ципа — започна съвсем прозаично Лора. — Майка ти споменавала ли ти е изобщо за функциите на тялото?

Един поглед към широко отворените и недоверчиви очи на Тори отговори на въпроса ѝ.

— Така и мислех — рече сухо Лора. — Е, тогава да започнем от самото начало...

Когато свърши с обясненията, очите на Тори щяха да изхвъркнат от очните ябълки.

— И... и ти ли изпитваше такова удоволствие с Джейкъб?

Гласът ѝ се изви като на съзряващо девойче.

— Повече, отколкото можеш да си представиш сега, мила моя, но мисля, че скоро ще разбереш, ако се възползваш от възможността. Най-голямата ми тъга беше, че Джейкъб и аз не можехме да имаме деца, но бяхме заедно тридесет и три години. Любовта между съпруг и съпруга е удоволствие във всеки смисъл на думата, Тори, а не задължение, освен ако ти не я направиш такава.

Тори се опитваше да обедини средната точка на Лора с тази на майка си. Струваше ѝ се ужасно нелоялно към родителите ѝ да сравнява стерилния им брак с любовта между Лора и Джейкъб Евърет.

— Но... Джейкъб беше джентълмен — внимателен и изтънчен. Рийс е...

Тя търсеше най-точното определение — дума, която няма да обиди Лора, защото знаеше, че е приятелка на онзи мръсник.

— Рийс е немирник и негодник — довърши Лора вместо нея. — Може и да му липсва лустро, но не и ум и чар. Той е дяволски хубав и не се съмнявам, че му липсва опит с жените.

Тори почувства горчивата болка от тези думи.

— Да, доста голям опит, но онези жени не са били дами — рече тя с цялото достойнство, което може да събере.

— Но ти си дама. Това е една от причините, поради които Рийс е лудо влюбен в теб. Той се жени за теб, Виктория, а не за Джинджър Вогъл!

Очите на Тори блеснаха със студен синьо — зелен блясък, а брадичката ѝ се повдигна в знак на протест. Признаци, добре известни на Лора.

— Дай му възможност. Дай и на себе си възможност, мила моя. Знам, че той те привлича така, както и ти него.

Тя вдигна ръка помирително.

— Не, не го отричай. Нали виждам. Следвай сърцето си. Обещавам ти, че дори и да не вярваш, че обичаш Рийс, след утре вечер ще го харесаш достатъчно! — добави сухо тя.

Тори преглътна ужасена. Лора имаше право за неизмеримото проклето привличане, което усещаше винаги, щом Рийс се приближеше до нея. Но Лора грешеше — о, колко много грешеше, че Рийс я обича. Той имаше две проститутки на разположение — Джинджър Вогъл в Старлайт и онази противна актриса в Денвър. Тори ще бъде само негово украшение — красива собственост, с която да се хвали пред порядъчните хора.

Любов, ха! В този миг единственото, което Виктория Елизабет Лотън искаше, беше отмъщение.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тори стоеше в средата на господарския апартамент в навечерието на сватбата и вече не беше сигурна в плана си за отмъщение. Стените и мебелите като че ли я затваряха в капан. На високия таван в огромната стая висяха две червени като в харем лампи, а светлината им проблясваше по облицованите с червено кадифе стени. Голям месингов купидон беше кацнал на задната табла на голямото легло и наблюдаваше какво става там... и вероятно нашепваше похотливи идеи. Около леглото имаше прозрачна завеса от разноцветни стъклени мъниста, които подрънкваха и блещукаха при най-лекото раздвижване. Господи, дали Рийс няма да използва някое от възженцата с мъниста, за да я удуши? Тори потрепери и извърна поглед от леглото.

Останалата част от стаята също не предлагаше голяма утеха. Голяма статуя на Пан, свирец на флейтата си, седеше на празното място пред големия прозорец и ѝ намигаше неприлично. Огромни чудати изображения с позлатени дърворезби изпълваха стените. Дори килимите засилваха чувството ѝ, че се задушават. Те бяха направени от екзотични кожи на леопарди и тигри, заедно с озъбените глави и щръкнали нокти.

Когато бе видяла тези необикновени неща поотделно и ги избра в пристъп на детинска ревност, те ѝ се бяха сторили идеалният начин да покаже на Рийс Дейвис какво мисли за дебелашките му претенции за изтънченост. Той парадираше с богатството си и си бе купил съпруга за украса — разсъждаваше отмъстително тя, докато превръщаше спалнята им за първата брачна нощ в пародия, подобна на брака им. Но сега, като видя всички тези вещи насъбрани на едно място, преди да се свърже с него за цял живот... Тори се ужаси от собствената си дребнавост. Изплаши се. Мина ѝ през ум да махне някои от мебелите. Двама работници, на които беше специално платено, сглобяваха цял ден тежките предмети. Тя не можеше да развали онова, което бе постигнала с толкова усилия.

— Той ще бъде мой съпруг. Ще може да прави каквото си иска с мен, а аз ще бъда без никаква помощ.

Тя чу как думите ѝ отекват приглушено в голямата, отрупана с предмети стая. Може би ще я набие или ще я изгони в немилост. Тогава саможертвата ѝ за Сандърс и семейната чест ще отиде на вятъра. Не, Рийс Дейвис е твърде горд и упорит, за да признае публично поражението си. Комарджията искаше дама. Той беше сключил сделката си без дори да се интересува какви чувства изпитва тя към него. Тори изправи рамене и тръгна към вратата. Позлатената месингова фантастична фигура на дръжката изтрака погребално, когато я натисна и пусна. Без да се обръща назад, Тори тръгна решително надолу по широките стълби, към очакващата я карета.

Рийс стоеше пред олтара в църквата и гледаше видението в бяла коприна и дантела, което се приближаваше към него. Лицето на Тори бе забулено от множество пластове от чисто бял тюл. Той не можеше да види изражението ѝ, но забеляза как се е вкопчила в ръката на баща си, който бавно я съпровождаше по пътеката между редовете. Празнично украсената църква беше пълна с цветя и хора. Цялото висше общество на Старлайт и околността беше настанено на предните скамейки. Много от приятелите на Рийс от не толкова порядъчната и рядко посещаващата църквата част от града, се бяха събрали отзад. Джинджър я нямаше, но Лизи Къстъс и Кармелита Санчес седяха в един ъгъл, скромно облечени и с воали за тържествения случай.

Тори наблюдаваше Рийс изпод вежди, докато участта ѝ неумолимо се приближаваше. Лора имаше право за едно — той беше прекрасен. Слънчевата светлина струеше през разноцветните стъкла на прозорците над олтара и позлатяваше къдравата му кестенява коса с червеникави отенъци. Тори почувства как пронизателните му сини очи проникват в нея и търсят най-съкровените ѝ мисли. Дали иска и душата ми така, както тялото ми?

Голямата му, топла ръка се протегна към малките ѝ студени пръсти. Той ги стисна насърчително и ѝ помогна да коленичи пред епископ Грей. Рийс я усети, че трепери, докато свещеникът произнасяше дългия и сложен сватбен ритуал. Той тайно изучаваше

нежния ѝ профил и я улови, че поглежда към него. Тя бързо се извърна и притвори клепачи.

Рийс изрече обета си с дълбок, резониращ глас, който отекна мелодично сред насъбралото се множество. Тори повтори думите тихо, почти шепнешком, безчувствено, като че ли ги издекламира наизуст. Когато дойде ред Рийс да сложи тежкия златен венчален пръстен на пръста ѝ до екстравагантния годежен диамант, той предположи, че тя ще потръпне или отдръпне. Тори го изненада, като сложи елегантната си тънка ръка в неговата. Той плъзна пръстена на пръста ѝ, а с другата си ръка я погали по китката. Усмихна се леко, когато усети как вените ѝ започнаха да пулсират ускорено в отговор на допира му.

Когато свещеникът ги благослови за последен път и им даде знак да станат, Тори си помисли, че коленете няма да я удържат, ако Рийс не я държи здраво за лакътя. Той взе ръката ѝ с чувство за собственост и я поведе по дългата пътека между редовете. Тя държеше главата си високо вдигната и не обръщаше внимание нито на завистливите погледи на леконравни красавици като Лисет Джонсън, нито на прикритото неодобрение на много от знатните граждани.

Рийс също долови различните настроения, носещи се сред присъстващите. Би намерил това за забавно, ако не беше бледността и треперенето на невестата му. По средата на пътеката той я усети, че се поколеба и стъпи накриво, но сетне бързо се съвзе, докато минаваха покрай Чарлс Евърет. Рийс кимна леко и студено на нахалния глупак и дръпна Тори към вратата на църквата.

Приемът беше разточителен. Той се състоя в дома на семейство Лотън, с парите на Дейвис. Оставил бе подробностите на Хеда и Тори. Навсякъде имаше разноцветни цветя. В кристалните чаши бълбукаше френско шампанско, а масите стенеха под тежестта на телешкото печено, английските фазани с глазура, пушените стриди и планинска пъстърва. Една цяла маса беше отрупана само със сладолед, поднесен във фантастични форми. Оркестърът свиреше весел валс, а елегантно облечените мъже и жени ядяха, пиеха и тихо обсъждаха тази най-невероятна двойка в историята на Колорадо. Откакто сребърният барон на Лийдвил, Хоу Табор и разведената музикална актриса Бейби Доу се бяха оженили — без той да се разведе с първата си съпруга — Колорадо не беше ставал свидетел на такова изумително бракосъчетание.

Приятелите на семейство Лотън — банкери и фермери — отпиваха шампанско и изискано похапваха желирани фазани. Веселите другари на Рийс — хора от пивниците и овчари — празнуваха сватбата с големи количества бира и уиски, и поглъщаха цели подноси със стриди. Препълнената с хора къща беше разделена на враждуващи лагери, но Лора Евърет се придвижваше грациозно от група на група, като се опитваше да ги умиротвори със значимия си чар. Усилията ѝ бяха подпомагани от фамилията Лоринг.

Като водещ републиканец с тесни делови връзки с командира си от Гражданската война генерал Уилям Джексън Палмър, Стийв Лоринг се движеше с лекота във всякакво обкръжение. Каси беше оживена и елегантна в бежовата си копринена рокля, която напълно подходдаше на необикновения цвят на косата ѝ. Дори и да клюкарстваха шепнешком, че тя ръководи сама товарната си компания, никой не го каза на глас. Дори мъжкараната Кайли беше преобразена в хубава млада жена в стилна скромна бледозелена рокля. Рийс ѝ бе обещал да танцува с нея на приема и дори лудориите на двамата ѝ по-малки братя не можеха да помрачат радостта ѝ.

Хеда и Стодарт стояха послушно в редицата на приемащите поздравления, до новия си зет, приемаха хладно и лицемерно благопожеланията с престорени усмивки и сковани кимания. Рийс едва не се задави, когато Майк Манион целуна галантно ръката на Хеда, а ирландските му ласкателства започнаха да се леят като из ведро.

— Внимавайте за приятелите на онзи негодник уелсец, когото обградихте с почтеност, мадам. Той може и да се преструва, че клони към републиканската партия, но само до следващите избори.

Стодарт се закашля, а Хеда дръпна ръка, сякаш ухапана от змия. Майк смело се обърна към Тори и Рийс.

— Е, реши и го направи, разбойнико. Ожени се за най-красивата дама на запад от Мисисипи.

— Бил ли сте някога на изток от Мисисипи, мистър Манион? — Попита Хеда с кисело снизхождение.

Дребният ирландец се почеса по главата:

— Броите ли последните ми две пътувания до Ню Йорк, или само разходката, която направих до Европа, мадам? — Попита невинно той.

— Срещал се е с кралица Виктория и ѝ подарил екземпляр от „Плейн спийкър“ — поне така казва — добави Рийс и намигна.

— Точно така беше. Доста голяма страна, но не лоша за една англичанка — кралицата. Но ти си по-красива, от която и да е кралица или принцеса в цяла Европа — прошепна той на Тори.

— Я изчезвай отгук, ирландски мошеник такъв. Не се опитвай да задяваш невестата ми — сгълча го добродушно Рийс, а Манион се ръкува с него и се отправи към група германски миньори, които надигаха халби с бира. — Не обръщай внимание на Майк. Той е добър приятел, Тори, и много те харесва.

— Малко се съмнявам в това, Рийс — прошепна Тори, докато семейство Уилтън — богати фермери от Аури — се приближаваха да поднесат поздравленията си.

Когато седнаха да се хранят, нервите на Тори бяха опънати до скъсване, а стомахът ѝ се бе свил на кълбо. Тя побутваше парче розово телешко в чинията си. Рийс ѝ подаде чаша искрящо златисто шампанско, сетне вдигна своята в нейна чест.

— За моята красива съпруга Виктория Дейвис.

Тъмносините му очи държаха синьо — зелените като в окови.

Тя вдигна чашата си и погледна хубавото му усмихнато лице през гъстите си златисти мигли.

— За твоята победа, мистър Дейвис — прошепна в отговор тя и пийна шампанско.

Вкусът му ѝ се стори горчив като хинин. След обяда разтревоженият младоженец побърза да остане насаме с Лора Евърет.

— Колко ще продължи цялата тази работа, Лора? Тори е бяла като чаршаф и нервна като хваната натясно котка — рече Рийс, докато двамата гледаха как булката говори тихо с неколцина от по-възрастните приятели на родителите си. — Не е хапнала нищо и не мога да я накарам да изпие повече от няколко глътки шампанско.

Лора се усмихна спокойно.

— Може и да е по-добре, защото няма да заспи в ръцете ти прекалено рано. Ще накарам оркестъра да започне да свири отново, за да се заемеш с онези глупави сватбени танци. А, и не забравяй обещанието си към Кайли Лоринг. Тя е красиво дете. Докато танцуваш с нея, ще накарам Хеда да потанцува с горкия безутешен Чарлс. Тогава ще мога да изведа Тори през задната врата. Ти можеш да се измъкнеш

дискретно от страничния изход и да дойдеш при нас, в каретата зад къщата.

— Ти си истинска сладурана и ако не бях женен, щях да ти направя някое неприлично предложение — каза Рийс и я целуна леко по бузата.

— Сигурен ли си, че никой няма да ни проследи? — Попита Тори, като погледна нервно през рамо към отдалечаващия се град, чийто светлини примигваха в здрача. — Някои от недодяланите ти приятели говореха за серенада.

Тя потрепери от страх при мисълта за предстоящата сцена, когато Рийс види спалнята. Не искаше унижението ѝ бъде съчетано с група шумни виещи пияници около къщата.

— Не се притеснявай, любов. Дал съм строги нареждания. Никой няма да ни безпокои довечера. Ще бъдем сами. Готвачката, прислужниците и икономът няма да се качат горе до сутринта.

— Тогава как ще се...

Тя замълча, а бузите ѝ пламнаха на студения есенен въздух.

— А, виждам, че си спомняш за последния път, когато развързах корсета ти. Този път ще бъде различно, Виктория. Обещавам, че няма да те натупам.

„Не давай обещание, което не можеш да изпълниш, Рийс“ — помисли си окаяно тя.

Спряха пред „Леговището на змея“ и конярят откара каретата с многозначителна усмивка на младежкото си лице.

— Бива ме за камериерка — подразни я Рийс и я вдигна на ръце пред вратата на извисяващата се крепост.

— Да, имаш доста опит в разсъбличането на жените, нали, Рийс?

Обзе я гняв от небрежната му забележка и реши да се възползва от него, за да заздравя положението си.

Рийс само се засмя, докато я носеше покрай каменните змейове на предните стълби.

— А така, сладурано, внимавай с воала.

Той се обърна настрана, за да промъкне надиплената ѝ рокля и воал през отворената врата в пустия коридор. Парадният вход беше

оставен отворен от някой слуга, който несъмнено щеше да отиде да я затвори, след като се качаха горе.

— Мисис Крейтън остави малко вино и лека вечеря в задната гостна... или ще ви изпратим храна по-късно, ако желаете.

Той я сложи да стъпи на пода под бляскавия разкош на стотиците пречупващи светлината призми на полилея.

Тори се чувстваше като осъдена на смърт пред бесилката. Защо да отлага неизбежното? Вече бе хвърлила предизвикателството, когато обзаведе господарския апартамент. Нищо друго не ѝ оставаше, освен да понесе последствията.

— Първо по-добре виж моята малка изненада. После може би ще имаш нужда от едно питие — каза тя с повече предизвикателство, отколкото чувстваше всъщност.

Рийс протегна ръце към нея с озадачена усмивка, за да я пренесе по стълбите. Тя поклати глава и отстъпи крачка назад, а той ѝ се присмя:

— Не се страхуваш от мен, нали, мисис Дейвис?

— Не! Не — извика Тори. — Не, мистър Дейвис.

С тези думи тя повдигна кокетно широката си копринена пола и тръгна към витото стълбище.

— „Ела насам, Макдъф!“ — каза с елегантен жест Рийс.

Тори чу познатата фраза на Шекспир, вцепени се за миг, после попита:

— Нещо, научено от мис Голдсток ли?

— „Макбет“, пето действие, осма сцена — отговори безучастно той и тръгна след нея.

Как може още да ревнува от Флавия? Но той бе очаквал, че ще е нервна в деня на сватбата. Всъщност внимателно бе обмислил всичко за първата им брачна нощ.

Лора го бе предупредила за крехката чувствителност на добродетелната млада дама, възпитана от каноните на превзетата ръка на Хеда Лотън от Нова Англия. Ще намали светлината, за да отстъпи пред девическата ѝ скромност, и ще извърши всичко много бавно. Отначало няма да има нищо необичайно или непривично. С течение на времето Тори ще прояви страстта си и ще се събуди. Рийс беше комарджия и търпелив, когато обстоятелствата изискваха това.

Виктория беше девствена и той щеше да я пази като зеницата на окото си.

Гледаше как дългите ѝ букли златиста коса подскачат под воала, докато се изкачваше по стълбите. Съпругата му беше царствена като принцеса, но разярена като попарена котка. Отново го налегнаха съмнения за принудителния им брак. Рийс ги отхвърли решително, като си вдъхна увереност, че е далеч по-подходящ за нея, отколкото Чарлс Евърет или някой мухльо, когото родителите ѝ биха избрали.

Щом стигнаха до спалнята, смелостта на Тори започна да ѝ изневерява. Топлият дъх на Рийс на врата ѝ, докато махаше воала ѝ и леко я целуваше по тила, я наелектризира да пристъпи към действие. Трябва да му покаже стаята, преди да продължи със съблазняването. Тори натисна дръжката и отвори тежката орехова врата.

Без дори да погледне вътре, Рийс я взе на ръце и влезе. Тори изпищя от изненада и започна да рита безуспешно, но той отиде в средата на стаята, без да я пуска. Тя усети как цялото му тяло се напрегна, когато се огледа, но изражението на лицето му остана непроницаемо, лишено от всякакво видимо чувство. Независимо от това, той я пусна леко да стъпи на земята и тя усети как гневът се насъбира в него. Той я притисна до широките си гърди и я хвана здраво за тънката талия.

После поклати глава изумен:

— Специалната ти изненада за мен?

Той махна с ръка край себе си.

— Много изобретателно, Тори. Много по-изобретателно, отколкото мило. Дори Джинджър не би сложила тези боклуци в бордеа си, знаеш ли?

— Опитът ми с бордеите е доста по-ограничен от твоя и се наложи да импровизирам — отговори язвително Тори.

— Значи така виждаш брака ни? Ще бъдеш проститутка за безценното си семейство? За пари? Е, мила, наистина взимаш скъпо. Ако доживея до седемдесетте, ще ми струва около хилядарка всеки път, когато те имам.

Тя го зашлеви през лицето инстинктивно, стъписана от грубостта му:

— Как се осмеляваш...

— Много ще се осмеля, скъпа Тори. Ще те накарам да ми се молиш...

Тогава я пусна и я остави да трепери от страх.

— Това е неуместна шега, Рийс. Ти не ме искаш тук. Тя посочи към опасаното с мъниста легло. — Ти искаш стопанка на дома си, украшение, нещо, с което да се хвалиш пред новите си делови съдружници.

Сега на неговото лице се появи ново изражение — бавната, убийствена усмивка на хищник.

— Нищо подобно, скъпа. Искам те там и то веднага. Ако този декор отразява колко омърсена се чувстваш след женитбата си с мен, ти ще трябва да изиграеш ролята си — тази на омърсена гълъбица. Ти ще си курвата, а аз — развратникът.

Той съблече сакото си и го метна върху подигравателно надничация Пан. Сетне разкопча тежките рубинени копчета на ръкавелите и брокатената си жилетка, отметна я от раменете си и я хвърли върху сакото. Копринената му вратовръзка се приземи на пода, след като махна рубинената ѝ игла. Разкопча копчетата на ризата си, като разголи косматите си гърди, сетне хвърли върху тигровата кожа на пода цяла шепа скъпоценности. Ярките рубини отскочиха като сърдити искри. Тори излезе от вцепенението си. Буца от страх заседна в гърлото ѝ, защото знаеше, че е безполезно да се моли. Тя се втурна към вратата, но Рийс я настигна с три крачки, точно когато се спъна върху отпуснатата тигрова лапа. Рийс я притисна към голите си гърди и я заведе до леглото, където я хвърли през блещукащите мъниста върху купчината кадифени възглавници.

— Сега ще ги изцапаме — рече грубо той, после сви рамене и продължи да сваля дрехите си една по една.

Тори чувстваше как копринената му риза, обувки и чорапи падат на пода. Той седна на ръба на леглото и дръпна завесата от мъниста, за да види по-добре коравосърдечната кучка, за която се бе оженил. Девствената му съпруга със затворени очи и лице, извърнато от него, лежеше готова да се „подчини“ на зверско изнасилване. Той виждаше как под гъстите ѝ златисти мигли напират сълзи, но се държеше, за да не се разплаче пред него. „Не пада духом — Бостънски брамин докрай“ — помисли си Рийс.

— Лампите бяха запалени, когато влязохме. Колко хора видяха този малък бордей. Тори? Да ги разведем ли из къщата?

Изведнъж очите ѝ се отвориха широко.

— Никой не е видял нищо, освен двамата работници от Денвър! Те си заминаха. Дори мулестарите, които докараха обзавеждането, не са разопаковали нищо.

Рийс се усмихна зловещо.

— Наистина се притесняваш от скандал за тези мебели, след като се унижи да се ожениш за мен. Чудесата нямат край, а Тори? — укори я цинично той.

— Ти ще правиш каквото си искаш. Винаги си го правил, мистър Дейвис. Омръзна ми да съм мишката в котешките ти лапи — каза с отвращение тя и усети как леглото се тресе от сподавения му смях.

— Значи — каза той, като проследи с ръка очертанията на гърлото и извивките на гърдите ѝ, — ти мислиш, че ще се нахвърля отгоре ти и брутално ще те обладая, мисис Дейвис, а ти само ще затвориш очи и ще си мислиш за Англия или за каквото мислят разглезените малки девственици в Америка.

Той протегна ръка и разхлаби перлената диадема и воала ѝ, върху който бе седнала. Той я отмести и го махна, сетне го хвърли и той се приземи като паяжина в краката на голямото легло.

— Винаги съм харесвал косата ти. Тори, знаеш ли това? Толкова е мека и уханна — като листчетата на цветята на лунна светлина — зашептя Рийс, докато махаше фибите от къдриците ѝ и ги разпускаше върху възглавницата.

Той прокара пръсти през лъскавата ѝ коса, като разтриваше чувствителната ѝ глава. После я освободи от тежките гребени на прическата. Допирът му беше нежен, но думите — язвителни.

— Казах, че ще те накарам да ми се молиш. Нямах предвид, че ще те изнася или бия. Исках да кажа, че ще те любя... докато извикаш, че искаш още.

Тя разтърси глава, за да отрече яростно това, но пръстите му задържаха главата ѝ и бавно наведе устни към нейните. Държеше я здраво с една ръка, а устните му леко докосваха слепоочията и бузите ѝ. Възбуждащият му език близна гушата ѝ и прокара следа по треперещите ѝ устни.

— Виждам, че си спомняш — прошепна той, когато тя отвори уста да извика.

Сетне езикът му проникна крадешком зад устните — изгарящо кадифе, което затанцува и се преплете с нейния, после се плъзна между малките ѝ, бели зъби и ги разтвори.

Рийс повдигна и погледна изпитателно зачервеното ѝ лице, оградено от разрошената светло златиста коса. Прокле на ум нежната ѝ, неповторима красота. Същевременно се опияняваше от нея, тъй като му принадлежеше. Той протегна ръка към единия от тънките ѝ глезени, заровен под надипления водопад от коприна и дантела. Тя ритна инстинктивно, но голямата му ръка с лекота обви фините кокалчета и Тори притихна.

Рийс свали сатенената ѝ пантофка, сетне направи същото с другия крак. После се спря, като че ли се колебаеше.

— Дали да те съблека отвътре навън... или да започна с роклята?

Той плъзна търсеца ръка нагоре по облечения ѝ с коприна крак и погали прасеца ѝ.

— Ти си презрян, груб, вулгарен, отвратителен...

Тя търсеше още обидни думи, а той отново я дръпна да седне на леглото.

Разкопча всички копчета на гърба ѝ, но наистина беше добра камериерка, както се бе похвалил. Сръчните му ръце на комарджия, чиито пръсти можеха да раздават карти по-бързо, отколкото погледът би могъл да проследи, разкопчаваха копчета със същата скорост. Той я погали по гърба през корсета, сетне бързо развърза връзките му.

Тори усети хладния въздух по гърба си и се изплаши. Скоро щеше да я съблече напълно! Опита се да го отблъсне, но той бързо свали роклята от раменете ѝ, възпрепятствайки движенията на ръцете ѝ, и оголи гърдите ѝ. Развързаният корсет се свлече бавно надолу и дантелената долна ризка разкри всичко.

„Е, почти всичко“ — поправи се наум Рийс, докато галеше едната от щръкналите напред коралови пъпки, сетне другата. Тори не можа да сподави леката въздишка на изумление, която се изтръгна неволно от устата ѝ. Той обви в шепи малките ѝ, свършени гърди и ги стисна нежно.

Тя затаи дъх от грубата интимност и се вцепени. Рийс вдигна ръката ѝ, погали пулсиращата ѝ китка и разкопча белите, облечени в

коприна копчета. След като направи същото с другата китка, той смъкна ръкавите от ръцете ѝ с един лек замах. Тя вдигна инстинктивно ръце да закрие гърдите си.

Тори обви ръце около себе си, а Рийс я бутна да легне и се наведе над лицето ѝ. Тя се омота безнадеждно в полите си и започна да рити и да издава еднакво безрезултатни сподавени викове. Рийс започна да развързва връзките на фустите ѝ и да маха корсета.

— Толкова си слаба, че това глупаво нещо не ти трябва — рече той, махна банелите и дантелените подплънки и ги хвърли на пода.

Завесата от мъниста изтрака одобрително. Тори извърна глава, изкашля се и му се сопна:

— Всички дами носят корсети!

Той отново я сложи да легне по гръб и се усмихна студено:

— Е, проститутките не носят и отсега нататък и ти няма да носиш. Аз съм единственият мъж, който ще те докосва, Тори... завинаги.

За да подкрепи твърдението си, Рийс погали нежно ръцете ѝ, сетне продължи към гърдите ѝ. Тя изстена, когато сръчните му пръсти докоснаха едното от коравите ѝ зърна, щръкнало сластолюбиво между ръцете му.

Тори го погледна в очите. Те бяха потъмнели от страст, а устните — здраво стиснати. Сега вече не беше немирният чаровник или съблазняващият ухажор, а ледено сърдит и същевременно похотливо възбуден. Възнамеряваше да отнеме девствеността ѝ не по начина, по който един джентълмен би го направил с невестата си, а както мъж обладава проститутка — така, както несъмнено е обладал онази ужасна Голдсток. Тори преглътна, за да събере смелост пред грубия му поглед, и прошепна:

— Моля те, не така... недей...

— Недей какво, Тори? Да се откажа от правата си на съпруг ли? Ти знаеше, когато се согласи да се омъжиш за мен, че съпругата трябва да позволява на съпруга си да прави любов с нея. Дори Хеда би трябвало да ти е казала това — добави презрително той.

— Да, каза ми... но не така, не ядосано...

— И ти искаш да уважавам нежните ти чувства, след като нагласи този декор?

Той протегна ръка назад и завесата от мъниста отново изтрака.

— Ти изясни много добре чувствата си към мен, Тори... или поне такива, каквито мислиш, че са. Може би ще успее да ти докажа, че грешиш — добави загадъчно той.

С тези думи Рийс протегна ръка към увитите около кръста ѝ рокля и фусты, смъкна цялата пухкава купчина надолу по бедрата и краката ѝ и ги метна върху кацналия на задната табла на леглото Купидон.

— Никой, освен мен не трябва да гледа — заяви той с лека усмивка, но очите му останаха студени, докато разглеждаше слабото ѝ, почти голо тяло.

Тори лежеше със затаен дъх, само по копчинени чорапи, дантелени дълги гащи и долна ризка.

— Беше по-добре в реката, когато платът беше мокър и прилепваше към тялото ти. Но тогава ти беше студено... пък и сега трепериш, любов. Пак ли ти е студено? — Попита той с подигравателна загриженост. — Нека да те стопля. Уверявам те, че съм горещ като пещ.

Рийс легна до нея и я притисна до себе си с една ръка. Другата беше свободна да се движи по тялото ѝ. Ръцете на Тори бяха притиснати между телата им и натискаха коравите му гърди. Той не преувеличаваше — кожата му гореше и топлината се предаваше на нея. Тя затвори очи и потъна в ужасяващи нови усещания. Споменаването на онзи ден при реката събуди най-различни спомени за това, как двамата — почти голи — се бяха вкопчили един в друг, без дъх, както сега.

Но сега лежах в легло и той я докосваше с ръце и устни там, където никой не я бе докосвал досега. Гърдите я заболяха, а сърцето ѝ затуптя учестено. Твърдите бедра на Рийс се търкаха съблазнително в долната част на тялото ѝ, докато държеше хълбоците ѝ с широката си ръка. Устните му прокараха влажна диря от целувки от ухото ѝ, до шията, сетне бавно докоснаха клепките, носа и устните ѝ. О, да, тя си спомни на какво е способен с устните си, точно когато се наведе към нейните и нежно и търпеливо ги загриза със зъби. Тя започна да се съпротивлява, когато ръката му се плъзна по бедрата ѝ и се провря между телата им, докато намери гърдите ѝ и ги погали.

Тори изви инстинктивно гръб, когато Рийс започна да я милва и едновременно с това разтвори устни. Той се спусна с бързи, резки

набези, сетне се отдръпна и пак връхлетя, докато тя почти изпадна в несвяст. Преди да разбере какво прави, той легна отгоре и я притисна към мекия дюшек с тялото си. Започна да я целува страстно, после побавно.

Из тялото ѝ се разля отпадналост, а той продължи да я целува, без да прави нищо повече, освен да използва убедителните си устни. Тя усещаше равномерното барабанене на сърцето му и главозамайваща топлина из тялото си. Той се държеше предимно на лакти, за да не я смачка. Докосването му беше интимно, приятно, почти успокояващо — не дивашкото нахвърляне, от което отначало се бе страхувала. Накрая той промълви нежно пред устните ѝ:

— Прегърни ме, Тори.

И поднови зашеметяващите си целувки.

Тя се учуди на себе си, че му се подчини и почувства как коравите мускули на гърба му се свиха, когато той отново се отпусна върху нея.

Бавно, изключително бавно, лявото му коляно си проправяше път между краката ѝ, като ги разтваряше. Сетне една от немирните му ръце се плъзна нагоре по бедрото ѝ и погали хълмчето от копринени къдрици между краката ѝ. Усети, че тя се скова за миг, после, когато я обви в шепа и задържа неподвижно ръката си там, тя отново се предаде на целувките му. Той плъзна ръка по-надолу и започна да я гали през коприненото бельо, докато тя раздвижи неволно крака.

Заболя я. Напрежението в гърдите ѝ сега слезе по-надолу — от стомаха към онова срамно място, където Рийс правеше някаква смайваща, невероятна магия. Приятно ѝ беше, макар да я болеше. От гърлото ѝ се изтръгна стенание, което отекна по устните му.

Той бавно отлепи устни от нейните и ги придвижи по-надолу, докато докоснаха втвърдените ѝ и горещи зърна на гърдите. Той ухапа нежно коравото връхче със зъби и го подразни през тънката коприна. Тори изви гръб, докато Рийс се движеше ту към едното, ту към другото, като непрекъснато гризеше и смучеше. Сетне вдигна глава и се подпря на ръце.

— Сега си влажна отвсякъде — почти както в реката.

Усмивката, която не стигаше до очите му, пробягна по устните му, когато се отмести от нея и стана от леглото. Изправи се и започна да разкопчава панталона си. Със замъглено от желание съзнание, Тори

беше слисана от изящния начин, по който бе събудил сетивата ѝ. Думите му нямаха никакво значение, само излъчването му на топлина. Тя гледаше като хипнотизирана, докато той свали и последната си дреха зад сенчестия блясък на мънистата.

Рийс разтвори завесата, сложи голото си коляно на леглото и Тори най-сетне се съвзе от вцепенението. Лора ѝ бе казала за „онова нещо“, но не и колко е голямо! Тори инстинктивно стисна крака и покри с ръце отворието между тях. Тогава разбра какво ѝ бе казал — там беше влажно! Коприненото бельо лепнеше по тялото ѝ. Тя ахна и погледна влажните си от устните му гърди. Малките, стегнати розови връхчета стърчаха през долната ризка, като че ли беше невидима. Опита се да си спомни деликатната част от обясненията на Лора. Не си спомняше нищо друго, освен собствения си срам от безпътното си държание.

Рийс се усмихна.

— Боли те, нали, Тори, любов? Сега знаеш малко как се чувствах през последните месеци. Но ще бъда внимателен. Ще направя болката ти поносима.

Тя се опита да се отдръпне ужасена, но той бързо я хвана и развърза панделката на ризката ѝ. Връзките на дългите долни гащи се предадоха още по-лесно. Той ги смъкна по бедрата ѝ с опитна лекота, после я прегърна и съблече ризката ѝ. Тя не се съпротивляваше. Ефирното ѝ като паяжина бельо не криеше много, а влажните места бяха присъдата на изменчивото ѝ тяло.

„Ще те накарам да ми се молиш.“ Думите му проблеснаха в съзнанието ѝ. Започна да разбира какво бе имал предвид.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като положи съпругата си върху кадифената завивка, Рийс погали красивото ѝ голо тяло.

— Като коприна, сметана и чисто бял сняг — шептеше той и нежно милваше корема ѝ.

Тя изви гръб към него, но извърна глава от щателния му поглед.

— Искаш да продължа, нали, любов? — Попита с насмешка той.

Ръката му докосна небрежно гърдите ѝ, сетне обви брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към неговото.

— Отвори си очите... или се страхуваш да ме погледнеш? Очите ѝ изведнъж се отвориха и заблестяха със сребърно синьо — зелено предизвикателство. То се превърна в тревога, когато Рийс хвана тънката ѝ китка и насочи дланта ѝ към твърдия си корем, после понадолу, към загорялото от слънцето си тяло и напрегнатия си пенис. Той обви пръстите ѝ около него и я остави да почувства пулсиращата твърдост на желанието му, като стисна зъби, за да не се издаде, че е на път да изгуби самообладание. Тя се опита да дръпне ръката си. Той се засмя, накара я пак да го погали, сетне веднага я пусна.

Обърна се към нея и прилепи твърдата си издутина към мекия ѝ като коприна корем, като вплете пръсти в косата ѝ и я придърпа за още една продължителна целувка.

Тори не можа да устои на прегръдката, независимо, че вътрешният ѝ глас се опитваше да я убеди в противното. Рийс имаше право — тя наистина желаше бракът им да бъде консумиран. Причиняваше ѝ болка, да го вземат дяволите! Тялото ѝ надви волята и тя отново го прегърна, вкопчи се в него, а бедрата ѝ се полюшваха в ритъм с неговите, докато той бавно я оплиташе в чувствената си мрежа.

Устните му се откъснаха от нейните и проследиха очертанятията на шията и гърдите ѝ, като смучеха, ближеха и я измъчваха с такава изискана нежност, че тя изви тяло към него и изстена. Когато намери влажното, болезнено място между краката ѝ, тя не направи никакво

усилие да му попречи и той продължи да я гали, да спира и после пак. Изчака я да прилепи тяло към неговото и да го накара да продължи. Тя го направи. Той изпълни желанието ѝ, като почти я доведе до освобождаване на енергията. После пак спря.

Тори изстена и се изви към него. Рийс вече се беше изпотил. Напрежението от въздържанието се отразяваше, но той съсредоточи мислите си върху унижението, което му бе причинила, върху яростния гняв, който изпитваше. И все пак, нямаше да бъде достатъчно, ако не я подчинеше бързо на волята си.

Тя изстена отново и той прошепна:

— Какво искаш, Тори, любов?

— Моля те...

Думите ѝ се задавиха от срама, който изпитваше.

— Какво, Тори? — настоя безмилостно той.

Тя усети горчивото парене на сълзите, което изгаряше клепачите ѝ, но ги стисна. Защо постъпваше така с нея? Той дори не я желаше, не по начина, по който желаше Флавия. Само наказваше блудната си съпруга и искаше да я пречупи. Тя отказа да отговори на подигравката.

Рийс доближи втвърдения си пенис до влажното място между краката ѝ, сетне го отдръпна. Дали тя чувстваше напрежението, което беше на път да се взриви у него? Тялото му беше уязвимо като тънко стъкло. Той зачака със затаен дъх.

Тори съвсем не съзнаваше за въздействието, което имаше върху него. Всичко, за което можеше да мисли и чувства, беше за неговото въздействие върху нея.

— Моля те, вземи ме — рече сподавено тя, като се ненавиждаше, но не можеше да спре думите.

— Кажи го пак, Тори... и кажи името ми — заповяда ѝ нежно той и още веднъж се приближи до хълмчето между бедрата ѝ. — Кажи името ми.

— Рийс...

Тя се изви към него и впи нокти в раменете му.

— Моля те, Рийс, моля те, вземи ме.

Той си пое дълбоко въздух, потрепери и се спря пред отворието на топлото ѝ, влажно тяло. „Проникни бавно, проникни бавно“ — извика съзнанието му. Не трябва да ѝ причини болка и да свършва бързо, независимо колко силно е желанието му. Проникна в нея

изключително внимателно, докато усети стегнатата ѝ съпротива. Спря и започна бавни, кръгообразни движения, които изтръгнаха стенание от нея.

— Дръж се, любов. Дръж се здраво — прошепна той, впил устни в шията ѝ, и посрещна тялото ѝ с един бърз и мълниеносен пробив, с който премина бариерата.

Усети я, че се свива от болка. Тогава притихна в нея, взе я в обятията си, започна да целува шията ѝ и да ѝ шепне любовни думи в ухото, като отчаяно се опитваше да ѝ вдъхне смелост, а същевременно се бореше да не се разлее в горещото, тясно чудо в тялото ѝ.

Тори почувства болката, за която я бе предупредила Лора, но това беше най-малкото. Тя усети друга болка — свито на кълбо напрежение дълбоко в тялото си, което я влудяваше с потребността си да бъде освободено. Чувстваше как горещият му пенис се уголеми и я изпълни, застанал неподвижно до утробата ѝ. Целувките и нежните му насърчителни думи само засилваха заслепяващата я животинска страст. Тя изви гръб, но не знаеше дали за да го отхвърли, или да го накара да проникне по-навътре. Водеше се единствено от инстинкта си.

Рийс почувства, че отчаянието ѝ е равно на неговото, прикова я към мекото легло и започна да се движи, като целенасочено и съсредоточено се опитваше да запази самообладание. Започна бавно и леко, после постепенно засили ритъма и усети, че тя откликва.

— Кажи ми, любов, кажи ми, когато... Ще разбереш, обещавам ти, ще разбереш — промълви той и продължи със съвършен ритъм.

Разсъдъкът ѝ престана да работи, но показа с тяло на Рийс онова, което той искаше да знае, когато започне кулминацията. Тори извика — остро стенание на чисто физическо блаженство, което не може да се изрази с думи. Той усети удивителната съпротивителна сила на малкия ѝ копринен щит, когато се стегна конвулсивно около него и почти го доведе до споделянето на този ярък, разноцветен свят на екстаза. Всичко се разпиля на парченца, когато се разля дълбоко в нея и се отдаде на всеобхватно сливане, каквото не бе изпитвал досега.

— Виктори, красивата ми съпруга, моята Виктори — прошепна с дрезгав глас той и се отпусна върху нея.

Тори имаше чувството, че се е удавила и се възвръща към живота. Вълните от кулминацията ѝ още идваха и се оттегляха на

приливи, като ставаха все по-слаби. Тя усети, че потъналото в пот тяло на Рийс тежи отгоре ѝ и чу нежните му думи — Виктори — победа. Неговата победа. Също като сребърната мина, която бе кръстил на нейно име, тя беше неговата награда, трофей, триумф. Той бе удържал на думата си и я бе накарал да му се моли! Точно когато събра достатъчно сила да го отблъсне, той легна по гръб, като я вдигна върху себе си и я притисна до тялото си. Дръпна завивките отгоре им, без да я пуска.

Рийс беше изтощен, след като се бе сдържал толкова дълго. Седмиците на въздържание наистина му струваха много — да вижда всеки ден обекта на страстта си, да я докосва, да я закача, докато играта кулминира в продължителната им надпревара в леглото. Беше пречупил волята ѝ, накарал я бе да го пожелае, сетне ѝ бе дал удоволствието, което разкри страстта ѝ. Всичкият му гняв заради онова, което бе сторила със спалнята им, жестоките ѝ думи, дръзкото ѝ отъмщение — всичко се изпари след любенето им. Тя лежеше гола в прегръдките му и той никога нямаше да я пусне. С тази мисъл Рийс бързо заспа дълбоко.

Но не и Тори. Тя лежеше прилепена до тялото му с физически задоволено и изтощено тяло, а разсъдъкът ѝ крещеше от болка и унижение. Само да можеше да си легне в отделна стая. Но той отдавна ѝ даде ясно да разбере какво мисли за цивилизованото разделяне на брачната двойка.

Рийс се размърда в съня си и тя не можа да не го погледне. Разноцветната завеса от мъниста проблясваше и отразяваше отсенките от лампите и правеше загорялата от слънцето му кожа още по-червеникава. Гъстата му лъскава коса се къдреше по тила му, а непокорният кичур пак падна върху челото му. Подигравателните му сини очи бяха затворени и Тори се пребори с обзелото я желание да прокара пръсти през косата му. Накрая се предаде. Косата му беше твърда, еластична и влажна от пот и въпреки това ухаеше на чисто, на мъж, но съвсем не като киселата миризма на нечистоплътност, която Тори свързваше с мъжете от по-нисшите обществени прослойки. Рийс беше удивително красив, да го вземат дяволите. И толкова нагъл и опитен като любовник. „А и защо да не бъде? Той има толкова много опит“ — присмя ѝ се безмилостно вътрешният ѝ глас.

Тя откъсна очи от сатанинската му хубост и огледа стаята. Наистина беше ужасна. Налегнаха я угризения. Тя бе сключила сделка, като напълно съзнаваше неприятните последствия, ако не откупи семейството си. Каквото и да бе сторил, Рийс не заслужаваше това. Но той бе осъществил своето отмъщение. Майка ѝ бе намекнала за унижението и неприятните усещания, свързани с брачното легло. Лора ѝ бе разказала за голяма красота, но нейното описание се отнасяше само за влюбени един в друг съпруг и съпруга. Майка ѝ имаше право за унижението, което я задушаваше, но не защото беше физически наранена или насилена. Тъкмо обратното — Тори се бе наслаждавала на първично, похотливо желание, на толкова силна физическа потребност, че я бе лишила от разума ѝ. За разлика от Джейкъб и Лора, двамата с Рийс не се обичаха — те само изпитваха плътска наслада.

„В капан съм. Аз съм оплетена в чувствената му мрежа, докато той реши да ме освободи. Колко ще продължи това?“ зачуди се Тори. Докато стане дебела и грозна с дете? Докато му омръзне и се върне при другите си жени? Хеда би приела такова изоставяне за благословия, независимо от причините. Тори потръпна, ужасена и объркана. Искаше ли Рийс да я напусне, или искаше да я обича?

Когато ръцете му се вкопчиха в талията ѝ и топлият му дъх погали шията ѝ, тя най-сетне престана с безплодните си разсъждения и се предаде на съня.

Рийс се събуди точно след зазоряване от нежния допир на ухаещата на теменужки коса върху лицето си. Копринените, светлорозисти кичури играеха върху носа му, когато си поемеше и изпуснеше въздух. Той протегна ръка и ги хвана между пръстите си, като се зачуди на лъскавата им мекота. Косата на Тори беше разпиляна като копринена прежда по тялото му и възглавниците. Беше се сгушила до него — крехка, порцеланова, съвършена фигурка. Неговата съпруга.

Той си спомни за страстта ѝ през изминалата нощ. Трудно му беше да я свърже с тази скромна млада жена. После в главата му нахлуха спомени за всичко, предшествало лудешкото им, стигнало до пълна забрава любене. Огледа стаята. Тя изглеждаше още по-крещящо безвкусна на оскъдната светлина на ранното утро. Наистина ли го презираше толкова много? После се сети за собствената си нагла жестокост, за онова, което ѝ бе казал в отплата, унижителните неща, които бе правил с нея и я бе карал да прави и говори.

Пръстите му пригладиха копринените къдрици върху възглавницата, после се задържаха на бузите ѝ и се плъзнаха да погалят меките ѝ, сочни устни. Усети, че отново го обзема желание и се пребори с подтика да я вземе в обятията си и да я обладае. Дали ще се го отблъсне отвратена? Снощи бе разпалил страстта ѝ, но тази битка на изкушението не можеше да крепи един брак. Вероятно ще започнат всичко отначало. Засега ще продължава да върши всичко бавно. Той се освободи внимателно от прегръдката ѝ и копринените спирали на косата ѝ, сетне се измъкна от леглото. Зави я и видя бледите петна от кръв по завивките и по себе си. Сигурно я болеше и се нуждаеше от баня.

Той отиде тихо до банята и пусна водата в голямата мраморна вана.

— Да видим дали отоплителната система наистина работи — измърмори той.

Работеше. След като пробва температурата на водата, Рийс се върна в спалнята и взе чантите, които икономът бе оставил пред вратата. Извади един халат, облече го, сетне започна да рови из нейните чанти, докато намери един копринен пенъoar, който сложи в края на леглото.

Тори се събуди бавно, опиянена и объркана от първата си нощ на страст. Беше ѝ студено, въпреки тежките завивки. Рийс го нямаше. Тя протегна ръка към мястото, където бе лежал до нея, после седна и огледа стаята. Чу шум от течаща вода. Той спря и съпругът ѝ се появи на прага. Изглеждаше чудесен с тъмносиния си халат, разтворен небрежно, за да покаже твърдата му, обрасла с чувствени лъскави, къдрави косъмчета гръд. Тори съзна, че е вперила поглед в него, едва когато той проговори.

— Банята те чака, любов — рече той с ослепителната си усмивка.

Тори седеше замаяна. Дръпна завивката до брадичката си, когато той тихо прекоси крещящо обзаведената стая и тръгна към нея. Хубавата му усмивка бе изчезнала. Изглеждаше сериозен. Сърдит? Дали изпитваше угризения? Тори не можеше да определи.

Рийс взе дантеления ѝ бял пенъoar и ѝ го подаде.

— Горещата вана ще те накара да се почувстваш по-добре. Поръчах да донесат закуската по-късно.

Тори гледаше внимателно пенъоара.

— Това нещо разкрива повече, отколкото скрива.

— Снощи видях всичко, което има да се види. Хайде, отивай — отговори той, като протегна ръка и я изтегли от завивките.

Бяха спали върху кадифената покривка на леглото, увити в нея! Тори се изчерви от ужас при спомените, нахлули в нея, но се измъкна от леглото, без да възрази. Позволи му да я загърне в пенъоара и видя, че златистата покривка е изцапана с кръв.

— Съжалявам, че ти причиних болка снощи — прошепна той и я притисна до гърдите си, като вдъхна уханието на косата ѝ. — Нямам предвид само девствената ти кръв. Това беше неизбежно. А що се отнася до...

Гласът му заглъхна.

— Ще повикам работниците и ще оголя тази стая — каза тихо тя, когато Рийс я пусна. — Не трябваше да правя това. И аз съжалявам.

Тя се отпрати към вратата на банята, но думите му я спряха.

— Съжаляваш за обзавеждането? Или че се омъжи за мен? — Попита той.

— Не съм сигурна. Мисля, че и за двете — отговори тя, без да го поглежда в очите.

— И двамата сгрехихме, Тори. Не можем ли да започнем отначало?

Рийс затаи дъх, защото знаеше, че никога няма да я остави, но копнееше поне за една добра дума.

— Ние сме женени, любов — добави тихо той. — Тори?

Тя изправи гръб.

— Виктори! — отговори решително тя. — Не Тори, не любов, а Виктори — победа! Така ме нарече, след като ме унижи до... до...

Гласът ѝ секна и тя се опита да избяга в банята, но Рийс я настигна с няколко бързи крачки. Спря я нежно.

— Не бъди толкова сигурна кой над кого е удържал победа, любов. И да — ти си моята любов, моята дама, моята съпруга. Между нас може да има нещо много специално, много хубаво. Тори, ако ти ни дадеш възможност.

— За колко време, Рийс? Докато се умориш от играта? Докато ти омръзна и чарът на другите ти жени отново те привлече?

В мига, в който произнесе тези думи, тя се намрази. Нали не искаше да му казва това?

— Няма други жени, Тори — отговори Рийс и я погали по ръцете.

Тя се отскубна от него и се обърна с гневен блясък в очите.

— Няма други жени ли? Сигурно съм те сбъркала с баща си в онзи хотел в Денвър с Флавия Голдсток, увиснала на врата ти — рече тя презрително, засрамена от ревността си.

На лицето му се изписа удивление, което отстъпи на гняв.

— Как, по дяволите, си...

— Стаята ми беше срещу твоята, ако си спомняш. Помислих, че мама извика и отворих вратата.

— Не съм се любил с нея. Тя дойде в стаята ми, но аз я отпратих, Тори. Само склоних на целувка за сбогом в онзи проклет коридор — добави той, отвратен от себе си.

Какъв късмет!

На лицето ѝ се изписа видимо недоверие.

— Много зрелищно сбогуване — срязва го тя и се опита да се измъкне от него.

Ненадейно Рийс се засмя с онази позната вбесяваща усмивка и я обърна към себе си.

— Ти ревнуваш. Това разпали тази малка сцена, нали?

Тя разтърси глава, за да отрече това, но споменът от чувството, че е жестоко предадена, не избледняваше. Рийс вече имаше толкова силна власт над тялото ѝ! Но нямаше да придобие власт над ума и духа ѝ!

Рийс я прегърна, притисна лицето ѝ към голите си гърди и погали дългата копринена коса, разпиляна на гърба ѝ.

— Тори, Тори, любов, това между нас не е игра. С Флавия скъсах преди пет години. Няма да има друга жена — само ти. Дай възможност и на двама ни, любов. Нека да ти покажа колко хубаво може да бъде. Ти си съпругата, за която съм мечтал — красива дама, умна, страдна...

Тя потрепна, като чу последната дума и се дръпна.

— Страдна — да. Увери се в това. За твоє сведение, дамите не бива да се държат така и това означава, че ти грешиш по отношение на жените. Аз трябва да бъда мръсница като останалите ти жени!

Тори избяга в банята, а той я остави да тръшне вратата след себе си и да превърти ключа. След като се увери, че е влязла във ваната, Рийс извади собствения си ключ за банята от джоба си, сложи го в ключалката, отвори вратата и се облегна небрежно на рамката, като гледаше как Тори се потопява в ухаещата на теменужки вода с лек вик на изненада.

— Кой ти напълни главата с тези глупости? Фригидната ти майка ли? Ти не си като нея. Тори. Страстна си, но това не означава, че си мръсница. Ти си дама. Моята дама. Забрави предразсъдъците на майка си. Забрави Флавия. Забрави тази спалня и онова, което се случи снощи. Ще започнем отначало.

Той замълча и се вгледа в перленото ѝ, мокро, лъщящо тяло, сетне се усмихна прелъстително.

— Обещах, че остатъкът от медения месец ще ти хареса, любов.

С тези думи той се обърна и затвори вратата. Когато кристалният флакон със соли за вана се разби в нея, Рийс въздъхна и рече:

— Виждам, че старите навици не отмират лесно. Внимавай да не си порежеш краката на стъклата.

След минута до ваната тупнаха чифт сатенени пантофки. Тори измърмори една поразително непривична за дама ругатня и се отпусна във водата.

Следобед мисис Дейвис седна в солариума и остави топлата слънчева светлина да се процежда през прозрачното стъкло и да успокоява напрегнатото ѝ тяло. Тя се излегна върху тапицирания с коприна стол и се протегна лениво. Няколко мускули, непривикнали с усилия като снощните, се възпротивиха. Тя седна и започна да прелиства каталога от Лоринг. Работниците вече бяха дошли и отнесли отвратителните мебели от спалнята, а сега отлепяха червените тапети от стените. Двамата с Рийс щяха да спят в спалнята за гости, докато апартаментът им бъде подреден с вкус.

Тори вписа голямо канапе с мъхеста зелена дамаска, което щеше да се съчетае добре със зелено — белите тапети. Съсредоточеността ѝ бе прекъсната от разговор, отекващ по дългия коридор от предното фоайе. Тори позна гласа на майка си, която освободи Зения — прислужницата на долния етаж. Тори стана и остави каталога на Лоринг. Огледа се нервно в огледалото в коридора и тръгна да

поздрави Хеда. Дали изглежда по-различно? Дали е променена по някакъв начин, който издава разпуснатото ѝ поведение снощи?

Хеда Лотън гледаше как дъщеря ѝ се спря да приглади прическата си, сетне се отправи царствено по коридора към нея с нервна усмивка на лицето. Тя целуна леко Тори по бузата и я погали по лицето.

— Добър ден, Виктория. Видях мистър Дейвис в града и предположих, че ще ти е приятно да се видим, преди да се е върнал — измънка тя, като повлече Тори в приемната и затвори вратата.

— Искаш ли чай, мамо? Мисля, че мисис Крейтън — готвачката ни е приготвила кейк тази сутрин.

Хеда отказа, като махна с ръка и се приближи до камината. Обърна се театрално към Тори, вирна глава и рече:

— Изглеждаш нервна. Онзи изплаши ли те, дете? Повярвай ми — най-лошото вече свърши. Ако внимаваш как се държиш, можеш да го пропъждаш от спалнята си през повечето нощи. Аз самата винаги съм намирала главоболието за добро извинение. Естествено, месечното ти неразположение може да настъпва по-често и...

— Майко, губиш си времето с този урок по тактика — прекъсна я Тори.

Бузите ѝ пламнаха, като чу как Хеда хладнокръвно изброява хитростите, до които несъмнено бе прибегвала със Стодард Лотън през всичките тези години. „Забрави Флавия... Няма да има други жени... само ти.“ Осмеляваше ли се да повярва на думите на съпруга си? Искаше ли да бъде така? Тори отхвърли тези обезпокоителни въпроси и каза:

— Не мога да контролирам Рийс Дейвис така, както ти си контролирала съпруга си. Ние спим в една спалня. Рийс беше непреклонен за това още преди да се оженим.

Устните на Хеда се свиха от погнуса. После се приближи до Тори и улови студените ѝ ръце.

— Горкото ми дете. Защо не ми каза? Можеше да накарам баща ти да се намеси. Нито един джентълмен не подлага съпругата си на такива крайности!

Тори почувства, че я обзема гняв. Странно, но през последните месеци това често ѝ се случваше. Не беше сигурна дали е разстроена,

защото майка ѝ говореше с пренебрежение за Рийс, или защото Хеда беше толкова упорито сляпа относно брака.

— Често си изтъквала, че Рийс Дейвис не е джентълмен, затова едва ли има значение, че не спазва общоприетия етикет.

— Щом очаква, че ще го приемат във висшето общество, той трябва да се промени — рече неумолимо Хеда с леденостуден глас.

Тори вдигна една от златистите си вежди и отвърна на заплашителния поглед на майка си.

— О, и как предполагаш, че ще се осъществи тази „промяна“? Ще бъдат публикувани правила за спане със собствената си съпруга във вестника на мистър Манион ли?

Хеда едва не зашлеви непокорната си дъщеря. Сетне, с пораженчески вид, тя бръкна в чантичката си и извади дантелена кърпичка. Докосна леко очите си и каза:

— Държиш се неизказано вулгарно, Виктория. Как може да се държиш така със собствената си майка? Аз само искам да бъдеш щастлива.

— Да бъда щастлива ли? Ти и татко ме принудихте да склуча този брак и аз се съгласих, за да спася нашето семейство. Ще трябва да се съобразявам с желанията на съпруга си. Нека да не говорим повече за това — добави Тори, като се изчерви окаяно.

Ако майка ѝ знаеше поне една частичка от онова, което се случи снощи — това беше немислимо! Тори беше прекалено смутена, за да го обсъжда с нея. Може би след време ще поговори с Лора. Засега чувствата ѝ бяха прекалено нови и болезнени.

Хеда прибра кърпичката си и каза бързо:

— Много добре. Щом е така, предполагам, че ще намериш начин да се справиш с мистър Дейвис. Исках само да те посъветвам...

Тя се поколеба, после продължи:

— Съжалявам, че този ужасен неудачен брак беше наложителен, Виктория. Чарлс също.

— Чарлс?

Тори не можа да скрие удивлението си.

— Не съм го виждала от годежа си. След като прехваленото богатство на семейство Лотън се изпари, той изчезна яко дим.

— Нищо подобно. Той наистина държи на теб. Тази сутрин беше в банката при баща ти и изрази загрижеността си за теб.

Тори се изсмя:

— И какво е правил там — помагал е на татко да преброи парите на Рийс?

В момента, в който изрече тези думи, Тори съжали. Какво ставаше с обносните ѝ, с разума ѝ? Погледът на Хеда се смрази.

— Грещиш в добрите му чувства. Както и за тези на баща си, да не споменавам за моите. Само си помисли на какво изпитание беше подложен той, Виктория. Ти винаги си била по-силна от брат си. Когато намерим Сандърс, ще обърнем гръб на всичко това.

Тори не повярва на ушите си.

— Мислиш, че като си върнете откраднатите от Сандърс пари, ще анулирате брака ми? Че Рийс ще ме пусне да си отида?

Хеда избегна смущаващо прямия поглед на Тори, приглади нервно полата си и промени темата на разговор.

— Както каза, мила моя, да не разговаряме повече по този неприятен въпрос. Тази къща е доста величествена по своя демонстративен начин. С няколко незначителни промени може да стане наистина великолепна. Покажи ми как си я подредила. Трябва да видя трапезарията. Можем да заплануваме вечеря. Да, точно така — първата ти изява като домакиня.

Хеда се понесе нататък, а Тори тръгна след нея.

Дали Рийс щеше да я пусне, ако семейството ѝ му върне парите? Дълбоко в сърцето си Тори знаеше, че няма да го стори — нито дори за цялото богатство на Колорадо. Тази мисъл събуди в нея чувства, в които не искаше да се задълбочава.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тори коленичи до един ранен миньор и подпря главата му така, че да може да пийне от шишето с вода, което държеше. Ръката му беше счупена, но доктор Рънси изглежда мислеше, че нараняването му е най-безопасно от това на останалите. Неколцина мъже бяха смачкани от лавината от кал и камъни и много от счупените им крайници бяха ужасно обезобразени. Тори стисна зъби и продължи с непретенциозната си милосърдна мисия да им дава вода, като се опитваше да не слуша воплите им на болка.

— Какво, по дяволите, правиш тук, в тази забравена от Бога бъркотия? Една дама не бива да бъде изложена на такова нещо. Ще те съпровозя до града — заяви съвзелият се Чарлс и посегна да дръпне Тори от ранения мулетар.

Тя блъсна ръката му, стана и го загледа сурово.

— Тук съм, за да помагам на лекаря и на ранените — задача, за която ти се оказва, за съжаление, напълно неспособен, мистър Евърет. Свободен си да се върнеш в града. Аз ще заема мястото ти.

Уайли Уилкокс, който минаваше покрай тях, като крепеше един куцащ миньор, се изсмя подигравателно на висок глас. Раненият направи същото и отмина, като едва стъпваше. Зачервеното лице на Чарлс потъмня от гняв.

— Баща ти и майка ти...

— Вече не са ми пазачи, Чарлс. Нито ти. Моля те, тръгвай.

Тя чу, че лекарят я вика, и се втурна към него, изгаряща от нетърпение да се отърве от надутия страхливец. Изведнъж ѝ хрумна, че наистина е извадила голям късмет, като не се е омъжила за него. Рийс и Уайли бяха коленичили на земята и се опитваха да удържат един агонизиращ човек.

— Трябва да наглася това сложно счупване, преди да го сложим в колата и да го откараме в града — рече уморено докторът.

Изтощението изведнъж напусна Тори, като осъзна, че възрастният човек работи от снощи.

— Какво искаш да направя? — Попита с равен глас тя.

— Уайли ще го държи, а аз ще му дръпна крака. Ти дръж тук — отговори Рънси и посочи горната част на бедрената кост. — Прикрепяй костта, докато съединя двете части и ги пъкна една в друга. Гледката няма да е приятна — предупреди я той.

Тори изтри длани в полата си и каза:

— Ще го направя.

Той я погледна и кимна.

— Жените обикновено проявяват повече разум, когато се стигне до кръв и болка.

Рънси ѝ показа точно как да усети положението на счупената бедрена кост и сложи ръцете ѝ там.

— Сега, Уайли — заповяда той и едрият миньор едва не падна върху горната част на тялото и десния крак на човека, в усилието си да го задържи към земята, а докторът бързо дръпна счупения крак точно над коляното и го изви нагоре.

Тори държеше събраните на купчина мускули около костта с всичка сила. Усети как парчетата се трият при допира си. Точно тогава мускулите на човека се отпуснаха.

— Припадна, горкият — рече Рънси и бързо поля с дезинфекционен разтвор отворената рана, откъдето през плътта стърчеше костта, сетне започна да я завързва стегнато.

— Остана ми малко работа тук. Може да го наместя пак, когато го сложа на масата утре, но поне краищата на бедрената кост няма да се трият, докато подскача надолу по планината — добави мрачно той.

Тори усети, че ѝ се повдига, но преглътна и тръгна след него към следващия човек, който лежеше на земята. Двамата коленичиха до стенещия, изпаднал в болезнено бълнуване мулетар. Лекарят го прегледа бързо и сръчно, сетне поклати тъжно глава.

— Белите му дробове са разкъсани и пълни с кръв — прошепна той. — Постой с него няколко минути. Няма да е дълго.

Тори кимна, като едва сдържаше сълзите си. Младежът беше на годините на Сандърс. Лицето му беше изкривено от болка и кашляше кръв. Тя взе шишето с вода и избърса челото му със студена вода.

— Отпусни се, не говори.

Той поддържа ръката ѝ за миг, прошепна нещо неразбрано и издъхна. Тори го покри с одеялото и се изправи с разтреперени крака.

Чу, че лекарят я вика, обърна се и зашляпа из калта към него.

Следобедът премина във вечер. Докато работеше, Тори непрекъснато диреше с очи високата фигура на Рийс измежду заетите със спасителната операция мъже. Всички — живи и мъртви — бяха измъкнати от свлачището и натоварени в колите. Издърпаха мулетата, които можаха, но миньорските вагонетки трябваше да бъдат изровени с всички работници през следващите дни. Спасители и спасени нямаха повече сили да прекарат още една нощ в този ад.

През целия си живот Тори беше закриляна и глезена от родителите си. Хеда не бе допуснала дъщеря си да види насилие или болка. Веднъж бе попитала майка си дали може да помогне на Лора Евърет, когато имаше пожар в хотела и болницата се нуждаеше от допълнителна работна ръка. Хеда бе отказала ужасена. Тори огледа раздърпаните си, покрити с кал и кръв дрехи и направи гримаса, като си представи каква ще бъде реакцията за днешния ѝ труд.

Тя стоеше и разтриваше болящия я гръбнак, гледаше последното разчистване и изведнъж изпита удовлетворение и чувството, че е свободна. Докторът и мнозина от мъжете я бяха поздравили за усилията. Внезапно обаче осъзна, че има един — единствен човек, на чието мнение държи. Изневиделица се появи Рийс. Вървеше по калния път с дълги, грациозни крачки. В ръцете си държеше кална купчинка с лудешки размахваща се опашка. Кученцето излая развълнувано, когато Рийс се спря пред Тори, хванал непохватно малкия, въртящ се подарък.

— Принадлежеше на един от загиналите. Ти се качвай в колата за болницата. Чудех се дали ще го подържиш, докато стигнем до града.

Тори протегна ръка и почеса голата брадичка на животинчето. То я възнагради с обилно близване. На лицето ѝ се изписа удоволствие, което заличи пълното ѝ изтощение.

— О, да, разбира се, Рийс. Винаги съм обичала кучета.

Той я погледна озадачено, тъй като знаеше колко е била глезена като дете.

— Не си ли имала куче? — Попита той, докато тя нетърпеливо взимаше малката рошава купчинка.

Лудешки въртящата се опашка на кученцето опръска и двамата с кал, но Тори само се засмя и го почеса по главата.

— Мама казваше, че искат много грижи и цапат дрехите на дамите.

Тя замълча и погледна Рийс с изпълнен с копнеж поглед като на малко дете.

— Може ли да го задържим?

— Надявах се да попиташ. Имаме много място в „Леговището на змея“ за кучета... и за деца — добави той с дяволитата си усмивка.

Настъпи утрото — ярко, златисто и необичайно топло за сезона след изминалата седмица на студ и мрак. Времето в края на септември винаги беше непостоянно в планината Сан Хуан. Рийс се събуди сам в голямото легло. Той протегна болящите го мускули, седна на ръба на леглото, после стана и взе халата си. Докато се загръщаше в него, той се зачуди къде е отишла съпругата му. Винаги се събуждаше преди нея.

Миналата нощ се бяха прибрали целите покрити с кал и изтощени. След бърза баня и лека вечеря, приготвена от мисис Крейтън, двамата потънаха в блажен сън. Рийс беше прекалено изморен след тридесет и шестте безсънни часа и дори не си помисли да прави любов с Тори. Преди да се оттеглят в спалнята си, тя бе дала с нежелание покритото с кал кученце на готвачката. Рийс си спомни колко развълнувана и грижовна беше Тори към кученцето и се усмихна, защото знаеше къде да я намери.

Сцената, която се разкри пред очите му, беше мила изненада. Щом стигна до кухнята, той чу смеха на Тори, прекъсван от остър лай. Тя бе коленичила на пода в единия ъгъл на стаята до голямо медно ведро, превърнато във вана за кученцето. Косата ѝ беше разрошена и мокра, а по носа ѝ имаше сапунени мехурчета. Тя къпеше в плискащата наоколо вода космата топка, която се опитваше да излезе от ваната.

— Не, недей, смрадливко. Козината ти е толкова сплъстена, че приличаш на сладкиш от кал. Дай да видим какво има под тази мръсотия.

Тя се обърна към готвачката, която стоеше до друго ведро, пълно с чиста вода.

— Добре, изплакни го, но гледай да не го удавиш.

Мисис Крейтън, заразена от доброто настроение на младата си господарка, не обръщаше внимание на водата, разлята по обикновено безупречно чистия под на кухнята и погледна гърчещото се кученце.

— О, то е почти бяло — възкликна тя, когато Тори го извади от водата и го пусна да стъпи на треперещите му, клатушкащи се крачета, които се плъзгаха по мокрите плочки.

— Бяло е — възкликна и Тори възхитена, докато го бършеше с дебела, пухкава хавлия, за да го изсуши. — Когато цялата му козина изсъхне...

— Ти ще имаш нужда от баня — прекъсна я Рийс, като коленичи на един крак, за да целуне едно сапунено мехурче на носа ѝ и да прибере една непокорна къдрица зад ухото ѝ. — Дай на мен — рече той и взе кученцето с една ръка, а с другата ѝ помогна да се изправи.

Той огледа кученцето с престорена суровост, докато Тори оправяше измачканата си рокля и се суетеше със заплетената си коса, от която повечето фиби бяха изпадали.

— Как ще го кръстим, а?

Той погали бялата пухкава топка в хавлията и се замисли.

— Не съм имал куче, откакто напуснах Сейн Винсент. Сестра Франсес Роуз имаше един голям пес — черно — бяло овчарско куче. Не знам защо децата му викаха Шеп.

— Искам това да има специално име. Само ми дай време да го измисля.

Тори погледна роклята си и въздъхна.

— По-добре да се преоблека и да оправя косата си.

— Облечи си нещо удобно за разходка с двуколка. Ще водя теб и безименния ни приятел на пикник — каза Рийс. — Мисис Крейтън ще ни приготви храна. Отиди да се преоблечеш. Аз ще се грижа за този разбойник.

Той погали клюмналото му ухо с един пръст и беше възнаграден с развълнуван лай.

Тори хвърляше нервни погледи към профила на съпруга си, докато той караше малката двуколка по лъкатушещия планински път далеч от града. Вятърът развяваше къдравата му коса и немирния кичур пак падна на челото му. Носеше жълто — кафява риза с отворена яка и кафяв панталон. Приличаше по-скоро на фермерски помощник, отколкото на най-новия милионер в Старлайт. Държеше

юздите отпуснати, за да позволи на конете да препускат спокойно и изглежда се наслаждаваше на слънцето, огряло лицето му.

— Скоро ще завали сняг — рече Тори, като се опитваше да не мисли колко е привлекателен и колко ѝ се иска да протегне ръка и да махне онзи кичур от челото му.

Той се усмихна и я погледна.

— Там, където отиваме, винаги е топло — отговори загадъчно той. — Открих го по време на едно пътуване през пролетта. Много е специално. Ще видиш.

Пътуваха още половин час през една голяма поляна между два планински върха, после по едва видима пътека и надолу по тесния път между заострените скални образувания. Бликна вода като течен кристал — блестящо сребро на обедното слънце — и закриволичи между скалите. Поточето извираше изпод земята и се разшири, докато го следваха и навлязоха в малък, уединен каньон. Отвесните му, гладки страни бяха отрупани с буйната растителност на късното лято, подобна на вечно зелените растения през пролетта. Високи трепетлики зашумоляха с листа до потока, който бълбукаше и се вливаше в няколко вира в средата на каньона.

Тори ахна от изненада при вида на красивото място.

— Очарователно е — каза тя, докато Рийс ѝ помагаше да слезе от малката двуколка.

Кучето скочи долу и започна да тича в краката им, като лаеше ожесточено.

— Мисля, че и на него му харесва.

— Красиво е почти колкото теб... но не толкова — рече тихо Рийс и впери поглед в очите ѝ. — Защо дойде в онази кал вчера, Тори?

— Уплаших се, че нещо може да се е случило... Мислех, че мога да помогна с нещо — добави тя, като извърна очи от хипнотизиращия му поглед и тръгна след подскачащото кученце към най-големия вир.

Рийс извади от двуколката кошницата с храната и одеялото, сгънато под седалката.

— Знаех си, че няма да е толкова лесно — измърмори той с въздишка.

После я видя как разглежда бълбукащата вода, усмихна се и се приближи зад гърба ѝ. Остави товара си на земята, коленичи да откъсне една маргаритка и я пъкна зад ухото ѝ.

— Пробвай водата — прошепна той.

Тори коленичи с озадачено изражение на лицето, а кученцето тичаше покрай вира, радостно плискаше вода и лаеше. Тори потопаи ръка в сребрилата вода, като очакваше, че ще бъде леденостудена като във всички планински потоци в Сан Хуан, сетне я дръпна смаяна.

— Гореща е!

— Не прекалено гореща — само приятно топла.

Дрезгавият му глас беше изпълнен с чувствено обещание. Той разпъна одеялото до вира. Слънчевите лъчи искряха по водата и хвърляха отблясъци по лицето му, докато говореше.

— Това е естествен горещ извор. Виждам съм няколко около Денвър, но не и тук.

— Значи никой не знае за това място? — Попита учудена тя, като се възхищаваше на величието на гладките сиво — кафяви скали, извисяващи се около тях към лазурния небосвод.

— Неколцина го знаят — човекът, от когото купих земята, например. Имах планове за това място дори тогава.

С обезоръжаваща усмивка, която само я изнерви още повече, Рийс седна на одеялото и потупа с ръка мястото до себе си.

— Ще извадя обеда — отговори Тори и сложи стратегически кошницата помежду им.

Той се ухили, докато я наблюдаваше как слага приготвеното от мисис Крейтън угощение върху одеялото. Печено пиле, нарязана на парчета шунка, хрупкав хляб, бурканче тъмен ябълков мус и компот от праскови.

Тори послушно напълни една чиния, подаде му я, после наля искрящото бяло вино, което той бе отворил, в две чаши и му даде едната. Рийс я гледаше как отпива на малки глътки от виното и колебливо хапва шунка, сетне слага златиста праскова в чинията си. Той оглозга пилешкото бутче, хвърли няколко парчета месо и хляб на кучето и сложи чинията и кокалите обратно в кошницата. После избърса ръце в кърпата и се излегна на лакти. Знаеше, че Тори усеща погледа му върху себе си, въпреки че не искаше да го срещне.

— Няма да те изям, Виктория. Аз не съм Ал Пакър. — Рийс изчака секунда, после продължи: — Попитах те нещо, но ти всъщност не отговори.

— Какво искаш да кажа, Рийс?

Тя също хвърли остатъците от храната си на кучето и прибра чинията в кошницата. Рийс легна по гръб и впери поглед в небето, като скръсти ръце върху гърдите си с измамна небрежност.

— Знам, че започнахме лошо брака си, Тори. Първата ни брачна нощ не беше такава, каквато си я представяхме. Опитах се да поправам онова, което казах и направих... не, не е точно така. Не съжалявам за онова, което направих — само за начина, по който го направих. Искях да ти покажа, че си страстна — отначало бавно — не като ти се подигравам и...

Той въздъхна, като я видя, че се скова от яд и ужас.

— И ме накара да ти се моля — промълви тя, като ненавиждаше думите. — Оттогава го правиш всяка нощ.

Той стана рязко.

— Това вече е долна лъжа! Аз те любя и ти ми отговаряш със същото. Това не е срамно за нито един от двамата ни, Тори, но ти изглежда мислиш, че е. Отричаш чувствата си, дори се опитваш да ги скриеш от мен. Защо?

Тя извърна очи и се загледа в играещата вода, прекалено ужасена, за да отговори.

— Аз ще ти кажа защо — настоя Рийс. — Страхуваш се, че може да държиш на един съвършено неподходящ за теб хулиган — човек, който не е джентълменът от девическите ти фантазии.

— Имаш право за едно. Ти не си принцът от приказките и аз не съм влюбена в теб повече отколкото в себе си — защити се тя.

Той протегна ръка, хвана я за брадичката и обърна лицето ѝ към своето.

— Значи така, а, любов? Мислиш, че не те обичам.

— Не ставай смешен — сряза го Тори и се дръпна. — Аз съм трофей за теб, награда, притежание, което трябва да бъде обсипвано с коприна и скъпоценни камъни, входният ти билет за света на баща ми.

Обзе го гняв.

— Аз вече имах входен билет за света на баща ти — парите — отговори студено той.

— С които ме купи — отговори тя, а в гърлото ѝ заседнаха сълзи на ярост.

Рийс протегна ръка към нея, сетне я отпусна и я прибра до себе си.

— Тори, може би наистина те купих... или поне се възползвах от предложението на баща ти, но не го направих, за да имам стопанка за обществени приеми. Ти не си трофей за мен — ти си ми съпруга. Господ ми е свидетел, че те обичам. Вероятно винаги съм те обичал — от първия път, когато те прегърнах в ледената вода на онази река.

Без да я докосва, той я накара да се обърне към него. Не разбираше ли какво рискува, като ѝ говори толкова откровено?

Тори започна колебливо, като все още не смееше да го погледне.

— Ако ме обичаш, както един джентълмен обича съпругата си, нямаше да искаш още... — Гласът ѝ заглъхна. — Щеше да ми разрешиш да спя в отделна стая и да уважавам самостоятелността ми, а не да прекарвам всяка нощ в ръцете ти.

Цялото ѝ тяло гореше от смущение.

— Не казваш това, защото не ти харесва — знам, че изпитваш същото удоволствие. Не можеш да скриеш физическата си реакция от мен, Тори. Защо се опитваш да го правиш? Защото съм по-долу от тебе ли? Така ли е?

Той събра смелост, за да чуе отговора ѝ, но тя не каза нищо. Вместо отговор, раменете ѝ започнаха да се тресат от безмълвни, потресаващи ридания.

Рийс незабавно протегна ръце и я взе в обятията си, притисна я към себе си, започна да ѝ шепне нежно, като чувстваше болката ѝ, озадачен от причината за нея.

— Какво има, любов? Кажи ми — нежно попита той.

— Жените... дамите не изпитват това — изхълца тя на рамото му. — Аз не би трябвало... да искам... Мама каза, че задължението на съпругата е да даде на съпруга си деца, но...

Тя почувства как тялото му се напрегна, но продължи да я гали нежно.

— Трябваше да се досетя, че Хеда Лотън е напълнила главата ти с тези глупости! Тори, любов, забрави задълженията, забрави, когато сме заедно сами, че си дама.

Той вдигна ръка, за да заглуши възраженията ѝ.

— Ти си дама и аз те уважавам заради това, но ти си и жена — красива, прелъстителна, от плът и кръв, способна да дава и получава удоволствие.

Той я усети, че трепери и собственото му тяло потръпна от желание. Погали с ръка извивките на гърдите ѝ, а сърцето му затупа ускорено. Целуна я по шията, сетне прилепи устни към мокрите ѝ от сълзи бузи и гъсти златисти мигли. Целуна клепачите ѝ, после върха на носа, сетне се придвижи неудържимо към устните. Впи своите в тях и тя изрида и потрепери, сетне ги разтвори и отговори на милувката му, като заби нокти в раменете му.

Рийс бавно я положи на одеялото и започна да разкопчава надиплената ѝ розова блуза и бръкна вътре, за да погали гърдите ѝ през прозрачната копринена долна ризка. Тя се изви към него при допира му и той разтвори блузата ѝ и започна да я сваля от раменете ѝ, като обсипваше с целувки лицето, шията и гърдите ѝ.

— Ще поговорим по-късно — рече с дрезгав глас той и започна да разкопчава полата ѝ.

— Затова ме доведе тук, нали? — прошепна тя между целувките, прекалено задъхана, за да бъде убедителна и да го обвини сериозно.

— Да кажем, защото не искам да се удавиш — измърмори загадъчно той и продължи да я съблича с поразителна сръчност и бързина. — Ще те науча да плуваш, любов.

Тори мълчеше изумена, докато Рийс махаше полата и фустата ѝ, и започна да събува обувките и чорапите си.

— И това. Тори, и това — отговори той, притисна я към одеялото и я целуна, докато тя остана без дъх.

Видимо доволен от учудването ѝ, той седна и бързо смъкна ботушите и чорапите си, после ризата и тесните вълнени панталони. Чувстваше погледа ѝ върху себе си, но когато я погледна, тя бързо извърна зачервеното си лице.

— Студено ти е. Водата е топла, но първо...

Той млъкна и разкопча долната ѝ ризка, после развърза връзките на дългите ѝ долни гащи. Нежно махна и последната част от бельото от тялото ѝ и ѝ предложи ръката си.

— Ела с мен — промълви той с пресипнал от страст глас.

Тори не беше в състояние да му се възпротиви, вдигна треперещата си ръка и се остави той да я обвие в шепата си и да я дръпне да стане. И двамата бяха чисто голи — посред бял ден, на открито. Би трябвало да е възмутена, но слънцето приятно затопляше кожата ѝ. Гърдите и гърбът на Рийс, загорели от дългите часове под

безмилостните слънчеви лъчи, контрастираха ярко на млечнобялото ѝ тяло. Притисна гърди до меките косъмчета на гърдата му, той я прегърна, сетне я вдигна на ръце и я понесе към бълбукащия вир.

— Дръж се здраво, любов.

Не беше необходимо да я предупреждава. Топлата вода я обгърна и залепи косата на гърба ѝ. Тори почувства тегленето на течението и непознато гъделичкане от топлите минерални соли върху голата си плът. Едновременно изплашена и любопитна, тя се остави Рийс да я занесе до дълбокото в средата на вира. Когато я пусна и се понесе по гръб, тя го улови здраво за врата и се изтегна във водата, като използваше тялото му за сал да я държи на повърхността.

— Чувствам се толкова странно — промълви тя и махна косата от лицето си.

Легнала върху него, Тори чувстваше всеки мускул на тялото му — потопено във водата, движещо се грациозно заедно с виещите се течения в горещия извор. Еротичното търкане на гърдите ѝ в косматата му гръд накара зърната ѝ да се втвърдят, а пенисът му се притискаше настоятелно към бедрата ѝ. Това бяха същите усещания, които изпитваше всеки път, когато легнеха заедно — само леко изменени и засилени от водата.

Устните му се извиха в усмивка, когато усети реакцията ѝ.

— Харесва ли ти, любов?

— Аз... не знам — прошепна тя.

Той замахна лениво назад и изтласка и двамата във водата, сетне ръката му се плъзна по гърба ѝ и надолу, към копринената извивка на хълбока и Тори извика изненадана. Краката ѝ инстинктивно се сковаха, а бедрата ѝ се увиха около фалоса му и го задържа за миг.

Силата на отклика ѝ го извади на повърхността. Краката му намериха дъното на вира и той стъпи, покрит до брадичката с вода, като се смееше и давеше.

— Любов, каква ужасна жена си! — рече той, като подражаваше на Майк Манион. — Да удавиш горкия си съпруг по такъв дяволски начин, да ме пазят всички светии!

Виктория още се носеше на повърхността на водата, с ръце вкопчени във врата му и започна да се кикоти, като се присъедини към неочакваното веселие.

— Светиите ли? Те нямат нищо общо с такива като теб, Рийс Дейвис. Ако оцелееш, това ще се дължи на дявола, защото той винаги се грижи за себеподобните си!

Рийс се зарадва, отметна глава назад и се засмя.

— Ах, момиче, обичам те — успя да каже задавено той и я целуна буйно по засмените устни.

Но онова, което започна като непринуден акт на привързаност, бързо се превърна в страст. След няколко минути Рийс се дръпна и прошепна:

— Ела при мене, мила.

Той притегли тялото ѝ под водата и го притисна към своето.

— Сега увий крака около кръста ми.

Тя се подчини и той започна да я гали по гърба и хълбоците.

— Целуни ме, Тори — помоли я той и продължи с опияняващите си бавни движения, като използваше цялото си тяло да я възбуди.

Тя се улови здраво за врата му, но не поднесе устните си за целувка. Той нежно я дръпна за косата, докато Тори вдигна лице и погледите им се срещнаха. Тя му се подчини с дрезгаво ридание, обви ръце около врата му, за да се притисне до тялото му, а устните им се срещнаха и сляха.

След дългата целувка с вкус на солена вода той промълви:

— Сега е много по-приятно отколкото първата ни среща във водата.

После я хвана здраво за кръста и се понесе към плитчината. Щом краката им стъпиха на дъното, той бавно я пусна, за да се закрепят на мекия мъх отдолу. Рийс се изтегна във вира, отчасти потопен във водата. Притегли я да легне до него и нежно махна косата ѝ от шията и лицето, сетне пригладя потъмнялата от водата златиста маса на гърба ѝ.

— Всичко по реда си — прошепна той, докато я целуваше с буйно и все пак необикновено нежно чувство за собственост и я притискаше към себе си, а ръцете и краката им се преплетоха в здрава прегръдка.

— Хвани ме — заповяда той и насочи ръката ѝ към пениса си, за да го погали.

После я пусна и започна да милва хълмчето от копринени къдрици, след това по-навътре, докато изтръгна стенание от устата ѝ.

Спря, а тя се извиваше мълчаливо. Отново я погали много нежно по мократа, гореща плът, и пак спря, като усети, че бедрата ѝ се тресат. Рийс легна по гръб и я вдигна върху себе си, като проникна в нея.

Водата се плискаше и пенеше около тях, докато той изви гръб към нея и ѝ показа с ръце върху бедрата как да се намести върху него. След като тя започна да следва бавния му ритъм, той притегли главата ѝ за целувка, а страстта им достигна до нови висини, примамвана от мекото, топло обещание на обгърналата ги вода. Тори усети, че цялото ѝ тяло става още по-горещо, но огънят беше съсредоточен ниско долу под корема ѝ и я изгаряше там, където се бе сляла с Рийс. Той я вдигаше и сваляше върху кадифената си издутината и извиваше гръб към нея, за да постигне най-дълбокото и невероятно проникване. Би трябвало да я боли или поне да се смути, седнала върху него по този разюздан начин, но съвсем не беше така. Тори не беше в състояние да мисли, а само да чувства и да се движи все по-бързо.

Сега, след като бе прекарала всяка нощ в ръцете на Рийс, тя знаеше каква е целта и с нетърпение се стремеше към нея. Когато последната вълна на вълшебство избухна в нея тя се надигна и почувства как ръцете му се плъзгат от талията към гърдите ѝ и ги повдигат към бляскавото слънце като някакво варварско езическо жертвоприношение. Тори се изви и извика, когато настъпи кулминационния миг, като отметна глави назад, а тежката ѝ златиста коса падна върху бедрата ѝ.

Рийс погледна златистото ѝ съвършенство и се потопи в зашеметяващия прилив на екстаз, който сякаш продължи безкрайно. Почувства, че кожата ѝ леко настръхна, когато ветрецьт близна капчиците вода и ги изсуши. Той нежно я дръпна отново във водата, да легне на мекото мъхесто дъно, с лице към него. Целуна я по носа и я прегърна покровителствено.

— Наистина те обичам, Тори — промълви той, долепил устни до шията ѝ.

И зачака отговора ѝ.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Думите заседнаха в гърлото на Виктория. Гръдният ѝ кош се сви от страх да не изтърси: „Обичам те, Рийс Дейвис, комарджия, чужденец, хулиган от предградията, собственик на най-големия публичен дом в града.“ Не можеше да признае тази срамна истина, нито да повярва на неговите думи. Той използваше тялото ѝ срещу нея по такъв развратен и неестествен начин. Имаше и други жени. В този покъртителен миг Тори знаеше, че дори и да го обича, не можеше да му има доверие. Съпругът ѝ вече имаше прекалено силна власт над нея.

Почувства, че чака отговор от нея и се изплаши да не го ядоса. Винаги когато му отвърщаше с презрение, той ѝ отмъщаваше с язвителна ирония за финансовото положение на семейството ѝ и собствените ѝ развратни реакции при допира му.

— Рийс, аз...

Дрезгавият ѝ шепот беше прекъснат от силен лудешки лай и кученцето заподскача покрай водата, като търсеше нещо в тревата.

— Змия! — изпищя Тори, без да вижда каква е, ужасена, че може да е отровна.

Кучето я хвана, започна да я хапе и да я тръшка в калния бряг на по-малкия вир, който се изливаше в една естествена скална кариера.

— Не е отровна — измърмори с отвращение Рийс.

Независимо от това, той пусна Тори и се гмурна в дълбокото с няколко бързи, уверени удара на ръцете, преплува вира и зашляпа около калния труп.

Тори изведнъж осъзна, че е гола и ѝ е студено от хладния ветреца. Излезе от вира и стигна до одеялото. Измъкна една хавлия от голямата кошница и се уви, сетне се втурна към полесражението.

Рийс коленичи и улови малката, оплескана с кал космата топка за врата, като отвори челюстите ѝ, за да пусне змията.

— Внимавай! Ами ако все пак е отровна? — извика Тори, докато стъпваше предпазливо по хлъзгавата кал край по-малкия вир.

— Безобидна е. Кучето и без това си е играло с нея, докато е свършила — отговори Рийс, хвърли мъртвото влечуго в тревата и ѝ подаде калното кученце.

Тори протегна ръце да го вземе и хавлията се свлече до бедрата ѝ. Калното пале се сгуши на гърдите ѝ и цялата я изцапа с нещо лепкаво и лигаво. Рийс не можа да сдържи смеха си.

— Щастливо куче — знае къде да отиде за наградата си. Той застана до Тори, без да обръща внимание на голотата ѝ и почеса кученцето по ушите, като гледаше как опашката му пляска още кал по гърдите ѝ. Ръцете му се плъзнаха от кучето към кожата ѝ. Проследи с върха на пръстите си калните шарки. Тори усети, че зърната ѝ се втвърдяват от допира му. Тя посегна към хавлията, която се свличаше застрашително надолу по бедрата ѝ, но палето скочи от ръцете ѝ и остави кална дيريا по корема ѝ.

— О, негоднико. Одраска ме — скара се тя на кучето, което скачаше в краката ѝ.

— И двамата имате нужда от баня — подсмихна се Рийс. — Изглежда повечето време ще измиваш калта от него. Тя явно го привлича.

Тори се покри с хавлията, сетне разбра, че усилията ѝ са безполезни.

— Дай ми го. Ще се изкъпем заедно — каза тя и изведнъж ѝ хрумна нещо. — Мъдпай — сладкиш от кал! Точно така — възкликна тя. — Ще го кръстя Мъдпай.

Тя прегърна въртящото се кученце както дете коледната си играчка.

Устните на Рийс потрепнаха в недоумение.

— Не ми приличаш на онези, които са правили сладкиши от кал като деца.

— Може и да съм искала, но не ми разрешаваха. Момчетата правят най-различни неща, които са забранени за момчетата. Сандърс плуваше в потока с приятелите си, но аз...

Тя замълча, защото осъзна, че му е казала прекалено много и той я слуша съсредоточено.

— Брат ти е имал прекалено много свобода, а ти — почти никаква, Тори.

— Ето, пак започваш да нападаш семейството ми. Не искам да говоря за тях — защити се тя.

Той сви рамене в знак на съгласие и се примири с факта, че още е рано Тори да прехвърля лоялността си към семейството си на него. Рийс промени темата на разговор и рече:

— Обещах да те науча да плуваш. Обзалагам се, че Мъдпай умее да държи мустаците си над водата. Позволяваш ли ми да науча господарката ти да плува? — Попита той кученцето с престошена сериозност. — Това означава отново да си чист.

Мъдпай излая силно, а Тори и Рийс се засмяха. Ръката ѝ случайно докосна неговата, докато чешеха кучето по ушите. Очите им се срещнаха за миг, но Тори съзнателно се извърна и каза:

— Добре. Хайде да се опитаме да поплуваме. Обещавах ли, че няма да ме удавиш? — Попита кучето тя и влезе внимателно в чистата, бълбукаща вода на големия вир.

Рийс тръгна след нея и махна хавлията от тялото ѝ. Тори още държеше кученцето, но се потопи до шията, като клекна във водата, за да се скрие от изгарящия поглед на Рийс.

— Как се плува? — Попита нервно тя.

Изведнъж палето се отскубна от нея и заплува наоколо, като лаеше силно и пръскаше вода. Тори примигна от капчиците, паднали върху очите ѝ, и се опита да подражава на махащото с лапички четириногло, но потъна като камък и се показа над повърхността, за да срещне развеселените сини очи на Рийс.

— Изисква се ритъм и малко упражнения. Нека да ти покажа.

Рийс заплува във вира с плавни удари.

Тори гледаше как водата блести по движещите се мускули на раменете и гърба. Сетне сърдито откъсна очи от физическото му обаяние и се опита да замахне с ръце като него. Опитът ѝ беше още по-неуспешен от кучешкото ѝ цапуркане. Този път заби глава във водата, а краката ѝ заритаха над повърхността.

Силни, познати ръце я измъкнаха и я задържаха над водата, докато кашляше и плюеше.

— Сигурно имам олово в костите — или мама има право. Вероятно дамите наистина не бива да плуват.

— Хайде да опитаме отново.

Рийс простря ръце над водата и ѝ каза да се отпусне върху тях.

— Сега ритай с крака, а в същото време пори водата с ръце. Усещаш ли ритъма? По-малки, по-къси удари. Леко свий ръце в шепи. Точно така.

Рийс я придумваше гальовно, показваше ѝ какво да прави и се караше, а Мъдпай лудуваше в кръгове и плискаше и двамата им с вода. Постепенно Тори започна да се изтласква във водата, като вдишваше и издишваше едновременно с движенията на ръцете и краката, а Рийс ѝ даваше наставления и поддържаше тялото ѝ. Сетне изведнъж тя установи, че се движи без неговата помощ. Наистина плуваше сама, а Рийс стоеше на няколко ярда зад нея. Тя се обърна, като се опита да подражава на начина, по който той пореше водата и да му покаже радостта си. В този миг отново потъна, но сега вече не можеше да излезе на повърхността без помощ и започна да плува под вода. Това съсредоточено размахване на ръцете и краката обаче се оказа изтощително и крайниците ѝ натежаха като олово.

Рийс я гледаше с възхищение как упорства. За градско момиче, внимателно възпитана и непривикнала с тежка работа и движение, Тори беше изумително жилава и наваксваше със силата на волята си онова, което ѝ липсваше по отношение на физическата мощ и уменията. Рийс доплува без усилия и с лекота до нея и сложи ръцете ѝ на врата си.

— Дръж се, докато те изтегля до брега. Мисля, че за днес ти стига. Както и на галеника ти.

Мъдпай седеше на брега и се печеше доволно на слънцето в малка кална локва.

— О, боже! — ядоса се Тори, докато съпругът ѝ я теглеше със силни и уверени движения към плитчината. — Ще изцапа цялата двуколка, преди да се приберем у дома.

— Ти се облечи и прибери нещата, а аз ще го измия. После ти ще го държиш, докато аз се обличам. Но се обзалагам, че ще направи някоя друга беля, преди да се върнем в „Леговището на змея.“

Тори гледаше как Рийс потапя кученцето във водата, после го изсушава с хавлията, благодарна, че съпругът ѝ е зает с нещо друго, докато тя се облича. Замисли се нервно върху любовното му обяснение — обич, която искаше и тя да изповяда. „Не мога да го обичам!“ — крещеше ужасен разумът ѝ. „Не можеш да отречеш, че е така!“ — отговаряше с болка душата ѝ. Но успя да запази спокойствие.

— Какво правиш? Защо се ровиш в мръсотията като обикновен градинар? Нали съпругът ти плаща на градинаря?

Хеда Лотън се бе облегла на забития в плодородната черна почва чадър и гледаше дъщеря си, която беше коленичила в една цветна леха зад къщата.

Тори се изправи, избърса ръце и се усмихна нервно на майка си:

— Имаме няколко градинари, но винаги ми се е искало да се занимавам с цветята. Мистър Батби — главният градинар — ми показва как да засаждам луковиците на лалетата.

Хеда стисна устни, докато слушаше обяснението на дъщеря си. Беше облечена в безукорен светлокремав всекидневен костюм и всеки кичур на главата ѝ стоеше пригладен на мястото си. По-рано Виктория беше отражение на елегантността ѝ.

— Бракът ти с този кръчмар изглежда ти влияе неблагоприятно, мила моя. Не позволявай на неговите вулгарни наклонности да те водят, моля те — добави тя с по-мека усмивка, която обаче не стигна до светлите ѝ очи. — Чух изключително тревожната новина, че вчера си яздила в калта до мястото, където са били онези ужасни мъже. Сама!

— Вие с Рийс сте единодушни по един въпрос, мамо — и той се притеснява за мен.

„Той се страхуваше да не пострадам. А ти само се опасяваш да не опетня името на фамилията Лотън.“

Хеда изсумтя презрително и завъртя острия връх на чадъра си в земята.

— Това несъмнено е единственото, по което Рийс Дейвис и аз ще бъдем на едно мнение — отговори студено тя.

Преди Тори да успее да каже нещо, един малък дрипав вързоп се затъркаля из двора и се хвърли в меката почва на лехата с лалета, като разпръска буци пясък и кал навсякъде.

Безупречната пола на Хеда беше изцапана с кал и тя замахна гневно към джафкащото кученце, за да го прогони.

— Какво е това... това същество?

— Мамо, запознай се с Мъдпай. Взех го, докато помагах на доктор Рънси в калта — каза Тори и пак коленичи, за да прегърне

малкото торнадо.

— Знаеш, че не обичам домашни животни. Мислех, че споделяш мнението ми. Погледни какво направи!

— Сигурна съм, че Беси ще изпере роклята ти, мамо — успокои я Тори.

Помисли си с неприятно чувство, че самата тя до неотдавна би реагирала по подобен начин.

— Да влезем вътре и ще накарам мисис Крейтън да ни направи чай.

Хеда повдигна сребристите си вежди, като погледна калното кученце.

— О, ще оставя Мъдпай в кухнята, за да не ходи по килимите. Защо не ме почакаш в моята приемна до солариума?

След като остави кучето на иконома, Тори се качи горе да се пооправи. Изглеждаше ужасно. Тя сви рамене, изми ръцете си, среса косата си и се преоблече в обикновена, тъмнозелена всекидневна рокля. Бузите ѝ бяха порозовели от напрежение и от слънцето. Шест, не, седем малки лунички се бяха появили на носа ѝ. Постара се да запомни, че утре трябва да си сложи шапка на главата, когато работи в градината.

Хеда държеше книга в ръце, когато Тори влезе в приемната.

— Да наля ли, мамо? — Попита тя и седна до овалната масичка с подноса.

— Откъде се появи това?

Хеда бутна тежкия том на „Упадък и падение на Римската империя“ от Гибън в лицето на дъщеря си, сетне го пусна, сякаш беше кално кученце.

— Рийс ми го даде... като подарък. Винаги съм обичала историята...

— Историята е пълна с насилие и злодеяния, които е по-добре една дама да не знае. Винаги съм ти забранявала да четеш такива неща — сгълча я Хеда и отпи от чая експериментално, сякаш да провери дали не е отровен.

Някакво дяволче бодна Тори.

— Знаеш ли, мистър Гибън пише, че заслугата за падането на Римската империя е на християнството?

Хеда едва не изтърва чашата и чинийката си.

— Нима, Виктория! Говориш като учена жена. Джентълмените не одобряват такива идеи, изповядвани от дама.

— Но аз не съм омъжена за джентълмен, както винаги си изтъквала — отговори глухо Тори.

— Е, Чарлс никога не би...

— Чарлс Евърет е нещастен страхливец. Едва не уби един изгубил съзнание мулетар, доктор Рънси и Рийс. Щеше да погуби и Майк Манион, ако съпругът ми не бе рискувал живота си, като слезе в пропастта да го спаси.

Пред очите ѝ още беше Чарлс, който захвърли лоста и изтича настрана, докато планинският склон се срути внезапно. Тори преглътна огорчението си и си пое дълбоко въздух.

Хеда следеше внимателно реакцията на дъщеря си.

— Човек би помислил, че държиш на онзи долен дребен ирландец повече, отколкото на приятеля си от детинство. Чарлс Евърет е изискан човек и не искам да чувам нищо против него.

— Тогава да сменим темата на разговора, след като намираш мнението ми за Чарлс толкова отвратително, колкото и книгите, които чета.

— Да. Предполагам, че нямаш вест от брат си?

Тори поклати тъжно глава, а Хеда каза с почти обвинителен тон:

— Той винаги ти се е доверявал от дете.

— Нещата се промениха, мамо.

— Да, определено. Чарлс, когото толкова много искаш да осъдиш, е предприел издирването му. Съвсем дискретно, нали разбираш. Баща ти научи, че Сандърс е пристигнал в Денвър седмица, след като напусна Старлайт.

— Как е разбрал?

— Когато отидохме в Денвър да пазаруваме преди сватбата, той отиде при онзи ужасен Драго, който знае всичко в града. Сандърс пристигнал, но веднага изчезнал пак. Чарлс има някакъв детектив, който се опитва да попадне на дирите му.

Тя замълча, после добави с многозначително извити вежди.

— Съпругът ти не е ли работил за мистър Драго навремето?

Тори почувства удара.

— Да, бил е крупие в „Кофа кръв“ от време на време, в продължение на пет години преди да дойде в Старлайт. Ти и татко

познавахте бившия му съдружник, когато ме сгодихте за него. Защо ме питаш сега?

— Ти си единствената, която петни Чарлс и защитава своя кръчмар, мила моя. О, чувам, че още посещавал онова порочно място всяка сутрин. Може да бъде по-дискретен.

Хеда изсумтя укорително, като гледеше реакцията на дъщеря си.

— Ходи там само защото притежава пивницата и трябва да брои печалбата от вечерта. Ако бъде дискретен, това ще означава, че използва услугите на онези жени, а той не го прави.

В мига, в който го каза, на Тори ѝ идваше да потъне в земята от срам. Говореше с чувство за собственост и дори с гордост от верността на съпруга си. Какво я накара да каже такова нещо — особено като се имаше предвид, че съвсем не беше сигурна какви са взаимоотношенията между Рийс и Джинджър?

Хеда я изгледа със съжаление и си спомни предишния им разговор, когато Тори ѝ бе казала за настоятелността на Рийс да спят в една спалня. Тори сведе поглед към чашата си с чай, смутена и нещастна.

— Ти си млада и не си наясно с живота, Виктория. С течение на времето ще разбереш много неща.

Очите на Хеда светнаха, когато стана и прокара пръсти по полираните клавиши на махагоновото пиано до прозореца.

— Тази къща наистина е великолепа — изказа мислите си на глас тя. — Моля те, посвири ми. Имах тежък ден.

Тори седна послушно на елегантното столче и започна да свири анданте от Моцарт.

Тори криеше чувствата от майка си, но Рийс се изповядваше на приятелката си. Лора Евърет го гледеше как крачи напред — назад из приемната ѝ.

— Седни някъде, преди да си изтъркал новия ми килим, Рийс — рече сухо тя и му подаде чашка питие с пълничката си малка ръка.

Той я прие с благодарност.

— Малко е рано за алкохол, но е добре дошъл. Благодаря, Лора.

Рийс отпи и седна на един изящен стол, като отпусна ръце на коленете си. После се наведе над чашата, която нервно въртеше в

ръцете си.

— Няма да намериш отговора на проблемите си там, Рийс. Говори.

Той вдигна глава със замислена усмивка:

— Не знам откъде да започна... или изобщо да започвам.

Сетне замълча и потъна в мислите си.

— Страхуваш се да не засегнеш чувствителността ми ли? — Попита шеговито Лора.

Рийс въздъхна и ѝ описа накратко първата им брачна нощ, обзавеждането на спалнята, как е реагирал и завърши с откритието си, че Тори е видяла Флавия в стаята му в Денвър.

— Нали разбираш — мисля, че е поръчала онези ужасни мебели от ревност, за да ме вбеси, но аз се опитах да поправа нещата, Лора. Извиних се за... ами за онова, което казах, и за начина, по който правих любов с нея през първата нощ.

Той усети, че лицето му се сгорещява от смущение, но Лора остана сериозна и невъзмутима, като кимаше със съчувствие.

— Тя каза, че съжالياва за стаята и я обзаведе наново. Оттогава се опитвам да бъда добър съпруг, Лора. Купих ѝ скъпоценности, дадох ѝ пълна свобода с персонала на „Леговището на змея“, изстрадах множество отегчителни събирания на чай, дори съм любезен с тъща си.

— Чак пък толкова — измърмори под нос Лора, като предизвика мрачен сподавен смях от притеснения си млад приятел. — И за награда за всичките ти усилия, Тори още отбягва физическия контакт с теб? — Попита без заобиколки Лора.

Очите на Рийс се разшириха и той едва не изпусна чашата с уиски на килима.

— Сега аз засегнах чувствителността ти — рече тя, без да се разкайва. — Тори е възпитана да се въздържа повече от обичайното за добре възпитана млада дама.

— Знам за предразсъдъците на майка ѝ — каза тихо Рийс.

— Тогава трябва да си търпелив. Не бива да приемаш... нежеланието ѝ като обида към теб, Рийс. Въпросът не е в това, че си комарджия или чужденец. На твое място бих оставила настрана дори необичайното обстоятелство, че бракът ви е уговорен. Тори би се държала много студено отначало, с който и да е мъж.

Рийс прокара пръсти през косата си и погледна мрачно Лора озадачен. Сетне въздъхна и рече:

— Опасявам се, че ти разбра погрешно онова, което се опитвам да ти обясня толкова непохватно. Тори не е студена. Тя е невероятно...

Гласът му изневери. Той изпи уискито и продължи:

— Тя откликва много добре всеки път, когато се любим. След това обаче се затваря в себе си, като че ли е виновна за онова, което изпитва с мъж, стоящ по-долу от нея — добави сърдита той.

— Тя си е виновна, Рийс, защото те обича и те желае — чувства, които майка ѝ я е научила да отхвърля. Щом си преминал преградата на девическата ѝ скромност толкова лесно, тогава това е единственият отговор. Винаги съм мислила, че с течение на времето тя ще отстъпи пред чара ти. Струва ми се, че това става много по-бързо, отколкото предполагам.

— Не разчитай на това — отговори с огорчение той. — Тя не ме обича.

— Каза ли ѝ, че я обичаш? — Попита внимателно Лора.

— Да.

Признанието се изтръгна от него, сякаш изповяда някакво голямо престъпление.

— Казах ѝ. Дадох ѝ това оръжие срещу себе си. Дамата отказа да го коментира и смени темата на разговора.

Лора долови болката в гласа му.

— Тя те обича, Рийс Дейвис. Познавам Тори откакто беше момиченце с плитки. Тя не е като майка си. Но ти трябва да я откъснеш от престилката на майка ѝ. За да ѝ помогнеш да се увери в искреността ти, може да помислиш за някакво поощрение на нейната чувствителност. — Лора се усмихна и продължи: — Ревнува те от Флавия, но Флавия е чак в Денвър. А какво мислиш, че изпитва към Джинджър, с която се виждаш всеки ден?

Рийс вдигна ръце:

— Казваш го така, сякаш аз съм... искам да кажа, сякаш ние сме... о, по дяволите, Лора, Джинджър отговаря за пивницата и публичния дом вместо мен. Отношенията ни са чисто делови — нищо повече.

— Ти си докарваш доста пари от „Лейди Виктори“, от вложеното в земя и добитък, дори от дела си в банката на Стодард. Наистина ли се

нуждаеш от „Голата истина“?

Рийс въздъхна.

— Възнамерявах да я продам още след като годежът ни беше обявен, но Джинджър не иска да я приеме дори на изплащане. А аз не искам да я продавам на друг. Тя ми е приятелка, Лора.

— Ако наистина ти е приятелка и ѝ обясниш защо се отказваш от пивницата, не мислиш ли, че може да се съгласи на сделка?

Лора се вгледа изпитателно в лицето му — сега открито и уязвимо.

Той, изглежда, се колебаеше, сетне на лицето му се изписа надежда:

— Предполагам, че ще накарам Джинджър да се съгласи, ако ѝ обясня защо трябва да продам пивницата. Наистина ли мислиш, че Тори държи на това?

— Не си ли струва да рискуваш, Рийс? Нали си комарджия — опитай.

Сандърс Лотън огледа нервно улицата. Нямаше никой, с изключение на неколцина хъркащи пияници, налягали пред пивницата. Той нахлузи шапка, за да скрие лицето си, сви се, за да се предпази от хладния есенен вятър и излезе на задната уличка в Шайен. Щеше да се крие само още няколко дни и после ще бъде в безопасност. Сигурен беше, че хората на баща му са по петите му, но той бе надхитрил Стодарт и всички останали, особено онзи нещастник Емет Хаузър и хленчещата му племенница. Прехвърлил бе повечето пари на сметка в Сан Франсиско, след като се изплъзна от хората, които го следяха в Денвър. Сетне се бе качил на влака за Шайен и не се бе показвал навън няколко месеца. Баща му и Емет сигурно предполагаха, че веднага ще отиде в Сан Франсиско или дори в Сейнт Луис. Макар да беше сигурен, че Хаузър бързо ще се откаже от преследването, Стодарт нямаше да го стори. Дори и фалирал, баща му беше упорит човек и имаше още възможности.

Сандърс си помисли за всички онези пари в банката в Сан Франсиско, които го чакаха. Тук, в Шайен, бе оставил само няколко хиляди за джобни пари, докато се измъкне от преследвачите си. След като се увереше, че в Калифорния не го чакат изненади, той щеше да

се качи на влака за Западното крайбрежие и никога повече нямаше да стъпи в Скалистите планини.

Сандърс вдигна яката на палтото си и бързо се отдалечи от прага на евтиния пансион. Отпрати се към малка, тиха пивница. Всеки би очаквал разглезен и богат младеж като него да пилее бащините си пари, но той беше хитър. Поздравя се за скривалището и одърпания си външен вид. Единствената му утеха по време на краткотрайното му отшелничество беше алкохолът. Всяка вечер отиваше в различна кръчма и се напиваше. Тази вечер беше доста студено, вятърът загатваше за сняг и той реши да направи кратката си разходка.

Сандърс зави зад ъгъла и съзря приканващата табела на една олющена стара пивница. Точно когато слезе от тротоара между двете сгради, съсредоточен към целта си, две здрави ръце го сграбчиха и го повлякоха в сгъстяващия се мрак на тясната уличка.

— Не вдигай шум, иначе ще ти счупя врата — изръмжа един познат до болка глас.

— Емет! — изграчи Сандърс, като преплиташе крака, стиснат в прегръдките на огромния мечок.

— Да. Емет, който те преследва от седмици. Разбрах, че си напуснал Денвър и пресметнах, че ще отидеш с влака до Шайен. След това те изгубих за малко.

Той млъкна и завъртя пребледнелия младеж, като го блъсна към ронещата се стена на сградата.

— Но аз и ти знаем кое е слабото ти място, нали Санди? Може и да си се отказал от жените, но все още се нуждаеш от дневната си доза пиячка. Проверих всяка пивница. Започнах от скъпите и постепенно стигнах до тук. И ето сега те хванах.

— Можем да се споразумеем, Емет. Всичките пари на баща ми...

Очите на Хаузър станаха сурови и той пак блъсна слабото момче към стената.

— Да, всичките му пари са у теб, а ние с Ела живеем като отрепки. Тя вече е прекалено напреднала, за да ходи при онзи доктор в Денвър, Санди. Мисля, че ще трябва да се ожениш за нея.

Усмивката на Хаузър беше толкова жестока, сякаш си играеше с жертвата си.

Сандърс преглътна ужасен и събра смелост. Не трябваше да губи самообладание.

— Ако се ожена за нея, кой може да гарантира, че тя ще се грижи за теб, Емет? Нека да не я забъркваме в това. Двамата можем да си разделим парите.

Ръцете на Сандърс трепереха, а езикът натежа в устата му като мокър парцал. Господи, как му се пиеше!

— Какво ще кажеш? Да влезем вътре и да поговорим, Емет.

Хаузър сви рамене с престорена добронамереност.

— Нищо няма да ми стане. Жажда ли те мъчи, Санди? Ще купя една бутилка, но не си прави никакви илюзии. Пия повече от теб. И ще уредим въпроса — иначе ще съжаляваш. Наистина ще съжаляваш.

— Ако ме убиеш, никога няма да пипнеш парите — изтърси Лотън. — Оставил съм ги на безопасно място. Мога да ги освободя от банката само с личния си подпис.

— Нима? Е, ще пийнем, пък тогава ще видим какво ще измислим.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всички гласове бяха преброени. Печатницата в „Плейн спийкър“ се мъчеше да извади колкото може повече екземпляра с новината, че Сам Бенсън е победил Чарлс Евърет в надпреварата за мястото на сенатор от Колорадо. Майк Манион радостно потриваше ръце, докато взимаше първата страница със заглавието, известяващо новината. Вечно измачканите му и изцапани с печатарско мастило дрехи изглеждаха по-зле от всякога. Цяла нощ бе стоял пред заключената врата в съдебната палата в Лейк сити, докато брояха гласовете, сетне бе яздил като обезумял до Старлайт.

Първото издание на „Плейн спийкър“ излезе преди новия републикански вестник — „Хералд ъв трут“ — почти два часа по-рано. Върджил печаташе второто издание, а Майк пиеше гъсто кафе от нацърбена гранитна чаша. Той се изкикоти между две глътки.

— Сега е много по-добре отколкото по време на процеса срещу Паркър. Господи, каква продажба. Знаех, че Сам ще бие онзи глупак Евърет, но не съм и сънувал, че победата му ще бъде толкова съкрушителна.

— Виждам, че се радваш на победата и на продажбата на вестника. На гърба на коня ли написа тази статия, за да излезе преди „Хералд“?

Рийс мина по разхвърляния под и седна на ръба на отрупаното бюро на Майк, като разкопча дебелото си вълнено палто.

— Отчасти докато яздех, а останалото — докато Върджил набираще шрифта на заглавието. Не е лоша, ако смея да се изразя така. Това е повод за празнуване! Трябва да вдигнем гала увеселение в „Голата истина.“

Той замълча, а на лицето му се появи глуповато изражение.

— Е, може да се получи малко неудобно със сватозете ти, които са толкова близки с Евърет. Мисля обаче, че Лора ще се радва от поражението на онзи републиканец.

Той замълча за миг, сетне попита между другото:

— Тори как прие новината?

Рийс вдигна рамене:

— Чарлс е последната ми грижа по отношение на Тори. Едва ли е сломена от политическия му неуспех. Но Стодард е дълбоко разстроен. Той поддържаше Евърет изцяло и сега ще му бъде неудобно да погледне в очите приятелите си от Денвър. — Той замълча за миг, после добави. — Мисля, че идеята ти за увеселение е добра. Ще накарам Джинджър да я обмисли и да определи датата. Мислиш ли, че победителят в изборите ще дойде в града, ако го помолим да ни окаже тази чест?

Майк се ухили и измери Рийс с поглед:

— Може и да поговориш с него по работа — за железницата.

— Може. Разпространи вестта и ела при мен.

Рийс намигна на Манион и се загърна с палтото, преди да излезе на леденостудения вятър навън.

Майк бързо се зае със задачата и написа бележка до новия сенатор. На следващия ден се получи отговор, че Бенсън е радост ще дойде на увеселението. Всички гласоподаватели от Старлайт бяха поканени в „Голата истина“ да отпразнуват изборната победа. Естествено, заклетите републиканци и хората от по-висшите кръгове не приеха, но всички овчари, миньори, кравари и продавачи в разстояние на няколко мили наоколо чакаха радостно и нетърпеливо да се ръкуват с любимеца си. Макар че не им разрешаваха да гласуват, момичетата на Джинджър също очакваха с нетърпение веселбата.

Докато жителите от по-нисшите обществени слоеве бяха опиянени от радост, семейство Лотън бяха в мрачно настроение.

— Разорен съм, това е — разорен! Онзи смахнат разби авторитета ми в партията в Денвър. Никога няма да мога да ги погледна в очите след начина, по който се остави на онзи прост водач на сбирщина да го победи!

Стодард пийна кафе и се пребори с подтика да хвърли изящната чаша от китайски порцелан на пода.

Хеда стана, приближи се до зачервения си съпруг и постави хладна, успокояваща ръка на рамото му.

— Чарлс не е виновен, че цялата онази кръчмарска измет има право да гласува и надделя над по-добрия кандидат. Най-лошото е, че

онзи твой ужасен зет сипва сол в раните ни в отвратителната си пивница.

Лотън се изсмя грубо и безрадостно.

— Той е мой зет, когато направи нещо неприемливо, и твой зет, когато плаща сметките за всичките онези събирания и увеселения, които организирате с Виктория.

Смразяващият поглед на Хеда се отмести от Стодард към дъщеря им, която седеше преbledняла и мълчалива в другия ъгъл на стаята.

— Опитай се да го цивилизоваш, Виктория. Той е наистина ужасен.

— Мога да опитам, мамо — отговори тя, като знаеше колко безрезултатно би било едно такова усилие, — но се съмнявам дали ще ме послуша. Всъщност минах, за да попитам дали имате вест от брат ми. Миналата седмица, когато срещнах случайно Чарлс, той спомена, че са видели Сандърс в Денвър.

Хеда седна на канапето внезапно съкрушена. Разтревожените ѝ очи се впериха в Стодард. Той се прокашля и отговори:

— Не, нищо определено. Изглежда е напуснал Денвър с всичките пари. Трябва да се справим някак с разорението, което ни причини. По-добре забрави онзи нехранимайко брат си и се опитай да предразположиш съпруга си.

Стомахът на Тори се сви:

— Ти се безпокоиш повече за парите си, отколкото за сина си!

Думите се изтръгнаха неволно от нея. Стодард преbledня и също седна, но преди да успее да отговори, Хеда се обади:

— Това е чудовищно и не е истина, Виктория!

Стодард се съвзе и добави:

— Ти най-вече трябва да почувстваш цената, която това семейство плаща заради безотговорността на Сандърс.

Тори се разрида:

— Съжалявам. Не исках да кажа това.

Тя наведе глава, без да може да погледне родителите си в очите. Стодард се бе състарил много за няколко месеца. Поражението на Чарлс беше още едно бреме върху плещите му.

— Вероятно ще успееш да убедиш съпруга си да се откаже от онова ужасно празненство — предположи Хеда успокояващо.

Тори я погледна и видя непреклонността в очите ѝ. Странно — колкото повече очите на Стодарт помръкнаха, толкова повече сили черпеше съпругата му от някакъв вътрешен източник. Тори реши да подражава още веднъж на майка си.

— Да, мамо, ще говоря с Рийс. Увеселението е ужасна идея.

— Увеселението е прекрасна идея — заяви Рийс. — Ще го направим в пивницата от уважение към теб. Господ да не дава повече демократи да прекрачат прага на „Леговището на змея“ — дори и да са сенатори.

— Идеята е на Майк, нали?

Тори стоеше в средата на солариума, крехка като дивите цветя, разцъфнали като предизвикателство към студения планински климат.

— Майк я предложи, но аз го подкрепих. Искам да говоря с новия сенатор за железницата. Бъди разумна, Тори. Това е делова работа. Или се безпокоиш за наранената чувствителност на горкия Чарлс? Видях ви погълнати в сериозен разговор онзи ден.

Рийс моментално се изчерви, когато произнесе това ревниво обвинение. По дяволите, докога ще продължава да показва пред нея уязвимостта си?

Тори се ядоса. Задушаваше се, хваната като в капан между неразумните настоявания на родителите си и тези на съпруга си.

— За твое сведение, разпитвах Чарлс за Сандърс. Той се опитва да помогне на баща ми да намерят брат ми.

— Забрави онзи слабак. Сандърс вероятно е на Изток и пилее откраднатите от всички вложители в банката на баща си пари.

Очите на Тори се напълниха със сълзи, но тя ги прогони сърдито, като се опитваше да запази самообладанието, което Хеда изглежда винаги имаше в запас.

— Ти не се интересуваш нито от мен, нито от семейството ми — само от гадното си богатство!

— Гадното ми богатство осигури този скромнен подслон.

Той махна саркастично с ръка към солариума и изисканата приемна зад него.

— Всяка чаша — всичко, което притежаваш, идва от спечеленото с много усилия, Тори. Съжалявам само, че имам такъв жалък произход, с който опетних скъпоценното име Лотън!

С тези думи Рийс излезе от стаята.

Тори го гледаше как крачи с дългите си крака, докато се изгуби от погледа ѝ. Ненавиждаше го. Обичаше го — не, тя бързо отхвърли тази непоносима мисъл. Но алтернативата беше не по-малко ужасна. Щом не го обичаше, тя му се наслаждаваше похотливо така блудно като всяка кръчмарска проститутка. Въпреки доводите, тя знаеше с горчива убеденост, че още тази вечер ще се размекне в обятията му в голямото им топло легло.

— Колко е нахален онзи надут глупак! Изборна измама! Да се гласува рано и често може и да има резултат в Денвър, но не и в Югозападно Колорадо. Бенсън спечели мястото си честно и почтено.

Майк кипеше от гняв и крачеше из стаята, докато четеше язвителното обвинение, публикувано на първа страница в „Хералд“, според което демократите платили на пияни кравари и златотърсачи да използват измислени имена и да пуснат стотици фалшиви бюлетини.

— Напиши опровержение. Лесно можеш да провериш изборните резултати и списъците на гласоподавателите.

Рийс сви рамене, докато пиеше бира в пивницата. Майк бе нахлул, като размахваше „Хералд“ мигове, след като Рийс обмисляше безрезултатно сърдитите молби на Тори и ревнивите си обвинения.

— Да, мога да го направя.

Той изведнъж изщрака с пръсти.

— Когато въпросът потъне веднъж завинаги в забрава, наред с политическите амбиции на Чарлс, ще можем да празнуваме истински.

Той започна да съставя списък с имена.

— Чарлс Евърет, Уилъби Джонсън, Стодард Лотън, Даниел Ръмсфелд, Бенджамин Гейтс — всички местни и областни величия от републиканската партия, стожери на обществото.

— Какво по-точно си замислил с хитрия си ирландски мозък? — Попита Рийс, след като прочете списъка.

Манион прошепна нещо в ухото му, като огледа пивницата, за да се увери, че никой друг няма да чуе малката му „изненада.“

Рийс прихна да се смее и плесна по бедрата си.

— Точно това ми трябваше, за да се разсея — е, няма значение — точно от това се нуждая. Дори ще подаря магаретата.

Въпреки че беше едва четири часа следобед, празненството в чест на сенатора Бенсън в „Голата истина“ беше в разгара си. Дните бяха станали кратки с безмилостното настъпване на зимата и всички искаха да участват в нощното увеселение, макар че почитаемият гост щеше да пристигне чак след час.

На вратите на всички бръснарници, ресторанти, железарски и хранителни магазини висеше надпис: „Затворено.“ Всички празнуваха изборната победа на новия сенатор. Хората се изливаха на тълпи, въпреки вилнеещия студ, но съдбата ощастливи веселието с ярка слънчева светлина. Хора, увити във вълнени палта, се влачеха по улиците, а конярите, прегърбени срещу вятъра в колите си, налагаха конете и мулетата с камшици. Пищно облечени дами от занаята, чиито ярки, пъстри тоалети бяха скрити под зимните палта и ботуши, се сляха с празнуващите, като търсеха клиенти по пълния с хора тротоар. Всички от „Мейн стрийт“ отиваха там, където се лееше уиски и свиреше музика — дори доста голям брой от републиканците. В дивата пустош на Колорадо политическите страсти постепенно се успокояваха.

Майк и Рийс чакаха на отворената врата на „Голата истина.“

— Изпрати ли покани на почитаемия кмет и на Чарлс? — Попита Майк с игриво пламъче в кафявите очи.

Рийс се ухили и отговори:

— Новият ми секретар беше изумен, когато го накарах да напише покани до всички знатни граждани в Старлайт — всяка, подписана от другия.

Той погледна към отсрещната страна на улицата.

— Ето го кметът.

— Търси Чарлс. Аха, ето го. Завива зад ъгъла с екипажа си. Дано онези глупави мулетари не са толкова пияни, че да не разберат колко е часът — добави угрижено той.

Сякаш в отговор на забележката му, откъм долния край на улицата отекна тътен, който постепенно се извиси над силния шум от веселието.

— Бягат панически! Това е стадо проклети мулета — изрева един як копач.

Проститутките се разпищяха от изненада и побързаха да се приберат в публичните домове. Конярите бързо спряха екипажите от

двете страни на широката, кална улица. Говедари, златотърсачи и градски жители скочиха върху дъсчения тротоар, когато десетки мулета се втурнаха в суматохата. Като орда фурии те ритяха с острите си копита, показваха жълтите си зъби и ревяха срещу тълпата, която спираше стремителния им бяг по „Мейн стрийт.“

Много скоро подсвирквания и смях заглушиха магарешката серенада.

— Гледай тези магарета!

— Много на място, ако питаш мен.

— Негодникът Евърет е наивник с голяма уста.

— Най-грозното е за Джонсън. Пък и онова за кривокраката тапа, стария сенатор Гейтс!

Рийс и Майк стояха с безизразни лица на тротоара, заобиколени от дюдюкащи, превиващи се от смях мъже и жени, които четяха имената, написани с яркочервена боя върху избръснатите задници на мулетата. Чарлс и всичките му политически поддръжници имаха прозвища.

Група мъже бяха заобиколили екипажа на Евърет и се кикотеха, докато четяха надписите за краен ужас на претърпелия поражение кандидат. Кметът Джонсън впиваше кръвнишки взор във всеки, който го погледнеше, проправяше си път към една задна уличка и изчезна. Тук-там неколцина заклетни поддръжници на осмените знатни граждани крещяха възмутено срещу тази вулгарност, но тълпата заглуши протеста им.

Рийс видя как Чарлс посочи обвинително с пръст към него и Манион. Сетне нещастният адвокат обърна екипажа си и избяга от веселието.

— Знае, че ние сме го организирали — ухили се Рийс.

— Предварително направено заключение, що се отнася до мен. А що се отнася до теб — предполагам, че изпитваш известна вина — рече весело Майк, после стана сериозен. — Какво ли мисли Тори, задето направихме за смях Евърет и поддръжниците му?

— Ние не сме ги направили за смях. Те сами свършиха тази работа. Статията ти от вчера разпръсна веднъж завинаги смешните обвинения на Чарлс за измама в изборните резултати.

Той замълча и се замисли как ще реагира съпругата му.

— Мисля, че трябва да се прибера вкъщи, за да видя дали чувството за хумор на Тори е толкова добро, колкото се надявах.

— А, почетният гост идва.

Майк потупа Рийс по гърба и го бутна да се слее с тълпата посрещачи на спечелилия изборите сенатор Бенсън.

Рийс поговори със Сам в личния си кабинет в „Голата истина“, сетне постана при празнуващите долу и се приготви да се прибира у дома. Часът беше почти единадесет и Тори несъмнено бе чула за лудориите с магаретата.

Поне разговорът с новия сенатор бе протекъл гладко, успокои се той, когато дръпна юздите на Блекджек пред „Леговището на змея.“ Подаде поводите на чакащия коняр и започна да се изкачва по широките каменни стъпала. В предверието беше тихо. Рийс свали шапката и палтото си и ги даде на иконома Фулър.

— Мисис Дейвис си легна, сър — рече сковано посивяващият дребен човек.

Тори бе наела Фулър по препоръка на Хеда. Според Рийс той вървеше сякаш беше глътнал бастун и характерът му беше същият. Той кимна на иконома и започна да се качва по виещите се стълби към спалнята.

Тори съвсем не си беше легнала. По-скоро се беше оттеглила. Не знаеше как да погледне съпруга си в очите, защо то беше убедена, че той е главният виновник за днешната гавра. Къпала се бе дълго и бавно, за да успокои нервите си и сега седеше пред тоалетката и разресваше косата си. Мина ѝ през ума да се престори на заспала, когато Рийс пристигне, но после реши, че ще е безполезно. Винаги се предаваше само като я докоснеше, и я накараше да се задъха и да загуби самообладание. Естествено, това пиянско увеселение щеше да продължи часове. Вероятно Рийс ще заспи моментално на голямото им легло или изобщо няма да се прибере вкъщи. Може да остане в „Голата истина“ при Джинджър Вогъл. Странно защо, но тази мисъл я безпокоеше много повече от хъркането му до сутринта. Четката за коса увисна във въздуха за миг, после бавно поднови движенията си, докато Тори размишляваше.

Рийс застана на прага, като мълчаливо наблюдаваше тоалета ѝ преди лягане. Сърцето му се сви, като си помисли колко много я обича. „Ти си глупак, Дейвис“ — помисли си той, но каза тихо на глас:

— Не очаквах, че още ще си будна, любов.

Тори едва не изпусна четката, като чу познатия глас.

— Не можах да заспя — отговори сдържано тя.

— Предполагам, че си чула за празненството в града? — Попита Рийс и започна да се съблича с много по-голямо безразличие, отколкото изпитваше.

— Изумена съм, че си тръгнал толкова рано — отговори тя, след като най-сетне събра смелост да се обърне и да го погледне.

Той беше свалил ботушите си, навил ръкавите на ризата си и разкопчаваше копчетата — интимност, която знаеше, че ще я смути.

— Говорих със сенатора. Нямаше причина да стоя с пияниците. Предпочетох да се прибера вкъщи — каза весело той и зашляпа бос към шкафа до камината.

Бръкна вътре, извади бутилка старо, отлежало бренди и сипа в една чашка.

Тори гледаше как играят мускулите по широкия му гръб, докато коленичеше до шкафа. Ненавиждаше начина, по който я караше да се чувства и ядосано извърна поглед встрани.

— Лора идва тази вечер — рече тя. — Много е харесала шегичката на Майк.

— Така ли? Изобщо не се учудвам — отговори уклончиво Рийс, стана и отпи от брендито.

— Стига си го увъртал, Рийс. Двамата с него го измислихте, нали? Винаги си ревнувал от Чарлс и си презирал баща ми — точно него от всички знатни хора в града.

Рийс я изгледа изпитателно:

— Какво точно ти каза Лора?

— Описа красноречиво веселбата — дори червената боя по техните... ами, задни части. — Тя потръпна.

— А сега кой го увърта, Тори? Задниците им бяха обръснати и майсторски украсени.

— Ти ли го направи? — Попита укорително тя.

Рийс се ухили без ни най-малко чувство за вина. „Какво пък, по дяволите?“

— Майк го написа. Аз само осигурих мулетата.

— А списъкът с имената?

Тя започна да потропва нервно с крак, щом Рийс се приближи до нея.

— Не. Боя се, че пак беше работа на онзи дявол, ирландеца. Сенаторът Гейтс и кметът Джонсън трудно ще го преживеят.

— Както и баща ми и много други хора в града — рече сериозно Тори, сетне не се сдържа и попита. — Ти ли изпрати поканите на Чарлс и кмета?

— Виновен съм. — Той вдигна ръце, все едно се предаваше. — Трябваше да дойдеш, Тори. Старият Джонсън беше по-обезумял и от одран пор, а Чарлс не можеше да измъкне екипажа си от доброжелатели. Не биваше да отправя онези яростни обвинения в „Хералд“ за измама в изборните резултати — обясни Рийс.

— Не, не биваше.

Тори се опитваше да се пребори със заразителното веселие, излъчващо се от Рийс. Описанието на Лора за това скандално събитие беше още живо в паметта ѝ. Сякаш виждаше как Чарлс се опитва да овладее впряга си сред тълпата освиркващи го, крещящи миньори.

— Чарлс може би заслужава това, но не всички, особено баща ми.

— Какво ще кажеш, ако поканим родителите ти на вечеря в хотел „Джорджтаун“ в петък вечерта — да се сдобрим? Имам едно предложение за Стодард относно железницата. Мисля, че ще остане доволен, ако бъде включен в сделката.

Той протегна ръка с дланта нагоре.

— Примирие?

— Примирие — отговори Тори, сетне се изкикоти преди Рийс да остави чашата и да я вземе в обятията си.

Тори гледаше през прозореца на спалнята. Навън падаше сняг като лъскава дантела и засипваше стъклата.

— Ще се доберем ли до града? — обърна се тя към Рийс, който се появи изневиделица зад гърба ѝ, а образът му се отрази в стъклото.

Той се вгледа в мрака, като размишляваше, сетне я погледна разтревожено.

— Мисля, че времето ще се задържи. Това е само лек валеж. Знаем колко много искаш да играеш ролята на миротворец между мен и

родителите си.

Той я целуна с обич по врата.

Тори се обърна и се отдръпна от него, защото още изпитваше неудобство от начина, по който ѝ въздействаше физическото му присъствие.

— Повече, отколкото искам да съм посредник. Някои от онези мулета още тичат свободно из предградията на града.

— Надявам се, че не и онова с името на баща ти. Първото, което направих вчера сутринта, беше да изпратя човек да го намери.

Тори остана непреклонна.

— Татко едва не получил удар, когато Чарлс отишъл вбесен при мама вечерта. Страхувам се, че е разказал историята в доста украсен вид и е обвинил повече теб, отколкото Майк Манион.

— А скъпата ти майка е произнесла една от обвинителните си речи, докато не съм бил у дома. Боядиса ли в черно Нейно височество вратата ни или те призова в съда?

Рийс видя, че Тори се вцепени от гняв, както правеше винаги, щом нападнеше семейството ѝ.

— Съжалявам, любов. Обещавам да бъда очарователен и покорен довечера.

— В чара ти съм сигурна, Рийс, но мисля, че никой няма да прояви снизхождение към теб — отговори Тори.

Изражението на лицето му беше непроницаемо и закачливият смях изчезна от очите му.

— Не залагай на това, Тори.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Разтърсването от чистата наслада беше нещо, което Тори никога не си бе представяла. Той правеше огнени, изгарящи чудеса с устните си. Тя лежеше неподвижна и усещаше, че напуска границите на времето и пространството, като се превръща в безропотно същество, чиито първични животински инстинкти контролират всяка частица от тялото ѝ.

Рийс усещаше неподвижното ѝ тяло, докато вкушваше от сладостта ѝ. За миг съжали, че е направил това. Дали Тори не застина от вцепенение? В този миг тя изстена от неподправено удоволствие. Краката ѝ останаха широко разтворени. Рийс продължи бавно и нежно. Сякаш за награда за постоянството му, пръстите ѝ се вплетоха в косата му, впиха се в главата му и го придърпаха по-близо, като го караха да проникне по-навътре.

С всеки друг Тори се държеше като дама. Но единствено с него, в моменти като този, тя се учеше да бъде жена. Кръвта му започна да бушува победоносно, когато усети, че тя извива бедра. Главата ѝ се мяташе встрани и тя изстена, когато получи оргазъм. Рийс долови вкуса на медената ѝ сладост, усети конвулсивните вълни на удоволствие и това го зарадва. Макар и подут и агонизиращ от незадоволено желание, той вдигна глава и впери поглед в задоволеното ѝ тяло, като гледаше как танцът на огъня се отразява по сатенената ѝ кожа, сега блеснала от капчици пот. Златиста. Тя беше неговата златиста, съвършена мечта. Неговата любов. Неговият живот.

Опиянението от екстаза започна да избледнява и Тори бавно отвори очи, като срещна погледа на Рийс. Беше вцепенена от това необикновено, ново преживяване, толкова порочно и чудно различно от онова, което бяха изпитвали заедно. „Покварена съм.“ Мимолетната мисъл изчезна, когато Рийс легна върху нея. Топлината на тялото му я изгаряше, а докосването на меките косъмчета на гърдите му до влажната ѝ, мека като коприна кожа, предизвикваха прилив от

усещания, не така непознат като предишния, но несъмнено също така приятен.

— Прегърни ме, Виктори — прошепна той, като целуваше шията ѝ, вплиташе пръсти в косата ѝ, увиваше я около юмруците си и вдишваше уханието ѝ на теменуги.

Тя уви ръце около него и издаде познатото тихо стенание, когато той проникна в очакващата го топлина. Усети го, че потрепери и застива за миг, дълбоко навлязъл в нея. Увитите ѝ около бедрата му крака го караха да продължава.

Рийс се съпротивляваше с лудешкото си желание да се излее в нея. Почувства, че страстта отново се надига в нея. Започна да се движи бавно и внимателно. Тори улови ритъма му и притегли главата му към своята за страстна, жадна целувка.

Усети собствения си вкус, когато сля устни с неговите. Отчаяното ѝ желание беше равно на неговото. Тя се изпъваше, извиваше, караше го да не спира, да действа по-силно и по-бързо. Пенисът му се изду и се плъзна вътре за последен път и тя го усети как се сковава от прилива на удоволствие, като същевременно я накара да се присъедини към него. Двамата се носеха във вихъра на взривените си усещания и не чувстваха нищо друго, освен невероятната близост, която изпитваха.

Рийс се отпусна върху нея и тя се вкопчи в него. Когато той нормализира дишането си и се претърколи да се сгуши до нея, тя вече спеше. Натезжал от пълна насита, той бавно затвори очи и се понесе в топлиите обятия на съня, като шепнеше: „Виктори.“

Радостен лай събуди Тори. Мъдпай препускаше по пода на голямата спалня и окъпа лицето ѝ с влажния си език. Кученцето се заигра край главата ѝ, като продължаваше да джафка. Тори седна, сетне моментално се отпусна назад и удари главата си в пода. Главата ѝ! Струваше ѝ се, че се е уголемила около десет пъти, за да понесе болката в нея. Тори запуши ушите си с ръце, за да не чува лая на Мъдпай и за да не се пръсне крехкия ѝ череп. Рошавото пале подскачаше около нея и тя го изпъди.

— Махай се оттук! Ох, лошо ми е. Смили се над мен! Рийс стоеше на вратата и се възхищаваше на разрошената си, гола съпруга. Дори и препила, тя пак беше прекрасна! Мъдпай дърпаше юргана, който бе метнал върху нея в малките часове на утрото. Кученцето беше

захапало единия му край с острите си малки зъби и го смъкваше от нея, като разкриваше възхитителните ѝ гърди.

Тори потрепери, когато студеният вятър стигна до затопленото от съня ѝ тяло, придърпа юргана около себе си и огледа с нарастващ ужас стаята. Навсякъде край нея бяха пръснати ботушите на Рийс, обувките ѝ, фустата, брокатената рокля, копринената му риза и панталона. Дрехите бяха разхвърляни навсякъде — на купчини по пода, върху столовете и на рамката на леглото, а тя лежеше гола до камината, стиснала юргана, с чувството, че е била ударена по главата.

— Това може да облекчи главоболието ти, любов — каза Рийс, като се приближи до свитата ѝ фигурка — толкова малка и самотна.

В този миг тя съзря разбиращата му усмивка. Изведнъж си спомни всичко от снощната вакханалия. Бузите ѝ поруменяха. Тя затвори очи, после ги отвори широко с ужас и справедлив гняв.

— Ти направи това — обвини го тя с дрезгав глас и се закашля.

Мъдпай не се отказваше от атаката с юргана. Каква чудесна нова игра! Тори се обърна към кучето, тъй като не можеше да понася самодоволната усмивка на Рийс. Той седна до нея и сложи поднос с кафе и топли кифли на килима. Тя взе подскачащото пале и го прегърна силно, само за да го накара да престане да лае и да дразни болната ѝ глава.

Рийс взе големия порцеланов кафеник, наля кафе в изящна чаша и ѝ я предложи толкова спокойно, сякаш се намираше в ресторанта на хотел „Джорджтаун.“

— Изпий това и ще се почувстваш по-добре.

— Никога няма да се почувствам по-добре — измърмори Тори с лице, заровено в гъстата козина на Мъдпай. — Стой мирен, крастав пес такъв или ще те одера и ще те направя на ръкавици! Ох.

Болеше я, като говореше. Езикът ѝ беше покрит с нещо сухо и зловонно, като че ли беше дъвкала кучешка козина. Мъдпай ѝ причиняваше още по-силни болки в стомаха, като ровеше и се извиваше в опитите си да я целуне отново за добро утро.

Рийс остави чашата, взе гърчещата се космата топка от ръцете ѝ и пак ѝ предложи кафе.

— Аз ще държа кучето, докато се оправяш.

Тори взе чашата, без да смее да го погледне в очите. Господи! Тя подуха димящата течност и после бавно пресуши чашата на малки

гльтки. Посегна към кафеника да си налее още и юрганът се смъкна до кръста ѝ. Тори прехапа смутена устни, а Рийс се ухили, докато я гледаше как се мъчи да покрие гърдите си с юргана.

— Не ми се смей — прошепна разярена тя, като се ненавиждаше, задето се изчерви. — Това... всичко това... — Тя махна с ръка към бъркотията в стаята беше по твоя вина.

— Не се смей за снощи, любов. Беше чудесно... поне това, което стана тук.

Той огледа с умиление разхвърляните дрехи.

— Съжалявам, че заседнахме във виелицата. Изложих те на опасност заради погрешната си преценка. Това беше ужасна грешка.

— Всичко беше ужасна грешка — промълви Тори, като си спомни за разпуснатия начин, по който го бе разсъблякла.

А по-лошото, много по-лошото беше онова, което после направи с нея точно тук, на пода. Тя му бе позволила да го направи — не, дори го бе дърпала по-близо, като го подтикна да извърши... нещо неестествено! Тори затвори очи, за да спре горещите, парещи сълзи. Обзе я срам.

Рийс взе кучето и бързо го подмами с една кифла, за да излезе в коридора. После затвори вратата и се върна при дребната фигурка, сгъшена на килима. Коленичи до нея и я взе в обятията си. Тя се опита да стане, увита в юргана. Помъчи се да го отблъсне, но той беше много по-силен, и тя коленичи, кълмнала в прегръдките му.

— Онова, което направихме — което аз направих снощи не беше ужасно, Тори. Правих любов с теб и ти доставих удоволствие. Така трябва да постъпват съпрузите със съпругите си.

— Предполагам, че... като го направи, ти също изпита удоволствие? — Попита задавено тя.

— Да. Голямо — отговори тихо той и я усети, че се скова.

— На теб ти доставя удоволствие да ме унижаваш, да си играеш с мен, като че ли съм някаква проститутка от пивницата!

— Това не е вярно, Тори. Самозалъгваш се. Поотпусна се от брeндитo, но всичко, което правихме, ти хареса толкова, колкото и на мен.

— Ако не ме беше напил, аз никога нямаше... Никога нямаше да ти позволя...

Тя изрида, после се прокле за тази си проява на слабост.

— Аз не съм твоята проститутка. Няма да позволя да се държиш с мен като с Джинджър Вогъл.

Той вдигна рязко брадичката ѝ нагоре, за да види блестящите ѝ от сълзи очи.

— Ти наистина си много наивна, Тори, ако мислиш, че един мъж прави такива неща с проститутка.

Тя поклати глава и сърдито запуши уши с ръце.

— Не ме интересува! Не искам да знам нищо за теб и твоите жени!

Рийс въздъхна. Може би не трябваше да прави любов с нея по този начин толкова скоро. Но, по дяволите, тя му беше съпруга!

— Ти си моя съпруга, Виктори — единствената ми жена.

Тори започна да хълца и да подсмърча, като се ненавиждаше за недостойното си бръщолевене.

— Твоята съпруга — наистина. Твоята „съдружничка“ ме унижи публично снощи пред родителите ми!

Само да престанеше това ужасно пулсиране на главата ѝ, щеше да бъде в състояние да мисли, преди да изтърси онова, което не искаше да казва.

— Значи пак стигнахме до Джинджър, така ли? Ти ревнуваш, Тори, независимо дали го признаваш или не. Джинджър беше в „Джорджтаун“ с друг мъж. Взаимоотношенията ми с нея са само делови.

— А ние всички знаем с какво се занимава тя, нали? — Попита студено Тори. — Главата ми се пръска, цялото тяло ме боли и отчаяно се нуждая от баня. Ще бъдеш ли така добър да отложим този разговор? В момента всички преимущества са на твоя страна.

Тя го блъсна и този път той я пусна.

Остави я да се увие с юргана и с остатъците от наранената си гордост. Видя я как стана и отиде до гардероба да вземе халата си.

— Ще кажа на прислужницата да напълни ваната с гореща вода, преди да тръгна към града — каза сухо той.

Тръгна към вратата, стъпи по купчината фусти и побутна една с ботуша си. Не можа да се сдържи и добави:

— Докато я чакаш, може би ще поискаш да прибереш разобличаващите доказателства.

Тори затаи дъх от смущение. Същата мисъл бе минала и през нейната глава.

Рийс гледаше как Руфъс разчиства пътека в пухкавия бял сняг, като загребваше с голямата лопата толкова леко, сякаш бършеше прах. Утрото беше ослепително ясно. Вятърът бе утихнал и въздухът беше свеж и сух. Той изчака търпеливо до вратата на конюшната, докато Лий оседла Блекджек и доведе едрия жребец при него.

— Пътят е затрупан със сняг. Сигурен ли сте, че ще се справите, мистър Дейвис? — Попита загрижено момчето.

Рийс кимна замислено.

— Блекджек ще мине. Ще се върна, преди да се стъмни. Внимавай ти да не затънеш в някоя пряспа — предупреди той кръглоликия японец и яхна коня.

Черният жребец беше свикнал с дебелия сняг и тръгна през него с лекота, която позволи на господаря му да размишлява върху проблемите си.

— Избързах с Тори снощи. Постъпих ужасно глупаво, особено след ненадейната среща с Джинджър в ресторанта — измърмори той на себе си и на коня.

Мина покрай дълбоката пряспа, в която бе заседнала двуколката, и се прокле за глупостта. Хората му трябваше да я изровят. На двамата с Тори им бе провървяло, че снеговалежът беше спрял, иначе можеше да умрат от замръзване само на половин миля от дома. Той мина покрай един завой, където стърчеше остра скала, а конят изпръхтя и се изплаши.

— Спокойно, момче, спокойно.

Рийс се наведе да успокои животното точно когато един куршум изсвистя на няколко инча от главата му. Скритият в храстите човек стреля отново и Рийс се претърколи от коня и падна в снега покрай пътя. Беше извадил пушката изпод седлото и я стискаше здраво, докато избегна още няколко куршума. Започна да пълзи в снега и се скри зад една скала. Приклепна със заредена пушка и впери поглед в планинския хребет, откъдето бяха дошли изстрелите.

Щастието беше на негова страна, защото яркото утринно слънце беше зад гърба му. Нападателят му трябваше да присвива очи с лице

към ослепителната белота на снега около Рийс. Появеше ли се, Рийс щеше да го види ясно, но убиецът вероятно слизаше по склона, за да избяга.

Рийс изчака малко и чу шум от търкалящи се камъчета. Преследваният се превърна в преследвач, когато Рийс скочи и започна да тича през дебелия снежна покривка. Отправи се към издадената скала и започна да се катери по нея, докато противникът му слизаше от другата страна.

Рики Барлоу чу смъртоносното зареждане на насочената към него пушка. Почти беше стигнал до коня си, когато се хлъзна в търкалящите се камъчета и падна. Дейвис щеше да го убие! Той се обърна и изстреля още няколко куршума по посока на неясния силует на върха на хълма. Слънцето го заслепи и той не улучи.

Рийс коленичи и бързо се прицели. Куршумът повали мошеника картоиграч в снега в подножието на хребета. Конят му рипна от силния изстрел, но се спря на няколко фута. Всичко бе утихнало, когато Рийс слезе долу да види тялото на Барлоу.

— Проклет глупак. Каква цена заплати само заради отмъщението, че те хванах да криеш карти — измърмори той и си помисли, че дължи на Блекджек допълнителна порция овес, задето му спаси живота.

Ако жребецът не го беше прикрил, Рийс щеше да лежи мъртъв в снега.

— На кого ли му е минало през ума, че Барлоу е толкова добър стрелец? — запита се риторично Рийс.

Вълнението от срещата със смъртта започна да преминава и той усети, че му се пие нещо.

— Е, поне съм се отправил точно за там.

Макар че още беше рано за една съдържателка на публичен дом да е станала, Джинджър Вогъл вече слизаше по стълбите на „Голата истина.“ Косата ѝ беше сресана. Беше облечена с кафява кадифена рокля с богата бяла дантела на ръкавите и врата. На всяка друга жена, лишена от нейния сластолюбив вид, роклята би стояла почти скромно. Цветът ѝ подчертаваше огненочервените ѝ къдрици, но овалното деколте беше дълбоко изрязано и разкриваше млечнобелите ѝ гърди.

Тя прокара пръсти по прическата си, а Бен — кръчмарят се засмя и каза:

— Той ще си помисли, че изглеждаш страхотно, мис Джинджър. Светлозелените ѝ очи стрелнаха заплашително Бен и го накараха да млъкне.

— Става дума само за бизнес.

В стаята се чу сподавен смях, но никой не посмя да срещне стоманения ѝ поглед. Рийс стоеше на прага и изтръскваше снега от палтото си. Той бе чул забележката на Бен и реакцията след нея. Джинджър го погледна в очите, докато той премяташе без никакви усилия тежкото си палто на един стол. Рийс махна широкополата си шапка от главата и кимна на неколцина от посетителите, докато вървеше нехайно към Джинджър, застанала по средата на стълбището.

— Изпрати кафе и кажи на Кели да внимава да не изкипи — нареди Рийс на Бен, докато минаваше покрай него.

Джинджър се обърна и отново се заизкачва по стълбите, а Рийс тръгна след нея. Един глас от първата маса каза:

— Не говорете по работа толкова дълго.

Неколцина мъже се изкикотиха над бирите си.

Рийс замръзна на място с една ръка върху тежката орехова колона, сетне се обърна и отправи сдържана, хладна усмивка към човека на масата.

— Искаш да ми кажеш нещо ли, Аса?

Снажният златотърсач видя как комарджията отметна скъпото си, шито по поръчка сако от кобура на бедрото. Сега вече усмивката на Дейвис беше блажена.

— Тази сутрин вече ми се наложи да застрелям един. Не ми се иска да застрелям втори — не преди поне да съм закусил.

— Нищо нямам да ти казвам, Рийс — честно. Само грешка.

— Не я допускаяй отново.

Дейвис се обърна и пое нагоре по стълбите след Джинджър. Последва я в кабинета, който се намираше пред апартамента, където живееше по-рано.

Очите на Джинджър бяха пълни с безпокойство:

— Наистина ли си застрелял някого?

— Предполагам, че на Рики Барлоу му беше писнало, защото изгуби хубавата си работа при Емет Хаузър. Причака ме в засада и се наложи да го убия. Забрави Барлоу. Съдия-изпълнителят ще се справи с тази бъркотия. Трябва да поговорим за друго.

Рийс затвори вратата и хвърли шапката си върху голямото кожено канапе.

— Сама разбираш, че не можем да продължаваме по този начин със заведението.

Джинджър сви безпомощно рамене.

— Не обръщай внимание на Аса Брайтън, Рийс. Пиян е като свиня.

— Тогава да го застрелям и да го избавя от страданията му? — Попита мрачно той.

— Той не искаше да каже нищо. Както и Бен. Напоследък си станал ужасно докачлив. Какво става... или не става с теб и съпругата ти?

— Не забърквай Виктория в това — рече студено Рийс. — Не мога да идвам тук всяка сутрин, нито през ден, нито когато и да е, за да взимам касовите бележки, защото половината град се занимава с въпроса какво правим тук сами.

— Ако не беше тя, изобщо нямаше да ти пука! Всичко, което правиш, е заради нея. Тя е в дъното на всичко, но аз нямам право да произнеса дори името ѝ, защото съм кръчмарска отрепка, а тя е дама.

— Искаш да кажеш, че и аз съм кръчмарска отрепка, а не като нея — каза уморено Рийс и потърка очи с върха на пръстите си.

— Това не е вярно и ти го знаеш. Взе си съпруга от богатото и влиятелно семейство Лотън. Видях сноци нафуканите ти тъст и тъща, които се държаха така, сякаш бях отрова.

Джинджър изглеждаше обидена и обърквана за миг, сетне впери предизвикателен поглед в Рийс.

— Нямам дори правото да вечерям с Лон, защото ми омръзна отвратителната храна на Кели.

Рийс се усмихна виновно и отиде в средата на големия кабинет, където стоеше Джинджър, обвила ръце около себе си като дете, което очаква наказание за някакво провинение. Рийс улови хладната ѝ ръка и я дръпна да седне до него на канапето.

— Джинджър, не искам да те обиждам... поне не повече отколкото досега, но се налага да прекратя деловото ни сътрудничество. Ти заслужаваш да станеш собственичка на пивницата и на публичния дом. Банката ще определи условията, при които за

няколко години ще изплатиш заема. След това всичко ще бъде само твое. Няма да е милостиня.

— А ти повече няма да се занимаваш с пивницата?

Усмивката ѝ помръкна.

— Да, никога. Имам достатъчно друга работа. Трябва да стана порядъчен, Джинджър — призна откровено Рийс и зачака реакцията ѝ.

Тя се вгледа изпитателно в лицето му, като разсъждаваше върху онова, което ѝ бе казал и което не беше.

— Лошо си затънал, Рийс, и това е ясно. Отначало мислех, че искаш да се фукаш със знатното ѝ потекло, но след известно време престанах да се самозалъгвам. Видях как я гледаш.

Рийс въздъхна.

— Жени като Тори се обиждат от клюките в този малък град. Тя е горда и много по-несигурна, отколкото предполагам.

Джинджър изсумтя.

— Тя ревнува! При това неоснователно. А ти би стъпил бос в жаравата заради нея.

— Ще продам „Голата истина“ на друг — въпреки загубата — ако се наложи. Моля те, искам ти да я вземеш, Джинджър.

В очите ѝ заблестяха сълзи, но тя замига, за да ги скрие:

— Мисля, че склучих тази сделка, Рийс. Ще скъсаш напълно с миналото си. Изпрати документите, когато искаш. Ще ги подпиша.

— Благодаря, Джинджър — отговори сериозно той, сетне стана и я погледна. — Да преброим печалбата от снощи. Отрази ли се снежната виелица върху оборота?

— Ха! Всичко, което онези разгонени миньори искаха, беше да се стоплят с моите момичета, сетне да заложат останалите си пари на карти.

Тя се приближи до бюрото и отвори счетоводната книга, а Рийс отключи тежкия железен сейф в ъгъла. Джинджър чу как ключалката изщрака в тихата стая, докато наблюдаваше сръчните, познати ръце върху него.

Осеминчовата желязна врата се отвори с изскърцване и Рийс извади отвътре няколко торбички, пълни с монети и банкноти. След половин час вече бяха преброили парите. Рийс взе торбичките и ги сложи в една кожена чанта на бюрото.

— Довечера ще ти изпратя това по Руфъс. От утре Грейндж може да се занимава с вноските ти.

Джинджър стана и се подпря с ръце на бюрото.

— Довиждане, Рийс.

— Ще ми липсваш, Джинджър. Грижи се за себе си и ако ти потрябва помощ, обади се. Аз не забравям приятелите си — ухили се глуповато той, — макар да не върша бизнес с тях.

Той се обърна към вратата, но гласът ѝ го спря.

— А ако на теб някога ти потрябва легло или жена, която да го стопли, аз и това заведение ще бъдем тук, скъпи.

Тори дълго седя в голямата мраморна вана и накрая се почувства физически освежена. Вероятно би трябвало да отиде в града и да увери майка си, че не бива да се тревожи за връзката на Рийс с онази кръчмарска мръсница. Тя надникна през прозореца към ослепителното лазурно небе и блестящия сняг.

— Щом Рийс може да отиде с кон до Старлайт, защо да не мога и аз? — каза решително тя.

Тори пристигна в дома на родителите си по обед. Един от конярите ѝ помогна да слезе от кобилата, взе поводите и поведе коня към конюшната. Тя изтръска снега от хубавите си вълнени дрехи за езда и коженото наметало. Слънцето топлеше и ездата ѝ бе доставила удоволствие. Вцепени се, когато призна пред себе си, че ѝ беше необходимо да излее някъде гнева си срещу Рийс. Хеда в никакъв случай не трябваше да разбира каква е причината за тази тяхна кавга!

Тори почука. Ралф отвори вратата и я въведе в приемната, където седеше майка ѝ.

Хеда килна хладно глава.

— Тъкмо свърших с обяда. Ако искаш...

— Вече ядох, благодаря — отговори сковано Тори. „Защо никога не можем да си кажем онова, което действително мислим, мамо?“

— Предполагам, че още не си чула новината. Макар че Чарити Соумс несъмнено е разпространила тази срамна вест чак до Лейк сити — изсумтя презрително Хеда.

— Каква новина?

Тори усети по някакъв начин, че вестта е свързана с Рийс.

Хеда потрепери с погнуса.

— Съпругът ти е убил човек тази сутрин — рече тя и със задоволство видя как Тори се отпусна на най-близкия стол и видимо пребледня. — Някаква пошла, просташка кръчмарска препирня. Някакво момче на име Рики Барлоу.

Тори се замисли.

— Той беше в затвора в Силвъртън преди няколко месеца за измама с карти — каза тя. — Рийс го изобличи. Барлоу беше опасен мошеник, а не някакво си момче. Рийс ранен ли е? Къде е той?

Тя се надигна да стане, но Хеда разсея страховете ѝ, като махна с ръка.

— Нищо му няма на твоя комарджия. Всъщност той е с Джинджър Вогъл в техния бордей — отговори злобно Хеда. — Стрелбата се е състояла извън града. Слава богу, че онзи нов съдия-изпълнител е преценил, че е самоотбрана. Името ни и без това е толкова опетнено вече, че само ни остава да съдят Рийс Дейвис за убийство.

Сърцето на Тори беше ледено като зимния пейзаж навън. „Той е с Джинджър Вогъл в техния бордей.“ Жестокостта на Хеда я прониза като с нож, но Тори си напомни, че истинският виновник е Рийс. Беше готова да го защити, а той лудуваше с онази отвратителна червенокоса уличница. „А аз съм като нея“ — самообвини се Тори, като отново си спомни какво бяха правили снощи и се зачуди дали Рийс прави същото с Джинджър Вогъл.

Хеда изучаваше внимателно разстроеното, замислено лице на дъщеря си, когато Стодарт отвори вратата на приемната и влезе. Виктория беше бледа, но неговото лице беше бяло като чаршаф. Той насочи вниманието си към Хеда и не забеляза дъщеря си, която седеше тихо в сянката.

Съпругата му стана, изпълнена с лоши предчувствия.

— Какво правиш вкъщи по това време? — Попита тя.

Стодарт се приближи бавно до нея и взе ръцете ѝ — нещо абсолютно необичайно. Отпусна се на брокатеното канапе зад себе си и дръпна съпругата си да седне до него. Лицето му беше изкривено от мъка, когато отговори с дрезгав глас:

— Детективите на Чарлс са открили Сандърс в Денвър. Убит е, Хеда.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Тори се опита да не припадне, докато слушаше истеричните писъци на майка си:

— Той го е направил! Той е убил детето ми! Онзи чуждестранен боклук! Онова чудовище! Той искаше Виктория, а Сандърс взе парите ни — ако убиеше Сандърс, той можеше да я задържи.

Това беше лудост! Тори поклати глава, за да отрече това, но си спомни за приятелството на Рийс с Блеки Драго. Опита се да не мисли за това. Баща ѝ не можеше да успокои Хеда, затова тя стана и се приближи сковано до канапето, на което седеше изпадналата ѝ в истерия майка.

Стодард погледна дъщеря си и прошепна съкрушен.

— Кажи на Беси да повика доктор Рънси.

Тори отиде до вратата и я отвори. Пълничката прислужница вече бързаше по посока на писъците на Хеда.

Тори стоя до леглото на майка си, докато успокоителното, което възрастният лекар ѝ даде, подейства. Бледата, леденостудена ръка на Хеда още стискаше китката на Тори, когато по-възрастната жена заспа. Тори измъкна леко ръката си и потърка синините, които майка ѝ неволно ѝ бе причинила. Тя погледна красивото, съсипано лице, необикновено спокойно в съня.

— О, мамо, не си права! Рийс не може да...

Тя сподави недоизказаните думи и ухапа кокалчетата на пръстите си, докато пуснаха кръв. Хеда си бе изплакала очите. Тори беше като баща си — със сухи очи, вцепенена от скръб и потрес.

Тя започна да крачи из отрупаната със скъпи неща спалня и взе една фотография на Сандърс в тежка, позлатена рамка. Едно ангелско лице ѝ се усмихна ласкаво оттам. Къде се бе объркал животът му? Още като момче все си навличаше неприятности, вечно беше изпаднал в беда, винаги идваше при нея за помощ. Тя потрепери при мисълта, че може несъзнателно да е станала причина за смъртта му.

Виктория огледа стаята на майка си. Рядко я допускаха да влиза тук, когато беше дете. С течение на годините, прекарани в училищни пансионни, тя постепенно се бе отчуждила от дома на родителите си, а след като уредиха брака ѝ с Рийс — още повече.

— Нямам дом — каза отчаяно тя и затвори тихо вратата, като остави майка си да поспи спокойно няколко часа.

Но Виктория не можеше да намери покой, нито къде да отиде. Не се спря на възможността да отиде да си почине в старата си стая. Разтри слепоочията си, облегна се на хладната стена на дългото, широко стълбище и се опита да мисли.

Стодарт я чакаше долу. Щеше да прочете изпратения от детективите доклад, да помогне на баща си да обмислят някои подробности относно погребението, сетне да се върне в „Леговището на змея“ и да чака съпруга си.

Тори погледна позлатения часовник в стил Чарлс Х, който стоеше на полицата над камината в официалната приемна. Беше почти тъмно. Рийс щеше да се върне всеки момент. Тя бе прекарала следобеда, разкъсвана от колебания дали да го погледне в очите. И все пак трябваше да узнае истината. Тори не искаше да се връща в „Леговището на змея“, но знаеше, че това е единственото място, където можеха да разговарят.

„О, моля те, дано не е така“ — извика вътрешният ѝ глас. Тя погледна внимателно бутилката с алкохол върху шкафчето и си помисли дали да не се подкрепи с едно питие. „Започвам да разсъждавам като Сандърс...“ Тя се сепна и даде воля на сълзите си. Сандърс, горкият, нещастен Сандърс. Как да говори лошо за него — за собствения си брат?

Рийс се изкачи по главното стълбище, като потисна желанието си да протегне ръка и да погали единия от каменните змейове от радост. Раздялата с Джинджър беше болезнена, но вече всичко свърши и той беше освободен от стария си живот, от окаяното си детство и позорното петно на произхода си. Бъдещето беше безкрайно обещаващо. Съдия — изпълнителят го бе оневинил напълно за убийството на Барлоу. А отсега нататък пивниците и техните почитатели нямаше да го занимават.

Тори щеше да остане много доволна, когато ѝ съобщи новината, че е скъсал с този бизнес. Рийс се усмихна и потупа джоба на палтото си. Ходил бе при най-добрия бижутер в града и бе избрал красива златна брошка и гривна, които щяха да бъдат инкрустирани с диаманти, веднага щом Тори направеше своя избор. Тя щеше да избере скъпоценните камъни, докато двамата пътуваха на изток. Заслужаваха меден месец, а начинанието му с железницата представляваше златна възможност да съчетае удоволствието с работата. Освен това щеше да ѝ се отрази добре, ако я отделише от родителите ѝ за един месец.

Фулър взе палтото на Рийс с усмивка, ледена като здрача навън, но Рийс вече знаеше, че възрастният човек си е такъв. Той беше изключително предан и работлив, въпреки надутия си външен вид.

— Мисис Дейвис желае да ви види в официалната приемна, сър.

Рийс кимна усмихнат и се отправи към затворената врата. В момента, в който я отвори и съзря напрегнатото изражение на съпругата си, разбра, че се е случило нещо много лошо. Усмивката замръзна на устните му.

— Тори, любов, какво има?

Той прекоси стаята и отиде до съпругата си, която стоеше като каменна статуя.

„Не мога да му позволя да ме докосне!“, изкрещя разумът ѝ, но преди да успее да каже нещо или да се дръпне, той я взе в обятията си. Тя не се възпротиви, но го блъсна силно. Рийс я пусна и се намръщи.

— Не мислиш ли, че преиграваш малко заради снощи, след като вече си трезва?

После се сети за стрелбата и изруга на ум. Тори се отдалечи на няколко крачки, сложи една овална масичка помежду им и отговори:

— Имам съвсем други грижи, за да мисля изобщо за снощи — започна тя много внимателно.

„Моля те, Рийс, невинен си, нали?“

— Случи се нещо толкова важно, че твоите кръчмарски връзки и моите... морални проблеми напълно избледняха.

Рийс отвори вградената кутия за пури, взе си една и я запали, докато Тори говореше.

— Откакто се срещнахме, моите кръчмарски връзки и твоите морални проблеми са от първостепенно значение за теб, Тори — рече той с горчивина.

— Не толкова колкото единственият ми брат.

Той вдигна глава и присви очи:

— Какво точно означава това?

— Сандърс е мъртъв, Рийс. Цитирам доклада на детектива на Чарлс: „Гърлото му е било прерязано по професионален начин и смъртта е настъпила почти мигновено.“ Намерили са го в една задна уличка в Денвър... близо до пивницата на Блеки Драго.

Тя изчака за миг, като отчаяно се опитваше да разгадае израза на лицето му. По дяволите тази маска на комарджия, която си слагаше, винаги щом му изнасяше!

Рийс дишаше равномерно, както се бе научил да прави, когато не искаше да бъде смазан от болка и унижение.

— Ти мислиш, че аз съм накарал хората на Блеки да го убият? — каза той с монотонен глас, лишен от всякакви чувства.

Тори преглътна и усети, че в гърлото ѝ заседна нещо.

— Не знам, Рийс. Мама и татко са сигурни, но аз... аз...

— Защо? Защото не мога да търпя слабаци и пияници ли? — Попита грубо той. — Ако това е мотив за убийство, щяха да ме изхвърлят от пивниците още преди да навърша двадесет години.

Тори сви ръце в юмруци.

— Ти винаги си ненавиждал брат ми и ми каза да го забравя. Той не беше само някакъв „пияница“, както любезно се изрази. Той беше единственият, който можеше да освободи семейството от твоя контрол.

— Нека да изясним това — каза Рийс с безпристрастие, което учуди дори самия него. — Мислиш, че съм искал Сандърс да умре, за да не може баща ти да си върне парите и да те отърве от мен? И, разбира се, след като съм приятел на прословутия Блеки, аз мога да наредя да убият Сандърс, само като щракна с пръсти.

„Само като щракне с пръсти“ — същите думи, които бе употребил баща ѝ за Рийс и Блеки! Тори се опита да прогони сълзите.

— Убил си човек тази сутрин на отиване в града — изтърси тя и видя, че той вдига заканително пръст.

Рийс я изгледа студено:

— Жалко, че малката засада на Барлоу се провали. Ако ме беше застрелял, колко унижения щеше да спести на семейство Лотън.

— Не ме интересува какво мислят другите за семейството ми.

„Ти си част от моето семейство, Рийс.“

— Твоето семейство. Твоето прекрасно, знатно, хладнокръвно семейство, което трябваше да преклони глава, за да ме приеме и да ми позволи да докосна тяхната принцеса. Ето, затова става всъщност дума, Тори. Ти не искаш да бъдеш съпруга на комарджия от подземния свят на Денвър. Аз винаги ще бъда такъв за теб — вулгарен, новозабогатял чужденец, който те кара да мислиш и да чувстваш неща, които са непристойни за една дама!

Той настървено загаси пурата си в една скъпа купа, докато Тори стоеше безмълвна, наскърбена и с нарастващ гняв.

— Ти ме използваш, Рийс, точно както обвиняваш моето семейство, че те използва! Искаш дама за показ — любопитна вещ, с която да експериментираш. Да те вземат дяволите. Испитваш удоволствие да ме контролираш и да ми се присмиваш, когато успееш.

Рийс потисна импулса си да отиде при нея и да ѝ покаже как действително може да пречупи волята ѝ.

— О, да, аз мога да контролирам красивото ти телце, нали любов? — подразни я той. — И двамата знаем колко добре. Жалко, че нямаш нито сърце, нито душа, които да отдадеш заедно с него!

В този миг Тори почти повярва, че Рийс е невинен и не е убил Сандърс. Беше толкова ядосан, че явно бе стъписан от новината. Но той имаше право за безнадеждната им връзка, която бе изградена върху плътска наслада, а не върху обич. Тя нямаше сърце, което да му даде, но той също. Всичко помежду им беше основано на недоверие и хитрини.

— Какво ще правим сега? — Попита изморено тя, когато Рийс тръгна към вратата и я отвори широко.

Устните му се разтегнаха в познатата усмивка, която обаче не стигна до небесносините му очи.

— Ами, любов, сигурно ще останеш доволна да узнаеш, че повече никога няма да те унижа с развратното си докосване. Къщата е твоя. Ти си моя съпруга и аз ще продължа да се грижа за теб.

Той бръкна в джоба на палтото си, извади кадифена кутийка и я хвърли в краката ѝ.

— Малък подарък. Може би Чарлс ще има пари за скъпоценни камъни. Мислех да бъдат диаманти, но в края на краищата имам толкова лош вкус. Сбогом, Виктория.

— Къде... къде отиваш?

Въпросът се изплъзна сам от устата ѝ.

Тя тръгна към Рийс, без да обръща внимание на златната брошка и гривна на пода.

— След като се измори да бъдеш моята „проститутка“, ще потърся по-приветливо убежище — при Джинджър.

Вратата се затръшна като камък върху гробница. Тори се отпусна на най-близкото, тапицирано с кадифе кресло и зарови лице в ръцете си. Сълзите, които бе сдържала цял ден, сега се заизливаха на воля и разтърсваха тялото ѝ.

Вятърът беше леден и режеше като нож костите на човека, яздещ в тъмната нощ. Беззвездна и непроницаема, тя беше идеална за целта му. Никой не трябваше да ги вижда заедно. Никой не трябваше да знае, че между тях съществува някаква връзка. Той отпусна поводите на коня и слезе до мръсната колиба. Как можеше да живеят хората по този начин? Той сбърчи нос с отвращение и се качи по стълбите. От комина не излизаше пушек и по-добре — да не привлича внимание. Мъжът скри лице в палтото си и влезе в тъмната стая.

Домакинът драсна клечка кибрит и запали газената лампа.

— Време беше да се появиш. Носиш ли парите?

Очите му блестяха със студена светлина.

— Половината. Ти свърши само половината работа — каза работодателят му със студена категоричност.

— Аз не съм виновен, че убиха Барлоу.

Мъжът изреди няколко цветисти псувни, грабна парите от другия и започна да брой банкнотите нещо и задълбочено.

— Та това са парите едва за разноските ми. Денвър е далеч и трябва много да внимавам, за да свърша работата.

Събеседникът му се изсмя презрително.

— Като че ли убийството на пияница като Сандърс Лотън беше трудно.

— Трудно е да се крия от хората на Драго — не забравяй това! Кога ще получа останалите пари?

— Когато свършиш останалата работа и убиеш Рийс Дейвис.

Джинджър нахлу в стаята, дръпна тежките пердета и изкрещя на хъркащия мъж, проснат на голямото легло.

— Да те вземат дяволите, Рийс, ти може и да искаш тя да те убие, но аз не искам да пострадам.

Той запримига срещу ярката слънчева светлина и силуета на облечената в алено червено жена срещу себе си. Очите го заболяха и от двете. Претърколи се със сподавена ругатня и покри главата си с възглавницата.

Джинджър моментално коленичи до леглото, махна възглавницата от него и дръпна тежкия юрган. В стаята нямаше централно отопление като в „Леговището на змея.“ Рийс бе оставил огъня в камината да загасне и сега замръзваше от студ. Той сграбчи завивката с груба ругатня, но Джинджър беше напълно будна, за разлика от него и много по-бърза.

— Целият си настръхнал от студ, скъпи. Сега ще ти приготвя хубава гореща баня в другата стая. Защо не полежиш там, докато донеса закуската? Трябва да поговорим. Мисля, че е по-добре да го сторим на трезва глава и пълен стомах.

Час по-късно мъжът, който седеше на отсрещния край на масата, приличаше малко на предишния Рийс, с изключение на кървясалите очи и няколкото порязвания при невнимателното бръснене. Косата му беше влажна от къпането, а онзи мил, непокорен кичур, както обикновено, бе паднал на челото му. Беше облечен с хлабаво завързан халат, а отдолу нямаше нищо. Старата дяволита усмивка заигра на устните му, когато попита:

— Откога се занимаваш със социални грижи, Джинджър?

— Откакто ти стана най-добрият ни клиент. Лошо за бизнеса.

Тя се вгледа внимателно в скритата болка в очите му, докато той пиеше кафето си. Беше се върнал само с няколко жалки куфара с дрехи преди седмица и бе казал, че приема предложението ѝ за легло, където да спи. Засега не бе направил нищо относно предложението ѝ за жена, която да топли леглото. Беше прекалено зает с уискито.

— Това, че остави жена си, има нещо общо с убийството на брат ѝ, нали? Голямо погребение — продължи тя, когато Рийс не отговори.
— Всичките приятели на семейство Лотън дойдоха, сякаш Санди беше солта на земята. По дяволите, всеки знае, че той беше само един богат глезльо, който умря в задна уличка до пивницата.

— Тя мисли, че аз съм наредил да го убият — каза мрачно Рийс.

Той прокара пръсти през косата си и се хвана за главата, сякаш искаше да изтрие спомена за онзи ужасен ден.

— Това е лудост! Защо ще искаш да убиваш онзи глупак? Той не си струваше куршума.

— Това е дълга история, Джинджър, любов.

Рийс млъкна и се вгледа в лицето ѝ. Без грим, окъпана от утринната светлина, тя изглеждаше по-млада, по-сериозна и по-уязвима, отколкото си я бе представял. Той въздъхна и рече:

— Струва ми се, че имаш време да ме изслушаш и ако искаш да се разтоваря пред теб...

Рийс ѝ разказа за брака си, но Джинджър разбра, че скрива много неща. „Луд е по нея и мисли, че тя го презира.“

Джинджър гледаше прекрасния мъж пред себе си и разсъждаваше. Или Виктория Дейвис беше сляпа и глупава — в което, уви, се съмняваше — или Рийс грешеше по отношение на съпругата си. Джинджър реши да изчака и да види какво ще стане, преди да се намеси. „Нямам интерес да ги одобрявам.“ Душата му изгаряше от болка, а Джинджър знаеше по-добре от всяка друга жена как да успокои един мъж.

— Сега разбирам защо ми предложи да купя това заведение — каза тя без никакви угризения, след като той ѝ разказа историята си.

На устните му заигра пълна с копнеж усмивка.

— Не, любов, но може би ще ме вземеш като наемател.

— Казах, че ще бъда тук, ако се нуждаеш от легло и жена, която да го стопли...

Тя замълча и се вгледа в лицето му.

— Само ми кажи кога.

Той се пресегна, улови ръката ѝ и я вдигна към бузата си.

— Не искам да те наскърбявам отново, Джинджър. Не мога да ти дам любов.

Порочна и все пак тъжна усмивка заигра на устните ѝ.

— Ще се съглася и на по-малкото удоволствие, Рийс.

Тя вдигна меката си длан към устните му и го остави да целуне чувствителната ѝ кожа. После протегна ръка и разтвори халата му, като го дръпна да стане заедно с нея. След дълга целувка тя се засмя тихо и прошепна:

— Смятай, че си платил първия наем.

Но докато седмиците се превръщаха в месец, Рийс не правеше нищо друго, освен да пие, да играе на комар и понякога да се люби с Джинджър. Уайли се занимаваше с „Лейди Виктори“ и му докладваше в пивницата. Същото правеха и отговорниците за фермите му. Ходеше в банката за по няколко часа на седмица и се грижеше за основните въпроси, но се отказа от железницата в Старлайт. Стодарт беше бесен, но без одобрението на зет си, не можеше да направи нищо. Това доставяше удоволствие на Рийс.

Но не и на Майк Манион. Дребничкият ирландец се втурна разгневен в „Голата истина“, веднага щом чу новината. Рийс седеше както обикновено на масата отзад, зает с ленива игра на карти с неколцина говедари и собственика на театър „Роуз.“ Разяреният поглед на Майк го прикова, но той не прекъсна играта. Майк отиде до барчето и си поръча уиски и халба бира. Рийс подреди картите, прибра спечелените пари и се извини. Когато се приближи до бара, Майк бе изгълтал уискито на един дъх и се заемаше с бирата.

— Това е прекалено силно за мършав ирландец като теб.

— Ти знаеш най-добре. Чувам, че поглъщаш такива количества, че можеш да потопиш Червената планина — отговори намусено Манион.

— Защо имам чувството, че ми предстои поредната лекция? — въздъхна Рийс. — Какво има сега, Майк? Нали се отказа от опитите си да ме сдобряваш с Тори?

— Стига ти, че разби живота си и остави бизнеса си да върви по дяволите. Ще извадиш голям късмет, ако Чарлс Евърет не те купи и продаде накрая.

— На Чарли нещо му потръгна напоследък — отбеляза безучастно Рийс.

Манион изсумтя.

— Грижи се за вложенията си, така както би трябвало да правиш и ти. Има дял в железницата. Ако получи подкрепата на сенатора Бенсън, ще я докара до Старлайт и без теб!

— Мислиш, че е станал демократ, за да го направи ли? — Разсъждаваше лениво Рийс.

— Ти говориш за моя град — за твоя град, Рийс Дейвис — място, което е адски приятно за теб. Не можеш да оставиш невестулка като

Евърет да завладее всичко, само напук на тъста си.

Майк видя как лицето на приятеля му стана мрачно.

— Признавам, че изпитвам някакво извратено удоволствие да унижавам надутия стар негодник — каза Рийс.

— Това ще трае само известно време, момче. Стодарт и Чарли още крадат заедно. Ако Тори се разведе с теб, тя може накрая да се омъжи за онзи мошеник.

— Те се заслужават един друг — отбеляза Рийс безчувствено и изпи на един дъх съдържанието на чашата, която Бен мълчаливо бе сложил пред него.

— Наистина се радвам да чуя, че мислиш така, момче, защото виждам, че Чарли е чест посетител в „Леговището на змея“ през последните няколко седмици. И сега е там.

Най-сетне Манион привлече вниманието на Рийс. Той видя как кокалчетата на пръстите му побеляха.

Рийс се обърна и тръгна към вратата, после се спря за миг, само за да каже:

— Благодаря за информацията, Майк.

— Ами железницата? — извика Манион подире му, но Дейвис не отговори.

Рийс завърза Блекджек до файтона на Чарлс Евърет. Изкачи се по главното стълбище, като взимаше по две стъпала наведнъж, с големи крачки. Отвори вратата и чу гласовете им. Тори тихо протестираше, а Чарлс беше все по-настойтелен.

— Трябва да разбереш, Виктория, че взимам присърце твоите интереси.

— Името ми беше достатъчно опетнено, Чарлс. Не е прилично да идваш тук без родителите ми или друг придружител — отговори Тори.

Рийс застана на прага, като се бореше с лудешкото си желание да се втурне към нея и да зарови лице в светлата ѝ златиста коса. Вместо това, той каза високомерно:

— А моята съпруга много държи на благоприличието, Чарли. Трябваше да се досетя.

Тори се вцепени, като чу гласа му. Тя беше толкова погълната от опитите си да се отърве от горкия дърдорко Чарлс, че не го чу да влиза. Обърна се и го погледна изумена, като се опитваше да изглежда

сърдита, хладнокръвна и непреклонна като майка си. Но вместо това усети необясним копнеж по Рийс. Устата ѝ пресъхна, а коленете ѝ омекнаха, Рийс беше отново тук, измъкнал се от проститутките си, за да сломи сърцето ѝ.

— Защо си дошъл, Рийс?

Тори се отврати от жаловитата нотка в гласа си. Той я изгледа изпитателно за миг, сетне се обърна към Евърет.

— Не се страхувай, че възнамерявам отново да те унижа с моето недостойно внимание, любов. Нека кажем само, че възнамерявам да се уверя, че никой няма да докосне онова, което все още ми принадлежи.

— Виж какво, Дейвис...

— Искаш ли да се проявиш като джентълмен и да излезеш навън? — прекъсна го Рийс. — Или да изпочупим скъпите мебели на Тори тук.

— Не, Рийс! Това е нелепо. Не можеш да се биеш с Чарлс.

Тори пристъпи предпазливо към него, после се спря, отблъсната от неумолимата му ярост.

Рийс дори не я погледна, но очите му изгаряха Евърет.

— Както желаеш, Чарли, но не чакай прекалено дълго и не си играй с търпението ми. Много по-меко е, ако паднеш в снега.

— Именно такава варварско кръчмарско държание очаквах от теб, Дейвис — присмя му се Евърет. — Нека да те предупредя обаче, че съм играл бокс в колежа.

Рийс се ухили зловещо:

— А аз съм играл бокс в началното училище.

— Той не се шегува, Чарлс. Видях го как преби един мулетар до безсъзнание — извика отчаяно Тори.

Мъже — глупави, сприхави, арогантни, непоносими... Изпълнена с опасения за онова, което предстоеше, тя видя как излизат в предния двор. Въпреки че загрижеността му към нея ѝ бе станала противна, Чарлс не заслужаваше това. Тя също. Да се бият за нея като за някакъв евтин трофей! Въпреки всичко, Тори не можеше да остане вътре. Разярена от своеволието и чувството за собственост на Рийс, тя наблюдаваше от верандата как двамата мъже заемат позиция.

Чарлс вдигна юмруци в отлична боксърска поза, като отчаяно се опитваше да се представи в добра светлина пред Виктория. Той

ненавиждаше грубиянина, който му бе струвал толкова скъпо. Може би сега щеше да му се предостави възможност...

Рийс посрещна наведен първата атака на Евърет, сетне му нанесе силен удар с десния юмрук, после с левия и главата на Чарлс се отметна назад, а от носа му потече кръв. Двамата бяха почти еднакви на ръст, но бързо стана ясно, че Тори не е сгрещила в преценката си. Чарлс изобщо не можеше да се сравнява с придобитите на улицата умения на съпруга ѝ.

Двамата мъже подскачаха по чакълена пътека, като си разменяха удари и се вкопчваха един в друг в студения следобед, а дъхът им излизаше на облачета пара. Чарлс нанесе бърз удар на Рийс по бузата, но той веднага се съвзе и разби носа и челюстта на Евърет, като го запрати залитащ в снега.

— Шампион на колежа, а? — подразни го той, като си играеше с глупавия политик.

Изчака, докато Чарлс се изправи олюляващ се на крака, изцапан и тромав, за да го набие здравата.

Чарлс чу изуменото ахване на Тори, стегна се и стана, като виждаше всичко в червена мъгла от ярост, само за да бъде повален отново. Всеки път, когато паднеше на земята, якият уелсец го наказваше с три, много по-силни удара. Дясното му око се затвори, стомахът го заболя непоносимо и той разбра колко е неравна борбата.

— Правиш го, защото ти я отнех, нали? — обиди го задъхан той, като се надяваше да хване противника си неподготвен.

— Не, никога няма да дам съпругата си на друг мъж, Чарли. Правя го... само... заради... удоволствието — отговори Рийс, като му нанесе финална серия от удари, след които чернокосият мъж се простря окървавен и в безсъзнание на ливадата пред къщата.

Рийс избърса капчица кръв от устните си с ленена кърпа и заповяда на Тори.

— Кажи на няколко предани хора от прислугата да го хвърлят във файтона му и да го закарат до тях. Ще изцапа тревата.

— Ти нямаш никакво право...

— Имам всякакво право. Това е моят дом, а ти си моята съпруга, независимо, че живеем разделени, Тори. Следващият път, когато те заваря с друг мъж, ще го убия.

Той ѝ обърна гръб и тръгна.

Тори усещаше погледите на цялата прислуга. По-рано би се засрамила и разплакала. Но сега не даваше пет пари, дори ако съименничката ѝ — английската кралица — гледаше.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тори стоеше пред „Голата истина“, а сърцето ѝ туптеше лудешки в гърдите. Тя се уплаши да не заседне в гърлото ѝ и преглътна.

— Трябва да бъде спокойна. И смела — прошепна тя, изпъна гръб и вдигна високо брадичка.

Не се чувстваше обаче нито спокойна, нито смела, когато отвори тежката дъбова врата и влезе вътре.

Оживлението в късния следобеден час беше голямо. Тълпата златотърсачи, говедари и граждани се бе смесила с крещящо облечените проститутки на Джинджър и всички се смееха, пиеха и играеха карти. Тори огледа помещението и съзря картината на прехвалената гола жена, окачена на централно място до барчето, но бързо отмести поглед и съсредоточи вниманието си върху стълбището, водещо до стаята, където Рийс лежеше тежко ранен.

Тя тръгна решително през голямата стая и шумът бързо затихна.

— По дяволите, това е красивата жена от центъра — прошепна един пиян каубой.

— Мис Джинджър ще я разкара — рече един стар златотърсач с посивяла коса и се оригна високо.

Пианистът седеше с ръце, застинали върху клавишите, а Бен изпусна бутилката със скъпо уиски, чието съдържание се разля по мраморния тезгях.

Погледите на всички бяха приковани върху бледата красива блондинка, облечена в скъпо наметало от самури. Без да поглежда нито вляво, нито вдясно, Тори вървеше към целта си с твърда решителност.

— Да бъде проклет, ако искам да съм на мястото на Рийс Дейвис — измънка Грейндж под носа си, след като Тори мина покрай него.

Той току-що се бе върнал с вестта, че докторът е на път за пивницата. Благоразумно реши да не съобщава тази информация на Джинджър и Рийс точно сега. Нека старият доктор Рънси се оправя с двете разярени котки.

Тори усети, че краката ѝ треперят, докато се изкачваше по внушителното стълбище. Стори ѝ се дълго цяла миля. Тя остана глуха за шушуканията и смеха долу и продължи смело по пътя си. „Какво ли ще ми каже?“ Сърцето ѝ се свиваше с всяка измината крачка. Дали ще я изгони унижително, след като бе опетнила доброто си име и бе унижила гордостта си, идвайки при него?

— Няма да му позволя и толкова — прошепна ядосано тя. Месинговата дръжка на вратата беше леденостудена в изпотената ѝ длан. Тори я стисна здраво и почука. Отвътре се чу гласът на Джинджър Вогъл.

— Ти ли си, Грейндж? Водиш ли... — Проститутката пребледня и думите застинаха на устните ѝ.

— Здравей, Рийс — каза Тори, без да обръща внимание на любовницата му, и погледна изнуреното му лице.

Той лежеше подпрян на цяла планина от пухкави бели възглавници, явно гол под чаршафите, само с една дебела превръзка на кръста.

— Голяма смелост проявяваш, като идваш тук, Ваше височество. Страхуваш се, че ще те лиши от наследство ли?

Джинджър сложи свойски ръка на рамото на Рийс и впери поглед в съперницата си.

— Защо не ни оставиш сами за минута, Джинджър, любов? — помоли той, без да отмества очи от лицето на Тори.

Напрежението между двете жени пращеше над леглото.

— Ако едва не умря, за да я доведеш тук, Рийс, тя не го заслужава — възрази Джинджър.

Той се обърна и вторачи в нея стоманения поглед, който Джинджър познаваше много добре. Тя стана с нежелание и заобиколи голямото легло, като нарочно разтвори пенъоара си и развя домашната си роба пред очите на превзетата красива жена. Мина покрай Тори, като полюшваше предизвикателно бедра, но се спря пред вратата достатъчно дълго, за да каже:

— Само се обади, ако имаш нужда от нещо, скъпи. Ще бъда в съседната стая.

Тори забрави за сърдитата проститутка в мига, в който видя, че челюстта на Рийс е срязана. Господи! Едва не е загинал по същия

начин като Сандърс! Тя престана да диша и застана вцепенена, без да може да пророни нито дума.

Тишината се изпълни с напрежение.

Лицето на Рийс беше непроницаемо както винаги, когато я изучаваше с очи. Накрая попита:

— Защо си дошла, Тори?

— Не за да си осигуря място в завещанието ти — отговори язвително тя, като мачкаше ръкавицата в ръцете си, а сетне нервно я натика в джоба на наметалото си.

Огледа голямата мъжка стая. Всички мебели бяха черни, тежки и големи като леглото. Леглото, което делеше с Джинджър Вогъл.

— Свършено е с доброто ти име — отбеляза Рийс.

— Както за малко и с гърлото ти — сопна му се тя, като се бореше със сълзите и се опитваше да си припомни предварително подготвената си реч, която се изпари от главата ѝ в мига, в който застана пред него.

— Ако бях умрял, ти щеше да бъдеш свободна, Тори. Можеше да се омъжиш за Чарлс и да живееш така, както винаги си искала.

Накрая сълзите надделяха и потекоха. Тя ги прогони с малки, твърди стиснати юмруци.

— Никога няма да се омъжа за Чарлс. Презирам го. О, Рийс! Толкова се изплаших, когато Лора ми каза, че някой се е опитал да те убие. Разбрах, че съм била глупачка да чакам толкова дълго... и страхливка.

— Тори... Ох!

Той изруга, пронизан от болка, когато се опита да провеси крака от леглото.

Тя се втурна към леглото и седна до него, като пипна засъхналата рана на брадичката му, след като той отново се строполи върху възглавниците.

— Още не си станал джентълмен, щом ругаеш в присъствието на дама — каза с плаха усмивка Тори, улови непокорния кичур, паднал на челото му и го приглади назад. — Но аз те обичам и такъв — добави тя и затаи дъх.

Рийс я хвана за китката с изненадваща сила.

— Не си играй с мен, Тори.

— Странно — същото предупреждение получих и от Джинджър миналата седмица.

На лицето му се изписа недоумение и тя обясни.

— Бях в града и тя ме причака в ресторанта на Мама Бренан.

Рийс започна да гали нежно чувствителната ѝ вътрешна страна на китката, като измерваше пулса ѝ.

— Но ножът на убиеца те доведе тук.

— Доста драматичен начин за една жена да разбере, че всеки ѝ казва истината.

— И какво по-точно казва всеки?

Пулсът ѝ се учести, докато държеше китката ѝ.

— Че не си убил Сандърс. Че ме обичаш... и че аз също те обичам.

Тя разтвори клепки и го погледна в очите, като се опитваше да разгадае изражението му.

Иронична усмивка изкриви устните му.

— Малко се съмнявам, че родителите ти са включени в тези „всички.“

— Мама ще бъде бясна, но не ме интересува, Рийс. Трябваше да ти кажа какво чувствам и да те помоля да се върнеш у дома, в „Леговището на змея.“

Тя зачака, а той продължи да гали китката ѝ, като изучаваше мълчаливо лицето ѝ.

— Можеше да изпратиш Майк — каза тихо той, като докосна китката ѝ с устни.

— Може би исках да видя прочутата ти дама — онази, която виси до барчето. Може би исках да се уверя с очите си, че си добре. Разбрах какво ще означава за мен, ако те загубя — ако наистина те загубя.

Тя сложи глава на рамото му и зариде.

Ръката на Рийс притисна главата ѝ и той зарови пръсти в меката ѝ копринена коса.

— Винаги ухаеш на теменужки, дори през зимата — промълви той и я целуна по косата.

Тори вдигна лице и попита с надебелял от плача глас.

— Прекалено късно ли е да започнем отначало?

— Джинджър каза, че си...

Доктор Рънси се спря на прага, ужасен, че се е натрапил, без да иска, на Рийс и съпругата му. По дяволите, онази блудница Джинджър, че не го предупреди!

Рийс бе започнал да отговаря на Тори, но думите застинаха на устните му. Той я прегърна инстинктивно и каза на възрастния човек.

— Мисля, че ще живея, докторе, но можеш да ме прегледаш, ако искаш.

— По-скоро да те зашия — след онова, което чух — промърмори навъсено лекарят и сложи кожената си чанта на масичката встрани. — Ножовете могат да бъдат доста опасни, млада госпожо. Но предполагам, че видя и по-лоши неща в калното свлачище.

— Ще направя каквото кажеш, за да помогна — отговори Тори.

Докторът изръмжа одобрително и рече:

— По-добре започни да махаш превръзката, за да видя раната.

Той извади игла и конец от чантата си, сетне шишенце с дезинфекционна течност и малко памук и ги нареди внимателно върху чистата ленена кърпа, която сложи на масичката.

Ръцете на Тори трепереха, докато развързваше превръзката. Опитваше се да не причинява на Рийс повече болка, отколкото той вече изпитваше. Тя ахна, като видя продълговатия кървав разрез.

— Добре — рече спокойно докторът. — Не е много зле.

Той пипна раната и Рийс изруга. Тори се опита да не се отдръпне от състрадание, когато усети как мускулите се събират на куп и потрепват от болка. Щом свърши с прегледа, лекарят доволен напои малко памук с неприятно миришеща течност и започна да почиства раната. Накрая доктор Рънси каза бодро:

— Ако мислиш, че това боли, само почакай какво ще усетиш като те зашивам.

Рийс прехапа устни, сетне стисна зъби, докато докторът затвори и заши добре раната. Щеше да остане грозен белег, но нямаше да бъде първият.

Тори стискаше ръката на Рийс и усещаше всяко бодване и изтегляне на иглата сякаш със собствената си плът. Тя избърса потното му чело с мокра кърпа, като се молеше докторът да свършва по-бързо.

— Хайде, готово.

Рънси одобри работата си и превърза раната много по-леко.

— Вече не трябва да кърви. Радвай се, че са спрели толкова бързо кръвотечението — по-бързо, отколкото е действал убиецът. Дай да дезинфектирам брадичката.

Докторът почисти брадичката на Рийс, като мърмореше как уелският му късмет е спасил живота му.

— Не беше толкова късмет, колкото чист инстинкт. Обърнах се и приклеках тъкмо навреме.

— И все пак дяволски ти е провървяло.

Доктор Рънси погледна Тори и се усмихна:

— Особено като се има предвид благословеното събитие. Мъжът трябва да доживее да види раждането на първото си дете.

Тори усети, че Рийс се напрегна, но лицето му не издаде нищо. Тя бързо попита.

— Кога може съпругът ми да се върне в „Леговището на змея“, докторе?

Рънси вдигна рамене.

— Няма кървене. Раната не е дълбока. Ако е готов да върви, подкрепян от неколцина от онези едри приятелчета долу, не виждам защо да не се върне с двуколка още довечера. Утре ще дойда да видя пациента. Да почива и му давай много и горещи течности.

Той затвори чантата си, в която току-що бе прибрал внимателно всичко, и стана.

— Довиждане, Рийс, Тори.

Веднага щом вратата се затвори зад гърба му, Рийс попита:

— Откога знаеш?

Лицето ѝ се сгорещи от изпитателния му поглед.

— От миналата седмица... когато срещнах Джинджър.

— Но си чакала досега... Днес щеше да ми кажеш, нали Тори?

— Да, разбира се, но междувременно се случиха толкова много неща, които трябваше да оправим помежду си — промълви тя с чувството, че нещо не е наред. — Не искаш ли бебето, Рийс?

Той я сграбчи за раменете и едва не я разтърси, сетне въздъхна и я пусна.

— Да, Тори, аз искам бебето. Въпросът е дали ти го искаш.

Сякаш ѝ зашлеви плесница.

— Как може да попиташ такова нещо?

Той погали падналия от фибата, ухаещ на теменуги кичур.

— Може и да съм те хванал в капан, Тори, но знам едно — връщам се в „Леговището на змея“ с теб и вече никога няма да те напусна!

„Може и да съм те хванал в капан... Никога няма да те напусна.“ Тори стоеше пред вратата на спалнята с поднос в ръце и събираше смелост да застане пред съпруга си. Той мислеше, че тя се преструва, като се грижи за него, защото я бе хванал в капан с нежелана бременност. Колко грешеше, колко жестоко грешеше! Но Рийс не беше единственият, допуснал жестоки грешки. Тя също трябваше да признае своя дял. „Сега плащаш за своите грешки“ — помисли си тъжно Тори, отвори вратата и влезе вътре с бодра усмивка за добро утро. Тя обаче не стигна до тъжните ѝ синьо — зелени очи.

Рийс я наблюдаваше как грациозно носи малкия сребърен поднос към нощното му шкафче и го слага там. Из въздуха се разнесе аромат на кафе, топъл царевичен хляб и бъркани яйца, но финият ѝ парфюм на теменуги привлече вниманието му. Гледаше я как нервно се суети с храната.

— Защо не спа с мен, Тори?

— Да, ти си свикнал в леглото ти да има жена — ако не Джинджър, то аз. Имаше треска и се нуждаеше от сън. Докторът каза така — отговори бързо тя. — Това също. Яж — заповяда му тя и сложи подноса в скута му.

— Значи така ще я караме — каза уморено Рийс, вперил разсеяно поглед в храната. — Сега си готова да се преструваш, че си предана съпруга, след като изпълни задължението си. Ще ми дадеш наследник, а в замяна аз ще стана порядъчен и няма да те бъркам с Джинджър Вогъл.

Тори сподави подтика си да грабне подноса и да хвърли кафето и яйцата в лицето му.

— Нищо няма да искам от теб, Рийс. Ако предпочиташ компанията на Джинджър пред моята, върни се в „Голата истина.“

Тя усети, че впива нокти в дланите си, докато чака отговора му.

Той остави подноса на масата, като се сви от болка, докато се обръщаше на една страна.

— Казах, че оставам тук с теб. Никога вече няма да те напусна, Тори.

— Но няма и да ми имаш доверие — рече тъжно тя. — Ти мислиш, че дойдох при теб само заради бебето и че те излъгах, когато ти казах, че те обичам и искам да започнем отначало.

Той я изучаваше с непроницаемите си очи на комарджия, без да издава душевното си вълнение.

— Не знам, Тори. Честно казано, не знам какво да мисля.

Тя преглътна, извърна поглед от онези бездънни сини очи и отиде до прозореца.

— Вчера ти казах истината. Нямам користни цели. С течение на времето ще ми повярваш.

— Може би — пригласи ѝ тихо той.

— Ще повярваш.

Тя замълча, сетне се обърна с лице към него:

— Ние не сме като родителите ми. Бракът ни може и да е започнал погрешно, но дори и да е така, ще бъде различен.

— Нима? — подразни я той.

— Да. Възнамерявам да не обръщам внимание на съветите на майка си, а да се вслушвам в тези на Лора Евърет.

— Това пък какво означава?

Рийс имаше някаква смътна представа, но искаше да го чуе от нея.

Тори отговори с пламнали бузи.

— Надявам се, че шевовете ти ще издържат, защото нямам намерение да прекарвам още една нощ, умираща от студ в спалнята за гости. Ще спя в моето легло с моя съпруг.

— По-рано бих дал всичкото сребро в Сан Хуан, за да те чуя да кажеш такова нещо — каза мрачно Рийс, но осъзна, че като я дразни по този начин, това не му доставя удоволствие.

— Но сега вече не те интересува?

Тори не искаше да приеме това.

— Как да не ме интересува, Тори. Интересува ме, по дяволите! Ти си в кръвта ми. Никога няма да се освободя от теб.

— И това те възмуцава. И аз имах същото чувство отначало. Ще го преодолееш. Аз успях.

Тори се приближи до леглото, взе подноса и го остави в скута му.

— Яж и възстанови силите си. Това не е само нареждане на доктора!

Той ѝ хвърли онзи пренебрежителен поглед, който преди я вбесяваше, после мълчаливо се зае със закуската. Тори излезе от стаята, без да каже нищо повече с чувството, че се е изчерпала емоционално.

— Накърнила си гордостта му и няма да ти е лесно, Тори — беше я предупредила Лора вчера, преди да събере смелост, за да отиде в пивницата и да се бори за съпруга си.

— Лора, ти си такъв пророк, какъвто не можеш да си представиш — измънка Тори под носа си.

Но Рийс бе признал — макар и с горчивина, че не може да престане да я обича, а това означаваше, че бракът им има шанс. Именно на това Тори щеше да заложи всичко. Тя се замисли за довечера и на устните ѝ бавно се появи усмивка. Само ако прогнозата на доктор Рънси за оздравяването на Рийс се окажеше толкова оптимистична колкото за вчера!

— Скоро, Рийс Дейвис, скоро — обеща Тори по-скоро на себе си, отколкото на него.

— Известие, мадам — каза Фулър и ѝ подаде тежък пергаментов плик.

Тори веднага разпозна хартията за писма на майка си. Тя седеше в солариума и преглеждаше един каталог за тропически растения. Следващата зима това остъклено помещение щеше да представлява един малък рай. Разкъса нервно плика.

Майка ѝ беше потънала в неутешима скръб в продължение на няколко седмици и упорито настояваше, че Рийс е убил сина ѝ. Тори много добре си представяше как ѝ се е отразила новината, че дъщеря ѝ е отишла в „Голата истина“ и е прибрала съпруга си в „Леговището на змея.“

Тя прочете официалното писмо — по-точно заповедта — да се яви, за да обсъдят „изключително тревожната вест, която чух тази сутрин.“ Тори се чувстваше емоционално и физически изтощена и нямаше никакво желание да се занимава с Хеда. Докторът ѝ бе обяснил, че ще се изморява лесно и настроението ѝ често ще се променя, особено през първите месеци на бременността. Естествено и

през ум не ѝ бе минавало, че ще трябва да преживее опасността, като някой ще се опита да убие бащата на детето ѝ!

Тори позвъни на Зения и поиска писалка и хартия. Написа кратка бележка, в която обясни, че е твърде загрижена за здравето на Рийс, за да посети майка си днес, но ще ѝ се обади до една седмица.

— Може би, когато ѝ кажа, че ще става баба, ще повярва, че Рийс е невинен — размишляваше Тори.

Но не мислеше, че е вероятно.

В края на краищата бременността ѝ не бе направила щастлив дори Рийс. Последното, за което си бе помислила, когато му призна, че го обича, беше, че според него тя го е направила, защото я е „хванал в капан“ с детето им. Това я бе наранило дълбоко, но след като прекара една неспокойна нощ в размисъл, Тори стигна до заключението, че заслужава и по-лошо. И двамата трябваше да се научат да си вярват. Не може да съществува любов без доверие.

Каси Лоринг огледа малката порутена колиба, скрита в избуялите плевели. Намираще се на един час път от Денвър, беше усамотена и изглеждаше необитавана.

— Това ли е мястото? — Попита недоверчиво Каси.

— Информаторите на Блеки не грешат, Каси. Искаш ли да вляза с теб? — Попита Стийв.

— Не, сама ще се оправя с нея. Споразумяхме се, че ще е по-добре да поговорим по женски.

— От онова, което Блеки ми разказа за нея, разбрах, че тя е една подла малка кучка — рече мрачно Стийв.

Каси се усмихна ехидно.

— Спомняш ли си как се оправих със Селина Еймс?

Тя погали тежкия кожен камшик, метнат на рамото ѝ, сякаш беше домашно животно.

— Поговорихме си... по женски. Стийв също се усмихна.

— Като гледам тази колиба, не ми се вярва вътре да има порцеланови вази или красиви мебели, които да счупиш с този камшик.

— Да, но Селина беше богата и държеше на нещата си. Тази е бедна и алчна. Мисля, че това ще улесни работата ми — каза

хладнокръвно Каси.

Стийв ѝ се усмихна с обич.

— Да цитирам ред от театралния репертоар на Рийс: „Ела насам, Макдъф.“

Каси слезе от Ейнджълфейс, а съпругът ѝ остана на пост. Видя я как почука на вратата и влезе.

Тори излезе от банята и се избърса с хавлията. Парата ухаеше на теменуги. „Рийс харесва този аромат — помисли си тя и започна да разресва косата си е бавни движения. — След като събрах смелост да вляза в онази пивница, сега ще бъде значително по-лесно“ — вдъхна си увереност тя.

Доктор Рънси бе прегледал раната на Рийс следобед и бе заявил, че зараства забележително бързо. Разбира се, не бе споменал дали могат да възобновят интимните си връзки, а Тори би умряла от срам, ако го бе попитала. Независимо от това, тя реши, че ще е безопасно за нея, ако спи в едно легло със съпруга си довечера. Щеше де изчака и да остави природата да следва своя ход. След седмица съпротивата му щеше да отслабне, а нейната да нарасне.

Тори завърза колана на тежкия си бял кадифен халат, под който носеше скромна бяла копринена нощница — не откровено съблазнителна, а нежна и невинна. Рийс харесваше такава бельо. Тя отвори вратата на спалнята и чу плискане на вода в банята. Лекарят беше казал, че една хубава дълга вана ще се отрази добре на Рийс. Тори бе използвала банята за гости, а Руфъс му бе помогнал да влезе в голямата вана. Тори възнамеряваше да освободи прислугата и да бъде едновременно медицинска сестра и камериер на съпруга си.

Рийс лежеше, облегнал глава на затопления мрамор на ваната. Раната отстрани го болеше не само от засъхващите шевове, но и от самия удар с ножа. Той изруга и се размърда в горещата вода. Лекарят имаше право. Водата наистина омекотяваше раната. Рийс се зачуди дали Тори говореше сериозно. Дали превзетата му малка пуританка действително ще легне с него? Отказа се да мисли какви са подбудите ѝ и започна да мечтае как ще докосне меката ѝ като копринена кожа и ще вдъхне приятното ѝ ухание. Усети, че penisът му се втвърдява, усмихна се мрачно и се остави на въображението си.

Тори застана на прага, после навлажни устни с върха на езика си, докато гледаше възхитена голото му тяло. Очите му бяха затворени и така изглеждаше привлекателен и уязвим. Великолепната му гръд се надигаше и отпускате. Тихо се смееше. Почти всичко се виждаше през горещата вода. Признакът му на мъжественост стърчеше като меча Ескалибур над вълните на английското езеро от легендата.

— Виждам, че мечтите ти са приятни — рече мило Тори и влезе в голямото помещение с пухкава хавлия в ръка.

Той отвори широко очи и седна рязко, като разплиска вода наоколо. Сетне видя зачервените ѝ бузи и се облегна усмихнат назад.

— Откога гледаш?

— Достатъчно дълго — отговори Тори и коленичи до ваната.

— Предполагам, че имаш право — каза самодоволно той и погледна втвърдения си член, който се подаваше над водата.

— Ще се свиеш като сушена слива, ако не излезеш скоро оттам — предупреди го тя, без да обръща внимание на неприличното му поведение.

— А ние не искаме да се свивам, нали, любов? — Попита той и се надигна да излезе от водата.

Устните ѝ се разтеглиха в усмивка. Това беше предишният Рийс, когото помнеше. Тя го уви в хавлията, като внимаваше за неприятната рана отстрани.

— Ние не искаме да правиш нищо, което би възпрепятствало пълното и бързо възстановяване.

Преди да разбере какво става, той я уви в хавлията заедно със себе си и започна да развързва халата ѝ. Вплете пръсти в косата ѝ и притегли главата ѝ към устните си, сетне зарови лице в извивката, където тънката ѝ шия се срещаше с рамото.

— Да пороботим върху приятната ми мечта — прошепна той.

— Рийс, ти не си достатъчно силен... раната ти... шевовете — възрази Тори задъхана. — Може да ти причиня болка.

— Ще рискувам. Нали съм комарджия, любов.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Мислех само да спя при теб тази нощ, а не да... да...

Рийс изкриви устни в иронична усмивка:

— Целомъдрените целувки с теб, Тори, са биологически невъзможни за мен.

Той дръпна халата ѝ и го пусна небрежно на пода заедно с хавлията си.

— Дори когато си зашит като коледна гъска? — Попита тя, задъхана и ядосана.

— Гъсок, любов, гъсок — поправи я усмихнат той. — И без това сравнението с гъската не е много подходящо...

Той зарови устни в шията ѝ и промълви:

— В края на краищата кой кого ще натъпче?

Разтърси я полуизненадан, полувесел смях, а той продължи да я гали с нежни целувки.

— Нека поне първо да превържем раната — успя да каже тя. — Шевовете може да се скъсат.

— Бъди нежна с мен, любов — предупреди я той и я повлече със себе си, като я държеше за кръста.

Отиде до леглото и седна, без изобщо да се стеснява от великолепното си голо тяло.

Тори взе с треперещи ръце дългия бинт и започна да превързва кръста му. Всеки път, когато докоснеше горещата му плът, през тялото ѝ преминаваше тръпка на удоволствие. Усети го как потрепва в отговор и побърза да свърши със задачата си.

— Това би трябвало да те предпази — рече колебливо тя и го погледна в очите.

На устните му затрептя изпълнена с копнеж усмивка.

— Дори и желязна броня не може да ме предпази от твоето въздействие, Тори, любов. Ела тук.

Той я притегли към себе си и плъзна ръце под бялата ѝ копринена нощница към стройните ѝ крака, докато обви в шепа

малките ѝ гладки хълбоци. Тя беше толкова слаба и крехка, че го прониза страх. Ами ако има проблеми с бременността? Ако нещо се случи с нея...

Тори го усети как се скова. Тя зарови пръсти в къдравата му коса и започна нежно да го гали.

— Какво има, Рийс? — прошепна тихо тя.

Не биваше да я плаши, но все пак трябваше да знае. Той се поколеба, сетне попита:

— Пита ли доктора дали ще причиним болка на теб или на бебето, ако правим любов?

Погледна я в лицето, което пламтеше от смущение.

— А сега кой за кого се притеснява? — успя да попита тя. — Когато доктор Рънси ми каза, че очаквам дете, въпросът не изглеждаше тревожен, като се има предвид, че живеехме разделени.

Тори се опита безуспешно да прикрие огорчението в гласа си.

Рийс знаеше от неколцина от женените си приятели, че съпругите им не се въздържат от любене по време на бременността, но неговата бледа и крехка Виктория съвсем не можеше да се сравни с издръжливата, яка Каси Лоринг.

— Казах ти вече, че няма да се върна при Джинджър... или при която и да е друга, Тори — увери я той. — Но засега, докато не поговоря с доктор Рънси, нека само да спим, за да не стане някоя беля.

Той легна и я взе в прегръдките си под дебелиите завивки. Господи, каква дълга и неприятна нощ предстоеше! Тори си пое дълбоко въздух и се опита да се отпусне.

Тори лежеше тихо, зашеметена от внезапната му промяна от разгонен жребец в загрижен джентълмен. Това не беше предишният Рийс. Наистина ли се притесняваше за нея и за бебето? Или не намираше надебеляващото ѝ тяло за толкова привлекателно, колкото онова на сластолюбивата Джинджър? За Джинджър ли мечтаеше, когато прекъсна унеса му в банята?

Тя се сгуши до коравото му тяло и усети свитото у него сексуално напрежение. Не, той я желаше — силно, при това! Можеше да се унижи още и да го съблазни. Той нямаше да може да устои, но Тори реши да не го прави. „Аз се нуждая от време, за да обмисля всичко, а той — да оздравее“ — помисли си тя. Сетне се замисли тъжно дали и душата му не се нуждае от лечение. „Какво направих?“

Хладният нощен въздух не ѝ даваше отговор. Тя се притисна до Рийс и се опита да заспи.

Рийс се събуди след дълга, неспокойна нощ, все още без сили и объркан след вчерашното изпитание. Тори я нямаше. Пипна възглавницата ѝ — студена. Станала е преди известно време. Той се замисли за загадъчната си красива дама, която обичаше от все сърце, но на която се страхуваше да повярва.

— Първо трябва да говоря с доктор Рънси — измърмори той и отметна завивките.

Шевовете отново се бяха стегнали, след като бе лежал. Острата, пронизваща болка го завари неподготвен, когато се опита да провеси крака от леглото.

Тори отвори вратата тъкмо навреме, за да чуе цветистия му поток от ругатни. Мъдпай изтича пред господарката си, като лаеше като обезумял за добро утро. Подскачаше така, сякаш късите му рошави крачета имаха пружини и ближеше лицето на Рийс с удивително дълъг език.

— Е, сигурно се чувстваш по-добре — рече бързо Тори, докато го гледаше как взима кучето и го слага върху голямото легло.

Тя носеше поднос, отрупан с ухаещи топли кифли, прясно кафе и купа с овесена каша, покрита с дебел слой сладък крем. Тори остави подноса на нощното шкафче и нежно бутна Рийс под завивката. Преди той да изругае отново, кучето пак започна да го ближе.

Той се засмя и изпъди Мъдпай.

— Предавам се и на двама ви!

Кученцето започна да подскача пъргаво около него и да души подноса, а Рийс погледна купчината храна.

— Ти и онзи доктор изглежда искате да напълнея — измърмори той.

— Необходима ти е сила, за да оздравееш. Не ти, а аз ще напълнея. Боли те и си бял като призрак — добави сърдито Тори.

— Само се изправих рязко и дръпнах засъхващите шевове — това е всичко — възрази Рийс.

Чувстваше необикновена възбуда, докато Тори се суетеше край него, нагласяше подноса в скута му и оправяше възглавниците зад гърба му. Накрая седна на ръба на леглото в ръце с лакомото куче, а Рийс се зае с овесената каша и кафе.

След като Тори остана доволна, че апетитът му е добър, тя хвърли кученцето обратно на леглото и тръгна към банята. Чу как Рийс и Мъдпай преговарят за остатъците от сладката кифла с масло, докато коленичеше да пусне горещата вода.

— Ще се почувстваш по-добре, ако отново полежиш във ваната — извика Тори.

— Надявам се, защото трябва да отида в града днес — отговори Рийс, като хранеше кучето с парченца мека сладка кифла.

— В никакъв случай — извика Тори и спря водата.

После се изправи и се върна до леглото му.

— Ти не си в състояние да се друсаш по пътя.

— Нищо ми няма. Трябва да свърша нещо.

— Какво?

Сърцето ѝ се сви от страх. Дали не съжаляваше за прибързаното си преместване от „Голата истина.“

— Ами... Майк. Трябва да видя Майк. Предполагам, че съдия — изпълнителят от Лейк сити разследва опита да ме убият, но аз искам сам да проверя някои неща. Майк може да го направи вместо мен.

Рийс възнамеряваше също да говори с доктор Рънси, преди да е изминала още една нощ, но нямаше да казва за това на Тори и да я тревожи излишно.

— Като стана дума за Майк — опита се да спечели време тя, — аз разговарях с него миналата седмица... за това кой е убил Сандърс.

Тези думи приковаха вниманието му. Тори посрещна, без да мигне, пронизващия син поглед, после взе на ръце Мъдпай и го прегърна, като отново седна на леглото.

— И какво ти каза онзи ирландски източник на информацията? — Попита безпристрастно Рийс.

— Изпратил е известие в Денвър да намерят убиеца, веднага щом научил новината.

— Е, и?

— Накарал е всеки, когото двамата познавате в града, да се заеме с въпроса. Имало много следи, но още нищо определено. Но аз си мисля...

— Сигурно някакво опасно предположение — прекъсна я Рийс, като леко загатна за предишната си закачливост.

Той подмами Мъдпай с ръка и Тори го пусна.

— Не, Рийс — възрази тя, като отчаяно искаше да ѝ повярва, че му има доверие.

Но нали самата тя бе ходила при Майк за доказателство, че Рийс е невинен? Съвестта я загриза, но тя продължи:

— Прочетох доклада на детектива за убийството на брат ми. Гърлото му е било прерязано.

Очите ѝ се впериха в раната на брадичката на Рийс. Ръцете му замръзнаха върху рошовата козина на кучето.

— И ти мислиш, че същият човек, който е искал да ме убие, е убил Сандърс?

Той се поколеба, сетне продължи да гали Мъдпай и рече:

— Честно казано, и на мен ми хрумна същата мисъл, но не виждам какъв общ враг бихме могли да имаме, по дяволите.

Той пропусна да спомене, че всеки уличен хулиган в Денвър с радост би пречукал пияница като брат ѝ заради бутилка пиене.

— Емет Хаузър и брат ми се познаваха. Те се канеха да се бият, когато ги видях в парка на Четвърти юли. Мисля, че... ами страхувам се, че Сандърс може да е имал връзка с племенницата на Хаузър, Ела, Тя се държеше много свойски с него.

— А аз спечелих кръчмата му. Това със сигурност ме нарежда сред враговете му.

Рийс се замисли върху това и си спомни, че племенницата на Хаузър присъстваше на караницата в парка.

— По дяволите!

Той изведнъж спря да гали кучето и седна в леглото.

— Барлоу! Мислех, че иска да ме убие, защото го изпратих в затвора заради измама с карти. А той вършел мръсната работа на Хаузър. Може да го е наел да ме убие.

— А когато се е провалил, самият Емет те е нападнал. Никой не е виждал нито него, нито Ела от месеци.

Тори прехапа долната си устна с малките си бели зъби, сетне погледна Рийс.

— Ти стой тук. Ще изпратя да повикат Майк. Не си в състояние да се предпазиш от още едно нападение от страна на звяр като Емет Хаузър.

Рийс изпи кафето си, после сложи подноса на пода. Кученцето скочи от леглото и постави предните си крачета в чиниите.

— Първо ще се потопя във ваната, сетне можеш да превържеш раната ми и тръгвам за града — рече решително той.

— И аз идвам с теб.

— Как не. Ти ще стоиш тук и ще си почиваш. Изглеждаш доста отслабнала. Сега трябва да внимаваш за бебето.

Той отметна завивките с един замах, но този път внимателно се измъкна от леглото.

Стана и вдигна ръце. Сетне ѝ нареди да махне превръзката, за да може да влезе във ваната.

— Ами ако откажа? — Попита непокорно тя.

— Тогава ще го направя сам — отговори Рийс и посегна към превръзките.

Тори прие поражението и ги махна, защото знаеше, че няма смисъл да спори повече. Рийс махна и последния бинт, а Тори докосна леко набръчканите шевове.

— Раната наистина зараства бързо — отбеляза тя. Мъдпай махна с опашка в знак на съгласие.

Само за да ѝ покаже, че може да се движи свободно, Рийс се протегна лениво, но много внимателно, после тръгна бързо към банята. Кучето го поздрави с джафкане и махане на опашка. Той коленичи до пълната вана, за да спре водата.

Тори ровеше из дрехите му в ролята на камериер и размишляваше върху действията му. Беше се заклел, че никога няма да я напусне и яростно ревнуваше от Чарлс. Върнал се бе с нея в „Леговището на змея“ заради бебето, а сега не искаше тя да се претоварва, защото е бременна. Тори се усмихна, въпреки мрачните мисли. По-рано, при самото споменаване на думата „бременна“, тя би се изчервила от смущение. Каква глупава малка снобка е била! Но Хеда Лотън я бе възпитала да бъде точно такава — съвършена дама. Именно това бе привлякло преди всичко Рийс. Той искаше съпругата и детето си, но дали щеше да ѝ повярва някога — или дори да я пожелае отново?

— Ще стана дебела и безформена, и той ще се върне при Джинджър...

Тори се мъчеше да сдържи сълзите си. Бременността си играеше с чувствата ѝ.

— Никога през живота си не съм плакала толкова много, колкото през последния месец — промълви тя на Мъдпай, докато подреждаше дрехите на Рийс.

Искаше да поговори с друга жена. Веднага щом Рийс тръгне за града, тя ще вземе другия екипаж и ще се отбие за малко при Лора. Не си позволи да разсъждава върху вероятността да проследи Рийс до „Плейн спийкър“ ... или до „Голата истина.“

Веднага щом спря пред хубавата стара къща и видя, че там е пълно с файтони, Тори щеше да заплаче от отчаяние. Безкрайните благотворителни и обществени задължения на Лора ѝ оставяха малко свободно време. Днес беше ден за събиране на клуба по градинарство. Непокколебимата жена щеше да има бърбиви гости цял следобед. Тори потърси с поглед закрития екипаж на майка си, но не го видя. Лора и Хеда се отчуждаваха все повече, откакто Тори бе отишла в калното свлачище през есента. Майка ѝ бе обвинила Лора, че насърчава такова непристойно поведение.

Тори въздъхна, неописуемо натъжена, заради собствените си, непрекъснато влошаващи се взаимоотношения с родителите си. Погледна свилия се под дебелия кожена наметка Мъдпай. Слънцето грееше ослепително и снегът блестеше, но въпреки това беше студено.

— Лора те обича, Мъдпай, но малко се съмнявам дали мама споделя чувствата ѝ — каза мрачно Тори.

Кученцето сякаш разбра, излая веднага в знак на съгласие и се сгуши по-навътре в кожата.

— Ех, можеше да не си губя времето да идвам до града. Може би мама ще приеме сдобряването ми с Рийс, ако ѝ кажа за бебето.

Докато минаваше през града, Тори не вярваше, че нещо би ги сдобрило, но едно посещение при Хеда беше за предпочитане през другите ѝ импулси. Тя решително се отказа да отиде до редакцията на вестника, за да провери дали съпругът ѝ е там.

Докато Тори отиваше към дома на семейство Лотън, Рийс седеше в чакалнята на доктор Рънси и нервно потъркваше ранената си страна. Топлата вода бе омекотила шевовете, но отвътре започна адски да го сърби.

— Защо си станал и се разхождаш насам-натам, упорито уелско магаре?

Побелялата коса на Рънси беше пригладена с пръсти назад, а ръкавите на ризата му бяха навити.

— Току-що заших един друг твърдоглав чужденец. Някакъв германец, пивовар, се опитал да се бие в твоята пивница. Мистър Грейндж може да бъде много убедителен с пушката. Извадих толкова олово от задника на този глупак, колкото може да повали мечка гризли.

Той махна нетърпеливо с ръка на Рийс да го последва в приемната, където медицинската сестра разчистваше масата за прегледи.

— Ако мислиш, че ще извадя конците, само защото те сърби...

— Не съм дошъл тук за себе си, докторе.

Рийс замълча и погледна към мисис Уайли.

— Хм, докторе, може ли да поговорим насаме?

Възрастният лекар кимна с отегчение. Прекарал бе трудна сутрин и измърмори:

— Ако това е тихият зимен сезон, Господ да пази Старлайт през лятото.

Той направи знак на Рийс да го последва по коридора към кабинета му.

— Има ли вероятност друг лекар да дойде да помага тук? — Попита Рийс, докато вървяха.

— Да. Може да приема предложението й.

— Жена лекар? — Попита недоверчиво Рийс.

Рънси се ухили.

— Излизат обучени от медицинското училище от около четиридесет години насам. За жените е два пъти по-трудно, защото мъжете не желаят тяхната конкуренция. Може да предложи работата на доктор Елизабет Дентън Гантри. Майка й упражнява тази професия в Сан Франсиско от петдесетте години.

— Да ме вземат дяволите! — рече Рийс и седна на големия кожен стол срещу бюрото на доктор Рънси.

— Да, младо уелско куче, това вероятно ще стане, но не за това си тук — каза лекарят и затвори вратата.

Рийс Дейвис изпита неловкост за миг. Можеше да обсъди с лекаря всичко, което се отнасяше до него, но да говори за съпругата си, изглеждаше болезнено лично. Той поде колебливо:

— Става дума за Тори... Тя е толкова дребна и крехка... Притеснявам се за нея.

Сол Рънси измери с поглед Рийс.

— Познавам Тори, откакто се роди. Нали аз акуширах. Може да е крехка и склонна към слънчеви изгаряния, но е здрава като вол. Ще изкара бременността без никакви затруднения. Ти много ми помогна в това отношение.

— Как? — Попита изумен Рийс.

— Накарал си я да свали проклетия корсет! Най-доброто нещо на света за жените е да изхвърлят тези проклети мъчителни инквизиции на боклука, особено когато очакват дете. Казах ѝ да излиза често на чист въздух и да прави упражнения, предписах ѝ разумна диета и ѝ казах да не обръща внимание на прекалените ти грижи или тъпотииите, които може да ѝ кажеш.

— Благодаря много... Сигурен ли си, че няма да има никакви проблеми?

Възрастният мъж го увери категорично.

— Тори е като майка си. Хеда винаги е била яка като стомана. И двете ѝ раждания минаха изключително леко. Пред Стодард, разбира се, се държеше така, сякаш ѝ бяха отрязали ръката, но тя си е такава — проклета! Благодарни на комарджийския си късмет, че Тори не разсъждава като майка си. Тори е издънка на някой от прадедите си, а не на Хеда и Стодард. Вероятно на някоя прабаба от Изтока.

Очите му заблестяха.

На лицето на Рийс се изписа облекчение.

— Тогава би било безопасно, ако аз... ако ние...

— Докато не ти каже, че е време да се мяташ на коня и да дойдеш в града да ме вземеш — прекъсна го весело докторът. — Но като се позамисля...

Той замълча и видя как лицето на Рийс отново унива.

— Може да доведеш новата лекарка. На Тори може да ѝ хареса, ако друга жена извърши раждането.

Рийс излезе от кабинета блажен като в рая. Усмивка заигра на устните му, като си спомни за съвета как да прави любов със съпругата си, който Рънси му бе дал на раздяла.

— Само не прави изчанчени акробатични номера, като например да се люлеееш на красивия си полилей.

Рийс се качи на двуколката и потегли за вкъщи, изпълнен с нетърпение.

Тори вървеше към вратата на кухнята в тухлената къща на семейство Лотън с Мъдпай, мушнат под палтото ѝ. Тя бе слязла от екипажа в уличката и мина напъряко през задния двор, като се надяваше, че ще остави кученцето в топлата кухня на Тес, докато разказва новините на родителите си и да отговаря на сърдитите им въпроси защо ги е злепоставила, като е влязла в пивницата.

— Като че ли Рийс щеше да дойде да ми се моли на колене — прошепна окаяно тя.

Мъдпай излая веднъж и тя го сгълча сурово.

— Мълчи, защото ще стоиш на снега. Тес ще си има ужасни неприятности, че те е пуснала в кухнята, ако лаеш и се издадеш, че си там.

Кученцето мълчаливо махна с опашка, сякаш в очакване на подкупа със сочен кокал от пържола. Тори се изкачи по стълбите и отвори тежката задна врата.

Тес беше заета с работа в уютната топла кухня и разточваше кори за сладкиш със сушени ябълки. Лицето ѝ разцъфна в усмивка, когато видя Тори и рошавото кученце.

— Какво сладко дяволче! Ти винаги си искала куче, мис Тори. Дай да го поддържа, докато си съблечеш палтото.

— Тес, запознай се с Мъдпай — усмихна се Тори. — Мама вкъщи ли е? Трябва да говоря с нея, но не искам да знае, че водя този малък разбойник. Има лоши спомени от първата им среща.

— Тук ще бъде добре и няма да се обажда — обеща Тес. — Майка ти е горе в приемната си.

Лицето ѝ помръкна.

— Камериерката има свободен ден днес. Боядисаха задното стълбище тази сутрин. Човекът каза, че ще изсъхне късно довечера. Къщата е празна, докато дойде онзи приятел на баща ти. Татко ти се върна рано от банката. Двамата с мистър Евърет са в кабинета.

— Да, разбирам — смотолеви Тори.

Чарлс Евърет беше последният човек, когото искаше да види. Рийс никога нямаше да я разбере. Като че ли нещата между родителите ѝ и съпруга ѝ не бяха вече достатъчно обтегнати.

— Може би трябва да дойда някой друг път.

— Майка ти... не се държи правилно напоследък, мис Тори. Тя наистина е зле, откакто, ами, от онова, дето се случи с брат ти, мир на праха му. Вчера беше много разстроена. Може да я развеселиш.

— Мисля да мина тихо покрай кабинета и да се кача горе — рече колебливо Тори.

Хеда винаги бе контролирала хладнокръвно всичко, но разоряването на семейството, брака на Тори с Рийс и смъртта на Сандърс бяха разрушили из основи подредения ѝ свят.

— Моля те, Мъдпай, стой тихо и прави каквото ти каже Тес — помоли го тя.

Кучето се сгуши върху едрите гърди на пълната жена и махна с опашка.

Тори затвори внимателно тежката врата на кухнята и тръгна по дългия коридор. Дори и кучето да лаеше, имаше малка вероятност някой в предната част на къщата да го чуе. Тя се приближи до вратата на кабинета на баща си и чу приглушени гласове. Колко странно, че бяха оставили вратата открената. После се сети, че прислугата има свободен ден и само Тес е останала в кухнята. „Трябва да се промъкна, без да ме видят.“

Тори се приближи още до вратата и гласовете станаха поясни. Баща ѝ говореше:

— По дяволите, Чарлс, когато се захванахме с тази работа, ти ми каза, че Дейвис ще бъде мъртъв след месец. Той е още жив и здрав, натрива ми носа в калта и не сме получили контрол над парите.

— Успокой се, Стодарт. Барлоу беше грешка на Хаузър. Аз дори не знаех, че ще използва онова глупаво момче. Скоро ще се срещна с Емет в колибата и ще му дам да разбере за онзи провал в конюшната. Следващия път ще успее. Онзи проклет уелски боклук ще умре и ти отново ще поемеш контрол върху банката си.

Гласът на Чарлс беше тих, докато се носеше из коридора заедно с дима от пурите.

Тори се облегна на стената, като се бореше със задушаващата я вълна на гадене. „Намислили са да убият съпруга ми!“ Собственият ѝ баща и мъжът, за когото преди беше сгодена. Запланували са това отдавна — още откакто се бе омъжила за Рийс! Тя сподави надигащата се в гърлото ѝ горчилка. „Трябва да се измъкна отгук и да предупредя Рийс!“

Тя се обърна и хукна към кухнята, като забрави за масичката в стил Луи XVI и изящната ваза на пътя ѝ. Закачи с пола масичката и бутна вазата на пода, като се блъсна в отсрещната стена. Заболя я, но стисна зъби и тръгна накуцвайки. Тъкмо стигна до кухнята, когато силни пръсти запушиха устата ѝ, и една ръка се уви около кръста ѝ, като ѝ изкара въздуха.

Тори започна да ритне и да се съпротивлява, но Чарлс я вдигна и се обърна към Стодард.

— По дяволите, страхотна бъркотия!

— Какво ще правим сега? — Попита Стодард, като вдигна очи към главното стълбище и всекидневната на Хеда над него.

Той видя как дъщеря му се съпротивлява в ръцете на Чарлс Евърет като разярена тигрица.

Лицето на Чарлс, което бе потъмняло от гняв преди малко, сега се разтегли в бавна, грозна усмивка.

— Мисля, че ти и скъпата ти дъщеря ще трябва да отидете до лятната си колиба, преди да е настъпил сезонът.

— Няма да ѝ причиниш болка, Чарлс — възрази ужасен Стодард.

— Да не си откачен! Разбира се, че няма да причиня болка на бъдещата си съпруга.

Той усети как Тори започна да се съпротивлява с още по-голяма ожесточеност и се сви, когато успя да го ритне, но не я изпусна от жестоката си хватка.

— Тя ще бъде чудесна примамка за настоящия си съпруг. Щом Дейвис узнае, че тя е в колибата, веднага ще дотърчи да я спасява — точно в прицела на Емет Хаузър.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Тъй като нямаме хлороформ подръка, мила моя, ще трябва да ми простиш — рече Чарлс и блъсна грубо Тори към Стодард, който я хвана, преди да го повали на земята.

Точно когато тя събра достатъчно въздух, за да извика, Чарлс я удари с юмрук по брадичката, тя припадна и се свлече в ръцете на баща си.

— Господи, Чарлс, трябваше ли да го правиш?

Стодард се мъчеше да удържи дъщеря си. Евърет грабна нетърпеливо Тори, метна я през рамо и се върна в библиотеката. Стодард го последва, като кършеше ръце.

— А какво искаш да направя? Да я оставя да изкрещи и онази проклета готвачка да долети с карфица в ръка? Трябва да я измъкнем оттук бързо и тихо. Тя не е в настроение да слуша разумни приказки — добави иронично Чарлс, докато завързваше устата на Тори е ленената си носна кърпа.

— Дай си кърпата — заповяда той.

Стодард се подчини. Евърет взе ленената му кърпа и завърза здраво ръцете на Тори зад гърба ѝ.

— А сега се стегни. Ще изкупим вината си пред Тори, след като я освободим от онзи варварин съпруга ѝ. Остане ли богатата вдовица, тогава ще я коткаме. И без това скоро ще разбере за убийството на човека, за когото целият град знае, че я изостави заради някаква кръчмарска пачавра — изсмя се безрадостно Чарлс. — Несъмнено повечето от добрите приятели на Рийс, подстрекавани от онзи смахнат вестникар, ще искат да бъде обесена заради съучастничество в убийството му. Дъщеря ти ще погледне на нещата през нашите очи, повярвай ми.

Докато говореше, Евърет си наля от хубавото уиски на Стодард в една чаша и я бутна към пребледнелия като мъртвец по-възрастен мъж.

— Плановете ни не бяха такива — възрази Стодард и изпи бърбъна, като потрепери.

— Понякога се налага да импровизираме — отговори Чарлс, вдигна изпадналата в безсъзнание Тори и пак я метна през рамо.

— Виж дали има някой отвън. Аз ще вървя след теб с нея. Ако излезем през страничната врата, можем да използваме живия плет за прикритие, докато стигнем до конюшната ти.

Тес извади първата партида от ябълковия сладкиш от фурната. Тя видя, че кучето я гледа с очакване и попита:

— Обичаш сладкиши, а?

Мъдпай погледна лакомо димящата хрупкава коричка на сладкиша и размаха опашка в отговор. Тес поклати глава, отиде до големия шкаф, отвори го и прибра сладкиша вътре. Кученцето бързо изгуби интерес към непостижимото и отново се зае с кокала, който му бе дала по-рано. Това занимание също му омръзна и то заподскача към откренатата врата, която водеше към килера, където Тес държеше хранителните запаси. То подуши тук-там, но не намери нищо интересно сред чувалите с брашно, здраво запечатаните буренца с меласа и уханните подправки. Но едно прозорче в дъното на дългото помещение привлече вниманието му. То беше леко отворено, за да влиза чист въздух в задушния килер. Кученцето се изкатери на буре с туршия и надникна навън, като махаше с опашка.

Тес вида, че се занимава с нещо и реши, че разходката му е безопасна. Тя измърмори, че богатите имат удобства вътре в къщите само за себе си, наметна палтото си и излезе от кухнята.

— Задникът ми ще замръзне в този студ. Не е честно — мърмореше тя, докато вървеше из задния двор в посока, противоположна на високия, покрит със сняг жив плет, зад който се криеха Стодард, Чарлс и пленницата им.

Тес не видя, че измъкват Тори, но Мъдпай усети. Излая сърдито няколко пъти, но не чу успокоителни думи от стопанката си. Кученцето скочи от бурето и се отправи към кухнята. Видя, че там няма никой, втурна се към задната врата и започна да драци като обезумяло по нея. Веднага щом Тес отвори вратата, то се щукна покрай нея и прекоси снега, който бе натрупал по живия плет.

Готвачката го видя как препуска към конюшната, като подскача из снежните преспи.

— Предполагам, че имаш същата нужда като мен — усмихна се тя, като очакваше, че ще му стане студено и ще се върне веднага щом

намери чисто местенце, където да свърши работата си.

Чарлс видя двуколката на Тори и присви очи.

— Виж дали онзи тъп пиян коняр не е някъде наблизко — заповяда той на Стодард и стовари идващата в съзнание Тори в малкия ѝ екипаж.

— Така. Закарай двуколката в колибата си. Да се надяваме, че пътят е отъпкан.

— Виж какво, Чарлс, не ми харесва...

Възраженията на Стодард бяха прекъснати от едно рошаво вързопче от ръмжаща козина, което се хвърли в краката на Евърет. Той бързо пусна Тори, която се свлече на пода на двуколката. Един инстинктивен ритник изпрати кученцето в снега, но панталона на Чарлс беше раздран до коляното. Той изръмжа някаква ругатня и се спусна към неочаквания спасител на Тори. Мъдпай подскочаше около него и ожесточено лаеше. Чарлс разбра, че няма да може да го хване и се обърна към Стодард, който стоеше безпомощно до двуколката.

— Тръгвай с нея към града — изръмжа той. — Стъпи отгоре ѝ, ако трябва, когато дойде в съзнание. Аз ще задържа малкия негодник. Знаеш какво да кажеш на Хаузър, когато пристигне. Побързай, по дяволите!

Той буквално вдигна и натика Стодард в двуколката и бутна камшика в ръцете му.

Тори чу сърдития лай на Мъдпай през мъглата от болка. Лежеше свита, със завързани зад гърба ръце. Челюстта я болеше и когато се опита да извика, разбра, че устата ѝ е завързана с кърпа. Спомни си за ужасното си преживяване, когато чу как Чарлс заповядва на баща ѝ да тръгва. Тя издаде приглушен вик и се опита да седне, но ужасният ѝ баща последва съвета на Евърет и стъпи на рамото ѝ, като я притисна към пода. Двуколката потегли с внезапно раздрусване и главата ѝ се удари в коравата дъсчена седалка. Причерня ѝ и отново загуби съзнание.

На Чарлс му мина през ума да застреля кучето, докато риташе и посягаше към косматата топка, а Стодард препускаше по алеята. Но един изстрел би привлякъл нежелано внимание, пък и трудно би обяснил убийството на любимото животно на Тори. Конярят на семейство Лотън — Барни — излезе навън, като се препъваше и сънено търкаше очи. Евърет изкрещя:

— Хвани това проклето куче! Нападна ме.

Слава Богу, че двуколката се бе измъкнала, без да бъде последвана от кучето.

Барни също не успя да хване палето, което накрая се изплъзна от преследвача си и заподскача надолу по алеята. Екипажът с миризмата на любимата му господарка отдавна бе изчезнал. Объркан, премръзнал и отчаян, Мъдпай започна да обикаля в широки кръгове, като търсеше някой приятелски настроен в този внезапно враждебен град. Сетне долови позната миризма. Имаше едно място, където господарката му често го водеше и то беше наблизно!

Рийс слезе от двуколката, още въодушевен от новината на доктор Рийс. Сръчният Фулър го поздрави, след като отвори външната врата, точно когато Рийс посегна към валчестата дръжка.

— Добър ден, сър. Надявам се, че сутринта в града е минала успешно.

Рийс засия.

— Повече, отколкото можеш да си представиш, приятелю. Тук ли е мисис Дейвис?

Фулър има благоразумието да придобие тъжно изражение.

— Ами, предполагам, че знаете, сър. Господарката тръгна за града веднага след вас. Взе кучето.

Последното очевидно бе доставило огромно удоволствие на спретнатия иконом.

— Сама ли замина?

Рийс кипеше от гняв. Вече знаеше отговора. Твърдоглава жена.

След утвърдителното кимване на Фулър, той се втурна разгневен по стълбите и извика Лий, който отвеждаше коня и двуколката.

— Оседлай Блекджек.

Щом е заминала с двуколката в града, ще я докара обратно и няма да слуша глупостите ѝ. Единственото му желание беше Тори да е в безопасност, завита в хубавото им топло легло.

Рийс яздеше към града и се чудеше къде ли е отишла вироглавата му съпруга. Или при Лора, или да се сдобри с родителите си. Къщата на семейство Лотън беше по-близко и той реши да провери първо там. Раната го заболя от ездата. За да се разсея, той се замисли за тъста и

тъщата си. Вниманието им изобщо не го интересуваше, но Тори беше между чука и наковалнята. Тя беше дошла открито в пивницата и го бе помолила да се върне у дома, с което го бе предпочела пред тях, но имаше ли право да иска тя да скъса напълно с родителите си?

С течение на времето Тори може би щеше да започне да съжالياва, че е изгубила единствените си близки роднини. Заизмъчва го предишната несигурност, когато си спомни как се бяха споразумели със Стодард за Тори, като че ли беше чистокръвно говедо. Сега я бе обвързал с дете, но знаеше, че това не е достатъчно. „Искам да ми вярва!“

Рийс беше толкова погълнат в мислите си, че Блекджек едва не прегазил малкия екипаж на Лора Евърет, който излизаше от завоя близо до дома на Лотън.

— Виждам, че и двамата сме се отправили за едно и също място — извика тя. — Достатъчно добре ли се чувстваш, за да яздиш след онова, което се случи вчера?

— Нали съм яхнал този огромен дявол? — усмихна се леко Рийс.

При звука на познатия глас, ушите на Мъдпай щръкнаха и той провря муцуна през наметката, с която Лора го бе увила. Излая остро няколко пъти.

— Грижиш се за Мъдпай ли, Лора? — Попита учудено Рийс. — Знаем, че Хеда го ненавижда, но...

— Не, всъщност прибрах беглеца. Намерих го да драци по задната ми врата и предположих, че е избягал от дома на Хеда, след като е подушил, че не е добре дошъл там — отговори тя и усмивката ѝ изчезна, когато добави. — Не че и аз съм очакван гост там напоследък.

— Както и аз — отговори сухо Рийс. — Благодаря ти, че изпрати Тори при мен вчера, Лора.

— Рано или късно щеше да дойде. Аз само ѝ помогнах да събере смелост по-бързо.

— И все пак, толкова много съм ти задължен и искам да ти се отплатя малко. Ще взема този негодник и натрия носа на лъвицата в собствената ѝ бърлога, за да прибера съпругата си.

— Сигурен ли си, че не искаш да се разменим и да почакаш, докато измъкна Тори от ноктите на Хеда? — Попита тя и му намигна.

— Така или иначе трябва да се появя пред тях — отговори Рийс и сви безгрижно рамене. — Защо да не е сега? Пък и двамата с Тори

трябва да си поговорим — добави той и посегна към извиващото се куче.

— Аха. Надушвам поредната буря в чаша вода — рече Лора без особена загриженост и му подаде Мъдпай.

После обърна малкия си екипаж и се отправи за дома си, след като весело си взе довиждане с Рийс. Той потегли към къщата на семейство Лотън. Двуколката на Тори не беше отпред. Може би е отзад?

— От Тес ли избяга? Странно, че си се отдалечил толкова много от господарката си — каза Рийс на палето. — Е, този път няма да се промъкваме през задния вход.

Той слезе от коня пред внушителната тухлена сграда и смело тръгна към стълбището, пъхнал кученцето под мишница. Изуми се, когато самата Хеда отвори вратата. Вдигна учудено вежди, килна шапка назад и стъписано я поздрави.

— Здравей, Хеда. Ралф напусна ли?

Устните ѝ се изтъниха от гняв, когато видя усмихнатия грубиян и противното животинче.

— Как смееш да идваш в дома ми! Убиец! Ще те обесят заради убийството на сина ми. Кълна се!

Рийс мина високомерно покрай нея, без да обръща внимание на изблика ѝ. Хеда се дръпна, когато опашката на Мъдпай докосна ръкава ѝ. В следващия миг на лицето ѝ се изписа лукавство, което измести яростта ѝ.

— Ако търсиш Виктория, тя не е тук.

Рийс се обърна и я изгледа изпитателно, а на обикновено непроницаемото му лице се появи тревога.

— Не е при Лора, не е и тук. Къде другаде може да е, по дяволите?

Очите на Хеда светнаха с блед синьо — зелен блясък.

— Няма нужда от противните ти ругатни, детеубиец такъв! Виктория изглежда идва на себе си. Тя замина с баща си в лятната ни вила. Необходимо ѝ е малко време, за да преосмисли прибързаните си действия от вчера.

От цялото ѝ тяло се излъчваше ликуване.

— Лъжеш — обвини я студено и смразяващо Рийс.

Тя гневно изсъска, когато той се приближи до нея и пусна Мъдпай на пода.

— Тори не би ме изоставила сега. Не би оставила и кучето си да скита само в студа.

Хеда изгледа с погнуса палето, сетне отстъпи от заплашително застаналия пред нея мъж.

— Точно ти ли ме наричаш лъжкиня? Защо да не иска Виктория да се отърве от теб, след всичко, което ѝ причини?

Рийс я изгледа с убийствен поглед:

— Защото носи в утробата си моето дете. Точно това дойде да ми каже вчера. А сега, къде е съпругата ми, по дяволите?

Хеда буквално се олюля и се облегна ужасена на стената.

— Твоето дете. О, Господи, Господи — промълви съкрушена тя, сетне го погледна с омраза.

— Дори и това няма да те спаси. Твърде късно е. Чарлс ми каза, че Стодард е завел Виктория в лятната ни вила. Не съм говорила с нея, иначе щеше да ми каже, че е бременна от убиец на деца.

Тя замълча, за да види ефекта от думите си, после злобно добави:

— Може би ще направи аборт там. Баща ѝ сигурно ще уреди това!

Никога през живота си Рийс не бе изпитвал толкова силно желание да удари жена.

— Кажи ми къде се намира тази проклета вила или ще те принудя с бой, Господ да ми е на помощ!

След няколко минути Рийс излезе от къщата, а Мъдпай го следваше по петите. Оставил бе тихо ридаещата Хеда в приемната ѝ и държеше набързо нарисувана карта в ръка. Той грабна кучето, яхна Блекджек и препусна към „Голата истина.“

Челюстта на Джинджър увисна от изумление. Картите паднаха от вцепенените ѝ пръсти. Тя видя как Рийс влиза в пивницата и се отправя към стълбището. Спря за миг, за да ѝ кимне, докато изкачваше по две стъпала наведнъж. Тя прибра полата си и се втурна след него. Лицето му беше сериозно, а движенията — напрегнати. Той отвори бюрото на предишния си кабинет и извади пушката.

— Ще си навлечеш истински неприятности, че си станал и тичаш, след като вчера кървеше до смърт — каза тя от прага.

Кученцето, което той носеше, започна развълнувано да лае в краката ѝ. Тя не му обърна внимание.

— Имаш ли нещо против да понаглеждаш Мъдпай тук? — Попита Рийс.

Той посочи към палето, докато тъпчеше патрони в джобовете си.

— Ще ми кажеш ли, какво, по дяволите, става?

Тя заобиколи бюрото и сложи ръка върху рамото му.

— Нещо се е случило с Тори. Нуждая се от пушката си — отговори троснато той. — Хеда каза, че е заминала със Стодард в някаква вила в планината Голд лийф — да избяга от мен. Не вярвам на това.

— Рийс, това е клопка, за да те убият. Няма какво друго да е.

— Може би — отговори равнодушно той. — Но който се е заел с това, заплашва съпругата ми.

Той погледна Джинджър и тя прочете отчаянието в очите му.

— Тя е бременна, Джинджър. Сега не би ме изоставила.

Джинджър изруга.

— Някой подъл негодник я използва, за да се добере до теб. Не можеш да отидеш там ей така и да получиш куршума, който те очаква!

— Не мога и да стоя тук, когато нея я няма.

Той закопча колана за револвера на кръста си и провери пушката си.

— Мислиш, че собственият ѝ баща може да ѝ стори нещо лошо? — Попита недоверчиво Джинджър.

— Не знам, по дяволите. Чарлс Евърет е замесен. Вероятно и Хаузър.

Джинджър пребледня.

— Емет е коварен. Исусе! Той и онзи пор, адвокатът — заедно. Трябва ти помощ!

— Нямам време. Пък и ако отида сам, има по-малко риск да сторят нещо лошо на Тори.

Рийс мина покрай Джинджър, като блъсна опитващата се да го спре ръка.

— Грижи се за кучето. Тори го обича.

— Къде е тази вила? Ще изпратя някой след теб — извика тя, като хукна подир него, докато Рийс слизаше по стълбите.

— Оцелях, когато положението беше много по-лошо. Този път знам, че искат да ме убият.

Мъдпай лаеше в краката му. Рийс се спря на вратата на пивницата, взе кучето и го тикна в ръцете на Джинджър.

— Заклучи го.

С тези думи излезе.

От прозореца Джинджър видя как яхна коня и се отправи на запад.

— Някой от вас да знае къде е мястото, което старият Лотън притежава в планината Голд лийф?

Тори лежеше на голямото меко легло със здраво завързани ръце. Въпреки изтощението, ужасът и неудобството я държаха будна. Тя погледна към отсрещния ъгъл на стаята, където клечеше баща ѝ и подклаждаше огъня в камината, за да се пребори със студа. Бяха принудени да оставят двуколката на тясната заснежена пътека на няколко мили надолу в планината. Стодард бе развързал впряга и я бе вързал на единия от конете, сетне бе яхнал другия и ги бе повел нагоре към ловната вила.

Не бе махнал кърпата от устата ѝ. „Бои се, че ще го разубедя от налудничавия план на Чарлс.“ Но като видя отчаянието в очите му, Тори помисли, че това е малко вероятно. Погледът ѝ го следваше, докато вървеше из стаята, дърпаше пердетата и спускаше решетките на предната и задната врата.

Не беше казал почти нищо досега, но за да се подготви да посрещне Емет Хаузър, той трябваше да се опита да поговори разумно с дъщеря си. Тори не му бе оказала съпротива, докато я водеше от двуколката към колибата, но само защото беше зашеметена. Стодард я изучаваше тайно, докато приготвяше нещо за ядене от запасите, които Чарлс бе донесъл на Хаузър във вилата, където тайно се срещаха.

Той нарязва пушено месо и отвори бурканче конфитюр от ягоди, за да размекне коравите бисквити. Работеше и размишляваше за взаимоотношенията между Тори и Дейвис. Хеда беше сигурна, че презреният чужденец бе спечелил предаността ѝ или поне е превърнал послушната им дъщеря в друга. Стодард бе видял противното сексуално привличане, което се стрелкаше като мълния помежду им

още преди да се оженят. Всъщност то беше една от причините, която го бе навела на мисълта за възможността да използва дъщеря си, за да възвърне богатството си.

Виктория явно не споделяше отвращението на майка си към леглото. Хеда никога не би го изразила по такъв откровен начин, но той знаеше, че това е факт. Дъщеря му беше физически заробена от нахалния уелсец. Стодарт прие тази неприятна мисъл, но ако предаността на Тори беше по-дълбока, щяха да си навлекат сериозни проблеми. Трябваше да опипа почвата. Той напълни чиния с храна, наля чаша кафе и ги сложи на грубата маса в средата на стаята. После видя как Тори лежи на леглото — мръсна, раздърпана и ранена — и бързо донесе кърпа и леген с вода.

Махна много внимателно кърпата от устата ѝ. Тори преглътна, но не каза нищо, само го гледаше укорително със синьо-зелените си очи. Винаги бе мислил, че са като на майка ѝ. Сега установи, че само цветът е същият. Той изми раната на слепоочието ѝ и тя се сви и отдръпна, но не толкова от болка колкото от отвращение.

— По-добре ме остави да се погрижа за теб, Тори — предупреди я строго той.

— Да целунеш раната, която сам ми нанесе — обвини го тя.

— Ще трябва да ме изслушаш, млада госпожо. Онова, което ще ти кажа, може да е неприятно, но тази година на всички ни се наложи да понесем много неприятности.

— Не мисля, че убийството на съпруга ми влиза в категорията на твоите неприятности — рече глухо Тори.

— Ти беше тази, която ненавиждаше Рийс Дейвис. Опълчи се срещу брака си с тази кръчмарска отрепка. Сега Чарлс и аз ти предлагаме начин да се отървеш от него.

Завързаните ѝ ръце се свиха в юмруци зад гърба.

— И предполагам, че след като остана богата вдовица, Чарлс ще очаква да се омъжа за него от благодарност, че е измислил начин да ме спаси.

Всичко това сигурно е кошмар. Трябва да се събуди всеки момент в ръцете на Рийс. Рязкото кимване на баща ѝ бързо я върна в суровата действителност.

— Чарлс беше мъжът, когото ти избра за съпруг — каза самодоволно и уверено той.

— Чарлс беше мъжът, когото ти и мама избрахте! Човекът, който уби Сандърс!

Стодард я погледна изумен и тя побърза да продължи.

— Да, щом той е наел Емет Хаузър, излиза, че е така! Прерязали са гърлото на Сандърс. По същия начин, по който се опитаха да убият Рийс. Съпругът ми не е убил брат ми, а Емет Хаузър!

— Това е най-нелепото нещо, което съм чувал през живота си. Чарлс няма причина да убива Сандърс. Съпругът ти, мила моя, има причина — влечението му към теб. Не искам да слушам повече момичешките ти фантазии!

Той се надвеси над нея, вбесен от упоритостта ѝ и от онова, което би могло да се случи, ако тя продължава с абсурдните си обвинения.

Тори разбра, че баща ѝ се бори с вътрешните си демони. За пръв път през живота си осъзна колко е слаб Стодард Лотън. Хеда винаги го бе въртяла на малкия си пръст. А сега Чарлс го използваше. „Страхува се какво ще се случи с него, ако не се съглася с плановете на Чарлс.“

— Гладна съм, татко. Моля те, ръката ме боли. Може ли да ме развържеш и да ми позволиш да се нахраня?

Никакво придумване — само една обикновена молба. Трябваше да действа внимателно и да обмисля всичко, иначе баща ѝ щеше да се обърне срещу нея и без Чарлс да го кара.

Стодард погледна дребничката си, крехка дъщеря. Няма къде да отиде в този сняг. Макар и да се намираше само на един час път от града, колибата беше усамотена, пък и Хаузър скоро щеше да пристигне.

— Добре. Надявам се, че ще бъдеш разумна.

Той развърза китките ѝ и тя разтри изтръпналите си ръце, за да възстанови кръвообращението в тях.

Ръцете я боляха, сякаш бяха изтръгнати от раменните стави, а пръстите ѝ горяха и тръпнеха. Тори потърка брадичка и напипа подутината, причинена от любовното докосване на Чарлс. „Изобщо не съм го познавала.“ Разбира се, не познаваше и родителите си, нито дори Сандърс, ако трябваше да бъде откровена. „Може би съм виждала в тях само онова, което съм искала.“

Тори стана и бавно тръгна към тежката маса, където беше храната. Напоследък беше вечно гладна, когато не ѝ се повдигаше, но

сега храната щеше да бъде само повод, за да стигне до масата и да намери някакво оръжие. Тори отхапа парче месо и се замисли дали да каже на Стодард за бебето. Не можеше да си представи как ще реагира. Новината можеше да подобри или да влоши нещата. Как да избяга? Мислите ѝ препускаха лудешки.

— Ще дойде ли Емет Хаузър? — Попита тя между две хапки.

Стодард седна срещу нея, като внимаваше да държи ножа на разстояние от нея и гребна от храната в чинията си.

— Скоро. Преди Дейвис да получи бележката в „Голата истина“, в която пише да дойде тук — отговори предпазливо Стодард, като я наблюдаваше как ще реагира.

Тори извърна поглед и се насили да продължи да яде. Месото заседна в гърлото ѝ. Тя пийна отчаяна кафе, като се опитваше да го преглътне и да запази спокойствие. Спомни си как Хаузър бе притиснал вонящото си на кисело тяло към нея в парка и реши да рискува.

— Има нещо, което трябва да знаеш и което сериозно ще разстрои плановете ти. Ще родя дете от Рийс напролет, татко.

Тори затаи дъх за миг, а вилицата на Стодард издрънча в чинията.

— Твоето внуче — прошепна умолително тя, но гневният ужас, който се изписа на лицето му, ѝ каза, че е загубила играта.

— Очакваш да те предам на онзи убиец от тъмните улички и да отида в затвора напълно унижен, само защото ще раждаш изчадието му!

Тори се хвана за масата, за да не се пресегне и да го удари. „Как да избягам?“ Безопасността на баща ѝ, нито дори животът му вече не я интересуваха, само да можеше да избяга.

— Чарлс няма да се ожени за мен при това положение — рече студено тя, като оглеждаше стаята за някакво оръжие.

Стодард се изсмя дрезгаво:

— За да се добере до богатството на Дейвис, Чарлс ще се ожени и за самата горгона, забременяла от Сатаната.

Той я погледна в лицето, което сега беше спокойно и неразгадаемо.

— Опасявам се, че Чарлс ми е необходим, за да те контролирам, Виктория. Ти се оказа трудна като брат си. Винаги съм казвал на Хеда,

че глези това момче. И на двамата много ви угаждахме.

— Да, предполагам, че беше така от твоя гледна точка — каза тихо Тори и съзря острия касапски нож до чинията на баща си, докато той бе вперил поглед в огъня, потънал в изопачените си спомени.

Не, той щеше лесно да я надвие още преди да успее да грабне ножа. Точно в този миг в огъня изгоря едно дърво и се разпадна със силно изсъскване в каменното огнище.

Стодард стана, като взе внимателно ножа и го пъкна в колана си. Тори не помръдна. Седеше и пиеше кафето си. Кафе! Баща ѝ отиде до камината и тя погледна към тежкия гранитен кафеник, пълен с горещо кафе. Стегна се, остави тихо чашата си на масата и видя как Стодард се навежда над огъня с ръжена в ръка, за да го разбута. Без да мисли, че той може да падне в пламъците, Тори грабна кафеника с тежката дръжка и го вдигна, като махна капака. Баща ѝ се обърна и се изправи с ръжена в ръка. Врялата течност се плисна право в лицето му и той изкрещя разярен, като вдигна желязото, за да я удари слепешката.

Тори бързо отстъпи встрани, стисна тежкия гранитен кафеник с две ръце и замахна. Той се стовари върху слепоочията на Стодард. Отчаянието ѝ бе дало изумителна сила. Стодард изпусна ръжена и се свлече до огнището на няколко инча от буйните пламъци. Ножът се измъкна от колана му, издрънча на пода и отскочи в ъгъла до леглото, но в бързината Тори не забеляза това. Тя хвърли кафеника на пода и издърпа изпадналия си в безсъзнание баща далеч от огъня, като го хвана бързо за ръката.

След като го измъкна от огъня, Тори бръкна в джоба му и извади малкия му пистолет. Тя стана и бързо огледа стаята за одеялото, с което я бяха увили, когато я отвлякоха. Зави се с него, изтича до предната врата, отмести тежкото резе и се втурна навън, в хладния следобед. Конете стояха вързани надолу по склона. Тори прибра полата си и започна решително да крачи из снега, стиснала пистолета в едната си ръка.

Тъкмо грабна юздите на Анабел и се приготви да се метне върху гърба на кобилата, когато на кръста ѝ се ключиха две силни ръце в ръкавици.

— Я да видим какво има тук? — Попита Емет Хаузър с противна усмивка, докато избиваше пистолета от ръката ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Майк Манион прекара тежък ден. Следобедното издание на „Плейн спийкър“ беше разпродадено и той бе заслужил почивка. Като подрънкваше с ключове в ръка, той се зачуди дали да не разтреби редакцията, но само за миг. Само един луд или келт англосаксонец би оправил върховния хаос в помещението, макар че Върджил се опитваше да го направи от време на време. Китайката, която ежемесечно миеше прозорците и пода, независимо дали те се нуждаеха от това или не, слагаше всеки лист хартия и смачканата на топчета точно там, където ги намереше. Може би един ден, когато животът в Сан Хуан станеше спокоен, той наистина щеше да разчисти тази бъркотия. Майк сви рамене и се насочи към вратата.

— Не заключвай още, освен ако не искаш да ми купиш обяд — рече Стийв Лоринг с широка усмивка.

Майк хвърли ключовете на бюрото, където те изчезнаха в морето от хартия.

— Е, сигурно носиш страхотни новини, след като си дошъл чак от Денвър — каза той и потърка ръце в радостно очакване. — Кой уби момчето на Лотън?

Стийв свали тежката си овча шуба и я метна на закачалката, сетне бутна една кутия върху бюрото настрана и седна на ръба, като започна да клати обувтия си в кожен панталон крак.

— Много ще ти хареса, Майк. Какво ще кажеш, ако Чарлс Евърет е човекът за бесене?

— Хвала на светиите — отговори задъхан и доволен Майк. — Продължавай.

Той бръкна в едно чекмедже, извади молив и грабна бележника си от стола.

— Дълъг и неприятен разказ. В едно само съм сигурен — читателите ти ще го харесат, но не и Стодарт и Хеда. Блеки изпрати неколцина от верните си любимци в отговор на молбата ти, за да разследват какво е правил Сандърс, преди да срещне смъртта. Когато е

бил още в Денвър първия път, преди да отиде в Шайен, той е извършил няколко много интересни парични прехвърляния.

— И тук се намеси ти — рече Майк с вдигната писалка.

— Парите на баща му са били приведени на сметка в Сан Франсиско. Тлъста сумичка. За пияница, момчето е било адски умно — изпрати ме по дирите на разни документи, чието разкриване изискваше доста въображение.

— Да не говорим, че си подръпнал някои струни на изток — предположи Майк и му намигна.

Стийв Лоринг беше потомък на един от най-богатите и влиятелни банкерски фамилии във Филадельфия.

— Чичо Робърт доста ми помогна — ухили се Стийв. — Старецът може да е на седемдесет и три, но още го бива. Плячката на Сандърс била прибрана в банка „Юниън Дженерал“ в Сан Франсиско, но само до деня преди неговата смърт. После сметката е била закрыта.

— От Чарли?

— Да, но след като някой в Шайен е убедил Сандърс, че е в негов интерес да подпише пълномощно на адвокат. И тогава Чарлс е запретнал ръкави. Един адвокат е добре подготвен да извърши първокласни банкови злоупотреби.

— Почти толкова подготвен, колкото и синът на банкера — прекъсна го Майк. — Чудех се на внезапното забогатяване на Евърет напоследък — купи си нов чистокръвен състезателен кон. Не са ми били ясни много неща.

— Сега всичко е ясно — сложил е ръка на всичките пари на Стодард чрез Сандърс. Добре изпитано, повярвай ми.

— Остава обаче загадката кой все пак е убил горкия Санди. Чарлс мрази да си цапа дрехите, особено с кръв — отбеляза Майк, като си спомни калното свлачище много по-ясно, отколкото му се искаше.

Стийв се усмихна.

— Трябва да благодариш на Каси, че измъкна тази информация от Ела Хаузър.

Майк вдигна вежди в недоумение, но не каза нищо, само продължи да си води бележки.

— Когато Блеки започнал да търси Сандърс в Денвър, узнал, че един едър, дебел и висок мъж със странни жълти очи разпитва за младежа в луксозните барове.

— Емет.

— Той и никой друг. Накрая се отказал и се качил на влака за Шайен, но не преди да напъха скъпата си сладка племенница в затънтена колиба в покрайнините на Денвър.

— Вероятно не е било по-лошо от мястото, където живееше тук — измърмори Майк, докато пишеше.

— С една голяма разлика — за нейно най-голямо неудобство, тя е била бременна и много нещастна, че е изоставена, първо от истинската си любов Сандърс, после от единствения си роднина Емет. Когато Блеки я намери и Каси си поговори малко с нея, сладураната беше готова да разкаже на целия свят как всички в Югозападно Колорадо са й сторили зло, включително Чарлс, който наел чичо й да намери Сандърс, като му обещал щедра награда, за да го накара да каже къде са парите.

— Чарлс, разбира се, е знаел, че старият Емет няма необходимите връзки, за да се добере до парите.

— Точно така. Явно след като е съобщил на Евърет къде са парите, Чарлс е уредил незаконното им прехвърляне, сетне е казал на Емет да примами Санди отново в Денвър и да убие младежа. Въпросът е там, че Емет свършил това по толкова забележителен начин, че Чарлс му възложил втора задача.

Майк изпусна молива и изруга.

— Да убие Рийс! Той вече се опита да го направи вчера. Хаузър трябва да е в Старлайт!

Стийв изпсува.

— Да, Хаузър отдавна има зъб на Рийс Дейвис. А възнаграждението за свършената работа само е подслаждало сделката. Но също като Сандърс и Чарлс, Емет е прекалено алчен. Решил е да не се притеснява за племенницата си, чиято връзка с банкерския син не се е развила според очакванията му. Оставил й неколкостотин долара и обещал да се върне.

— И когато не дошъл, тя проговорила пред Каси.

Стийв кимна.

— Дори и Рийс да е предупреден, че някой иска да го убие, ще отида в „Леговището на змея“ и ще му кажа, че това са Хаузър и Евърет. Вече се опитах да се свържа с градския съдия — изпълнител, но той е заминал някъде по работа. Съобщих на властите в Лейк сити.

Веднага щом изпратят някого, Евърет ще се озове в затвора. Кажи на съдия — изпълнителя в Лейк сити да започне да търси Хаузър.

Стийв стана, но силна ледена струя го накара да се обърне към външната врата. Джинджър Вогъл я бе отворила, заслепена от бързане. Беше задъхана и изглеждаше ужасно.

— Емет Хаузър и Чарлс Евърет ще убият Рийс! — рече задъхана тя и се облегна на вратата, след като я затвори.

— Какви ги говориш, по дяволите?

Стийв отиде до нея и я хвана толкова здраво за раменете, че тя отново трябваше да събира сили, за да говори и диша едновременно. Беше хукнала от пивницата право в редакцията на вестника.

— Той тръгна оттук за вилата на Стодарт в планината. Не искаше да се вразуми, нито да вземе помощ.

Джинджър се опитваше да запази спокойствие.

— Знам къде се намира ловната вила на Лотън в Голд лийф — рече Майк.

— Молах се да е така! Никой в пивницата нямаше ни най-малка представа — изхълца тя и се обърна към Лоринг, като забеляза небрежно закопчания на колана му пистолет. — Ще му помогнеш ли?

— Да, но първо ми кажи какво става — отговори Стийв.

Джинджър му обясни какво се бе случило току-що в „Голата истина.“

— Майк, ти остани тук и чакай съдия — изпълнителя, а после ме последвай. Отивам при Рийс. Кажи ми бързо къде се намира вилата. Не може да е изминал много път.

Джинджър въздъхна с облекчение, когато Стийв излезе от редакцията.

— Трябва да побърза, за да го настигне.

— Дори ще изравни силите, повярвай ми — рече сухо Майк.

Чарлс Евърет се бе отправил към клуба си, за да си уреди алиби. Когато убиеха Рийс Дейвис, всички знатни мъже в Старлайт щяха да знаят, че той не е убил жалкия негодник. Тогава Стодарт можеше да доведе отчаяната си, овдовяла дъщеря и бившият ѝ годеник щеше да я утеши. Никой нямаше да си помисли нищо лошо, ако се ожени за нея след няколко месеца. Всички знаеха, че двамата вече бяха сгодени преди финансовите затруднения на семейството ѝ да станат причина за трагичния ѝ брак с комарджията.

Чарлс се поздравя за внимателно обмисления план, който най-сетне бе на път да се осъществи успешно. Изведнъж съзря приятеля на Дейвис от Денвър, Лоринг, който излезе устремен от редакцията на Манион. Чарлс бързо се шмугна в една уличка, за да не го види, после видя как Лоринг провери пушката, пъхната в седлото на големия си сив жребец и го яхна. Когато пое по посока на планината Голд лийф, Чарлс започна да се изпотява.

Когато видя, че Манион утешава и вдъхна увереност на Джинджър Вогъл, докато тя излизаше от редакцията, Чарлс започна да трепери. Как са разбрали за клопката? Бележката беше изпратена до дома на Дейвис и в нея пишеше да отиде сам в колибата заради любимата си съпруга.

— Куче! Негодник! Гад! Сигурно е намерил Дейвис — измърмори той, а мислите препускаха в главата му.

Но откъде знае Дейвис къде да отиде? А Лоринг? Може би избързваше с изводите. Беше се притеснявал, че е въвлякъл, без да иска, Тори в плановете си, но всичко бе протекло сравнително добре. Вероятно пристигането на Лоринг е само една случайност. За по-сигурно, той реши да направи малко отклонение, в случай, че не всичко върви по плана.

— Според мен той трябва да пристигне след около час и нещо, притеснен за малката си дама — рече злобно Хаузър на Тори, която лежеше на леглото със завързани зад гърба ръце и покрита до кръста, сякаш беше ранена.

Макар и със запушена уста, Тори бе впила поглед, изпълнен с открита омраза в мръсния убиец, който седеше срещу баща ѝ. Хаузър поглъщаше големи парчета месо направо от кокала, отрязан с огромния му нож. Вероятно същият, с който бе убил брат ѝ и който бе използвал срещу Рийс! Тя отмести поглед от едрия, мазен главорез и погледна Стодарт, който седеше със студен компрес на изгореното си лице и ожулено слепоочие. „Трябваше да го оставя да изгори в огъня“, помисли си отмъстително Тори, като си спомни как бе стоял най-хладнокръвно, докато грубиянинът я мачкаше похотливо. Сетне има наглостта да ѝ каже лицемерно, че след Емет, Чарлс ще ѝ се стори много по-добър!

Тори лежеше малко настрана и опъваше безуспешно въжето на китките си. Хаузър беше много по-добър с възлите, отколкото Чарлс.

— Тя се тревожи за мъжа си, Лотън. Нямам предвид Евърет. Виж как святка с очи към теб.

— Аз ще се оправя с Виктория. Ти само се погрижи за Дейвис, когато пристигне. Искрено се надявам да имаш повече успех, отколкото в конюшните.

— Онзи уелски негодник е хитър. Но този път имам силен коз. — Той засмука един кокал и погледна изпитателно Тори. — Толкова ще се уплаши за нея, че няма да разсъждава правилно. Освен това... — той потупа колта четиридесет и четвърти калибър на кръста си — ... този път няма да си трая. Щом почука на залостената врата, ти ще отвориш уплашен и ще кажеш, че дъщеря ти е ранена. Аз ще...

— Да, да, вече репетирахме това проклето нещо много пъти. Знаем какво да правя — прекъсна го ядосано Лотън.

По дяволите, колко го болеше главата. Само като си помислеше, че собствената му Виктория едва не уби баща си — и то заради онзи боклук, който уби брат й! Каква толкова сексуална власт имаше Дейвис върху нея, че тя обърна гръб на семейството, общественото си положение и порядъчността, само за да спаси окаения му живот?

В болната му глава пробягнаха образите на двамата скромното му, сдържано момиче — дете, преплетена гола с онова едро уелско животно. Той хвърли с отвращение кърпата на масата и се отърси от тези мисли. Потупа пистолета в джоба на палтото си, за да си вдъхне смелост. За негов късмет, Хаузър го бе отнел от нея, преди да успее да застреля двама им! Само като си помислеше, че глупавата му, дребничка дъщеря мисли, че Чарлс е наел Емет, за да убие Сандърс. Каква нелепост!

Дотук на Стодард му беше ясно, че тя ще направи всичко, за да спаси своя любим. Как, по дяволите, ще я накара Чарлс да се омъжи за него, особено след като беше бременна от Рийс? Но това беше проблем на Чарлс. Стодард беше тук, поел целия риск с този отвратителен, смърдящ убиец. Господ знаеше, че самата Тори бе сторила достатъчно бели. Той беше лошо изгорен и имаше ужасна подутина на слепоочието. А Чарлс си беше жив и здрав в клуба си в града!

Тори успя да разхлаби въжетото, но то оставаше двойно завързано около китките й. „Трябва да измъкна тази кърпа от устата си, за да предупредя Рийс, когато пристигне!“ Ръцете й действаха лудешки с въжетата, докато се слушваше да чуе звука от копитата на Блекджек

по планинския склон. Знаеше, че Рийс ще дойде — точно както тези типове бяха предвидили. Той я обичаше и би умрял заради нея.

Сълзи започнаха да парят в очите ѝ, но тя примига, за да ги скрие. Точно в този миг вниманието ѝ беше привлечено от слаб блясък между леглото и огнището. Ножът, който баща ѝ беше запасал точно преди да го повали в безсъзнание! Само да можеше да стигне до него. Но с двамата мъже в малката колиба тя едва ли имаше някакъв шанс. И все пак трябваше да опита. Тори започна да смъква завивката с краката си, за да ги провеси от леглото. Само да престанеха да гледат към нея!

Стодарт се закашля.

— Много пуши този огън, Хаузър.

Той изруга отчаяно, когато обгорялото му лице засмъдя от дима, който необяснимо защо изпълваше стаята. Хаузър стана, като изруга и прекатури стола си.

— Проклет глупак. В комина сигурно има птичи гнезда!

Той също започна да кашля, коленичи до огнището и се опита да надникне в комина.

— Отвори задната врата, за да прогониш пушека навън, преди да сме се задушили — рече задавен Хаузър с очи, пълни със сълзи.

Тори се претърколи от леглото и коленичи пред ножа, като бързо го скри зад гърба си. Мъжете не я забелязаха в суматохата.

— Проклетото резе се е заклещило! — изкрещя Стодарт.

Хаузър изруга и започна да си проправя път пипнешком към задната врата.

— Тихо. Ще предупредиш онзи уелски негодник, дори и да е на десет мили оттук.

Той изблъска Логън от пътя си, повдигна надулото се дървено резе и отвори вратата.

— Много по-наблизо съм, Емет — рече тихо Рийс и тикна уинчестъра в лицето на Хаузър.

Причинените от пушека сълзи потекоха по заслепеното от ярост лице на убиеца, а устните му се изкривиха в ехидна усмивка.

— Ти си задръстил комина!

— Къде е Тори?

Рийс мушна Хаузър в корема с пушката.

Тори видя, че баща ѝ е зад вратата, и се опита да извика през кърпата в устата ѝ, но Стодарт блъсна пушката с вратата, точно когато

Рийс я съзря през пушека. За част от секундата Хаузър се хвърли към пушката и блъсна Рийс вътре в стаята. Двамата започнаха да се търкалят на пода, като си разменяха удари и ритници. Тори режеше като обезумяла въжето с ножа, който бе взела, и се бореше за всяка глътка въздух в сгъстяващия се черен пушек.

Накрая усети, че преряза и последното въже. Бързо развърза превръзката, която опасваше устата ѝ и изплю влажната носна кърпа. Стана, стисна ножа в ръка и се приближи до борещите се на пода на колибата. Стодард стоеше в другия край на стаята, кашляше и наблюдаваше схватката.

Рийс разбра, че е скъсал шевовете, но изобщо не го беше грижа. Той и противникът му се изправиха на крака. Уелсецът нанесе силен удар с дясната си ръка в гърлото на Хаузър. Тори беше жива. Само това имаше значение — и да убие Хаузър. Той го удари пак и го повали на леглото. Огромният вол беше изненадващо издръжлив, като се имаше предвид слоя сланина около ханша му. Емет отговори с удар отстрани и за малко не уцели Рийс, който губеше сили заради силната болка от раната.

Той стисна зъби, пристъпи няколко пъти на една страна и нанесе поредица от удари в лицето на врага си. Хаузър беше почти в безсъзнание. Рийс го изправи на колене и се наведе над него, като здраво стискаше ризата на жертвата си с дясната ръка, а с лявата го биеше, докато онзи припадна.

Содард видя, че с Хаузър е свършено и започна да търси като обезумял пистолета в джоба си.

По дяволите този комарджия, кръчмарска отрепка — същия като противника си! Рийс Дейвис бе убил Сандърс, бе взел Виктория и я бе настроил срещу семейството ѝ — дори бе забременяла от него! А сега Дейвис щеше да провали всичко и да го изпрати в затвора и в немилост. Той вдигна пистолета и се прицели с трепереща ръка.

Тори изпищя, докато баща ѝ се прицелваше в гърба на Рийс. Тя не можеше да стигне до него, за да избие пистолета от ръката му, но можеше да му попречи да улучи целта си. Тори се хвърли към Рийс, точно когато Стодард стреля.

Силата на изстрела, който порази Виктория, накара съпруга ѝ да се олюлее. Рийс пусна изпадналия в безсъзнание Хаузър и се обърна, докато Тори се свличаше на пода.

— Тори!

— Лотън, негоднико — изкрещя от прага Стийв Лоринг с насочена пушка.

Стодард се обърна и стреля, но не улучи. Изстрелът на Лоринг го уцели смъртоносно, като изпрати по-възрастния мъж на мръсния под. Стийв му хвърли бегъл поглед, след като се увери, че е мъртъв. Рийс държеше Тори в прегръдките си. От нея се лееше кръв.

— Тори, моя любов, моята Виктори, не умирай. Не можеш да го направиш, няма да ти позволя! Ти застана на пътя на куршума, предназначен за мен, мила. Обичам те. Моля те — ридаеше отчаяно Рийс.

Тори усети ръцете му около себе си. Той е жив! Кошмарът бе свършил като по чудо. Тя погледна мокрото му от сълзи лице и тихо попита:

— Сега вярваш ли, че те обичам, твърдоглави уелсецо?

После изгуби съзнание. Стийв изскочи навън, за да донесе сняг в шепите си и го уви в хавлията, оставена на масата. Той коленичи до Рийс и сложи студения вързоп върху разцъфващото червено петно на черната й рокля.

— Притискай го към раната, докато разкъсам този чаршаф, за да я превържа — каза той на Рийс.

Уелсецът сложи ледената хавлия на тънката й талия, като не преставаше да й шепне любовни слова. Стийв се върна след минута с накъсания на ивици чаршаф и превърза раната.

— Ако непрекъснато изстудяваме раната, ще забавим кръвенето и можем да я закараме долу.

— Тори, моята Виктори. Искам да живееш, любов. Трябва да ти кажа, че ти вярвам... Обичам те.

Чарлс тръгна към кабинета си, за да вземе необходимите му документи и да замине толкова бързо, колкото можеше да го носи чистокръвният му жребец. Конярят му вече го оседлаваше. Съдия — изпълнителят беше пристигнал в града и се бе отправил заедно с Манион към планината Голд лийф. Нямаше нужда да е гениален, за да се досети, че са узнали за плана да убие Дейвис. Чарлс отвори вратата с една ръка, а в другата стискаше набързо приготвената чанта с дрехи.

— Здравей, Чарлс. Отиваш ли някъде?

Гласът на Хеда беше слаб и студен. Тя седеше зад бюрото му и държеше пълномощното, което бе предоставило на Чарлс достъп до банковата сметка на Сандърс в Сан Франсиско.

Евърет замръзна на мястото си, сетне пусна чантата на пода.

— Какво правиш тук? Защо ровиш из нещата ми, Хеда? — Попита той, като едва се съдържаше да не избухне.

Нямаше време за тази истерична жена. Тя се усмихна ледено и отговори:

— Дойдох да ти кажа, че изпратих Дейвис във вилата. Представи си изумлението ми, когато икономът ти ме осведоми, че си горе и си приготвяш багажа. Реших да те почакам тук и да поговорим за промяна в плана.

— Всичко ще ти обясня, Хеда. Току-що получих известие от банката в Сан Франсиско...

Смехът ѝ го прекъсна. Тръпки полазиха по гърба му от зловещия му звук. Хеда размаха документите в лицето му.

— За колко глупава ме мислиш? — изсъска гневно тя. — Току-що получил известие — само че няколко дни преди Сандърс да бъде убит! Ти си накарал да убият сина ми, а след това си взел парите! Нашите пари. Използвал си ни...

— Използвах ви така, както вие ме използвахте — както и онзи окаян нещастник, за когото си омъжена — прекъсна я злобно той. — Кой дойде при мен с плана да убием Дейвис? Кой убеди Стодард да се съгласи?

— Ти трябваше да намериш сина ми и да го доведеш тук, а не да го убиваш! — срязва го настървено тя.

Чарлс се усмихна иронично:

— Аз само промених гениалния ви замисъл в своя полза, скъпа Хеда. Да го наречем краткосрочен заем.

— Този твой заем коства живота на сина ми. Не мога да се примиря с това, Чарлс, изобщо не мога да се примиря.

— Предполагам, че трябваше да искам разрешение от теб, така както Стодард и Сандърс винаги са го правили? — подигра ѝ се той. — Позволи ми да бъда по-отстъпчив, мадам.

— Ще получиш точно онова, което заслужаваш, Чарлс — рече тихо Хеда. — Ще бъдеш обесен. Стодард и аз ще дадем показания на

процеса срещу теб за това как си наел онзи Хаузър, за да убие Сандърс и зет ни. Как си ни измамил и ограбил.

Очите ѝ заблестяха блажено.

— Ти наистина извърши нещо ужасно, като остави горката ни дъщеря вдовица. Стодарт и аз ще бъдем единствената ѝ утеха...

— Ти си луда — прекъсна я той с нарастващ ужас.

Хеда вдигна пистолета, който Чарлс държеше в чекмеджето на бюрото си и го насочи към него. Той преглътна.

— Виж какво, Хеда. Не можеш да ме застреляш. После ти ще бъдеш обесена! Помисли за плана си — придумваше я той, но тя не наведе пистолета.

— Аз мисля за плана си. Вземи чантата си и се опитай да избягаш, Чарлс — заповяда му презрително тя. — Няма да ти дам възможност да направиш онова, което стори с моя син.

Очите ѝ обходиха за миг всички изобличаващи доказателства, които бе сложила пред себе си. Чарлс се хвърли отчаяно към бюрото и я сграбчи за китката, но вместо да отклони пистолета, успя само да вдигне дулото от гърдите към лицето си. Експлозията беше оглушителна.

Хеда почувства как пръстите му изведнъж пуснаха китката ѝ, когато тялото му отхвъркна назад от изстрела. Чарлс се свлече на пода по гръб, а от лицето му нямаше и помен.

Хеда бързо извърна очи от него и погледна роклята си от черна коприна.

— Това беше най-хубавата ми нова траурна рокля. Сега е напълно съсипана. Кървавите петна не могат да се изчистят от коприната... поне аз мисля така. Ще помоля Беси...

Когато камериерът на Чарлс намери тялото му, проснато пред тежката дъбова врата на кабинета му, Хеда Лотън беше изчезнала.

Лора Евърет стоеше пред външната врата на внушителния дом на семейство Лотън и чакаше Ралф да отвори. Още не можеше да повярва на новините, които бе чула от Майк Манион. Как, за бога, можеше да успокои горката Хеда? Лора изправи рамене, поздрави Ралф и влезе, когато той ѝ отвори вратата. „Хеда няма по-близък човек от мен. Аз съм най-добрата ѝ приятелка, която ѝ остана.“

— Толкова се радвам, че дойдохте, мисис Евърет. Мисис Лотън се е заключила в стаята си — каза икономът със загрижено, съсухрено лице.

— Ще се кача горе и ще видя какво мога да направя — отговори тя.

Лора стигна до вратата на стаята на Хеда и почука. Никакъв отговор. Зачуди се дали наистина се е заключила и натисна дръжката. Вратата се отвори.

Хеда седеше неподвижно на един изящен мек фотьойл, вперила поглед, без да вижда, през прозореца в сгъстяващия се мрак навън.

— Добре ли си, Хеда? Лора е. Трябва да говоря с теб.

Хеда не отговори. Дали знаеше вече? В шок ли беше?

— Тори е добре, Хеда. Доктор Рънси каза, че раната не е много сериозна. Стийв е спрял кръвоизлива.

— Имаше толкова много кръв — рече Хеда и потрепери. — Роклята ми е напълно съсипана.

Лора стоеше на прага. Страхуваше се да влезе в зловещата тъмна стая. Само снегът отвън хвърляше отблясъци върху лицето на Хеда и нарушаваше тишината.

— Хеда, знаеш ли, че Стодард е мъртъв? — Попита внимателно Лора.

— Рийс Дейвис и Чарлс Евърет са мъртви — рече тихо и монотонно Хеда.

— Не, Хеда, Рийс е добре. Стодард е мъртъв — повтори търпеливо Лора.

Някакво лошо предчувствие я накара да настръхне. Какви бяха тези приказки, че Чарлс е мъртъв?

Хеда внезапно се обърна, сякаш разбра какво ѝ бе казала Лора. Лицето ѝ представляваше изкривена маска от омраза.

— Рийс Дейвис е мъртъв! Трябва да е мъртъв. Моят план беше такъв — да освободя Виктория за Чарлс... но Чарлс уби Сандърс... не трябваше да го прави.

Гласът ѝ се промени от злобен и яростен в леденоспокоен.

Лора влезе бавно в стаята и запали газената лампа. Оскъдният ѝ пламък освети изцапаната с кръв рокля на Хеда и петната по лицето и ръцете ѝ. Тя пак застана неподвижна, вперила очи в Лора, без да я вижда.

— Мили боже, какво си направила?

Лора се опитваше да възстанови нормалното си дишане, после дръпна звънеца да повика прислужницата.

Рийс седеше до леглото на Тори и я наблюдаваше как диша равномерно. Изглеждаше толкова уязвима и бледа в мрачната, тясна болница на доктор Рънси! Ще се оправи. Лекарят бе обещал. Спала бе дълбоко цяла нощ. Сега беше рано сутринта. Възрастният доктор бе наредил на Рийс също да поспи. Заши му отново раната. Загуби малко кръв, но неприятното пулсиране само го държеше буден, за момента, когато можеше да говори с нея.

Тори почувства как болката я влече като магнит да се върне в съзнание. Тя изохка и чу, че Рийс я успокоява, а ръцете му я докосват. Отвори очи.

— Жив си — промълви със страхопочитание тя.

— Само заради теб — отговори с дрезгав глас той. — Тори, моя Виктори, моя любов, само да беше умряла, преди да ти кажа колко много те обичам и ти вярвам! Проклетата жено, не беше нужно да се убиваш, за да докажеш своето!

Той погали нежно раненото ѝ лице.

Тя му се усмихна и протегна ръка да го помилва, но изохка от болката, която я прониза от кръста до върха на пръстите.

— Спокойно, любов, спокойно. Простреляна си, но ще се оправиш. Доктор Рънси обеща.

Рийс остави ръката ѝ върху леглото и я погали насърчително.

— Рийс! Бебето!

— Малкото дяволче си лежи спокойно напук на всичко. Не си изгубила детето ни, Тори.

Тя затвори очи за миг и отправи мълчалива благодарствена молитва.

— Слава Богу. Ти и нашето бебе сте невредими.

После лицето ѝ помръкна.

— Татко... той щеше да те убие.

— Той е мъртъв, Тори — рече тихо Рийс, като не знаеше дали да ѝ каже останалото или да почака, докато тя се почувства по-добре. — Наложил се Стийв да го застреля.

Сцената на насилие в колибата пробягна в главата ѝ и Тори потрепери.

— Той щеше да те убие, ако Стийв не бе... Никога не съм знаела колко много те мразят. Как са те използвали.

— И двамата ни използваха, любов. Хаузър е в затвора в Лейк сити.

— Но Чарлс ще наеме някой друг...

— Не се тревожи за Чарлс — отговори уклончиво Рийс. — Гледай да оздравееш, за да се грижим за семейството си. Тори, обичам те и сега знам, че и ти ме обичаш. Това е повече, отколкото някога съм мечтал.

Той я помилва по лицето и се наведе да я целуне нежно по устните.

Този път тя протегна ръка по-внимателно и я сложи на брадясалата му буза, като го погледна в очите.

— Каж ми останалото, Рийс. Криеш нещо от мен.

— То може да почака, докато оздравееш, любов.

— Нали оцелях след всичко — не мислиш ли, че съм достатъчно издръжлива? — Попита с основание тя.

Рийс въздъхна и задържа ръката ѝ, като несъзнателно погали китката ѝ.

— И Чарлс е мъртъв. Няма защо да се страхуваш повече от него.

— Мама го направи, нали? — Попита Тори, като го изуми.

— Откъде...

— Татко никога не е правил нищо без нейно одобрение. Щом е помагал на Чарлс в плана му да убият теб и да вземат парите ти чрез мен, логично е двамата с майка да са действали заедно, само че никога не биха допуснали Сандърс да бъде убит.

— Не са знаели — докато майка ти отишла в дома на Чарлс и намерила разобличаващи доказателства за убийството на Сандърс, Чарлс явно се е опитал да ѝ отнеме пистолета, но той гръмнал.

Рийс сви безпомощно рамене.

— Какво ще стане с нея?

— Ще уредим да се грижат за нея. Няма да я съдят, Тори, тя... загуби разсъдъка си. Лора я намерила сама в стаята ѝ. Опасявам се, че доктор Рънси каза, че никога няма да дойде на себе си. Ще наема най-добрите болногледачки да се грижат за нея. Винаги ще бъде закриляна.

— И да не я пускат на свобода. Тя може... о, Рийс, тя може отново да се опита да те убие! — разрида се Тори. — И двамата ми родители са убийци! Би трябвало да ме мразиш — рече задавена тя, като го държеше здраво с двете си ръце.

— Как бих могъл? Обичам те твърде много. Половината град ми е казал, че ти не си като майка си и баща си. Ти си потомка на някакъв далечен предшественик. Имаш истинска синя кръв от Нова Англия, която може би идва чак от кралица Елизабет. В края на краищата, ти си кръстена на кралица — Виктория.

— Никакви кралици и никаква синя кръв, Рийс — усмихна се Тори през сълзи. — Аз съм съпруга на комарджия и искам да си остана такава, моя любов.

Той я целуна много нежно:

— Ти си дама на комарджия — никога не забравяй това, любов.

ЕПИЛОГ

Тори се огледа в голямото огледало, като избърса парата от банята, която замъгляваше повърхността му.

— Един Господ знае защо искам да виждам тялото си в това състояние — изкикоти се тя, когато закръгленият ѝ корем се появи в огледалото.

Тя се завъртя насам-натам, като отбеляза с одобрение здравословния блясък на кожата си, добре подсушена с хавлията и намазана с тоалетно мляко след къпането.

— Приятно пълничка — отбеляза Тори, сетне отново се изкикоти и взе нощницата си от стола.

Гладката синьо-зелена коприна зашумоля около тялото ѝ, докато я нахлузваше през увитата си с хавлия глава.

Тя започна да трие усилено косата си с хавлията. Беше още мокра и изглеждаше тъмноруса, почти като старите златни монети. Меки къдрици увенчаваха лицето ѝ, а останалата заплетена маса падаше на гърба ѝ чак до кръста. Тори се огледа за последен път, направи леко печална гримаса и хвърли хавлията на стола.

Рийс лежеше изтегнат на леглото, а тригодишният им син Стийвън седеше на гърдите му. Момченцето писукаше от удоволствие, като подскачаше нагоре — надолу, а баща му го държеше за кръста. Смехът им се сливаше, когато Рийс повдигаше детето високо над себе си. Стийвън размахваше ръце и крака във въздуха.

Тори наблюдаваше лудориите им. Скоро в играта им щеше да се включи още едно момченце или момиченце. Но засега беше време за нейната „игра.“

— Отдавна трябваше да си в леглото, Стийвън — рече с престомена строгост тя.

— О, мамо. Не може ли да спя с теб и татко?

Къдравата му кестенява коса и тъмносини очи бяха прекрасни като на ангелче.

„Също като Рийс, преди да го обладвае дяволът“, помисли си Тори, после се зачуди дали този негов по-млад двойник вече не е усвоил някои дяволии. Усмихна се.

— Знаеш правилата, Стийвън. Момчетата спят в своите легла, а мамите и татковците — в техните.

— Чу какво каза майка ти, малък пакостнико — каза Рийс, праметна крака отстрани на леглото и седна, като още държеше сина си високо над главата си.

— А Мъдпай ще спи ли при мен? — опита се да ги склони момченцето.

Рийс се усмихна и погледна Тори:

— Предполагам, че може.

Той се изправи и прегърна детето. Стийвън сложи глава върху рамото на баща си и уви ръце около врата му. Рийс се поклонил тържествено на Тори и каза:

— Води ни.

Мъдпай вече седеше на леглото на Стийвън, когато тримата влязоха в детската стая, боядисана във весели цветове. Всяка вечер двамата слагаха сина си да спи — нещо като вечерен ритуал. След като детето чуеше приказка, кажеше си молитвата и изпиеше почти цяла чаша вода, възрастните излизаха на пръсти и оставяха дремещото куче да го пази.

— Стийвън става все по-голям и тежък. Не бива да го носиш на ръце, когато не съм тук — каза Рийс и погали закръгления корем на Тори. — Нали не искаме сестричката му да се оплаква?

— Толкова си сигурен, че този път ще бъде момиче — усмихна се Тори. — Има ли нещо, което ти знаеш, а аз не?

— Келтска интуиция — отговори той самонадеяно и убедено, като се плесна по челото.

Тори изсумтя.

— Прекалено дълго си слушал ласкателствата на Майк — да не говорим за сестра Франсес Роуз — старата чаровница.

Рийс се спря на прага на стаята, усмихнат и унесен в спомени.

— Хубаво беше да я видя отново. Тя обожава теб и Стийвън. Мисля, че ще остане много доволна, ако разбере, че сестричката му е зачената по време на посещениято ни в Ню Йорк. Да ѝ го напиша ли в следващото си писмо?

Тори се изкикоти:

— Да, предполагам, че тази любопитна подробност ще ѝ хареса. О, Рийс, работата, която тя върши за онези деца, е чудесна. Да не говорим за новата сграда, която някой благотворител е подарил на сиропиталище „Сейнт Винсент.“

Той я погледна, а очите му се смееха:

— Дали заклета католичка като теб няма да иска да се покръсти?

— Не мисля, че това е необходимо, за да се помага на такова достойно дело. Толкова съм ѝ благодарна, че те спаси и те изпрати на Запад при мен.

Закачливото ѝ весело настроение премина в обич, когато приглади непокорния кичур, паднал на челото му, сетне се повдигна на пръсти и леко го целуна по носа.

— Коремът ми порасна, но си мислех...

Тя прокара многозначително пръсти по голата му гръд под халата.

Рийс я последва в спалнята и затвори вратата.

— Мислила си, така ли? И какво измисли перверзното ти мозъче този път?

Облегнал се на вратата, той изглеждаше невероятно привлекателен и нетърпелив да му покаже какво е намислила. Тори навлажни прелъстително устни с върха на езика си.

— Ела и разбери — покани го тя и застана с протегнати ръце.

Тялото ѝ се очертаваше на оскъдната светлина, а копринената нощница разкриваше съблазнителните ѝ, закръглени форми.

— Колко си красива! — промълви задъхан Рийс и се отпусна в прегръдките ѝ.

— А ти си сляп, но аз те обичам точно заради това — измънка тя, докато го целуваше предизвикателно.

Сетне се измъкна от обятията му и го улови за ръка, за да го заведе до леглото. Отметна завивките, после коленичи върху хладните бели чаршафи и посегна към колана на халата му. Развърза го и махна морскосиния брокат от раменете му.

— Боже Господи! — възкликна тихо тя, като се наслаждаваше на едрото му голо тяло с дързост, от която по-рано бузите ѝ биха пламнали, дори ако само си помислеше нещо подобно.

Рийс зачака да я види какво ще направи по-нататък.

С един прелъстителен замах тя измъкна копринената си нощница през главата и разпусна великолепната си светло руса коса върху раменете като наметало. Сочните ѝ тежки гърди надникнаха през къдриците. Тори изстена, когато Рийс ги обви в шепите си и ги задържа. Когато се наведе да ги погали и да засмуче зърната им, тя изпъна тяло към търсеците му устни. Вплете пръсти в косата му и придърпа главата му към себе си.

След няколко минути на сексуално мъчение, тя плъзна ръце към раменете му и го притегли в леглото.

— Легни — прошепна Тори.

Рийс се подчини и легна по гръб, а тя коленичи до него. Пръстите ѝ докосваха, възбуждаха и дразнеха плътта му от гърдите до корема, като докоснаха напрегнатия му пенис, сетне започнаха да милват коравите му бедра. Тори издаде приглушен гърлен смях, когато той се изпъна и изви от отчаяно желание. Тя взе гладкия му като кадифе пенис с две ръце и започна да го гали. Рийс изстена.

— Нямах ли милост, жено?

— Никаква — прошепна Тори с блеснали очи. — Сега легни на една страна с лице към мен — заповяда му тя, като убедително го насочи с ръце.

Сетне го пусна, легна по гръб и вдигна крака върху бедрото му. Той проникна в нея и тя изви бедра, за да го посрещне.

— Точно така... коремът ми... да не пречи — прошепна задъхана тя.

— Изобщо не пречи — промълви той, като вдигна малкия ѝ хълбок нагоре, бутна бедра напред и отметна глава назад в пълен екстаз.

Бавният ритъм постепенно се ускори и Тори извика името му — така както винаги правеше, когато получаваше оргазъм. Произнасянето на името му от нея беше достатъчно, за да изпита върховното блаженство заедно с нея. Това беше благословия, рай, неговата Виктори.

Щом нормализираха дишането си и възвърнаха разсъдъка си, те разделиха тела. Тя се сгуши до него и го целуна леко със задоволство.

— Хареса ли ти така? — Попита безсрамно тя.

— А ти как мислиш, смела сирено? — ухили се той в отговор.

— Каква ти сирена — по-скоро приличам на тюлена, който видяхме в зоологическата градина в Ню Йорк — изсумтя Тори.

— Само че изобретателен малък тюлен... или тюленка.

И двамата се засмяха, а той я погали по корема. После се надигна на лакът и се наведе към лицето ѝ.

— Това е прекрасно. Едно време по-скоро би умряла от срам, отколкото да легнеш така, гола пред мен, и да ми позволиш да сложа ръка върху малкия ти, закръглен корем.

— Спомням си как ме напи веднъж, само за да ме накараш да те съблека — рече закачливо тя.

— А на сутринта се ненавиждаше — подразни я той, като продължи да държи ръката си върху корема ѝ.

Изведнъж усети, че бебето рита.

— Обезпокоихме я.

Тори се усмихна лениво:

— Тя — ако наистина е тя — няма да израсне благоразумна, каквато беше майка ѝ. В края на краищата може да не ѝ провърви да намери съпруг като баща си, който би търпял такава благовъзпитана дама.

— И да развърже корсета ѝ? — Попита той и отново я целуна нежно по челото.

— Корсет ли? Какво е това? Толкова отдавна беше, че забравих — отговори сънено Тори и заспа в обятията му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.